Autoarea bestsellerului
"ARIPI DE ARGINT

JANET DAILEY

SERIA CALDER SAGA

DESTINUL FAMILIEI CALDER

JANET DAILEY

DESTINUL FAMILIEI CALDER

Traducere de Ela Scorcealov

Editura COLOSSEUM 2000

1994 Bucureşti

1

Septembrie 1878

Era un tărâm stâncos, străpuns de râpe adânci şi de despicături abrupte – învăluit în iarba care se întindea pe mile întregi în orice direcţie ai fi privit. Imensitatea albastră a cerului de deasupra părea să-l aplatizeze, dar în realitate acest relief vast, nordic, se ondula asemeni unor talazuri grele. Măreţia lui singuratică îşi găsea ecou în inima voinicului şi îl intimida pe cel slab.

Cei doi călăreţi ajunseră pe una din multele culmi vîrgine ale teritoriului Montanei şi îşi struniră caii. Un privitor ar fi ghicit imediat, judecând după şeile înalte, duble, după patul puştilor şi forma pălăriilor, că aceşti doi bărbaţi proveneau din Texas. Făcuseră un drum lung şi erau acoperiţi de praf din cap până-n picioare. Îşi mânară caii încet pe panta lină şi se opriră în vale. Şaua de piele trosni în clipa când cel mai înalt dintre călăreţi se lăsă, cu o mişcare aproape fluidă, să alunece pe pământ. Eliberat, armăsarul cu coamă alburie scoase un fornăit, apoi îşi afundă botul în iarbă.

Zvelt şi vânjos, Chase Benteen Calder îşi purta trupul înalt cu acea suplete caracteristică de obicei oamenilor mult mai scunzi. Greutatea trupului său era distribuită în muşchii tari care îi acopereau pieptul umerii largi şi coapsele prelungi. Cei douăzeci şi şase de ani de viaţă adăugaseră o anume asprime conturului îndrăznet al trăsăturilor feţei lui; o duritate întrezărită în iuţeala ochilor întunecaţi, sugerată de curbura acvilină a nasului şi evidenţiată de umbra palidă a unei cicatrici vechi pe tâmpla dreaptă. Experienţa îl învăţase să-şi pună lacăt la gură şi să nu coboare garda niciodată, iar soarele îi înnegrise chipul.

Bărbatul continuă să țină căpăstrul calului alburiu care se pornise să pască agale iarba scurtă, creață, ce acoperea ca un covor des pământul. Iarba bizonilor, gândi el; mai hrănitoare ca oricare alta; căldura și seceta n-o puteau distruge, iar iernile reci o transformau în fân. Rezista chiar și la copitele cailor. Se spunea că această iarbă scurtă era *în stare să adauge un plus de două sute* de livre greutate unui juncan ajuns la maturitate. În urmă cu câteva minute, traversaseră călare un lan copt de secară; mai înalte decât iarba bizonilor, spicele atinseseră în treacăt crupa calului său.

Turmele mari de bizoni ce altădată hălăduiau prin acest ținut erau acum pe punctul de a fi exterminate de vânătorii de bizoni și de braconieri. Activitatea de distrugere era în mare parte încurajată de guvernul de la Washington, în încercarea deliberată de a înfrânge spiritul indienilor din preerie și de a-i supune pe aceștia o dată pentru totdeauna. Cu un an în urmă, la 5 octombrie 1877, șeful tribului Nasurilor Găurite se predase în munții Bear Paw. În marea majoritate, indienii Sioux și Cheyenne fuseseră închiși în rezervații, sau fugiseră în Canada împreună cu Bivol Tolănit și Pumnal Tocit. După ani de presiuni din partea fermierilor și a constructorilor de șosele, guvernul binevoise să deschidă în sfârșit cale liberă către ultimul petic de pământ necucerit. Un nou ținut se oferea celor care doreau să-l stăpânească.

Chase Benteen Calder scrută cu ochi ageri și cunoscători întinderea nemărginită a șesului. Privirea i se opri asupra siluetei suple a călărețului, care rămăsese pe loc la o oarecare distanță. Amândoi bărbații erau obișnuiți cu deplasările de acest fel. Ocupația lor era să livreze cirezile de cornute în zonele nordice, până la căile ferate din Kansas și chiar mai departe și făcuseră în trecut o jumătate de duzină de asemenea drumuri. Chiar acum, se abătuseră dintr-o călătorie pe care Benteen o efectua în folosul fermei Ten Bar din Forth Worth, Texas; vitele trebuiau predate unei comunități din teritoriul Wyoming. Caii pe care îi călăreau și cei care le purtau bagajele aveau marcate cu fierul înroșit pe coapse însemnele fermei Ten Bar.

Despre ținutul indian al Montanei auziseră prima oară în decursul unui popas în Dodge City, iar vestea stârnise interesul lui Benteen. Apoi, conducătorul comunității din Wyoming pomenise despre zona liberă deschisă la nord. Așa încât, în loc să o țină direct către Texas, la întoarcere, Benteen decisese să meargă să vadă cu ochii săi acel ținut, iar Barnie îl întovărășise.

Păşunea vastă de ierburi foşnitoare era tot ceea ce îşi închipuiseră că vor găsi, ba chiar mai mult. Altitudinea joasă a terenului făcea ca această zonă să fie preferabilă câmpiilor din Wyoming şi din Colorado, iar iarba se înfăţişa bogată – capabilă de a asigura o hrană variată şi îndestulătoare vitelor.

În curând avea să înceapă goana către noul teritoriu. Când spuneai „ținut liber" era ca şi cum ai fi spus „aur". Chiar în acest moment, însă, peisajul arăta într-adevăr asemeni unui ocean de aur. Galbenul strălucitor al verii şi răsuflarea răcoroasă a toamnei care se apropia bronzaseră în nuanțe vii capetele grele ale ierburilor ce acopereau sute de mile distanță de jur împrejur. Secretul acestui loc avea să se spulbere nu peste mult timp. Şi atunci, un roi de aventurieri avea să invadeze ținutul, în căutarea norocului. Fermieri scăpătați şi speculanți vor năvăli din toate colțurile ca lăcustele, încercând să câştige un ban pentru a pleca apoi mai departe. Dar Benteen se hotărâse să fie mai iute decât aceştia.

– Cred că asta e tot, Barnie, zise el cu un zâmbet rece, stăpânit.

– Aşa-i. Barnabas Moore n-avea nevoie să i se explice înțelesul acelei propoziții.

O fermă bună de vite avea nevoie de trei elemente: iarbă, apă şi adăpost natural pe vreme de furtună. Iarbă se găsea aici din belşug; arbuştii şi tufişurile înalte ofereau destul adăpost; iar mai jos, în albia văii, un râu lat se rostogolea în meandre printre culmile poleite ale păşunilor.

Benteen apucă din nou frâul şi urcă în şa; apoi porni către malul râului. Taciturnul Barnie Moore venea în urma lui, legănându-se în ritm cu mişcările calului.

– la uite!

Barnie făcu un semn din borul pălăriei arătând malul abrupt în care eroziunea datorată apei şi vântului adusese la suprafaţă fragmente de rocă şi de pământ. Expus la lumina soarelui tomnatic, se putea zări un strat gros de cărbune negru, strălucitor.

– O să avem şi combustibil.

Întrucât în jur nu se zărea nici un copac, informaţia avea să se dovedească foarte utilă pe viitor. Benteen o puse deoparte, într-un sertar al memoriei sale, în timp ce ambii bărbaţi îşi continuau drumul de-a lungul râului. Seceta verii micşorase volumul râului, aducându-l la limitele unui torent leneş; aveau totuşi apă – apă fără de care viaţa era de neconceput. Iar malurile sculptate stăteau mărturie că în primăvară torentul avea să se lăţească, iar apa să curgă limpede şi adâncă, cu susur cristalin. Benteen slăbi frâul şi se lăsă pe spate în şa. Alături de el, Barnie duse mâna la buzunarul vestei şi scoase o tabacheră. Un sentiment liniştitor de siguranţă puse stăpânire pe Chase Benteen Calder. Nu mai era nevoie să rătăcească prin ţinutul pustiu al Montanei în căutarea altui loc. Privirea i se umplea de peisajul enorm de valea largă tăiată de-a curmezişul de acest râu cu apă puţină, de păşunea nesfârşită care se întindea în depărtare şi de cerul înalt, albastru. Domeniul acesta se desfăşura de la picioarele sale până în miezul veşniciei. Şi îi cânta la ureche mii de promisiuni. Asta era o nebunie, gândea Benteen, şi totuşi pământul pe care călca părea să cânte un cântec doar de el auzit. Murmurul blând al apei dădea tonul, iar briza pătrunzătoare aluneca pe creste şi străbătea cu sunete dulci firele de iarbă şi frunzele uscate ale sălciilor de pe malul râului. Cu ochii minţii, Benteen zărea tot ce avea să fie, cirezile de vite zdravene păscând iarba deasă, grâjduri spaţioase acoperite cu grinzi groase de lemn şi o casă arătoasă chiar pe acea movilă din vârful căreia se putea observa totul în jur. Sigur, avea să mai treacă timp până atunci, dar într-o bună zi visul i se va împlini. Deocamdată, nu exista decât un imens spaţiu gol în jur pe care îl putea popula după

voie cu visuri, planuri, iluzii – şi multă, multă muncă ce se cerea depusă pentru a transforma visul în realitate.

Benteen ştia ce înseamnă munca. De când se ştia muncise în slujba altora, întotdeauna însă căutând să înveţe, veghind pentru a căpăta experienţă, punând bani deoparte în vederea cumpărării unui loc care să-i aparţină numai lui. Tot ce i se întâmplase până atunci îl pregătise pentru această zi când păşise pe pământul căruia avea să i se dedice tot restul vieţii sale. Întinderile acestea încă neatinse de picior de om aveau să poarte semnul muncii lui. Aici, pe locul acesta, urma că construiască el ceva cu adevărat durabil. Convingerea că îşi aflase în sfârşit domeniul mult dorit îi umfla pieptul. Pământul acesta îi aparţinea. Avea să fie pământul familiei Calder.

– Am să cer bucata asta de-a lungul râului, îi zise el lui Barnie care îşi terminase de făcut ţigara.

Orice crescător de vite ştia că, dacă obţineai un petic îngust de teren pe o lungime de 160 de acri, cât îngăduia legea, de-a lungul unui râu, căpătai control asupra întregii regiuni – minimum zece mile distanţă de o parte şi de cealaltă, sau atâta cât îi trebuia unei vite să meargă pentru a ajunge la apă. În cotul râului, distanţa se prelungea cu încă zece mile, ba chiar mai mult. Barnie înţelesese de la început că, dacă Benteen se decidea pentru această porţiune de pământ, atunci avea să se plaseze cu siguranţă de-a lungul râului.

Crescut în Texas, Benteen trăise încă din fragedă copilărie sentimentul restricţiilor şi al neajunsurilor de tot felul. Cunoscuse experienţa Războiului Civil şi, mai târziu, fusese prins în capcana schimbărilor Reconstrucţiei – puţine din acestea fiind de bun augur. Adolescenţa lui fusese marcată de prea multe cauze pierdute. Aici, însă, era locul pentru un nou început.

– În primăvară o să am o cireadă, zise iar Benteen pe un ton potolit, reţinut.

Barnie îşi aprinse ţigara aplecând uşor capul spre chibritul ascuns în căuşul palmei.

– Să zicem că dacă toate merg bine, mă întorc pe la mijlocul verii viitoare. Crezi că poţi să rămâi o vreme pe aici pân-atunci?

– Mda, aşa cred, vorbi Barnie tărăgănat. Era mai tânăr cu doi ani decât Benteen. Da' ce-o să spună bătrânul tău?

Benteen rămase cu privirea pierdută în depărtare, cu un licăr aprins în străfundul ochilor.

– Nu ştiu.

Pielea lui arsă de soare păru să devină deodată mai întunecată; îşi încleştă fălcile şi răspunse printre dinţi.

– Ferma Ten Bar îl sufocă tot mai mult. Dar el se încăpăţânează.

Tatăl lui Benteen, Seth Calder, era un om cumsecade – un om vajnic. Ar fi putut deveni o persoană foarte importantă, dar, din păcate, avea un defect, o meteahnă fatală. Nu înţelegea că trebuia să se debaraseze de o cauză care se dovedise moartă. Războiul Civil se încheiase cu ani în urmă, dar Seth Calder continua să susţină cauza Sudului, insistând că Lincoln mascase adevărata problemă a drepturilor statelor şi cauzase secesiunea, transformând războiul într-o chestiune a sclaviei. Opiniile lui îl defavorizaseră enorm în faţa celor care se aflau acum la conducere în Texas.

Pe de altă parte, suportul financiar pe care îl oferise armatei confederate în timpul războiului îl adusese în cele din urmă la faliment. Se chinuise să-şi reconstruiască mica lui fermă, dar eforturile îi fuseseră spulberate de Vinerea Neagră, în contextul evenimentelor Panicii din '73. Ferma Ten Bar a lui Judd Boston, în schimb, scăpase neatinsă din toate aceste dezastre. Pe când Seth Calder fusese nevoit să vândă tot mai multe vite, Judd Boston cumpărase noi cirezi, până ce vitele fermei Ten Bar invadară întreaga zonă, lăsându-i puţin loc lui Seth Calder să se desfăşoare.

Acesta din urmă se trezi înghesuit într-un colţ de teren, care abia reuşea să suporte toate operaţiunile legate de creşterea vitelor; Seth Calder însă nu voia să cedeze. Aşa cum nu voia nici să renunţe la ideea că, într-o zi, nevasta lui se va întoarce la el. Benteen îşi petrecuse cea mai mare parte din copilărie aşteptând o mamă care nu avea să vină niciodată. Ea îi dăruise acest nume la naştere – Chase Benteen Calder. Chase era numele ei de fată, iar Benteen,

numele unui văr. Dar puțini îl chemau pe numele dintâi. Încă de când era mic, îl numiseră Benteen.

Când avea șase ani, mama lui fugise cu un așa zis emigrant de viță nobilă, un vântură-lume căruia familia lui înstărită din Anglia îi plătea regulat o sumă de bani pentru a-l ține departe de casă. Seth Calder pretindea că plecase ademenită de vorbele șarlatanului despre New Orleans, San Francisco, Londra și Europa, despre rochii elegante și bijuterii. După douăzeci de ani, Seth tot mai credea că femeia se va întoarce într-o zi la soțul și la copilul ei. Benteen însă renunțase la acest gând. Și, spre deosebire de tatăl său, nici nu mai dorea ca ea să vină. Sunt momente când un bărbat trebuie să stea să lupte – și altele, când e mai bine să întoarcă spatele și să plece. Benteen era conștient de lucrul acesta, dar se îndoia de capacitatea de percepție a tatălui său. În Texas, se împotmolea într-o serie de amintiri neplăcute ale trecutului și de împrejurări dificile care țineau de prezent.

Viitorul se afla aici, pe teritoriul Montanei.

– Și cu Lorna ce faci?

Apropierea care intervenise între ei îi permitea lui Barnie să adreseze o întrebare mai personală.

– O să ne căsătorim în primăvară, înainte de a porni spre nord.

Nu mai existau motive să aștepte. Benteen descoperise locul care avea să le asigure un viitor; acum nu mai exista nici o opreliște în calea căsătoriei sale cu Lorna Pearce.

– Data viitoare când plec din Texas, va fi pentru totdeauna.

Avea să rupă toate corzile care îl legau de trecut, și ceea ce lăsa în urmă... era bun lăsat.

2

Fort Worth, Texas, era halta unde opreau toți crescătorii de vite în drumul lor către nord. Era un oraș zgomotos și un cuib de plăceri deschis tuturor nevoilor

cowboy-lor. Negustorii vindeau făină, zahăr, cafea, melasă, ţigări şi alte articole necesare acestora pe durata transportului de vite. Existau restaurante şi saloane de dans, precum şi o mulţime de femei uşoare, aşa încât nimeni să nu se plictisească în cele câteva zile de repaus premergătoare deplasării. Oraşul se afla în plină dezvoltare. Străzile Main şi Houston fuseseră pavate, deşi mulţi erau de părere că „pavate" nu era exact termenul potrivit să le caracterizeze. Hotelul El Paso era o clădire înaltă de trei etaje, destul de impunătoare de altfel. Dar trotuarele lipseau aproape cu desăvârşire; nimeni nu părea să-şi bată capul prea mult cu concurenţa din partea altor oraşe, ca de pildă Western Trail, care acapara tot mai mulţi vizitatori în ultima vreme.

Sezonul acelui an încă nu se încheiase. Fort Worth se înfăţişa liniştit în după-amiaza de noiembrie când Chase Benteen Calder îşi făcu apariţia călare pe străzile oraşului. Hainele tânărului aproape că se întăriseră din cauza prafului impregnat în ţesătură. O barbă aspră îi întuneca trăsăturile osoase, dându-i un aer de duritate accentuată. În săptămânile care trecuseră de când pornise din Montana înapoi spre casă, părul îi crescuse, des şi cârlionţat, răvăşit pe marginile eşarfei înnodate neglijent în jurul gâtului. Benteen se îndreptă direct spre grajduri. Pe tot parcursul drumului, ochii săi ageri măsurau atenţi străzile şi chipurile oamenilor întâlniţi în cale. Îşi opri armăsarul dinaintea grajdului şi descălecă, păşind pe pământul bătătorit dinăuntru. Mirosul de praf şi murdărie animală îi izbi nările. Din ungherele umbrite răsări un om care îşi târa puţin piciorul.

– Salut, Benteen, îl întâmpină acesta. Credeam că ne-ai părăsit.

– Mai încolo, Stoney, răspunse Benteen şi un zâmbet subţire îi împrăştie pentru o clipă oboseala de pe chip.

Zgomotul unei trăsuri apropiindu-se de ei îl făcu să-şi îndrepte atenţia spre stradă. Benteen recunoscu figura lui Judd Boston care venea însoţit de câţiva călăreţi. Proprietarul fermei Ten Bar era îmbrăcat într-un costum negru, cu jiletcă, de sub care se zărea gulerul scrobit al cămăşii

albe. Gambeta care îi acoperea creştetul capului îl deosebea de ceilalţi bărbaţi, iar puterea de care se bucura era evidentă din aroganţa studiată pe care o răspândea în jurul său.

Dar aparenţa de filfizon a lui Judd Boston nu ascundea nicidecum slăbiciune, iar Benteen o ştia foarte bine; sub hainele acelea orăşeneşti, trupul bărbatului era susţinut de muşchi zdraveni. Benteen ştiu că Judd îl recunoscuse în clipa când faţa acestuia din urmă se alungi cu severitate în anticiparea confruntării.

După toată călătoria pe care abia o sfârşise, Benteen era obosit, murdar şi nervos. Nu dorea decât să facă o baie, să bea o bere şi să o vadă pe Lorna. N-avea nici un chef să converseze cu Judd Boston, dar în momentul de faţă, lucrul acesta părea imposibil de evitat. Nu simţise niciodată prea multă simpatie pentru Judd Boston, dar îşi închipuia că nu era neapărat nevoie să-ţi placă cel pentru care lucrezi. Benteen n-ar fi putut spune exact ce anume îi displăcea în persoana bancherului. Poate faptul că era yankeu sau că în realitate era bancher şi nu un adevărat crescător de vite. Sau poate mâinile curate ale lui Judd Boston stăteau la originea neîncrederii lui Benteen – mâinile acelea atât de curate şi albe, de parcă ar fi fost spălate de prea multe ori. Trăsura opri în faţa grajdului, iar călăreţii o înconjurară protector. Alţi fermieri ieşeau singuri în oraş, dar Judd Boston nu mergea nicăieri fără escorta oamenilor lui. Faptul acesta de asemenea trezea suspiciuni în mintea lui Benteen. Era vorba de o conştiinţă vinovată, sau pur şi simplu bancherul-crescător de vite se simţea bine să îşi etaleze droaia de subordonaţi?

– Calder!

Strigătul reprezenta un ordin pentru el de a se apropia de trăsură.

Tonul acestei comenzi îl făcu pe Benteen să-şi încordeze umerii şi mai mult, dar se stăpâni. Se îndreptă spre trăsură, cu paşi egali, de călăreţ, secondaţi de clinchetul pintenilor. Se opri la mică distanţă de bancher şi tăcu, întrucât nu avea nimic de zis. Tăcerea lui nu-i pică bine lui

Judd Boston. Ochii tânărului erau negri ca iadul şi păreau să ardă cu un fel de furie, remarcă el.

– Unde dracu' ai fost? Trebuia să vii încă de acum două luni.

– Am avut nişte probleme personale, răspunse simplu Benteen pe un ton nici umil, nici obraznic.

Tânărul era conştient de răbdarea periculoasă pe care i-o arăta bancherul. Adversarul său făcea parte din categoria acelor oameni vicleni care ştiu să aştepte momentul cel mai potrivit pentru a izbucni în forţă. Benteen îşi aminti. Lui Benteen situaţia îi evoca jocul unei pisici cu şoarecele.

– Te-am angajat să faci o treabă, Calder.

Afirmaţia părea să insinueze o vină. Lucrul acesta avu darul să stârnească nervii obosiţi ai lui Benteen.

– Cireada a fost livrată celor de la Snyder; am pierdut doar zece capete pe drum.

Privirea lui ascuţită se fixă asupra lui Jessie Trumbo, unul dintre călăreţi.

– Ţi-am trimis banii de pe urma vânzării prin Jessie. N-ai de ce să te plângi.

– Era responsabilitatea ta să-mi aduci banii. Nu a lui Jessie, insistă Boston cu răceală.

– Responsabilitatea mea era să mă asigur că îi vei primi, îl corectă Benteen. Şi i-ai primit.

Glasul lui suna întrucâtva iritat. Nu mai conta atâta dacă avea să-l supere pe Boston.

– M-ai angajat să-ţi duc vacile în Wyoming. După asta, trebuia să plătesc însoţitorii din banii câştigaţi şi restul să ţi-l înapoiez, ceea ce am şi făcut. Slujba e terminată. E drept că m-ai plătit, Boston, dar nu sunt sluga ta. Nu sunt sluga nimănui.

Trăsăturile aspre ale chipului lui Boston îngheţară.

– Slujba e terminată şi tu eşti terminat de asemenea, Calder, spuse el. N-am nevoie să plătesc un om care dispare două luni fără urmă.

– Bun. O umbră de zâmbet traversă faţa lui Benteen. Asta mă scuteşte să renunţ singur.

Ochii li se întâlniră într-o înfruntare sumbră. Apoi o sclipire de satisfacție se aprinse în privirea lui Boston.

– Baker, strigă el la unul dintre călăreți. Caii ăia doi din fața grajdului au semnele fermei Ten Bar. Ia-i să-i ducem înapoi la fermă.

Ordinul lui Judd Boston atinse sufletul lui Benteen ca un drug înroșit.

– Ticălosule! scrâșni el. În țara asta nu lași un om să meargă pe jos luându-i calul. O să ți-i aduc eu însumi la fermă mâine dimineață.

– Îi vreau acum, rânji Judd. Aș putea să-i declar furați, Calder.

Fără să-l slăbească din ochi pe Benteen, se adresă din nou călărețului care aștepta șovăielnic.

– M-ai auzit, Baker?

Benteen aruncă o privire tânărului; acesta pornise deja, ocolind trăsura, pentru a duce ordinul la îndeplinire. Jessie Trumbo se desprinse din rând și îl urmă.

– Să-ți dau o mână de ajutor, Baker, murmură el.

Oamenii, fie că le convenea sau nu, trebuiau să se supună. Făcea parte din datoria lor. Benteen știa asta și nu le purta pică celor doi.

Atenția i se îndreptă din nou către bărbatul din trăsură.

– Să-mi iau șeile și bagajul și ți-i dau, spuse Benteen. Poate acum o să am ocazia să verific semnele de pe animalele tale. Întotdeauna m-am gândit ce ușor trebuie să fi fost să transformi C-ul fermei noastre într-un 10.

Judd Boston se înțepeni pe capră.

– Ești terminat, Calder. Dacă aș fi în locul tău m-aș căra de prin părțile astea.

Un zâmbet detașat relaxă colțurile gurii lui Benteen.

– Chiar mă gândeam s-o fac, Boston.

Cu un gest scurt, Judd Boston plezni crupa rotofeie a iepei și trăsura se desprinse din loc. Benteen se dădu un pas înapoi, lăsând-o să treacă, urmată de grupul călăreților.

Revenind în grajd, Benteen se apropie mai întâi de calul de povară și începu să descarce harnașamentul.

– Ţi-ai făcut un duşman, Benteen, îi şopti Jessie Trumbo, pe care Benteen îl considera prietenul său. Un răspuns nu părea necesar; Benteen rămase să se uite lung în urma trăsurii. Majoritatea celor care lucrau la Ten Bar îi erau prieteni, dar erau şi câţiva cu care nu se avea bine. Tocmai această urzeală încâlcită de prietenie şi duşmănie pe care se clădea atmosfera violentă a Texasului, năştea în mintea lui interesul pentru tărâmuri îndepărtate.

– Pot să-mi las harnaşamentul aici, Stoney? îl întrebă el pe grăjdar.

– Sigur, încuviinţă bătrânul cel şchiop.

Benteen îşi cără bagajele într-o încăpere mică, prăfuită, tapetată cu fân. Deschizând o desagă, scoase dinăuntru un revolver şi o puşcă. Ieşi din nou afară pentru a scoate şaua de pe armăsarul cu coamă alburie.

– Unde e Barnie? întrebă Jessie, aplecându-se în şa. Credeam că a mers cu tine.

– A mers. L-am lăsat în Montana, la nord de Yellowstone să vadă de terenul pe care îl cumpăr la primăvară, când o să pornesc cu cireada încolo.

– În Montana!

Jessie se săltă în şa şi scoase un fluierat.

– Atunci chiar pleci. Credeam că ai zis-o doar aşa, de hatârul iui Boston.

– Da' de unde!

Benteen ridică şaua de pe spinarea calului, cu un licăr de mândrie în privire.

– Şi de unde iei o cireadă? De la bătrânu'tău?

– Mă gândeam să-mi petrec iarna în preerie şi să alcătuiesc o cireadă de cornute sălbatice.

Benteen nu prea conta pe posibilitatea ca tatăl lui să-şi strângă lucrurile şi să-l urmeze în Montana, luând cu el ce le mai rămăsese din vite.

– Mi-ar prinde bine pe drum cineva care să ştie să arunce lasso-ul.

Jessie râmji.

– Trebuie să fie curată nebunie să mâni cornutele prin hățișurile alea, da'oricum sună mai bine decât să te ploconești în fața domnului Buzunare-Pline.

Benteen își aruncă șaua pe umăr și merse cu ea în cămăruța unde-și lăsase bagajele. Când reveni, Jessie și cu tânărul cowboy tocmai se-ndepărtau ducând de funii caii lui. Stoney păși șchiopătând spre el.

– Poți să iei căluțul cenușiu din primul stal, zise el. Numai să-l lași să plece când termini. Știe el să vină acasă.

– Mulțumesc, Stoney.

Ridică pușca și porni agale pe ulița prăfuită. După ce depăși cele câteva blocuri din capătul străzii, ajunse la unul din puținele trotuare de lemn. Picioarele îi erau îngreunate de oboseală și pintenii îi zornăiau cu fiecare pas ca de plumb. Deși trupul său era frânt de osteneală, ochii continuau să-i rămână treji, atrași de fiecare mișcare din jur. În schimb, trecea fără prea mare interes pe lângă mărfuri și prăvălii, atenția fiindu-i captată doar de cumpărătorii care intrau și ieșeau.

– Benteen? auzi el deodată o voce timidă de femeie.

Se opri și se întoarse pe jumătate privind în urmă. O adiere dulce îi răscoli inima văzând-o pe Lorna care îi făcea semn din ușa magazinului de mode. Ezitarea dispăru de pe chipul fetei și un surâs înflori pe buzele ei pline, frumos arcuite. Aproape că alunecă de-a lungul trotuarului până la Benteen. Părul lung, negru îi cădea într-o cascadă de bucle lucioase pe umeri, strâns într-o panglică albastră. Semăna cu o zână a primăverii, proaspătă și inocentă în rochia ei lungă de bumbac, albă, cu flori mici albastre.

Abia dacă îi ajungea tânărului până la umăr. Ochii ei căprui străluceau fericiți să-l revadă.

– Mi s-a părut că ești tu, șopti ea suav.

Benteen o sorbea din ochi ca un însetat care întâlnește pe neașteptate un izvor. Uitase cât era de gingașă și de mică. Nu chiar așa mică, se corectă el în gând zărind conturul plin al sânilor ei care se evidențiau prin rochia încheiată până la gât.

– Unde-ai fost? îl întrebă ea cântărind dintr-o privire înfățișarea lui dezordonată. Începusem să-mi fac griji. Ceilalți s-au întors de luni de zile. Tu unde ai stat până acum?

O căldură pătrunzătoare invadă trupul lui Benteen şi îi înmuie trăsăturile feței. Mângâie cu un deget obrazul catifelat al fetei, dorind în sinea lui să facă mai mult decât doar să o atingă.

– Deja vorbeşti ca o nevastă, o tachină el blând.

Era conştient de duhoarea pe care cu siguranță că trupul lui o răspândea în jur şi de barba nerasă de luni de zile. Îi venea greu s-o întâlnească în starea în care se afla şi încă în plină stradă.

Remarca lui o făcu pe Lorna să-şi plece ochii, trădând o timiditate emoționată. Câteodată, Lorna Pearce se dovedea o ființă nespus de contradictorie. Avea trăsături de madonă, dar ochii îi scânteiau într-ascuns, sugerând îndrăzneală şi o inteligență vie pe care, de altfel, se pricepea s-o treacă sub tăcere aşa cum se cuvenea unei femei.

Câteodată era veselă şi zglobie ca o fetişcană, alteori tăcută şi dominată de o siguranță senină. În clipa de față, arăta incredibil de fragedă – prea fragedă pentru a deveni nevastă; totuşi avea şaptesprezece ani, în curând împlinea optsprezece, ceea ce însemna categoric o vârstă potrivită pentru căsătorie. Îl privea şiret, cu o doză de cochetărie îndărătul aerului modest de fată cuminte.

– Dacă aş fi nevasta ta, Chase Benteen Calder, te-aş alerga prin casă cu o andrea pentru faptul de a fi întârziat atât de mult fără să-mi scrii un rând măcar.

El râse încet la auzul amenințării, neîncrezător în capacitatea ei de a manifesta vreodată cea mai măruntă tentativă de violență. Expresia lui se destinse într-un zâmbet larg, aproape surprinzător. Arătă cu un semn din bărbie spre magazinul din care ieşise fata.

– Dar tu, ce cauți aici?

Magazinul general al tatălui ei – Pearce's Emporium – se afla la o depărtare de câteva blocuri.,

– Cheltuieşti banii tatălui tău pe vreo pălărie nouă?

– Nu. Aştept să cheltuiesc banii tăi, i-o întoarse Lorna. Am venit în vizită la o prietenă. Privi în urmă spre magazin. În pragul clădirii, aştepta o tânără slăbuţă şi cu o înfăţişare cam ştearsă.

– Ţi-o mai aminteşti pe Sue Ellen? Am fost colege de şcoală, continuă ea făcând un gest către fata din cadrul uşii. Mama ei e proprietara magazinului de mode. Tânăra se apropiase de ei cu sfială.

– Bună ziua, domnule Calder, îl salută ea cu voce slabă.

– Benteen, o corectă acesta întrebându-se ce puteau avea în comun cele două fete, cu excepţia faptului că fuseseră colege la şcoala de fete a domnişoarei Hilda.

– Ce mai faci, Sue Ellen?

– Bine, mulţumesc, murmură ea abia deschizând gura.

Lorna se întoarse spre el sigură pe sine şi îl abordă din nou cu îndrăzneală.

– Încă nu mi-ai spus unde ai fost în tot intervalul ăsta.

– E o poveste lungă. O să trec pe la voi diseară şi am să-ţi povestesc totul.

Îşi pipăi barba aspră cu podul palmei.

– Deocamdată trebuie să mă rad şi să fac o baie.

– Vino la cină, îl invită Lorna.

– La şase?

Era ora la care cina de obicei familia Pearce. Îi adresă un zâmbet special Lornei şi o salută din politeţe pe însoţitoarea acesteia ducând un deget la borul pălăriei. Apoi porni mai departe, oarecum uşurat, de-a lungul străzii.

Prima oară o văzuse în magazinul tatălui ei în urmă cu doi ani. Chiar de atunci Benteen fusese atras de drăgălăşenia fetei, dar trebuise să se resemneze la gândul că era prea tânără. Din ziua aceea, însă, deveni un client obişnuit al magazinului Pearce's Emporium, în speranţa de a o revedea. În perioada deplasărilor, părinţii ei nu o lăsau să vină la magazin. Tinerii cowboy care vizitau oraşul, chiar şi aceia îndeobşte respectuoşi cu sexul frumos, aveau uneori purtări nu tocmai cuviincioase dacă li se oferea ocazia, iar tatăl Lornei încerca în felul acesta să-şi protejeze fiica de orice avansuri nedorite. Când Lorna împlinise şaisprezece ani, Benteen ceruse domnului Pearce per-

misiunea de a-i face curte fiicei lui. Cu unele rezerve inițiale privind capacitatea tânărului de a întreține o familie, dorința acestuia fusese în cele din urmă acceptată. Benteen nu se îndoise, din momentul în care o văzuse pe Lorna prima oară, că într-o zi fata avea să-i devină soție. Înainte de a pleca în deplasare în primăvara anului anterior, Benteen îi ceruse mâna. Nu voise să fixeze nunta însă fără a fi aflat mai întâi un loc în care să se stabilească. Știa că bătrânul Calder ar fi fost fericit să îi ofere lui și viitoarei sale soții adăpost la ferma Cee Bar; dar varianta aceasta era lipsită de perspectivă. Cee Bar se micșora tot mai mult, acaparată de Judd Boston. Ferma abia dacă reprezenta o sursă de supraviețuire pentru tatăl său și în curând avea să fie scoasă la vânzare în totalitate. Nu era chip să trăiască acolo cu Lorna.

În ultimii trei ani pusese deoparte fiecare centimă câștigată. Crescuse vite pe cont propriu, apoi le adăugase cirezilor cu care mergea în nord, la vânzare. Acum banii aceia aveau să-i servească pentru a-și întrema o gospodărie și o mică cireadă cu care să migreze mai apoi în Montana, întrucât teritoriul ales nu-l costa mai mult decât taxa de înscriere. Lorna urma să fie o soție grozavă. Mintea ei era curată și inocentă; ea nu avea gărgăuni despre orașe mari și rochii elegante ca mama lui. Era sensibilă și practică – și frumoasă.

Sângele începu să-i curgă mai fierbinte prin vene.

*

Lorna tresări auzind zgomotul pașilor pe verandă. N-avea nevoie să se uite la ceas ca să afle că era Benteen. Inima îi cerea să se repeadă la ușă, dar era conștientă că unei fete nu-i stătea bine să se arate prea nerăbdătoare – dar Dumnezeu îi era martor că Benteen o făcea mult prea adesea să simtă altfel de cum se cuvenea. Se prefăcu preocupată de tacâmurile de argint pe care le așternea pe cea mai bună față de masă a mamei ei. Imediat se auzi un ciocănit la ușă. Remarcă privirea amuzată a tatălui ei, care ridicase ochii din ziarul local intitulat „Democratul".

– Probabil că e Benteen, murmură ea.

– Probabil, zise el sec, reuşind să ţină pipa între dinţi în timp ce vorbea.

Fusta lungă a rochiei ei albastre foşni uşor când se îndreptă spre uşă. Trecând prin faţa oglinzii ovale din hol, Lorna aruncă pe furiş o ultimă privire care s-o asigure că totul era în regulă cu înfăţişarea ei. Părul negru şi-l pieptănase într-un coc pe creştet, ceea ce o făcea să pară mult mai matură decât în urmă cu câteva ore când o întâlnise Benteen. Nu putea suferi să fie considerată o copilă, aşa cum părea s-o trateze el uneori. Dorea din toate puterile să arate mai mare – cel puţin de optsprezece ani.

Când deschise uşa, Benteen rămase timp de un minut s-o privească. Cercetarea minuţioasă la care părea s-o supună tânărul o zăpăci pe Lorna într-un fel la care nu se aşteptase. Sau poate era doar schimbarea survenită în aspectul lui Benteen care o afecta, gândi ea.

Tânărul îşi ţinea pălăria în mână; părul lui, tuns şi pieptănat, strălucea ca mahonul lustruit în lumina apusului. Obrajii îi erau proaspăt raşi, relevând conturul bine definit al trăsăturilor feţei. Purta o cămaşă albă şi o cravată subţire. Dar dincolo de toată înfăţişarea lui curată, fata ghicea acea forţă neabătută şi duritatea care reprezentau adevărata lui natură.

– Ai venit mai devreme, spuse Lorna.

Simţea nevoia să-şi ascundă satisfacţia; ştia însă că încă nu bătuse ceasul de oră fixă.

– Să mă duc înapoi? glumi Benteen.

– Nici vorbă.

Fata îi întinse mâna şi îl trase înăuntru.

Îi plăcea atingerea aspră a degetelor lui, care îi ţineau strâns mâna. Ochii lui negri continuau s-o fixeze. Erau momente când Lorna nu ştia cum să răspundă intensităţii acelei priviri.

– Tata e în sufragerie, îi spuse ea conducându-l spre încăperea respectivă. Poţi să vorbeşti cu el cât timp o ajut pe mama la bucătărie.

– Să nu întârzii mult, zise el. Sunt nespus de flămând.

O lăsă să-şi desprindă mâna dintr-a lui, fără vreo obiecţie. Pe când se depărta, Lorna încercă sentimentul vag şi nebunesc că el nu se referise la mâncare.

O emoţiona profund felul în care o privea Benteen uneori. Alteori, era bucuroasă că părinţii ei se aflau în camera alăturată. Chiar şi acum, când ea şi cu Benteen erau logodiţi, arareori erau lăsaţi singuri împreună pentru un timp mai îndelungat. De obicei, ei doi stăteau pe verandă, iar părinţii lor în sufragerie. Ori de câte ori intervenea o pauză mai prelungită în conversaţia tinerilor, apărea invariabil mama Lornei cu o tavă de limonadă şi prăjituri sau cu alte delicatese.

Lorna era mulţumită că Benteen o respecta într-atât încât nu făcea niciodată vreo aluzie că ar fi dorit să o ducă în altă parte, într-un loc unde să scape de sub veghea părinţilor ei, în parte şi deoarece s-ar fi simţit foarte tentată să-i accepte o asemenea propunere.

La cină şedeau unul vizavi de celălalt. În astfel de momente, Lorna îşi putea imagina cu uşurinţă cum avea să se desfăşoare viaţa lor ca soţ şi soţie. Abia aştepta să-şi poată invita părinţii la cină în propria ei casă.

– Zici că ai fost până în Montana, Benteen? întrebă domnul Pearce oferind tânărului platoul cu cartofi.

– Da.

Benteen se servi cu o porţie mare.

– Da. Au deschis de curând ţinutul indienilor către est. Iarba pe-acolo e înaltă pân'la şold, grozavă pentru creşterea vitelor. Am să fac cerere pentru o bucată de teren.

– Aşa care va să zică?

Domnul Pearce îl studie cu interes şi aparentă aprobare. Lorna se împurpură cu mândrie.

– Este ceea ce căutam, de fapt, continuă Benteen aruncându-i fetei o privire scurtă, un loc în care Lorna şi cu mine să putem porni în viaţă. Mă gândeam că ne putem căsători în martie, iar în aprilie, să plecăm cu cireada spre nord.

– Să plecăm? repetă Lorna cuvintele lui. Avea senzaţia că îi scăpase ceva. Unde să plecăm?

– Tocmai asta explicam, răspunse el cu un zâmbet răbdător. Am găsit un teren pentru noi în Montana.

– Oh!

Era o exclamație scurtă, menită să-i mascheze confuzia. Se prefăcu preocupată de mâncarea din farfurie, abia conștientă de conversația dintre Benteen și tatăl ei.

O parte din firea sa îi spunea că toată această plecare către Montana nu putea fi adevărată. Era doar atât de departe! Nu-și putea imagina să părăsească Texasul. Benteen nu-i vorbise de asta niciodată. Ideea era aproape înspăimântătoare.

Benteen nu părea să remarce tăcerea și lipsa ei de entuziasm cu privire la planul lui. Lorna știa că privirea doamnei Pearce era atintită asupra sa, dar refuza să-i răspundă. Nu încă. Nu înainte de a-și fi clarificat propriile gânduri.

– Plăcinta aceasta a fost delicioasă, doamnă Pearce, zise Benteen sfârșindu-și desertul.

– Lorna a făcut-o, comentă mama ei, dar cu această unică ocazie Lorna nu se simțea mândră de calitățile ei de bucătăreasă. Era prea concentrată asupra acestei ciudate vești referitoare la plecarea în Montana.

– Mai dorești cafea, Benteen?

– Nu. Mulțumesc, răspunse acesta și Lorna simți ochii lui întorcându-se spre ea.

– Am să te ajut să strângi masa, Clara, se oferi domnul Pearce. Sunt sigur că Benteen și Lorna au o grămadă de lucruri de vorbit.

– Da, desigur, acceptă doamna Pearce pe dată.

Lorna așteptă până ce părinții ei ieșiră din cameră, apoi se ridică în picioare. Benteen fu imediat lângă ea și îi atinse mângâietor brațul.

– Vrei să ne așezăm în hol?

Luă tăcerea ei drept un răspuns afirmativ și o duse în holul alăturat. Odată ajunși acolo, Lorna se întoarse spre el și-l privi în ochi.

– Vorbeai serios despre plecarea în Montana, Benteen?

El păru ușor surprins și ridică din sprâncene.

– Da.

– Dar...

Pieptul i se agita frământat de incertitudine şi nehotărâre.

– ...Nu crezi că ar fi trebuit să discutăm mai întâi?

– Ce să mai discutăm? se încruntă el, privind-o cu ochii mijiţi. Am vorbit deja că trebuie să găsesc un loc unde să ne stabilim.

– Da, dar n-ai spus nimic de Montana, protestă Lorna. Credeam că vrei să cumperi un teren aici în Texas.

– Nu-i nimic de văzut pe-aici, Lorna. Acolo unde te duc eu graniţele se întind până la cer. Şi ce mai cer! Aşteaptă numai şi ai să vezi. E o regiune atât de frumoasă.

– Sunt sigură de asta, murmură ea. Doar că e aşa departe.

Un surâs înflori pe buzele lui.

– Trebuie să te desparţi de părinţii tăi într-o bună zi.

Benteen începea să înţeleagă ezitările fetei. Uitase că era atât de tânără. Era încă foarte ataşată de părinţii ei. Lucrurile însă aveau să se schimbe odată cu căsătoria. Întreaga ei dragoste avea să se reverse asupra lui atunci.

Întinse braţele şi o strânse la piept. Ea nu se împotrivi, dar nu-i răspunse cu ardoarea de altădată. Benteen însă nu luă în seamă rezervele ei. Trecuse mult timp de când o văzuse ultima oară şi fiinţa sa tânjea după căldura gingaşă a unui trup de femeie. Buimăceala care o cuprinsese pe faţă la auzul noilor veşti se topi sub dogoarea sărutului lui. Buzele lui se lipiră fremătătoare, aproape brutal, de gura ei. Când braţele lui o strânseră cu putere, Lorna simţi văpaia întunecată ce ardea sub muşchii tari ai pieptului lui. Fiori mărunţi o străbătură deodată, făcând-o să tremure. Intimitatea acelei îmbrăţişări o speria, deoarece trezea în ea dorinţe pe care le considera păcătoase. Făcu un efort şi îşi trase capul într-o parte; inima i se zbătea să-i spargă pieptul.

– Cred că nu trebuie să mă săruţi aşa, şopti ea cu respiraţia întretăiată.

El îi strecură un deget sub bărbie şi o sili să-l privească.

– Ai să fii soția mea în curând, îi aminti el alene. Părea amuzat de roșeața care invadase obrajii fetei. Nu-i așa?

– Ba da, șopti Lorna. Se pomeni copleșită de un val de suspiciuni și nelămuriri cu privire la acea intimitate pe care căsătoria avea să o creeze între ei doi. Trebuia să înțeleagă că atunci când vor fi căsătoriți avea s-o sărute în felul acesta? Și ea – cum trebuia ea să se comporte într-un asemenea caz? Se strădui să-și calmeze neliniștea și să recapete controlul asupra situației. La urma urmelor, era matură de-acum – în curând avea să devină femeie măritată. Trebuia să încerce să se poarte ca atare. Doar era absolut normal ca o tânără mireasă să aibă emoții în legătură cu noaptea nunții.

Nu se putea spune că-i lipseau noțiunile de bază cu privire la acest subiect. Dar era departe de a ști răspunsurile la toate întrebările ei. Sigur, avea să discute despre asta cu mama ei. Poate că într-adevăr era firesc să aibă acele senzații atunci când o săruta Benteen. Poate că nu era nimic rău în ceea ce simțea.

– E ceva rău în asta, Lorna?

Benteen cerceta expresia preocupată care se întipărise pe fața ei.

– Rău? Nu, sigur că nu, minți ea. Benteen părea să-i citească gândurile și lucrul acesta o zăpăcea puțin. Ar trebui să fixăm data căsătoriei.

– Alege tu o dată, răspunse el. Eu am să fiu prezent.

Promisiunea aceasta avu darul să accelereze bătăile inimii Lornei.

3

În ciuda relației strânse care exista între Lorna și mama ei, fetei îi era întotdeauna imposibil să-i povestească în vreun fel doamnei Pearce despre sentimentele pe care i le stârnea Benteen. Îi venea greu să apeleze la comparații, întrucât nu se simțise niciodată atrasă de

vreunul din ceilalți admiratori pe care îi avusese. Se îndrăgostise de Benteen de la bun început.

– Despre ce voiai să discutăm, Lorna?

Lorna tresări lângă fereastră, neștiind cum să înceapă subiectul.

– Mă gândeam la spusele lui Benteen, ieri seară, despre plecarea în Montana.

Era un început timid.

– Pare atât de departe, cu adevărat.

Ochii mamei ei se împăienjeniră ușor.

– Tatăl tău și cu mine o să-ți ducem dorul.

– Cred că mi-e puțin teamă, continuă fata. Credeam că o să locuim pe undeva prin apropiere. Nu sunt sigură că aș vrea să merg acolo.

– Locul unei femei este lângă soțul ei, îi aminti doamna Pearce cu blândețe. Mai vrei să te căsătorești cu el, nu-i așa?

– Da.

Lorna nu șovăi să răspundă.

– Numai că...

Duse un deget la buze; părea că simte încă pecetea arzătoare a sărutului lui.

– ...Sunt atâtea lucruri despre care nu știu nimic, suspină ea în cele din urmă.

– Toate miresele sunt la fel, răspunse mama ei zâmbind. Și se pare că fiecare trebuie să învețe singură ce are de făcut. Mi-aduc aminte că atunci când m-am măritat nu știam câtuși de puțin să gătesc. E de mirare că tatăl tău a reușit să supraviețuiască primului an de căsnicie.

– Cred că o să mă descurc cu gătitul și cu gospodăria. Dar ce o să se întâmple când va fi să avem un copil?

Senzația ciudată a îmbrățișării lui puse din nou stăpânire pe imaginația Lornei.

– Oh, sper că veți avea chiar mai mulți.

– Nu știu, Lorna începea să se agite vag. Câteodată când mă gândesc la...

Se opri, incapabilă să continue propoziția.

– Probabil că nu va fi aşa la început, zise mama ei. Dar după ce te căsătoreşti, cred că ai să accepţi ideea, mai ales dacă vei dori să ai copii.

– Da... cred.

Lorna era necăjită de răspunsul doamnei Pearce. Se părea că se confirmau informaţiile primite la şcoală – anume că relaţia sexuală reprezenta un fapt pe care o adevărată doamnă trebuia să-l accepte cu resemnare, o neplăcere ce trebuia suportată de dragul căsniciei, şi nu un motiv de plăcere – numai o tânără uşuratică putea gândi altfel.

Lorna se decise că era mai bine să nu-i pomenească mamei ei despre ceea ce simţea ea pentru Benteen. Excitarea care îi trezea acei fiori dulci în tot corpul. Pur şi simplu trebuia să înveţe să se stăpânească. Avea să fie o bună soţie pentru Benteen.

*

Mijea de ziuă când Benteen ajunse la ferma tatălui său, Cee Bar. Cândva speraseră într-un parteneriat, dar criza anului '73 le spulberase visul. Situaţia dificilă care decursese mai apoi îl silise pe Benteen să meargă să lucreze prin alte părţi, în timp ce tatăl său continuă să facă eforturi pentru salvarea fermei. Iar viscolele din iarna precedentă puseseră capăt pentru totdeauna visului de colaborare dintre tată şi fiu – viscolele şi Judd Boston. Benteen avusese doar vagi suspiciuni privind activitatea de sustragere a vitelor dintr-o fermă şi înstrăinarea lor prin schimbarea mărcii atunci când îi amintise despre asta lui Judd Boston deunăzi, Benteen era absolut sigur că bancherul furase pe ici pe colo o vacă sau un taur. Cunoştea faptul că printre angajaţii acestuia se numărau câteva figuri dubioase şi credea că înţelegea motivul pentru care îi plătea bancherul pe acei oameni. Din păcate, era greu să dovedească ceva. Nu era sigur nici măcar că aflarea adevărului ar fi schimbat ceva din situaţia familiei sale. În decursul ultimilor cinci ani, tatăl său pierduse pe puţin cincizeci de capete; problema era că averea lor era atât de

redusă, încât pierderea a cincizeci de vite îi afecta considerabil. Cifrele – acesta era secretul.

Benteen îl observase îndeaproape pe Judd Boston la Ten Bar; pe nesimțite învățase o grămadă de tertipuri legate de operațiunile cu vitele, de fluctuațiile pieței, reușea să se priceapă destul de bine la afaceri.

Ajungând în fața grajdului, descălecă de pe calul cenușiu al lui Stoney și îi scoase șaua, apoi îl lăsă să plece înapoi pe drumul pe care îl străbătuseră împreună. Calul avea să se înapoieze la stăpânul său în cursul zilei căutându-și rația de porumb și ovăz. Lăsându-și șaua și frâul deoparte, Benteen își cără harnașamentul în casă. Era o locuință simplă, cu pereții vopsiți în alb și care începea să-și arate vechimea; se compunea doar din patru camere – o bucătărie cu o sobă de lemne și o pompă interioară care le asigura provizia de apă înăuntru; o cameră frontală, încălzită pe timp de iarnă cu ajutorul unui șemineu din piatră și mobilată altminteri cu o sofa din păr de cal și o masă voluminoasă; și două dormitoare mici. Benteen își așeză pușca în suportul de lângă masa cea voluminoasă și își cără bagajele într-unul din dormitoare. Tatăl său nu se vedea pe nicăieri, dar Benteen nici nu se așteptase să-l găsească acasă în miezul zilei.

Benteen se întorcea acum după mai multe luni de zile în care călătorise departe de casă. Toate însă rămăseseră precum le lăsase. Aruncă o privire la fotografia care ocupa locul de onoare pe policioara căminului. Femeia care surâdea spre el din ovalul sculptat al ramei era frumoasă. Nu încăpea nici o îndoială despre asta, în ciuda vechimii fotografiei. Avea părul blond – de culoarea mierii, pretindea tatăl său – iar ochii îi erau adumbriți și întunecați, în contrast cu nuanța deschisă a părului; trăsăturile îi erau bine conturate, totuși pline de feminitate. Dar Benteen rămânea rece față de frumusețea femeii din fotografie. Pentru el, singurul lucru evident pe acel chip îl reprezenta încăpățânarea egoistă și setea de o viață mai bună pe care i se părea că le întrezărea în ochii femeii.

Îl amăra să-i vadă portretul acolo – dacă ar fi fost după el, fotografia ar fi dispărut mistuită de flăcările din

şemineu cu mult timp în urmă. Dar tatăl lui alesese să o păstreze.

Puse fotografia înapoi pe policioară şi intră în bucătărie să-şi fiarbă o cafea.

Tatăl lui se întoarse la asfinţitul soarelui. Om dintr-o bucată, Seth Calder îşi salută fiul cu puţine cuvinte, în ciuda despărţirii îndelungate. Cei doi se asemănau destul de bine ca înfăţişare dar Benteen arăta mai multă dârzenie în trăsături. Schimbară câteva vorbe în timp ce Seth Calder se spăla, iar Benteen aşeza masa. Nici unul dintre ei nu încercă să deschidă o discuţie adevărată înainte de a sfârşi cina. După masă, Seth Calder se întinse în şezlongul său şi îşi aprinse o ţigară – unul din puţinele luxuri pe care şi le mai permitea. Pufăi de câteva ori, savurând gustul tutunului în tăcere, într-o atitudine ce părea să indice mai degrabă prosperitatea, decât prăpastia falimentului spre care se îndrepta. În ciuda convingerii sale privind inutilitatea luptei pe care o ducea Seth Calder în vederea salvării fermei, Benteen nu se putea împiedica să admire mândria cu care tatăl său refuza să se recunoască înfrânt.

– Cum a mers treaba? îl întrebă alene Seth Calder, scoţând ţigara din gură atât cât să poată articula cuvintele.

– Bine.

Benteen clătină ceaşca pe fundul căreia rămăsese puţină cafea.

– Câte capete ai pierdut în iarna asta?

– Cu totul, vreo treizeci, recunoscu tatăl. Am găsit hoiturile a jumătate din acestea.

– Ai căutat în cirezile de la Ten Bar să vezi dacă nu cumva vitele tale s-au amestecat cu ale lor?

Benteen se stăpâni pentru moment, nevoind să dea glas suspiciunilor sale.

– Am căutat, răspunse simplu tatăl său, dar tonul acestor cuvinte îl încurajă pe Benteen să-şi continue interogatoriul.

– Sunt sigur că e destul de uşor să transformi semnul Cee Bar într-unul Ten Bar. Nimeni nu ar băga de seamă.

Cântări expresia tatălui său, sorbind totodată din ceaşca de cafea; pe chipul lui Seth Calder se aşternu un zâmbet sarcastic.

– Ba s-ar vedea, dacă treaba e prost făcută, zise el printre dinţi.

Benteen se înnegură deodată şi privirea sa deveni mai sfredelitoare.

– Care va să zică, e adevărat, rosti Benteen lăsând ceaşca deoparte. Mi-a venit în minte abia ieri că aşa ceva ar fi posibil. De când bănuieşti că se petrece asta?

– S-a întâmplat că am dat astă toamnă peste un juncan care avea întipărit proaspăt semnul Ten Bar peste cicatricea mai veche Cee Bar, răspunse Seth Calder cu ţigara între dinţi.

Benteen se întunecă şi mai mult.

– De ce n-ai făcut ceva când ţi-ai dat seama? Trebuia să anunţi şeriful.

– Cum puteam să fac aşa ceva când fiul meu lucra chiar pentru omul care îmi şterpelea vitele?

– Nu mai muncesc la Ten Bar acum.

Benteen puse ceaşca pe masă.

– Trebuia să-mi fi spus când ai descoperit chestia aia.

– Plecaseşi în Wyoming; şi nici nu puteam fi sigur că treaba nu era opera vreunui cowboy prea zelos care acţionase fără ştirea lui Boston.

– Nimic nu se petrece la ferma aia fără ca Boston să aibă cunoştinţă – toate ordinele el le dă, murmură Benteen clătinând capul cu convingere.

– Aşa mi-am închipuit şi eu, rosti tatăl său pe un ton încrâncenat. Dar de acum n-o să-i mai dau ocazia. Am să continui să ţin ceea ce a mai rămas din cireadă într-un loc apropiat şi restrâns, aşa încât să pot supraveghea vitele în permanenţă şi să le număr zilnic. Data viitoare când mai dispare vreuna, voi şti încotro s-o caut.

– Vinde-le, tată, îl întrerupse Benteen, aplecându-se peste masă spre Seth Calder şi pregătindu-se să-şi explice punctul de vedere. De ce altceva ai avut parte pe meleagurile astea, în afară de supărare? Am ochit o bucată de pământ în Montana, pe lângă care Texasul

seamănă cu un câmp culeș și pustiu. Barnie s-a instalat acolo și mă așteaptă să vin cu vitele. Putem să ne mânăm animalele acolo, să le dăm drumul să pască iarbă proaspătă.

Seth Calder scutură din cap.

– Nu. N-o să dau bir cu fugiții doar fiindcă treaba merge mai greu aici.

Nerăbdător și iritat din cauza încăpățânării oarbe de care dădea dovadă tatăl său, Benteen încercă să se stăpânească și continuă.

– Nu înțelegi, tată. Acolo, în nord, putem să înălțăm o fermă de zece ori mai mare ca Ten Bar. Șansa e acolo și ne așteaptă să punem mâna pe ea!

– Ție ți-o fi sunând bine, dar mie îmi pare mai mult ca o fugă, răspunse Seth Calder cu un licăr negru de mânie în ochi. Nimeni n-o să mă dea afară din casa mea, cu atât mai puțin un nemernic de yankeu ca Boston!

Picioarele scaunului scârțâiră violent când Benteen se ridică brusc de la masă îndreptându-se spre sobă pentru a-și turna din nou cafea în ceașcă.

– Cât crezi că mai reziști? îl apostrofă el pe Seth Calder. Încă o iarnă grea, o vară secetoasă, și ești terminat definitiv. Boston poate să stea cu brațele încrucișate în timpul ăsta și să aștepte: timpul o să lucreze pentru el.

Adevărul era atât de evident că și un orb l-ar fi observat.

– Lupta nu s-a încheiat încă, ripostă tatăl său.

– Și când se va încheia? îl înfruntă Benteen. Ce se va întâmpla atunci când vei vedea în sfârșit că ești învins?

– Nu plec de aici, se încăpățână Seth Calder. Am construit ferma asta pentru Madeleine și pentru mine. Mă va găsi aici când se va întoarce.

Mânia străfulgeră în inima lui Benteen.

– Nu o să se mai întoarcă niciodată, șuieră el. Nici astăzi. Nici mâine. Nici la anul. Te amăgești singur crezând că va mai veni. Dacă n-a murit până acum, atunci probabil că se prostituează ca să trăiască.

Seth se ridică în picioare cu fața roșie de furie și își apucă țigara cu degete tremurătoare, scoțând-o din gură.

– Nu vreau să te aud vorbind astfel despre mama ta!

Benteen se abținu să rostească tot ce ar fi avut de spus despre acest subiect. Şi-ar fi răcit gura de pomană – tatăl său refuza cu desăvârşire să vorbească împotriva aceleia care îi era soție. Se priviră câteva clipe în tăcere, înfruntându-se din ochi; în cele din urmă, Benteen dădu înapoi.

– Iarna asta o să încerc să-mi alcătuiesc o cireadă de vite sălbatice. Câțiva băieți de la Ten Bar mi-au promis să mă ajute, îl informă el sec pe tatăl său. La primăvară, mă însor cu Lorna şi plec în nord cu vitele.

Era o anunțare a deciziei sale şi nu un gest care să aştepte aprobare ori binecuvântare din partea lui Seth Calder. Benteen îi ceruse acestuia să-l urmeze şi fusese refuzat; nu avea nici un rost să mai insiste. Tatăl său n-avea decât să facă ceea ce credea de cuviință – întocmai ca şi el, Benteen.

În sufrageria vilei sale de la Ten Bar, Judd Boston întreținea o discuție confidențială cu vechilul său, un om osos şi uscățiv, pe nume Loman Jones.

Loman avea mâinile uriaşe ale unui om obişnuit să mânuiască lasso-ul şi fața lui brăzdată de intemperii arăta orele îndelungate petrecute sub soarele arzător. Ochii săi, de un cenuşiu deschis, clipeau inexpresivi sub avalanşa de cuvinte ce veneau din partea aceluia căruia vechilul îi datora credință neprecupețită.

– Ascultă-mă pe mine – zicea oarecum usturător Judd Boston – nu există alt motiv pentru care Calder să fi intrat la idei aşa, deodată. Cineva trebuie să fi scăpat o vorbă despre mărcile acelea. Vreunul din aşa-zişii tăi oameni aleşi pe sprânceană, probabil la băutură.

– Nu.

Loman Jones stătea, înalt şi cocârjat, în mijlocul încăperii şi nu voia să se dea bătut.

– Oamenii mei ştiu să-şi țină limba ferecată. Calder a vorbit la întâmplare, doar ca să vadă ce zici.

Lui Judd Boston nu-i plăcea un astfel de răspuns. Toate planurile sale merseseră ca pe roate până în clipa

când apăruse Chase Benteen Calder cu suspiciunile lui şi-i tulburase apele.

– Am avut impresia că bătrânul a simţit ceva, atunci când şi-a îngrămădit vitele într-un colţ, aproape de fermă. A aşteptat întoarcerea lui Benteen ca să treacă la apărare. Acum zici că Shorty Niles şi cu Trumbo se duc să lucreze pentru Calder.

– Pretind că vor să-l ajute să-şi strângă o cireadă pe care s-o ducă în nord, explică ţeapăn Loman.

– La câte drumuri a făcut până acum, probabil că a pus ochii pe vreo afacere bună.

– Şi cu cireada ce o să facă?

Întrebarea era mai mult retorică, întrucât Boston nu avea încredere decât în propria sa judecată.

– O s-o îngroape la Cee Bar, conchise el rânjind.

– Trumbo spunea că l-a auzit pe Calder lăudându-se că şi-a găsit un teren în Montana, comentă vechilul.

– Vorbe, făcu Boston cu o strâmbătură la adresa zvonurilor vehiculate între cowboy. În Montana stăpânesc indienii Sioux şi Cheyenne. Nu mai departe decât acum doi ani l-au făcut praf pe Custer şi pe oamenii lui. Calder încearcă să ne ducă de nas. Era exact ceea ce el însuşi ar fi încercat să facă în locul lui Calder, de aceea Boston nu putea crede în nici o altă variantă.

– Se vorbeşte că guvernul a dat în folosinţă noi pământuri acolo.

Loman cunoştea optica crescătorilor de vite – şi ştia ce putere magică avea acea frază simplă.

– Au destul pământ şi aici – şi apă, şi vite, răspunse Boston. Aştept de zece ani să pot pune mâna pe apa de la Cee Bar. Dacă reuşesc, întreaga zonă îmi aparţine.

Înfăptuise în decursul timpului o serie întreagă de manevre de culise cu scopul de a-l aduce pe Seth Calder în situaţia prezentă. Judd Boston tânjise să capete Cee Bar din ziua în care sosise în Texas, dar trebuise să afle curând că banii nu-i erau de nici un folos în încercarea de a o căpăta. Cândva, învăţase că în viaţă se cerea fie să te pleci în faţa vântului, fie să mergi în direcţia lui. Ştia când e bine să aştepte şi când să forţeze împrejurările.

Răbdător din fire se ţinuse în umbră şi aşteptase. Cee Bar era acum pe marginea prăpastiei. Venise momentul pentru el să împingă puţin.

– Vreau să-mi afli unde e Benteen acum, câţi oameni are cu el şi ce face, ordonă Boston.

– Şi bătrânul? întrebă Loman.

– El nu prea mai are cine ştie ce îndeletniciri cu care să-şi bată capul, zise Boston şi un zâmbet rece îi schimonosi colţurile gurii. Şi în curând or să-i lipsească şi acelea.

Loman nu avea nevoie să-l întrebe pe şeful său despre planurile ce se puneau la cale. Se temea de inteligenţa lui Boston şi respecta ambiţia fără scrupule a acestuia. Asocierea cu Boston îi furniza vechilului, ca şi celorlalţi angajaţi de la Ten Bar, un sentiment de mândrie perversă. Iar Loman Jones era mulţumit să fie unealta lui Boston. Ştia că bancherul avea nevoie de un om ca el, mut şi fără scrupule, pentru a-şi duce intenţiile la îndeplinire. În mintea lui Loman exista o strânsă relaţie între Boston şi el însuşi; bancherul dădea ordinele, iar el le prelua, dar depindeau unul de celălalt. Şi cu cât devenea mai puternic Boston, cu atât avea să crească puterea asociatului acestuia, Loman Jones.

4

Oamenii nu călătoreau prin acea parte a Texasului care constituia regiunea desişurilor. Nu existau drumuri pentru crescătorii de vite. Arborii şi tufişurile năpădeau pământul făcând aproape imposibilă trecerea oricărei vieţuitoare, gâtuind ierburile înalte de preerie care acoperiseră cândva milioane de acri de teren.

Era o regiune neprietenoasă, în care fiecare plantă îşi ţesea ghearele spinilor tăind calea curezătorului care s-ar fi aventurat până într-acolo. Printre arborii scorţoşi de mesquita care dominau peisajul se puteau zări adesea spinii negri-verzui de palo-verde şi smocuri răzleţe de cactuşi

alungiți în formă de pară, cu țepi amenințători. Tot aici se întâlnea acea „gheară de pisică" pe care mexicanii o numesc „așteaptă-o-clipă", poreclă bine înțeleasă de toți cei care au avut nefericitul prilej să vină în contact cu această plantă. Nimeni nu pretindea că acest tărâm înnegrit fusese creat de Dumnezeu; se vorbea mai degrabă că El îl dăruise diavolului drept jucărie. Era patria șerpilor cu clopoței; nici un călăreț care parcurgea desișurile nu se putea sustrage zgomotului amenințător prin care crotalii își anunțau prezența constantă. Și desigur că nici un om nu și-ar fi purtat pașii prin acest teritoriu însingurat și plin de pericole, dacă n-ar fi existat tentația reprezentată de vitele sălbatice Longhorn. La prima vedere, un astfel de animal nu oferea o priveliște prea grozavă: o vită Longhorn, cu spinarea ei legănată, șoldurile înguste și urechile blegite, părea mai degrabă caricatura unei vaci. Perechea de coarne alungite care le atrăsese denumirea de Longhorn (Coarne Lungi) puteau atinge în multe cazuri patru picioare lungime, însă arareori se întâmpla să fie drepte. De obicei erau răsucite, uneori cu un vârf în sus și altul în jos, căzute sau în spirală, închipuind cele mai neprevăzute convoluțiuni. Culorile variau de asemenea: de la culoarea mălului, până la diverse nuanțe de roșcat, brun-albăstrui și cafeniu – simple sau în combinații atrăgătoare de pete sau dungi. O vită Longhorn se dezvolta lent, fiindu-i necesari opt ani sau chiar mai mult pentru a atinge greutatea maximă de opt sute, o mie de livre. Însă natura sălbatică a acestor animale le făcea rezistente la secetă și furtuni, le permitea să parcurgă mile întregi și să se apere singure de urși, lupi și pantere.

Așa încât, crescătorii de vite se aventurau în pustietate, iar animalele intrau în posesia acelora îndeajuns de bravi pentru a le prinde. Oamenii blestemau teritoriul vicios pe care trebuiau să-l înfrunte și sfârșeau prin a căpăta un fel de respect durabil față de el.

Călare pe murgul său, Benteen își croia drum printre tufe, avându-l pe Shorty Niles alături. Era după-amiaza târziu, timp tocmai prielnic pentru un ultim atac înainte

de lansarea întunericului. Cu câteva zile în urmă, zăriseră un grup de vite cu viței prin vecinătate, dar nu fuseseră în stare să le prindă. Benteen dorea o nouă încercare.

Iarna era anotimpul cel mai potrivit pentru atare îndeletniciri. Frunzele ascuțite ale tufișurilor lipseau, permițând călărețului să urmărească orice mișcare până departe; vremea era răcoroasă, așa încât caii puteau alerga fără să obosească și nu exista pericolul ca vitele să moară din cauza căldurii prea mari.

Vânătoarea de vite presupunea un echipament adecvat și o îmbrăcăminte rezistentă la agresivitatea vegetației din pustie. Fâșiile largi de piele care protejau picioarele lui Benteen erau netede, lipsite de orice ornamentație care ar fi putut împiedica înaintarea prin desișuri. Jacheta îi înfășura strâns umerii, coastele și pieptul ferindu-l de contactul cu spinii din jur, iar pălăria avea vârful adâncit. Benteen purta mănuși de piele care îi protejau mâinile de înțepături, dar Shorty nu se apăra cu nimic, pretinzând că mănușile îl sufocă – așa că mâinile sale arătau pline de zgârieturi, cicatrice și răni dureroase. Scund ca statură, Shorty avusese dintotdeauna impresia că trebuia să-și dovedească bărbăția cu orice preț. Era în stare să-și riște viața fără să clipească. Mulți se minunau că tânărul reușise să atingă nevătămat vârsta de șaptesprezece ani. Trupul lui scund și vânjos avea mușchii de oțel ai unui bărbat mai vârstnic, iar chipul îi era brăzdat de semnele a nenumărate experiențe de bravură. Shorty era întotdeauna primul care se avânta în luptă și ultimul care se dădea bătut. Era reținut în prietenie, dar Benteen nu și l-ar fi dorit ca dușman. Nici unul din bărbați nu vorbea în timp ce se mișcau încet prin tufișuri. Conversația le-ar fi cerut efort și energia trebuia păstrată pentru a folosi la vânătoare. Trecură călare pe lângă un arbust cu spinii ca niște mici pumnale; florile mărunte, albe, nu reușeau să acopere cu parfumul lor miasma emanată de cadavrul unui șarpe cu clopoței lung de patru picioare care zăcea în calea lor, zdrobit de copitele cailor în urmă cu două zile. Mirosul acesta grețos era familiar tuturor crescătorilor de vite care își croiau drum prin pustiu.

Armăsarul dungat al lui Benteen se opri şovăitor; urechile ascuţite şi nasul animalului se îndreptară spre un perete stufos de mesquita. Atent la rândul său, Benteen descoperi sub camuflaj coarnele răsucite ale unei vite şi spinarea roşcată a celei de-a doua. Sălbăticiunile aşteptau liniştite, sperând că nu vor fi văzute.

Shorty scoase un strigăt ascuţit căruia îi răspunse ţipătul rebel de războinic comanş al lui Benteen. Cu nervii relaxaţi, cei doi cowboy dădură pinteni cailor şi se avântară pe urmele vitelor. Natura înzestrase rasa vitelor Longhorn cu o agilitate de căprioară, permiţându-le să sară în picioare într-o clipă şi să pornească la goană în clipa următoare.

Benteen se lansă în urmărirea vitei roşcate, în timp ce Shorty se luă după cea de a doua, tăindu-şi tunel prin iarba înaltă care se închidea imediat în urma lor, strivind ramuri şi tufişuri sub copitele cailor; ghimpii plantelor se strecurau pe sub pavezele de piele ale pantalonilor şi pătrundeau prin ţesătură. Benteen se aplecă deasupra spinării calului său în încercarea de a-l proteja pe acesta de zgârieturi. Fără a ţine cont de ramurile care ameninţau să-i scoată ochii, Benteen îşi concentra întreaga atenţie şi forţă asupra vânatului. Prinderea vitelor prin desiş nu era treabă uşoară, în aglomerarea de plante şi arbuşti fiind aproape imposibil de folosit funia sau lasso-ul. Benteen aşteptă până ce ajunseră într-un mic luminiş şi îşi azvârli scurt lasso-ul care se încolăci de gâtul vitei roşcate; când bucla funiei îi strânse grumazul, vita gemu adânc, înspăimântată, luptându-se să scape, înfăşurându-şi coarnele în frânghia care se scurta tot mai mult pe măsură ce urmăritorul se apropia pe calul său. După împotrivirile iniţiale însă, vita se dovedi unul din exemplarele cele mai docile, permiţându-i lui Benteen să o tragă afară din tufişuri către cărare. Uneori, vitele sălbatice trebuiau ţinute timp de câteva zile legate de un copac, până li se înmuia voinţa şi deveneau supuse. În cazuri extreme, vitelor mai năbădăioase li se coseau pleoapele fiind astfel silite să urmeze orbeşte un alt animal pentru a evita capcanele naturale.

Târând vita după el, Benteen porni spre adăpostul din vale. Nu avea să-l aştepte pe Shorty. Tânărul cowboy se descurca singur. Era un lucru destul de obişnuit pentru cei doi cowboy să înnopteze pe câmp în caz că nu reuşeau să ajungă în tabără înainte de căderea nopţii.

Shorty îl ajunse însă din urmă pe tovarăşul său când îi mai despărţea doar o milă de tabără. Atât calul, cât şi călăreţul arătau extenuaţi şi plini de zgârieturi. Shorty avea o tăietură prelungă pe obraz şi gâtul îi era pătat de sânge închegat.

– Am lăsat vita acolo, legată de un copac, zise el rânjind. O să merg s-o aduc peste câteva zile.

Benteen dădu din cap măsurând cu privirea frunzişul rupt, ghimpos, ce atârna de şaua lui Shorty.

– Ai destul lemn acolo ca să aprinzi un foc.

– Aşa zic şi eu, râse Shorty.

La vremea când ajunseră în tabără, lumina gălbuie a amurgului se filtra deasupra desişului. Jessie Trumbo făcuse deja focul şi se ocupa de cină: frigea rămăşiţele din carnea unui juncan pe care îl tăiaseră cu o zi în urmă. Cafeaua se fiersese şi gamela cu lichidul fierbinte, întăritor îi aştepta pe marginea vetrei. Zărindu-l pe Benteen care se apropia cu vita ţinută de căpăstru, Jessie răscoli cărbunii aprinşi. Shorty legă picioarele din spate ale vitei, apucând-o de coadă, iar Benteen îi prinse strâns capul în mâini. Fierul înroşit avea forma curbată a literei C. Jessie însemnă de trei ori spatele vitei arzând carnea îndeajuns de adânc pentru a lăsa o cicatrice permanentă sub forma unui triplu C.

În absenţa lui Jessie, un alt cowboy, pe nume Ely Stanton, continuă să se ocupe de cină. Într-o astfel de tabără fiecare făcea câte o treabă, fără mofturi, contribuind la bunăstarea generală. Cu Benteen la un loc se mai aflau în tabără încă patru cowboy. Andy Young şi Woolie Willis împreună cu alţi doi ţineau o cireadă de două sute de vite în preerie, ceea ce însemna o captură frumuşică. După însemnarea vitei, Benteen o lăsă liberă în ţarc şi se duse să-şi deshame calul. Îi obloji rănile şi desprinse ghimpii încurcaţi în coada şi în coama animalului. Noap-

tea se lăsa uşor când tânărul se alătură în sfârşit tovarăşilor săi de tabără. Obosit şi învinețit după alergăturile din timpul zilei, Benteen se aşeză pe pământ cu picioarele încrucişate şi îşi turnă o cană de cafea neagră ca smoala. După trei luni de muncă înverşunată, treaba era pe sfârşite. Reuşise să adune o cireadă destul de mare de vite de ambele sexe, care acum purtau semnele lui. Şi cu cei o mie şi o sută de dolari pe care îi economisise în ultimii trei ani din călătorii şi din vânzarea de vite prinse de el însuşi şi mânate în nord împreună cu cirezile de la Ten Bar, avea îndeajuns pentru a cumpăra o casă, câteva căruțe şi accesorii de transport. În Dodge City avea să vândă câțiva juncani şi să obțină destui bani cu care să se descurce – cu puțin noroc – în primii ani.

Aruncând o privire oamenilor din jurul focului, Benteen întrebă:

– L-a văzut careva pe Spaniol astăzi?

Tânărul cowboy pe jumătate mexican lipsise trei nopți la rând, dar Spaniolul cunoştea toate secretele preeriei. Dintre toți călăreții, Benteen era cel mai puțin îngrijorat de soarta lui Bill Spaniolul, totuşi nu putea rămâne indiferent.

– Nu, răspunse Ely înfigând cuțitul în halca de carne care se frigea pe cărbuni.

– Am dat peste urmele lui azi dimineață, zise Jessie. Dar erau vechi de vreo două zile.

– Unde ai văzut urmele?

– Dincolo de fâşia aia albă de pajişte.

– O să merg să verific mâine dimineață, încheie Benteen sorbind o înghițitură din cafeaua tare; simțea cum i se încordează spinarea şi cum i se pun în mişcare simțurile trezite de gustul amar. Un foşnet venit din tufişurile apropiate îi făcu pe toți să-şi întoarcă privirea. Flăcările pâlpâiau azvârlind umbre groteşti în desiş. Înainte ca vreunul dintre bărbați să întindă mâna după armă, o voce bărbătească răsună în întuneric.

– Sunt eu, Spaniolul.

O formă nedefinită se smulse din umbră şi se îndreptă spre ei, purtând ceea ce părea a fi conturul masiv al şeii.

Când Bill Spaniolul ajunse în cercul de lumină, hainele sale murdare şi rupte păreau a vorbi pentru el.

– Unde ţi-e calul? întrebă Shorty observând că noul venit îşi târa piciorul. Nimeni nu pomeni faptul că Spaniolul lipsise timp de trei zile. Îl primeau de parcă în dimineaţa aceea l-ar fi văzut ultima oară.

– A rămas acolo, răspunse Spaniolul arătând cu un gest al capului spre desişurile din spatele său; apoi îşi lăsă şaua jos şi se îndreptă şchiopătând către foc, unde îşi turnă singur o cană de cafea.

– Credeam că va trebui să mai petrec o noapte pe câmp, da'am simţit mirosul fripturii voastre.

– E aproape gata, spuse Ely, ocupându-se în continuare de bucăţile de carne.

Spaniolul şchiopătă înapoi către şaua sa şi se aşeză pe pământ, întinzându-şi piciorul rănit şi rezemându-şi spinarea de şa.

– Mi-am aruncat lasso-ul pe un ladino, zise Spaniolul, folosind cuvântul mexican, care desemna una din acele vite sălbatice în stare să lupte până la moarte pentru a-şi salva libertatea.

– Când a simţit funia în jurul gâtului, a început să azvârle din picioare ca un armăsar neîmblânzit. Vita asta de care spun avea coarnele lungi de cinci picioare, poate chiar şase. Şi-a înfipt un corn în burta calului şi a răsucit şi a împins. N-am avut timp să dau drumul funiei. Calul a murit sub mine. Era un cal bun.

Dădu scurt din cap.

– Şi deodată ladino o ia la goană cu funia mea.

Caii erau mai uşor de înlocuit decât un lassou bun.

– Diavolul era un taur roşcat? întrebă Jessie.

– Si, confirmă Spaniolul.

– Şi eu mi-am încercat norocul cu el acum vreo săptămână. Animalul ăla nu poate fi prins. Nu vă pierdeţi vremea cu el. Dacă-l vedeţi, e mai bine să-l împuşcaţi.

Nimeni nu îşi exprimă o părere contrară.

Cina consta din carne friptă, fasole şi puţină turtă de porumb. Nimeni nu pretindea că masa ar fi fost deli-

cioasă. Hrana le umplea stomacurile şi lucrul acesta era de ajuns.

După cină, fiecare îşi curăţă farfuria cu puţin nisip. Apa era prea valoroasă în această regiune pentru a o irosi cu spălatul vaselor. Mai rămăsese ceva cafea în gamelă. Benteen îşi turnă puţin din lichidul gros în cana sa de metal şi se aşeză pe pământ la lumina palidă a flăcărilor. Când îşi scoase cutia de tutun Bull Durham din buzunar, băgă de seamă că era pe terminate.

– Hei, Benteen. Vocea lui Shorty rupse tăcerea profundă care se aşternuse în tabără. Şi zici că o să ne inviţi la nuntă?

– Mă gândeam să vă invit să veniţi împreună cu noi în luna de miere, răspunse tânărul răsucindu-şi o ţigară.

– Vorbeşti serios?

Întins pe pământ, Shorty îşi ridică ceafa din şaua pe care o folosea drept pernă şi se uită surprins la Benteen.

– Sigur că vorbesc serios, răspunse acesta din urmă luând un vreasc aprins şi apropiindu-l de vârful ţigării. Lorna şi cu mine am avea nevoie de ceva ajutoare ca să ducem vitele alea până-n Montana.

– O iei pe Lorna în călătorie? se minună Jessie Trumbo.

– Doar n-o să mă însor cu ea ca s-o las acasă, răspunse Benteen. Oferta rămâne în picioare. Oricare dintre voi care doreşte să ia parte la treaba asta şi să vină cu noi în nord poate să se înscrie pe listă.

– Vin eu, zise imediat Shorty.

– Nu mă reţine nimic în Texas, se grăbi şi Jessie să adauge.

– Tu, Spaniolule? îl întrebă Benteen pe mexican.

Experienţa acestuia i-ar fi prins bine pe drum.

– Vin cu voi, se învoi mexicanul şi adăugă – da' numai dacă duceţi vitele acolo înainte de a se lăsa frigul. Sângele meu e prea subţire să suporte răcoarea.

Repulsia mexicanului faţă de vremea răcoroasă era bine cunoscută printre tovarăşii acestuia şi stârnea o sumedenie de glume din partea lor. Benteen se întoarse spre ultimul dintre cei prezenţi şi o umbră dispreţuitoare îi

înflori în colțul gurii. Ely Stanton era întotdeauna cel mai tăcut dintre ei, ultimul care lua cuvântul, singurul care se decidea întotdeauna greu. Stanton era de asemenea singurul însurat. Își încercase până atunci priceperea în multe domenii – de la îndeletnicirea de fermier până la aceea de băcan – dar în sinea lui rămânea un cowboy.

– Dar tu, Ely? întrebă Benteen.

– Nu cred că ideea i-ar pica bine lui Mary, zise acesta tărăgănat, referindu-se la soția sa. Ea are rude în Yowa. Vrea să mergem să ne căutăm un loc bun pe-acolo, unde să ne apucăm de agricultură.

– Aoleu, Ely, doar nu vrei să stai toată ziua la plug și să te uiți la coada calului, când ai putea să călărești pe spinarea lui, mai degrab', se repezi Shorty cu acel dispreț al cowboy-ului față de agricultor.

– Să mă mai gândesc, zise Stanton răscolind cu un băț cărbunii; tonul lui suna oarecum arțăgos.

– Dacă te-așterni la drum către Yowa, ai putea veni cu noi până în Dodge City, îi sugeră Benteen. Lorna s-ar bucura să aibă o femeie lângă ea pentru o bucată de drum.

– O să vă anunț ce-am hotărât, spuse Ely.

Vitele începuseră să se agite deodată în țarc, lovindu-și coarnele; bărbații săriră imediat în picioare crezând că îi paște vreun pericol, dar în câteva minute animalele se liniștiră, dovedind că totul fusese cauzat doar de o schimbare de poziție.

– Ai fost plecat o grămadă de zile, Benteen, remarcă Shorty. Cum de ești așa țanțoș că fata te așteaptă să se mărite cu tine? Poate să se răzgândească, să fugă cu altu' până la urmă.

Pe negândite, Shorty atinsese un punct sensibil în sufletul lui Benteen, care nu avea să uite nicicând abandonul mamei sale.

– Lorna nu e genul, rosti el morocănos.

– Hei, n-am vrut să te supăr, protestă Shorty. Ai stat prea mult pe câmp. Ai ajuns plin de țepi ca un cactus.

Benteen trase pentru ultima oară din țigară și aruncă mucul în vatră.

– O să ieşim de aici în câteva zile. Cum umplem ultimul ţarc, ne alăturăm lui Willie şi pornim cu cireada spre Fort Worth.

*

După încă o săptămână, vitele fură aduse împreună şi mânate către Fort Worth. Primele zile de călătorie fură critice; instinctul natural al vitelor era acela de a se întoarce înapoi în preerie, meleagul unde se născuseră. Călăreţii trebuiau să le mâne tot timpul din urmă şi să le silească să meargă în direcţia necesară.

Unii conducători de convoaie credeau că atitudinea blândă faţă de animale în primele zile era tactica cea mai potrivită de domesticire. Benteen însă prefera să-şi mâne la trap cireada sa de vaci, juncani şi tauri – aşa încât atunci când trebuiau să înnopteze undeva, animalele erau deja obosite şi se potoleau repede. De la bun început, parcurseră mai bine de cincisprezece mile pe zi. Norocul părea a sta de partea lui Benteen. Cireada se afla la doar câteva mile de Fort Worth şi încă nu avusese loc nici o îmbulzeală în rândul animalelor. Era lucru ştiut că asemenea stări de panică ce degenerau în îmbulzeală sau fugă se petreceau zilnic în decursul unei călătorii. Dar dacă reuşeai să le eviţi în primele zece zile, cireada putea fi apoi mânată cu uşurinţă spre destinaţie.

Benteen călărea avându-l la stânga pe Bill Spaniolul. Un juncan cu picioare lungi îşi asumase rolul de conducător în fruntea cirezii.

Dintr-o dată le tăie calea un băiat călare pe un cal mare, fără şa; Benteen se încordă gata să-l înjure pe noul venit dacă avea să-i sperie vitele. Dar omul îşi struni armăsarul cafeniu imediat ce ajunse în preajma cirezii şi Benteen se relaxă, fără a renunţa însă să îl cerceteze cu coada ochiului pe călăreţ. Tânărul părea a nu fi descălecat de pe spinarea calului uriaş din clipa în care plecase de la fermă. În ultima vreme, toţi mai mulţi fermieri veneau anual şi cumpărau parcele largi de pământ pe care îl arau şi îl semănau. Un motiv în plus pentru Ben-

teen să părăsească Texasul. Auzise despre descoperirea aceea nouă numită sârmă ghimpată, dar numele nu-i inspira deloc încredere.

– Îmi puteți spune unde pot să-l aflu pe domnul Calder? întrebă băiatul ajungând în dreptul lor. Vocea lui adolescentină avea deja accente bărbăteşti, dar trupul încă nu i se dezvoltase îndeajuns. Lui Benteen, silueta tânărului îi sugera un mânz abia fătat, numai piele şi os, cu membre interminabile.

– L-ai găsit, îi răspunse el băiatului.

Îşi struni uşor calul şi continuă să meargă alături de băiat, lăsându-l pe Spaniol să se depărteze; de aproape, Benteen putea cerceta mai bine figura tânărului călăreț. Fără pălărie, înalt şi osos, băiatul avea un smoc de păr brun tăiat scurt la ceafă. Încerca să pară mai matur decât era, dar Benteen ghici imediat că interlocutorul său nu putea avea mai mult de cincisprezece ani.

– Am auzit că aveți o cireadă pe care o duceți în nord anul acesta.

Băiatul studie cu ceea ce se voia a fi un ochi critic animalele din jur.

– S-ar zice că ați călătorit bine până acum.

– Mda.

Benteen lipsise prea mult de pe-acasă pentru a şti din ce familie provenea băiatul şi apoi erau şi mulți fermieri stabiliți de curând în Texas.

– Mă gândeam că s-ar putea să mai aveți nevoie de niscaiva păzitori la vite.

Remarca era rostită pe un ton neutru, dar expresia nerăbdătoare pe care i-o aruncă lui Benteen trăda interesul băiatului dejucându-i aerul semeț.

– Se prea poate, încuviință Benteen. Cum te cheamă?

– Joe. Joe Dollarhide, veni iute răspunsul. Am lucrat cu vitele de când mă ştiu. Ştiu totul despre munca asta. Şi sunt muncitor. Puteți întreba pe oricine. Iar ce nu ştiu, învăț uşor.

– Părinții tăi au vreo fermă prin apropiere?

Benteen îşi sprijini mâinile pe şa, legănându-se alene în ritmul trapului.

– Da, domnule, răspunse şovăielnic tânărul.

– Şi tu vrei să te faci cowboy? îl tatonă în continuare Benteen.

– O să fiu un cowboy bun, insistă Joe Dollarhide cu fermitate. Ştiu deja o mulţime de lucruri despre vite şi cai. Mă pricep să călăresc. Ştiu şi să trag cu puşca. Vânez de când aveam şapte ani.

– Mi se pare că lui taică-tău i-ar prinde bine un astfel de voinic ca tine la uşă, i se adresă Benteen fără a slăbi din ochi vitele.

– Am şase fraţi şi surori acasă. Sunt cu toţii îndeajuns de mari pentru a fi de ajutor.

În primul rând, băiatul dorise să-l asigure pe Benteen că nimeni nu avea nevoie de el acasă.

– Şi, pe urmă, mă gândeam să-mi fac un rost pe lumea asta, de unul singur.

– Câţi ani ai?

Benteen îşi dăduse deja cu presupusul în sinea sa, dar era curios să audă răspunsul băiatului.

– Şaptesprezece, zise acesta repede.

Ochii lui Benteen luciră de amuzament, dar nu voi să taie elanul flăcăului cu vreo remarcă neîncrezătoare. Preferă să folosească o tactică mai subtilă.

– Mi-aduc aminte cum a fost prima oară când mi-am căutat o slujbă, am mers să muncesc în grajdurile unui venetic. Sigur, n-aveam decât vreo cincisprezece ani, declară el întorcându-se să-l privească în ochi pe Joe Dollarhide. Mi se părea mare lucru să câştig un ban făcând lucruri pentru care taică-meu nu-mi plătise niciodată nimic, continuă el pe un ton tărăgănat. Câţi ani ziceai că ai?

Băiatul îşi muşcă buza şi recunoscu ruşinat.

– Împlinesc şaisprezece în aprilie.

– Eşti destul de mare ca să-ţi porţi singur de grijă ca un bărbat, nu crezi? întrebă Benteen privindu-l în ochi cu un zâmbet.

– Da, domnule.

Tânărul râse satisfăcut apoi se stăpâni nefiind încă sigur că înţelesese bine mesajul.

– Vreți să spuneți că mă angajați?

Benteen nu zise nici da, nici nu.

– O să ne mai ia vreo săptămână până fac rost de hrană pentru vite și pun la punct niște treburi personale. Apoi mergem în Fort Worth. O să am nevoie de o mână de ajutor în plus, ca să-i mai cruț pe băieți. Trebuie să fii mai în formă mai târziu.

– Vă puteți bizui pe mine. Pot să fac tot ce mi se cere, promise nerăbdător băiatul.

– Nu va fi ușor, îl avertiză Benteen.

– Munca nu-i ușoară niciodată. Dar eu mă pricep la toate, se lăudă Joe Dollarhide din nou.

– N-ai șa? îi atrase Benteen atenția.

– Nu, recunoscu băiatul. Da' o să-mi cumpăr una de cum iau primul salariu.

– Cred că vei avea nevoie de șa oricum, între timp, murmură sec Benteen. E greu să ții de capătul funiei când la capătul celălalt e un juncan de opt sute de livre care nu se vrea mutat din loc.

– O să mă descurc eu, insistă tinerelul hotărât să-și capete slujba.

Era inutil să susțină o asemenea prostie, dar Benteen îi trecu cu vederea înfumurarea.

– Te iau să lucrezi câteva zile. Dacă merge bine, rămâi tot restul călătoriei. Ești mulțumit, Joe Dollarhide?

– Cred și eu! exclamă băiatul. N-o să vă pară rău, vă promit.

– Dacă rămâi, o să primești treizeci de dolari pe lună, plus hrană. Dar nu te poți numi cowboy dacă n-ai o șa ca lumea. Până îți faci rost singur de una, am să-ți împrumut o șa din cele de rezervă.

Benteen își amintea că văzuse în hambar o șa veche.

– O să v-o plătesc, insistă mândru Joe Dollarhide.

– Du-te înapoi acasă și fă-ți bagajele. Te aștept să vii mâine în zori, răspunse cu autoritate Benteen. Dacă nu mă găsești aici, discută cu Jessie Trumbo. O să-ți arate el ce să faci.

Joe Dollarhide întinse o mână spre mâna pe care i-o oferea Benteen.

– Vă mulțumesc că doriți să mă luați cu dumneavoastră în nord. Am să mă port bine, domnule. A venit vremea să mai văd și alte părți din lumea asta, în afară de Texas.

Benteen îi răspunse cu un zâmbet și îi strânse mâna. Se vedea că setea de aventură ardea în vinele băiatului. În ciuda lipsei de experiență a lui Joe Dollarhide, lui Benteen îi făcuse o impresie bună.

Tânărul se pregăti să își ia rămas bun , apoi păru deodată că și-a amintit ceva.

– Voiam să vă mai spun că îmi pare rău de tatăl dumneavoastră, domnule Calder.

Băiatul vorbea cu voce stingheră în încrederea sa de a găsi intonația cea mai respectuoasă.

Ochii lui Benteen se îngustară sub efectul presimțirii.

– Tatăl meu? Ce vrei să spui?

Avea un fel de a privi oamenii care uneori îi făcea pe interlocutorii săi să dorească a o lua la goană; era exact sentimentul pe care îl trăia acum băiatul.

– Păi... a murit așa pe neașteptate, bâigui el mișcându-și umerii stânjenit.

Benteen nu reacționă în nici un fel, dar sângele îi pieri din obraji. Pieptul îi deveni deodată greu, împiedicându-l să respire. Îl auzi ca prin ceață pe Dollarhide zicând:

– Mâine dimineață sunt aici.

Benteen îl salută cu o mișcare automată a capului și puștiul își înfipse călcâiele în burta calului, depărtându-se grăbit. Timp de câteva minute, Benteen se luptă cu răceala de gheață a veștilor. Trebuie să fi fost o confuzie. Puștiul nu se referise la tatăl lui. Întreaga sa ființă lupta împotriva acelei vești sumbre. Iar nesiguranța era de-a dreptul intolerabilă. Își roti calul și se îndreptă către Jessie Trumbo aflat de cealaltă parte a flancului.

– Promesc sore Cee Bar, îl informă el pe Jessie fără [illegible] extenuate. Rămâi să conduci până vin înapoi.

– Olgu... Jessie îl scrută plin de curiozitate.

Necazurile veneau întotdeauna pe neașteptate peste oamenii acestor locuri. Instinctul lui Jessie îl anunță imediat pe acesta că se întâmplase ceva. Văzându-se schim-

barea care apăruse pe chipul lui Benteen şi care nu părea deloc de bun augur.

Fără a mai sta pe gânduri, Benteen porni în galop către casă. Când se zăriră clădirile fermei sale, Benteen îşi simţi fibrele inimii încordându-se precum coardele unui instrument. Un sentiment nefast puse stăpânire pe sufletul său. Situaţia se înrăutăţi mai mult atunci când dădu cu ochii de calul purtând semnele Ten Bar care aştepta legat lângă prispă.

Benteen se apropie de acesta ca să-l cerceteze mai bine când uşa de la intrare se deschise şi un om cu o puşcă în mână ieşi la lumină.

– Ai intrat ilegal pe proprietatea mea, Benteen, se auzi vocea clară şi aspră a omului.

– De când aparţine pământul ăsta de ferma Ten Bar? îl înfruntă Benteen. Credea că-i cunoaşte pe toţi tovarăşii lui Boston, dar bărbatul acesta bărbos îi era absolut străin.

– De când a hotărât aşa domnul Boston.

Ţeava puştii era îndreptată spre Benteen. Acesta rămase însă calm şi rece în timp ce se apropia de bărbos fără a ţine cont de ameninţare.

– Ştii cine sunt – şi ştiai că voi veni.

– Mi s-a spus să te aştept, Calder.

Omul cu puşca rămânea nemişcat.

– Ferma asta aparţine de Ten Bar acum. Domnul Boston zicea că s-ar putea să ceri să te convingem cumva.

– Cum l-aţi convins pe tatăl meu? întrebă Benteen aruncând o privire rece spre armă. Cu asta?

– Nu pot să-ţi spun.

Bărbosul păru a da uşor din cap în semn negativ, dar ochii săi nu-l slăbeau nici o fracţiune de secundă pe Benteen.

– Fără discuţii. Nu sunt plătit ca să pălăvrăgesc. Ia-ţi calul şi cară-te, Calder.

Benteen simţi o dorinţă aprigă să sară la adversarul său şi să-l facă să-şi înghită ţeava puştii, dar se stăpâni. Nu-i făcuse niciodată plăcere să vadă o armă îndreptată

spre el. Cu atât mai puțin se bucura în clipa de față. Ar fi fost o mișcare stupidă. Așa încât, în ciuda clocotului de mânie care îl zbuciuma pe dinăuntru, își întoarse mustangul și ieși în curte. Dar rămăseseră încă multe întrebări fără răspuns. Benteen o luă la goană în galop către Fort Worth.

5

Cireada lui Benteen nu era singura care popăsea la poalele așezării Fort Worth în primăvara aceea. Orășelul mișuna de cowboy și de caravane care își asigurau aprovizionarea înainte de începerea călătoriei către nord.

Furia mocnea ca plumbul topit în sufletul lui Benteen când descălecă de pe mustangul său în fața casei familiei Pearce. Pașii săi sunară grei pe podeaua de scândură de la intrare; ciocăni de două ori în ușă. Imediat apăru Lorna care, după un moment de surpriză și încântare, se făcu palidă zărind expresia tânărului.

– Ai aflat, șopti ea.

– Tata e mort.

Vocea lui Benteen sună plat – tânărul citise confirmarea în expresia fetei.Lorna dădu din cap o dată și întredeschise buzele, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Benteen lăsă privirea în jos, copleșit deodată de certitudinea evenimentului. Strânse pumnii, dar revolta îl înăbușea.

– Când? întrebarea răsări sumbru din străfundul simțirii lui.

– În prima săptămână a lui ianuarie.

Benteen strânse scurt din pleoape, fără să audă foșnetul fustei ei lungi. Se crispă tot când mâna Lornei îi atinse brațul. Se scutură brusc de mângâiere.

– Vino înăuntru, îl invită ea.

El se grăbi s-o asculte cuprins parcă de un fior nou de energie. Din sufragerie se auzeau zgomote. Benteen întoarse capul și o văzu pe mama Lornei. Aceasta îi aruncă o privire și înțelese totul deîndată.

– Vino în bucătărie, Benteen, să serveşti o cafea, îl invită blând doamna Pearce ca şi cum vizita aceasta era ca oricare alta.

Tânărul intră în încăperea cu miros proaspăt care constituia bucătăria familiei Pearce. Benteen o urmări cu ochi goi luând o ceaşcă de pe raftul dulapului şi umplând-o cu cafea, apoi aşezând-o pe masă în faţa lui.

– Îmi închipui că n-ai mâncat nimic pe ziua de azi, nu-i aşa? ghici doamna Pearce.

Mâna lui se ridică în aer mimând un gest de indiferenţă – nu hrana conta în acel moment.

– Ce s-a întâmplat?

Benteen continua să stea în picioare, părând a nu fi dispus să se aşeze pe vreunul din scaunele din jurul mesei pentru a-şi bea cafeaua. În spatele său, auzi paşii Lornei care intrase în bucătărie. Mintea lui nu era capabilă să se concentreze asupra fetei, probabil fiindcă inima sa nu era în stare să mai simtă ceva în prezent.

– Doctorul a zis că s-a întâmplat din cauza inimii, explică doamna Pearce fără menajamente. Când a ajuns doctorul la el, era deja prea târziu.

– Unde se afla când s-a întâmplat? întrebă Benteen.

– Venise în oraş pentru provizii – la magazinul soţului meu, răspunse ea cu precizie.

– Soţul dumneavoastră era de faţă când a murit? insistă Benteen. Instinctul îi spunea că Judd Boston jucase un rol important în moartea subită a tatălui său şi Benteen era hotărât să afle adevărul.

– Păi, nu tocmai, răspunse doamna Pearce arătând multă răbdare în decursul interogatoriului la care era supusă. Tatăl tău îi dăduse soţului meu o listă cu articolele pe care dorea să le cumpere. Arthur a avut impresia că tatăl tău nu prea arăta bine, aşa că i-a sugerat să se ducă în camera din fundul magazinului şi să se întindă puţin pe canapea.

– Atunci era singur?

– Da, încuviinţă femeia. Luase o ţigară şi i-a spus soţului meu s-o includă în preţul cumpărăturilor. Arthur mi-a spus că n-a durat decât câteva minute când a auzit

în odaie un zgomot ciudat – ca al unui corp greu pe podea. Când s-a dus să vadă ce se întâmplase, tatăl tău zăcea pe jos lângă pat. Arthur a trimis imediat pe cineva după doctor, dar desigur că a fost prea târziu.

– A zis ceva despre Judd Boston?

Întrebarea conținea un cinism rece.

Clara Pearce păru să se neliniștească un pic.

– Am aflat abia de curând că banca domnului Boston îi trimisese tatălui tău, cu ajutorul șerifului, o înștiințare prin care i se anula dreptul de plată al ipotecii asupra fermei voastre.

– Și tata n-a menționat nimic despre asta soțului dumneavoastră?

– Eu... Clara Pearce ezită puțin și în cele din urmă rosti... cred că soțul meu a pomenit ceva în legătură cu cantitatea de cartușe pe care o ceruse tatăl tău. L-a întrebat în glumă dacă intenționa să înceapă un război. Tatăl tău i-a răspuns că numai unul mic.

Întorcând fața într-o parte, Benteen înjură sălbatic printre dinți. Știuse că avea să vină ziua când situația tatălui său va atinge limita degradării, dar nu se așteptase că sfârșitul va fi acesta.

– Te rog, ia loc și bea-ți cafeaua, Benteen, îl îndemnă doamna Pearce. Se răcește. Probabil că ți-o fi și foame. Dă-mi voie să-ți pregătesc ceva.

– Nu.

Era iritat de convingerea ei, feminină, că mâncarea putea ajuta în vreun fel la rezolvarea lucrurilor sau că putea stinge o suferință atât de cruntă ca a lui. O furie nestăpânită îl făcu să părăsească bucătăria și să se smulgă tentativelor de consolare ale celor două femei. Nu voia o mână caritabilă care să-i alunge suferința. Semințele mâniei creșteau înăuntrul sufletului lui și el dorea să simtă asta. Trecu din nou pe lângă Lorna ca și cum n-ar fi văzut-o și merse în sufragerie.

Lorna se așteptase ca Benteen să fie tulburat, dar nu în felul acela. Ar fi fost șocată să-l vadă plângând, dar gândi că totuși ar fi fost mai natural ca tânărul să arate mai multă emoție în locul furiei aceleia reci. O supăra să

observe că el n-o dorea aproape de sufletul lui, în acele momente – doar avea să devină în curând soția lui. Era de datoria ei să îi stea alături în clipe de restriște, să încerce să-i aline durerea.

– Ce se întâmplă, mămă? întrebă ea pe un ton nefericit. Se uită la mine de parcă nu m-ar vedea și cu tine a fost nepoliticos.

– Îți amintești de cățelușul pe care îl aveai când erai mică?

Înțelegerea care venea odată cu experiența și maturitatea se zărea în expresia blândă a mamei ei.

– Îl lovise un cal și, când ai încercat să-l ajuți, îl durea atât de tare încât te-a mușcat. Cățelușul n-a vrut să te rănească, dar nu-și mai dădea seama ce făcea.

– Vrei să spui că Benteen e ca un animal rănit?

Lorna era uluită de această sugestie.

– Încerc să spun că durerea pătrunde foarte adânc. Bărbații par a crede că trebuie să ascundă asemenea sentimente – că ar scădea în ochii noștri dacă s-ar arăta vulnerabili la rândul lor. Benteen nu vrea să admită, dar are nevoie de tine, Lorna.

O încurajă în tăcere pe fiica ei să meargă după el.

Lorna ezită și în cele din urmă acceptă riscul de a fi respinsă din nou. Ea nu avea percepția mamei ei cu privire la judecata bărbaților, dar o credea pe cuvânt.

Când intră în sufragerie, îl văzu pe Benteen stând în picioare lângă bagajele pe care ea și doamna Pearce le aduseseră de la ferma Cee Bar. Judd Boston le permisese să scoată lucrurile personale din casă. Le păstraseră în această cameră așteptând venirea lui Benteen. Lorna fu mirată să observe cât de bătrân părea Benteen. Trăsăturile lui arse de soare păreau supte, îmbătrânite de experiență sub stratul de praf și sudoare. Lorna se simți îngrozitor de inocentă și de naivă. Ce prostuță fusese să creadă că știa cuvintele în stare să aline durerea lui! Când Benteen văzuse atâtea lucruri străine ei! Ce știa ea despre moarte și greutățile vieții? Toate astea se întâmplaseră mereu la periferia vieții ei.

Pălăria lui prăfuită atârna într-o parte, ținută de degetele înmănușate. La picioarele lui Benteen se afla o grămadă de haine vechi și alte articole care aparținuseră cândva tatălui acestuia. Lorna traversă camera și se așeză ușor în spatele lui. Privirea ei plină de compasiune îmbrățișă umerii largi acoperiți de vesta de piele a tânărului. Aerul era aproape electrizat de tensiunea dinăuntrul lui.

– Am încercat să te găsim când a murit tatăl tău, spuse ea, dar se întrerupse sub privirea lui rece. Domnul Boston a trimis câțiva dintre oamenii lui să te caute, dar s-au întors fără rezultat.

– Îmi închipui că nu s-au ostenit prea tare, făcu Benteen sarcastic.

– Tata spunea că e destul de greu să găsești pe cineva în regiunea aceea sălbatică, murmură Lorna și se uită la fotografia unei femei rătăcită prin bagaje.

– Mama ta, nu-i așa?

Lorna își amintea că la înmormântare unul din vecinii lor pomenise ceva despre asta, dar nu își amintea prea bine care anume.

– Era foarte frumoasă.

– Da, sună scurt răspunsul tânărului.

În efortul ei de a înțelege ce simțea Benteen, Lorna încercă să se pună în locul lui, imaginându-și cum ar fi fost să crească fără mamă și să-și piardă apoi și celălalt părinte. Fusese dintotdeauna iubită de ambii ei părinți într-o așa măsură încât nu-și putea închipui viața fără ei.

– Mama ta a murit când erai foarte mic, nu-i așa? comentă ea sperând că-i va distrage atenția de la durerea pricinuită de moartea tatălui lui, făcându-l să vorbească și să se gândească la mama lui.

Dar se opri șocată de ura amară care fulgeră în ochii lui Benteen la auzul cuvintelor ei.

– N-a murit, aproape că scuipă el răspunsul și o furie animalică părea că-l mistuia în acele clipe. A fugit cu un alt bărbat și ne-a părăsit.

– N-am ştiut, şopti Lorna zăpăcită să descopere această înspăimântătoare latură a firii lui, uluită de tonul lui nemilos şi neiertător.

– Tata a aşteptat-o într-una să vină înapoi, dar ea n-a făcut-o, continuă el cu o voce sleită de orice emoţie. N-a primit niciodată vreo ştire de la ea în toţi anii aceştia, dar el tot n-a renunţat s-o aştepte.

Mâna înmănuşată care ţinea fotografia tremura uşor. Şi un tremur se făcu simţit în vocea lui Benteen atunci când vorbi iar, cu glasul plin de mânie înăbuşită.

– Acum n-o s-o mai aştepte.

Cu o mişcare neaşteptată, Benteen azvârli fotografia în focul care pâlpâia blând în cămin, încălzind atmosfera primăvăratică din încăpere. Sticla fixată în rama de lemn veni în contact cu buşteanul aprins şi plesni cu un zgomot sec. Lorna clipi repede din gene, dar îşi reveni la timp şi înşfăcând vătraiul reuşi să salveze fotografia înainte de a fi luat foc.

Însă în secunda următoare simţi strânsoarea lui Benteen în jurul încheieturii mâinii şi se uită la el cu o strâmbătură de durere.

– Las-o să ardă, Lorna.

– Nu.

Ochii ei înotau în lacrimi; nu îl înţelegea deloc. Pentru prima oară în viaţa ei Lorna se împotrivea autorităţii masculine.

– N-am să te las să distrugi chipul mamei tale, oricât ar fi ea de vinovată.

– E fotografia mamei mele, şuieră el. Eu decid ce se întâmplă cu ea.

– Nu, nicidecum, spuse ea mutând fotografia în cealaltă mână departe de flăcările ce îşi întindeau limbile subţiri către cartonul învechit. E fotografia bunicii copiilor noştri. Trebuie s-o păstrăm.

Lorna tremura în faţa furiei pe care o simţea fierbând în el. Aştepta dintr-un moment într-altul ca Benteen să ridice mâna s-o lovească, într-atât de iminentă i se părea violenţa lui. Mâna în care ţinea fotografia tremura înfiorător, dar Lorna îşi continuă efortul frenetic de salvare.

Strânsoarea lui aproape că îi amorțise degetele, când deodată Benteen îi dădu drumul.

– Merită să ardă în iad! mârâi el pe un ton sentențios. Păstreaz-o dacă vrei, dar eu nu doresc s-o mai revăd vreodată!

Genunchii fetei se înmuiară auzindu-l cum se depărta cu paşi mari de şemineu. Lorna îngenunche fără vlagă pe carpetă, ținând strâns de un colț fotografia salvată de la pieire. Uşa la intrare se trânti anunțând că tânărul ieşise afară din casă.

– Ce s-a întâmplat?

Lorna se uită peste umăr. Mama ei tocmai intrase în încăpere, alarmată să descopere expresia fetei. Neobişnuită să îi divulge secretele sale, fata preferă să tacă. Sentimentele de amărăciune şi furie care i se dezvăluiseră în persoana lui Benteen reprezentau o chestiune particulară, care nu trebuia povestită nimănui, nici măcar mamei ei.

Lăsând vătraiul deoparte, fata se apropie de cămin şi culese din cenuşă rama înnegrită de fum care conținuse poza. Se crăpase pe alocuri şi unul din colțurile de metal se scorojise, căpătând o culoare brun-aurie. Femeia blondă cu ochi întunecați continua însă să surâdă spre Lorna, impasibilă față de pericolul prin care trecuse cu puțin timp înainte. Lorna suflă praful fin de cenuşă de pe suprafața fotografiei şi se ridică în picioare – sentimentul de slăbiciune îi dispăruse.

– Vrei să pui asta în sertarul meu?

Întinse poza înrămată mamei ei, fără a răspunde la întrebarea acesteia.

– Am s-o păstrez pentru Benteen.

– Bine, am eu grijă de ea, răspunse doamna Pearce încruntându-se puțin la vederea urmelor de arsură; privirea ei o scrută întrebătoare pe Lorna. O undă de tristețe se aşternu pe chipul Clarei Pearce zărind un licăr nou de maturitate în expresia fiicei ei. Creştea – şi crescând se îndepărta de ea. Lorna însă îşi reveni repede şi, înfăşurându-şi şalul gros în jurul umerilor, porni spre uşă.

– Mă duc după Benteen.

Ieşind din casă, fata îl zări pe Benteen lângă unul din stâlpi dezlegându-şi calul. Lorna îşi strânse şi mai mult şalul de lână pe ea şi se grăbi să coboare cele câteva trepte din faţa verandei. Benteen o zări când ajunsese lângă portiţa de lemn ce îi despărţea, dar îşi văzu înainte de treabă. Lorna înţelese că, dacă nu-l oprea, avea să încalece şi să plece. Nu voia să se despartă certată de el pe fundalul morţii recente a lui Seth Calder.

– Vrei să mă ajuţi să-l înham pe Dandy la şaretă, Benteen? întrebă ea ca să rupă tăcerea. Aş vrea să mergem împreună la cimitir, să-ţi arăt unde l-am înmormântat pe tatăl tău.

Când o privi în sfârşit, urmele supărării de mai înainte păreau să fi dispărut de pe chipul lui. Lorna răsuflă uşurată. Dar expresia lui rămânea în continuare dură, ascunzând sentimente pe care bărbatul nu dorea să le dea în vileag.

– Da, acceptă el.

Benteen ieşi în curte ţinându-şi calul de căpăstru, înconjură casa şi se îndreptă spre şopronul unde se aflau grajdurile şi şareta familiei Pearce. Lorna îl urmă tăcută; liniştea curgea straniu între ei – o linişte stânjenitoare, greu de îndurat. Lorna îl privi în tăcere pe Benteen cum dezlega hamurile, pregătind calul pentru drum. Se părea că activităţile acestea de rutină îl ajutau întrucâtva să se degajeze de tensiunile adunate în lăuntrul lui. Mişcările îşi pierdeau treptat din violenţă şi deveneau mai blânde şi mai naturale.

Terminând treaba, Benteen o ajută pe Lorna să urce pe capră, menţinând totuşi o nuanţă distantă între ei. Lorna îi făcu loc, sperând că tânărul are să stea alături de ea, dar Benteen îi pasă hamurile şi încălecă pe calul său. Apoi o însoţi de-a lungul străzilor prăfuite către cimitirul micuţ din capătul oraşului. Descălecând, Benteen îşi legă calul în dosul şaretei şi o susţinu din nou să coboare.

– Mormântul lui este sub stejarul aceia mare, arătă ea. Sper că am ales bine.

– Da, răspunse el într-o doară.

Lorna avu impresia că Benteen avea să respingă tendința ei mută de a-l însoți către stejar. Apoi însă brațul lui îi cuprinse mijlocul și porniră împreună de-a lungul potecii bătătorite, traversând cimitirul printre pietrele dreptunghiulare de marmură și crucile de lemn, îndreptându-se spre stejarul stufos care domina peisajul.

Iarna alungase întreg frunzișul, dezvăluind scheletul simetric al crengilor și rămurișul întortocheat. Din loc în loc se zăreau însă muguri verzi. Un vânt suav răscolea ușor grămada de frunze veștede de la poale adiind cu foșnet singuratic pe deasupra crucii simple de lemn ce veghea la capătul mormanului alungit de țărână. Forma lui întunecată contrasta vizibil cu petele de iarbă fragedă abia răsărită și frunzele uscate, rămase de cu toamnă din jur. Ajungând lângă mormânt, mâna lui Benteen căzu moale pe spinarea ei. Cu colțul ochiului Lorna îl văzu scoțându-și pălăria și ținând-o dinaintea sa cu ambele mâini. Vântul răvășea ușor părul negru de pe fruntea tânărului în timp ce privirea lui stătea ațintită asupra literelor de pe cruce: „Seth Calder".

– N-am știut data de naștere a tatălui tău, explică ea tăcută. Ne-am gândit că poți să adaugi orice dorești când te întorci.

– Foarte bine.

– Mulți dintre prietenii tatălui tău și vecinii au venit la înmormântare, spuse Lorna gândind că lui avea să-i facă plăcere să audă asta.

– Mă bucur că n-a mai trăit să-l vadă pe Boston punând mâna pe pământurile noastre, scrâșni el.

– Domnul Boston a regretat mult măsura pe care banca a fost nevoită s-o aplice.

Lorna nu era prea sigură de ce simțea nevoia să-l apere pe bancher.

Privirea lui Benteen păru s-o străpungă.

– Boston a fost la înmormântare?

– Nu, dar a venit la noi acasă în după-amiaza aceea ca să-și prezinte condoleanțele, explică fata. Domnul Boston era tulburat de posibilitatea ca moartea tatălui tău să se fi datorat întrucâtva procedurii de sechestru.

– Nu mă îndoiesc că era tulburat, făcu Benteen pe un ton sarcastic.

Lorna se încruntă.

– Doar nu îl învinuieşti pe el pentru cele întâmplate? Sunt sigură că a fost nevoit să ia decizia aceea. Ştiu cât de greu îi vine tatii să refuze a mai prelungi creditul unui client care a întârziat cu plata.

Lorna se uită în lături, iritată de atitudinea lui.

– Sunt sigură că a aşteptat cât a putut.

– Eşti sigură? murmură Benteen.

– Da, şi nu văd de ce te porţi în felul ăsta, mărturisi ea în final. El şi cu tatăl tău erau vecini, iar tu ai lucrat pentru domnul Boston câţiva ani. Sunt sigură că a fost pus într-o situaţie foarte dificilă, ca bancher.

– Boston dorea păşunea şi apa de la Cee Bar de mulţi ani. L-a înghesuit încetul cu încetul pe tata în tot timpul ăsta. Acum a căpătat ce şi-a dorit. Cee Bar îi aparţine.

Benteen îşi fixă cu un gest tipic pălăria pe creştet, trăgând borul în faţă, apoi împingându-l spre spate cu un deget.

– Ştiam ce vrea, la fel şi tata. Boston se preface numai că-i pare rău, ca să apară bine în ochii lumii. Nu trebuie să-l crezi.

Luându-o de un cot, Benteen o conduse înapoi spre şaretă. Vorbea despre motivele ascunse ale bancherului cu atâta siguranţă, încât Lorna se întrebă dacă nu cumva se încrezuse prea mult în cinstea lui Boston. Era obişnuită să aibă încredere în oameni.

– Ai trecut pe la fermă de când te-ai întors?

Încercă să-i privească în timp ce ţinea pasul cu el.

– Da.

Zâmbetul lui semăna cu o grimasă tristă.

– Judd Boston mi-a pregătit un comitet de primire.

– Aşa? Lorna era uimită neînţelegând sensul cuvintelor lui.

– Un bărbat înarmat mă aştepta ca să se asigure că n-o să pierd prea mult vremea pe acolo, explică Benteen. Când ajunseră lângă şaretă se opriră pentru a mai arunca o privire în direcţia stejarului.

– Ultimul motiv care mă mai reținea în Texas e îngropat acolo. E ultima oară când un Calder își află mormântul în pământul ăsta mizerabil. Promisiunea lui suna într-un fel sinistru, înfricoșând-o pe Lorna. Era ceva necunoscut și de neînțeles la el. Fata își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl îmbrățișă strâns, apăsându-și obrajii de vesta de piele.

– Nu vorbi așa, Benteen, murmură ea. Acum ea era aceea care avea nevoie de mângâiere.

Mâinile lui îi apucară strâns brațele, forțând-o să-l privească. Lorna plecă ochii, dar el își strecură degetele prin șuvițele părului ei lung și o sili să ridice capul.

– Când crezi că se poate aranja nunta? o întreba el cu nerăbdare. Vreau să plecăm de aici imediat ce fac rost de provizii și cai pentru călătorie. Așteptau de atâta timp încât Lorna nu înțelegea de unde îi venise graba aceasta. Încercase să își abată singură gândurile de la faptul că avea să părăsească siguranța dulce a căminului în care trăise până atunci. Mănușile aspre de piele îi zgâriau obrajii.

– De ce ești atât de nerăbdător să plecăm? șopti ea.

– Tu ești singurul lucru bun pe care l-am găsit în Texas, murmură Benteen.

Pentru o clipă, masca alunecă, lăsând la iveală durerea și amărăciunea care îl măcinau. Apoi, ochii lui negri părură s-o absoarbă pe de-a-ntregul în ființa lui. Abia își dădu seama când ajunsese în brațele lui. Gura lui îi atinse buzele apăsându-i-le cu tărie. Fata îi încolăci mijlocul, bucurându-se de căldura învăluitoare a trupului lui. Benteen simțea viața pulsând în formele plăpânde ale femeii pe care o strângea la piept. În adierea aceea a morții care îi împresura, avea nevoie de scânteia de viață oferită de trupul ei. Se hrănea cu buzele ei, mușcându-le, silindu-le să se întredeschidă. Limba lui îndrăzneață își făcu loc în spațiul pe care îl crease.

Lorna înțepeni în fața acestei agresiuni. Era o senzație nouă, emoționantă în felul ei. Se relaxă puțin băgând de seamă că lui asta îi făcea plăcere, că răspundea unei nevoi pregnante din el. În definitiv, scopul ei era să-l mulțumească pe bărbatul pe care îl iubea. Instinctiv se trezi că răspundea îmbrățișării lui înfocate. Sensul dorin-

ţelor ei păru a devia dintr-o dată, devenind mai personal, pe măsură ce începea să ceară în aceeaşi măsură în care dăruia. Buzele ei rămâneau unite cu ale lui şi îşi simţea trupul arzând tot de un foc pe care nu ştia să-l stingă. Duritatea muşchilor lui supli începea să-şi afirme presiunea asupra ei prinzând-o între pieptul lui şi scândurile rezistente ale şaretei ca într-o capcană. Fusta lungă a rochiei ei flutura pe lângă picioarele lui Benteen. Simţea o anume insistenţă în unghiul coapselor lui lipite de ale ei pe care n-o înţelegea. Mâinile lui îi apăsau şira spinării pe sub şal, făcând-o să se arcuiască tot mai mult. Lorna se întindea pe vârfurile picioarelor, căznindu-se să corespundă apropierii dorite de el, simţind o frustrare crudă din cauza neputinţei ei.

Mâinile lui îşi slăbiseră strânsoarea. Pe moment, se simţi dezorientată, dorind ca îmbrăţişarea să continue. O mână alunecă de-a lungul claviculei ei. Ea se ghemui sub mângâiere, temându-se că avea să fie respinsă. În schimb, mâna lui se mişcă în jos până îi acoperi sânul, acaparând întregul contur plin al acestuia prin ţesătura subţire. Un infern de emoţii păru să erupă înlăuntrul ei. Timp de o secundă, se lăsă pradă lor până când deodată recunoscu păcatul dorinţei trupeşti care o domina. Încercă să-şi elibereze braţele, dar nu exista loc încotro să fugă. Şareta era în spatele ei, iar trupul lui părea un zid imposibil de trecut. Toată puterea părea a o fi lăsat când degetele ei încercară să îndepărteze mâna lui Benteen. Respira din greu, de parcă, alergase sute de mile, iar obrajii îi ardeau ca focul la gândul că se purtase ca o neruşinată. Ridicând capul, Lorna căută îngrozită spre chipul lui, speriată că îl va descoperi şocat cu privire la atitudinea ei necuviincioasă; practic, îl invitase să o trateze astfel – întocmai ca porumbiţele acelea înzorzonate pe care le văzuse dinaintea saloanelor. Dar durerea pe care o zări în ochii lui aproape că o făcu să regrete că îl oprise. Benteen se dădu înapoi cu o jumătate de pas, lăsând-o să-şi tragă sufletul. Mâna lui i se desprinsese încet de pe sân.

– Nu trebuia să te las să faci asta, şopti Lorna îngrijorată. Nu ştiu ce m-a apucat. Probabil că te gândeşti...

– ...că aş vrea să mă îngrop în tine, termină Benteen fraza în locul ei; în inocenţa sa, însă, fata nu prinse înţelesul erotic al cuvintelor lui.

Benteen păru să-şi dea seama de asta, căci trăsăturile i se contorsionară într-un zâmbet trist.

– Am face bine să ne căsătorim cât mai repede, fiindcă am nevoie de tine, Lorna.

– Şi eu am nevoie de tine, murmură ea mai mult sub impulsul emoţiei.

– Ceea ce-mi faci tu, femeie..., spuse el cu subînţeles, scuturând din cap. Am să fiu tare ca piatra în noaptea nunţii.

Ea fu cutremurată de un fior la gândul intimităţilor pe care avea să le conţină noaptea aceea şi al posibilelor sale reacţii. Şalul îi atârna pe braţe; Benteen întinse mâna şi i-l aranjă cu gingăşie pe umeri.

– Se face răcoare. Mai bine să mergem spre casă înainte să apuci să răceşti.

– Rămâi să cinezi cu noi în seara aceasta? întrebă ea, nedorind să-i lase departe acum când în sfârşit se întorsese la ea.

– Trebuie să mă duc înapoi, să văd de cireadă, o refuză el blând, apoi continuă cu o promisiune: Dar am să fiu în oraş mâine. Ne vedem atunci.

O conduse, de astă dată urcând în şaretă alături de ea, înapoi la locuinţa familiei Pearce.

6

Într-o călătorie, bucătarul deţinea locul doi ca importanţă, după şeful convoiului. Unii păzitori îi considerau chiar mai necesar decât un şef, în special atunci când omul ştia să gătească bine. Pe lângă pregătitul meselor şi, mai ales, grija de a menţine în permanenţă la îndemână un vas plin de cafea fierbinte şi tare, bucătarul juca rolul medicului, tămăduind la nevoie atât oameni cât şi animale; el trebuia să se îngrijească de banii şi lucrurile

personale ale grupului, să scoată dinți și să tundă ori de câte ori o cerea situația. Bucătarul putea face viața plăcută pe durata deplasării sau o putea transforma într-un iad.

Exista un singur om care atrăsese preferința lui Benteen – un nepricopsit lup de mare care pretindea a fi fost bucătarul personal al unui amiral. Numele lui real fusese demult uitat de toată lumea, probabil și de el însuși, de când un cowboy îi reproșase că făcea o cafea cu gust de rugină (rusty). „Rusty" vărsase de îndată cafeaua în capul cowboy-ului. Nimeni nu se mai plânsese de atunci că ar fi fost ceva în neregulă cu cafelele lui, dar porecla de Rusty îl făcu faimos.

Rusty fusese bucătar în două din călătoriile lui Benteen. Acceptă oferta tânărului de a-l însoți și a treia oară. Pretindea că tot ce îl interesa era nevoia ascunsă a sufletului său de a vedea tărâmuri noi, precum Montana, și nu plăcerea de a lucra cu Benteen. Împreună cu Rusty, Benteen alese căruța-bucătărie în care marinarul avea să-și petreacă timpul în următoarele câteva luni. Omul care i-o vânduse îi furniză lui Benteen numele unui alt vânzător ce avea o căruță cu coviltir disponibilă. Tânărul strecură bucata de hârtie în buzunar și porni spre Pearce Emporium împreună cu Rusty.

După ce îl prezentă pe Rusty lui Arthur Pearce, Benteen îi explică tatălui Lornei:

– Rusty va fi bucătarul nostru. Îți va spune de ce provizii anume este nevoie. Am să mă întorc mai târziu să le plătesc.

Cel mai ușor mod de a intra în conflict cu Rusty era să-l înveți câte livre de făină, borcane de oțet, butoiașe de melasă, livre de zahăr, șuncă și alte produse îi trebuiau unui bucătar. Așa că Benteen îi dădu lui Rusty toată autoritatea în efectuarea cumpărăturilor.

– Lorna mi-a spus să te anunț, în caz că treci pe aici astăzi, că vrea să-ți vorbească, îl informă domnul Pearce.

– Un om pe nume Davies are o căruță de vânzare. Întâi mă duc să-l văd, și pe urmă trec pe la Lorna, încuviință Benteen.

– În după-amiaza asta n-o găseşti acasă, îl sfătui Arthur Pearce. Ea şi cu maică-sa se duc la magazin să aleagă voalul de nuntă. Şi pe urmă au zis că merg la biserică să discute cu pastorul.

Ochii lui Benteen sclipeau de amuzament.

– Şi eu ce să fac? Să alerg prin tot oraşul să o caut?

Clătină din cap, contrariat de ciudăţeniile sexului feminin.

– Eu ţi-am transmis mesajul, surâse Arthur Pearce cu înţelegere.

Ieşind din magazin, Benteen porni să-l caute pe omul care avea căruţa de vânzare. Numărul cumpărăturilor părea interminabil. Punga i se uşura zi după zi. Avea nevoie de căruţă pentru a căra lucrurile lor personale necesare noii case din Montana. De asemenea, dorea să-i ofere Lornei puţină intimitate şi luxul unui pat. Nu o putea sili să ducă viaţa dură care îi aştepta pe ei, ceilalţi. După cumpărarea căruţei, lui Benteen îi mai trebuiau vreo douăzeci de cai. Nu avea să se simtă în largul său cu mai puţin de optzeci de cai în grajduri. Yates se ocupa de treaba aceasta şi îi dăduse de ştire că găsise exact ceea ce dorea Benteen. Alţi bani, ca să nu mai pomenim de salariile băieţilor care îi ajutaseră la vânătoare. Când iniţiase acţiunea, o mie şi o sută de dolari îi păruseră o sumă mai mult decât necesară pentru a duce totul la capăt. Acum Benteen regreta că în primăvara trecută nu se ocupase cu prinderea unui număr mai mare de vite sălbatice pe care să le vândă laolaltă cu cirezile de la Ten Bar, în loc să se mulţumească cu numai treizeci de juncani, proprietatea lui. Acum ar fi avut un plus de două, trei sute de dolari.

Era bine că plănuise să vândă câţiva juncani atunci când aveau să ajungă în Dodge City, cu condiţia ca preţurile de acolo să fie acceptabile. Avea nevoie de bani pentru a plăti păzitorii atunci când vor fi ajuns în Montana. Se întrebă deodată despre soarta lui Barnie şi cum îşi petrecuse acesta iarna în Montana. Experienţa lui Barnie cu privire la vremea de iarnă avea să le prindă nespus de bine la iarna viitoare.

Benteen îşi vedea mai departe de drum, printre căruţele trase de cai şi călăreţi. Praful plutea constant în atmosferă, stârnit de copite şi roţi. Grajdul lui Stoney se vedea chiar în faţa lui la mică distanţă, prin pânza de praf şi trupurile omeneşti. Clămpănitul ciocanului unui fierar ce-şi făcea de lucru cu o potcoavă sporea vacarmul străzii. Apropiindu-se de grajd, Benteen îl văzu pe şchiop ţinând de frâu calul murg pentru care se pregăteau potcoavele.

– Salut, Stoney, îl salută el pe bărbat.

– Salut, Benteen.

Stoney ridică o mână spre el.

– Mare păcat de taică-tău. Am auzit că o iei din loc în curând.

– Peste trei zile. Acesta era planul lui Benteen.

– Imediat după nuntă, ha? Crezi că o să mai fii în stare să încaleci un cal?

Benteen zâmbi şi se abţinu de la comentarii.

– Am auzit că e unul Davies care are de vânzare o căruţă.

– Aşa-i, zise Stoney încercând să molcomească murgul ce începuse să fornăie presimţind apropierea fierarului.

– Încă unu' din fermierii ăia, adăugă el scuipând. Se înmulţesc încolo în nord. Zice-se că pun stavilă la apă.

– E adevărat?

Benteen reţinu informaţia ca utilă. Pe parcursul călătoriei se cerea să oprească la fiecare gură de apă pentru a-şi aproviziona burdufurile.

– Dar cu căruţa cum e?

– Vezi acolo, după şopron, îi arătă Stoney în direcţia grajdurilor. Davies a lăsat-o aici. Speră s-o vândă ca să facă rost de bani pentru seminţe. I-am spus că ar trebui să-şi strângă boarfele şi să se care, mai bine. Încăpăţânat soi fermierii ăştia.

– În ce stare e căruţa? Benteen avea să verifice cu ochii lui oricum, dar nu strica să şi întrebe.

– Al naibii, e ca nouă. Davies a adus-o din Kansas. Jură că nu se mai întoarce acolo, zise Stoney c-un plescăit. N-ai ce-i face.

– Mă duc să văd căruța, spuse Benteen.

– O s-o lase ieftin. Cum ziceam, prostu' are nevoie de bani pentru semințe.

Benteen era bucuros de chilipir. Traversând țarcul se îndreptă spre șopron; deodată i se păru că se aude strigat, dar zgomotele străzii îl împiedicau să fie sigur. Se uită în jur.

– Hei! Calder!

O șaretă se apropie troncănind de grajduri purtând pe capră un bărbat și o femeie.

Benteen se dădu înapoi c-un pas pe caldarâm recunoscându-l pe Ely Stanton. Ely chiui fortând caii să se oprească în fața șopronului, apoi fixă piedica.

– Salutare, Ely, îl întâmpină Benteen, ducând respectuos un deget la pălărie în onoarea femeii din șaretă.

– Tocmai veneam să vă caut.

Ely zâmbea, lucru cu care Benteen nu era prea obișnuit.

– Aceasta e soția mea Mary. Nu cred că ai întâlnit-o până acum.

– Încântat să vă cunosc, doamnă Stanton, o salută Benteen.

– Sunt onorată, domnule Calder, răspunse aceasta.

Era o femeie cu înfățișare simplă și cu ceva sever în privire – genul care știa să aducă un bărbat pe calea cea bună. Dar lui Benteen îi plăcu ținuta ei plină de bun-simț.

– Domnul Stanton mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, domnule. Dacă doar jumătate din ceea ce spunea e adevărat, înseamnă că sunteți un bărbat ales.

Ely îi făcu semn impacientat să-și țină gura, dar Benteen râse încet de sinceritatea debordantă a nevestei lui Stanton. Mary Stanton nu era femeia care să se lase intimidată de superioritatea unui bărbat.

– Ely amintește adesea de dumneavoastră, răspunse Benteen, iar femeia păru un pic stânjenită, ca și cum s-ar fi temut de aprecierile soțului său cu privire la ea în dis-

cuțiile purtate de acesta cu străinii; se pricepu însă să-şi ascundă destul de bine sentimentele.

– Am venit să vă spun că m-am decis să vă accept oferta şi că Mary şi cu mine o să vă însoțim în călătorie, îl anunță Ely pe Benteen, accentuând cu puțină emfază rolul său de cap al familiei în luarea deciziei.

– Dar numai până la Dodge City, completă Mary. De acolo pornim spre Yowa, unde am rude.

– Ely mi-a vorbit de lucrul ăsta, o asigură Benteen, care deduse că Ely ar fi preferat să continue călătoria.

I se părea caraghios ca un om cu talentul de cowboy al lui Ely să se ducă să sape pământul – dar, în definitiv, fiecare face ce vrea cu viața sa.

– Am vrut să fiu sigură că ați înțeles, spuse femeia adresându-se mai mult soțului ei decât lui Benteen.

– Am înțeles.

Benteen se prefăcea că nu pricepe schimbul ascuns de replici dintre soț şi soție.

– Plănuim să pornim la drum peste trei zile. Tu şi soția ta puteți veni imediat ce sunteți gata.

– Atunci ne vedem poimâine, încheie Ely şi nevasta lui tăcu aprobator.

– Benteen!

Tânărul recunoscu vocea Lornei şi se răsuci pe călcâie. Chipul i se lumină într-un surâs când o văzu fluturând mâna spre el din mijlocul străzii unde aşteptase împreună cu mama ei să treacă o trăsură. Pentru câteva secunde chinuitoare, Benteen avu parte să zărească o frântură din glezna armonios arcuită a fetei în momentul în care aceasta îşi înalță poalele pentru a alerga din fața unei noi trăsuri ce se apropia în goană. Îşi înăbuşi în suflet un geamăt nerăbdător la gândul că peste două zile nu vor mai exista asemenea „secrete" şi Lorna va fi pe de-a-ntregul a lui.

– Bună ziua.

În ciuda sfielii pe care, potrivit bunelor maniere, trebuia s-o afişeze, ochii căprui ai fetei sclipeau cu vivacitate.

– Am trecut pe la prăvălia tatei în drum spre magazinul de mode. Tata zicea că te găsim aici.

– Am venit să caut o căruță, în care să cărăm „comorile tale", o tachină el referindu-se la toate articolele casnice şi lenjeria brodată care alcătuiau zestrea fetei.

– Atunci ai grijă să fie destul de încăpătoare, răspunse Lorna zâmbind.

Benteen o apucă de braț şi îi arătă cu un semn şareta în care se aflau Stantonii.

– Lorna, dă-mi voie să ți-i prezint pe Ely Stanton şi pe soția lui, Mary. Ne vor însoți o parte din drum.

Apoi, spre cei doi soți:

– Aceasta e logodnica mea, Lorna Pearce; mama ei, doamna Clara Pearce.

Benteen era preocupat s-o admire pe Lorna, pentru a băga de seamă ce impresie puternică îi făcuse aceasta lui Mary Stanton.

– Nu ştiam că veți mai avea un cuplu cu voi în călătorie, observă Clara Pearce, bucuroasă de întorsătura evenimentelor.

– Hotărârea a fost luată de curând, recunoscu Benteen. Dar m-am gândit că Lornei i-ar plăcea să aibă o tovarăşă de drum. Când Ely mi-a povestit planurile lui, l-am invitat să ne însoțească.

– Mă bucur că ai făcut-o. Ideea că va avea o femeie alături de ea o liniştea întrucâtva pe Lorna cu privire la călătoria pe care urma s-o întreprindă. Mama ei împărtăşea acelaşi sentiment de uşurare, dar din motive diferite. Deşi era convinsă că Benteen avea să poarte grija Lornei, Clara Pearce era cât de cât neliniştită gândindu-se că fiica ei avea să călătorească singură printre bărbați – toți cowboy cu gura spurcată şi beți. Auzise despre purtările scandaloase ale acestor oameni, de bătăile şi împuşcăturile pe care le stârneau în oraş, precum şi de atitudinea şi lipsa lor de respect cu femeile. O doamnă se expunea la pericole dacă ieşea singură noaptea pe străzile Fort Worth-ului. Sigur, soțul ei insistase că toate aceste temeri erau nejustificate, dar Clara nu avea pace. Acum însă, din fericire, Lorna avea să se bucure de compania acestei femei respectabile.

Lorna întoarse capul spre doamna din şaretă şi îi adresă un zâmbet drăgălaş.

– Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, spuse ea. Apoi, după o scurtă pauză, întrebă: Pot să-ţi spun Mary?

– Da, te rog, murmură Mary Stanton măsurând-o cu privirea pe sub voaletă, atentă la pielea albă a fetei, evident protejată de razele dăunătoare ale soarelui şi de mănuşile albe care acopereau mâinile ei moi.

Născută şi crescută într-o familie de fermieri, Mary Stanton era obişnuită cu muncile grele şi traiul dificil. Era o femeie cumsecade, cu frica lui Dumnezeu. Nu-şi pleca niciodată capul în faţa unui bărbat, dar se întâmpla ca anumite surate ale ei s-o facă uneori să-şi resimtă lipsa educaţiei alese şi a manierelor elegante. Lorna Pearce făcea parte din această categorie. Pe de o parte, Mary o compătimea pe fată pentru ignoranţa ei în faţa vicisitudinilor vieţii şi a nenorocirilor care o aşteptau; iar pe de altă parte, o invidia pentru aerele ei de domnişoară, vorba cultivată şi prospeţimea fizicului. Toate acestea explicau tăcerea în care se cufundase nevasta lui Stanton – nu dorea ca Lorna să descopere inegalitatea dintre ele.

– Tatăl tău spunea că vrei să-mi vorbeşti, îi aminti Benteen fetei.

– Da. Reverendul Matthews doreşte să-l întâlnim mâine dimineaţă la biserică. Curbura senzuală a buzelor ei părea oarecum provocatoare. Cred că vrea să ne citească despre sfinţenia căsătoriei şi îndatoririle noastre.

– E neapărată nevoie?

Benteen răsuflă adânc; era iritat deoarece existau atâtea alte lucruri esenţiale pe care trebuia să le pună la punct înaintea plecării.

– Chase Benteen Calder, ai să mergi la biserică. Reverendul este pe jumătate convins că mă mărit cu un păgân. Dacă nu ne ducem mâine, ar fi în stare să ne refuze ceremonia.

– Bun, zâmbi Benteen tachinând-o. Atunci am să te răpesc, iar reverendul va trebui să ne cunune ca să-ţi salveze onoarea.

Obrajii fetei se înroşiră brusc.

– Nu mi se pare amuzant, se supără ea, dar în ochi îi sclipea o luminiță de amuzament.

– O să-i dau voie să mă „salveze" şi pe mine cu ocazia asta, o asigură Benteen simțind un val de căldură în vene văzând-o cum râdea în ciuda eforturilor ei de a se arăta cuminte şi sobră. Doamne, cum o mai dorea!

– Ne întâlnim mâine dimineață la zece în fața bisericii, conchise Lorna şi îşi permise să-i atingă brațul cu mâna înmănuşată, unul din puținele semne de afecțiune publică acceptate. Mama şi cu mine trebuie să plecăm acum. Mai avem o mie şi una de treburi de făcut în ajunul nunții.

Politicoasă, Lorna adresă un salut de despărțire cuplului din şaretă.

– Mi-a părut bine să vă cunosc pe amândoi. Pe curând, Mary.

Lui Benteen nu-i venea s-o lase să plece. Se lupta din răsputeri cu sentimentele ce-i ardeau în inimă în timp ce fata se depărta alături de mama ei. Dorința de a o poseda în totalitate – de a o lega de el – devenea tot mai aprigă cu fiecare minut care se scurgea, apropiindu-se de ceasul căsătoriei.

– Domnița ta e tare frumuşică, remarcă Ely Stanton, uitându-se la rândul său după Lorna cu admirație respectuoasă. Nu observa expresia rănită a soției sale la auzul cuvintelor de laudă cu care bărbatul ei găsea de cuviință să gratuleze o altă femeie.

Benteen îşi veni în fire şi îşi desprinse în sfârşit privirea de la silueta înfăşurată în valurile ademenitoare ale fustei lungi. Complimentul lui Stanton îl făcu să se umfle în pene.

– Da, e foarte frumoasă, încuviință el.

– Dar va mai fi la fel când o să trebuiască să înfrunte soarele şi vântul? îi contrazise deodată Mary Stanton. Fie-mi cu iertare, domnule Calder, dar nu cred că v-ați gândit prea serios ce greu îi va fi miresei dumneavoastră, care e atât de... E obişnuită... cu lucruri uşoare.

– Lorna e puternică. Va face față, rosti Benteen cu oarecare țâfnă, nemulțumit că femeia punea la îndoială judecata lui şi caracterul Lornei.

– Mary n-a vrut să spună ceva rău, o scuză Ely apucând strâns brațul nevestei lui. Aceasta strânse buzele, enervată să-i înfrunte pe aceşti bărbați care îşi închipuiau că numai ei pot avea dreptate.

– Înțeleg, Ely, murmură Benteen cu răceală.

Omul ăsta ar fi făcut bine să-şi strunească nevasta mai des. Benteen începea să se întrebe dacă nu cumva făcea o greşeală lăsând-o pe Lorna în compania acestei femei.

– Trebuie să merg să văd căruța aia. Ne întâlnim peste câteva zile, zise Benteen şi îşi luă rămas bun de la cuplu pornind să inspecteze căruța din dosul şopronului.

*

Înăuntrul magazinului de mode, Lorna stătea în picioare dinaintea oglinzii, întorcând capul într-o parte şi-ntr-alta pentru a-şi admira voalul de dantelă şi cununița de mărgele albe, care i-l susținea în păr. Îi plăcu nespus contrastul dintre dantela albă şi negrul de samur al părului ei. O făcea să se simtă atât de frumoasă. Nu se putea abține de la puțină cochetărie cu această ocazie specială.

– Sue Ellen, e prea minunat ca să poată fi rostit în cuvinte, murmură ea emoționată către prietena ei. Ştiu că ar trebui să-l scot înainte de a se mototoli, dar...

Trase aer în piept şi scutură capul în semn de refuz.

– Imaginează-ți cum o să arate cu rochia de mireasă, spuse Sue Ellen. Nu se putea împiedica să fie puțin geloasă pe frumusețea naturală a Lornei. În comparație cu aceasta, Sue Ellen se simțise întotdeauna firavă, lipsită de personalitate.

– Abia aştept să mă vadă Benteen, declară Lorna, întorcându-se brusc spre prietena ei. Gândeşte-te, Sue Ellen. Doar peste câteva zile am să devin doamna Chase Benteen Calder.

– Nu te simți... puțin nervoasă?

De fiecare dată când se gândea că s-ar putea căsători cu un bărbat precum Benteen Calder, pe Sue Ellen o cuprindeau fiori de groază. Era atât de viril... Cu siguranță că ea, personal, nu l-ar fi ales niciodată de soț. Ei îi tre-

buia cineva mai modest, mai rezervat. Felul în care Benteen o privea uneori pe Lorna era de-a dreptul scandalos.

– Vreau să spun... în legătură cu noaptea nunții și... restul.

Lorna se uită în lături, evitând privirea curioasă a prieteniei ei. O roșeață fierbinte îi invadă obrajii.

– Da.. puțin, recunoscu ea.

Încerca să alunge gândul acesta pentru a nu-și lăsa imaginația s-o ia razna într-un mod necuviincios, așa cum simțea că e pe cale să se întâmple. Toate învățămintele pe care le primise în adolescența ei considerau pasiunea drept un păcat. Până și gândul la iubirea trupească reprezenta o vină.

– Crezi că... adică, am auzit... e foarte dureros pentru femeie.

Sue Ellen coborî vocea aruncând o privire grijulie în camera de alături, unde mama ei sporovăia împreună cu doamna Pearce.

– Sună... degradant să lași un bărbat să facă... lucrurile alea cu corpul tău, nu crezi?

– Poate că nu e așa de rău.

Lorna se simțea cuprinsă de un foc și un tremur în toate mădularele, rușinată și curioasă în același timp.

– Îmi închipui că până la urmă te obișnuiești, continuă Sue Ellen pe un ton de consolare. Am auzit chiar că poți să te prefaci că nu se întâmplă nimic. Poți să te gândești în schimb la altceva și să uiți cu totul...

– Adevărat? murmură Lorna și încercă să râdă pentru a-și ascunde neliniștea, dar râsul sună fals. Cred că am să aflu cât de curând.

– Oh, Lorna...

Bărbia lui Sue Ellen începu să tremure a plâns.

– De ce trebuie să pleci? Nu vreau să ne despărțim.

– Nu plânge, Sue Ellen, altfel plec chiar acum, o avertiză Lorna.

– Dar te duci atât de departe, protestă prietena ei. Poate nu ne vom revedea niciodată.

– Ba da, ne vom revedea, insistă Lorna strângând din dinți. Și ne vom scrie des.

– Dacă aş fi în locul tău, aş fi îngrozitor de speriată să merg acolo, în ţinutul indienilor, clătină Sue Ellen din cap minunându-se de curajul Lornei.

– Benteen va fi cu mine, zise Lorna cu convingere.

– Dar el va trebui să plece uneori, să vadă de vite. Ce te faci dacă vin indienii în timp ce eşti singură şi te iau prizonieră?

Neliniştea lui Sue Ellen creştea în proporţie egală cu fantasmele fanteziei ei.

– Am auzit zvonuri despre ce fac sălbaticii ăia cu femeile albe. Îşi bat joc de ele şi le silesc să comită tot felul de acte mârşave, de nedescris.

– Sue Ellen, încetează, o admonestă Lorna luptându-se împotriva spaimei crescânde care o copleşea.

– Iartă-mă, făcu prietena ei realizându-şi gafa. Doar că îmi fac atâtea griji pentru tine, când mă gândesc că vei fi singură, fără nici un doctor timp de luni de zile, poate...

Îşi dădu seama că greşise din nou şi se opri.

– Gata, nu mai spun nimic. Promit.

Lorna spera ca Sue Ellen să-şi ţină promisiunea. Avea ea însăşi destule temeri legate de faptul că urma să-şi părăsească părinţii, căminul, prietenii şi singurul mod de viaţă pe care îl cunoscuse până atunci.

Clopoţelul de la uşă semnală intrarea în magazin a altor cumpărătoare. Zgomotul atrase atenţia inconştientă a Lornei, dar fata se trezi imediat din visare la vederea celor trei femei rujate strident şi îmbrăcate în rochii viu colorate. Prima ei reacţie fu să le ignore. O femeie respectabilă nu le băga niciodată în seamă pe „doamnele roşii ale nopţii". Acestea se îmbrăcau întotdeauna în aşa fel încât să atragă atenţia – „să atragă clienţi" – cum ziceau ele. Lorna ştia că aceste femei frecventau magazinul de mode pentru a se pune la curent cu ultimele creaţii în domeniul extravaganţei şi pentru a-şi procura cele mai scandaloase pălării şi bonete. În trecut, Sue Ellen îi şoptise o sumedenie de detalii despre conversaţiile pe care le auzise întâmplător între aceste făpturi; se întrebaseră împreună asupra termenilor ciudaţi şi nemaiîntâlniţi, ghicind cu aproximaţie sensul lor vulgar.

– Mai bine mă duc s-o chem pe mama, şopti Sue Ellen cu reticenţă. Dacă vrei, poţi să mergi în camera din fund, să aştepţi până pleacă.

– Nu, nu-i nevoie.

Lorna se întoarse spre oglindă şi începu să-şi pipăie din nou voalul. Era puţin amuzată de comportarea prietenei ei. Sue Ellen se purta de parcă s-ar fi temut că prezenţa celor trei femei uşoare în aceeaşi încăpere cu ea ar fi putut s-o contamineze în vreun fel. Deşi nu voia să recunoască, în sinea ei Lorna era puţin curioasă în legătură cu aceste femei atât de renegate de întreaga comunitate a oraşului. Atâta timp cât le ignora, nu vedea de ce ar fi trebuit să le ocolească. În ovalul oglinzii, observă deodată că una dintre cele trei femei, o tânără cu părul roşcat, o abordează pe Sue Ellen înainte ca fata să fi apucat să se refugieze în camera din dos.

– Mă scuzaţi, domnişoară. Am trecut pe aici să văd dacă pălăria pe care am comandat-o e gata.

Vocea avea inflexiuni cultivate.

Sue Ellen se înroşi până la rădăcina părului.

– O chem pe mama, îngăimă ea, şi o zbughi imediat.

Lorna auzi chicotele celorlalte două cliente pe fondul dispariţiei grăbite a lui Sue Ellen.

– Ce dumnezeu, Pearl, declară una. Ai zăpăcit-o pe domnişorică. Pariez că i s-au înroşit chiloţii pe ea.

– S-a ruşinat de propria ei închipuire, răspunse femeia cu păr roşcat, care răspundea la numele de Pearl.

Timp de o secundă, Lorna se întrebă dacă era adevărat. Uneori Sue Ellen părea prea interesată să afle despre intimităţile dintre un bărbat şi o femeie. Nu avu prea mult timp să reflecteze; atenţia îi fu captată de prostituata brunetă, care se apropiase de ea inspectând nişte pălării expuse pe raftul apropiat.

– Pearl, Jenny. Ia uitaţi-vă aici, îşi chemă ea însoţitoarele.

Asaltată pe dată de cele trei femei, Lorna îşi concentră toată atenţia asupra propriei imagini din oglindă. Nu dorea să pară că le bagă în seamă. Dar se dovedi că roşcata era de altă părere.

– Ce voal frumos, declară ea, venind să-l privească îndeaproape.

– Mulţumesc, răspunse Lorna cu politeţe rece.

– Probabil că te căsătoreşti, îşi dădu Pearl cu părerea; colegele ei se apropiară şi ele.

– Da, într-adevăr, mărturisi Lorna, observând o scânteie de invidie în ochii femeii. Simţea o oarecare compasiune pentru ea, conştientă că nici un bărbat cumsecade nu s-ar fi însurat cu o femeie care practica acea profesie.

– Ai să fii o mireasă încântătoare, o complimentă femeia şi apoi, întorcându-se spre suratele ei! Nu-i aşa, fetelor?

– Adevărat, aprecie bruneta.

A treia, pe nume Jenny, nu părea cu mult mai în vârstă decât Lorna, în ciuda fardului gros care îi încondeia buzele.

– Cine e norocosul? întrebă ea. Poate îl cunoaştem, sugeră în continuare, şi gura i se arcui într-un zâmbet şiret.

Lorna fu pe punctul să refuze provocarea la discuţie, dar se răzgândi.

– Benteen Calder.

O parte din ea îi spunea că n-ar fi trebuit să vorbească acestor femei.

– Benteen Calder, repetă bruneta aruncând o privire rapidă în direcţia lui Pearl. Cred că l-am văzut de câteva ori.

Lorna luă o atitudine ţeapănă, dar roşcata Pearl se grăbi să repare imediat gafa.

– Nu-ţi face griji, scumpo. Dixie vrea să spună că l-a văzut într-unul din saloane, bând o bere. Fetele ca noi nu uită atunci când întâlnesc bărbaţi precum Benteen Calder.

Suna ca un compliment. În ciuda asigurării lui Pearl, însă, Lorna se întrebă îngrijorată dacă nu cumva femeile acestea îl cunoşteau pe Benteen mai bine decât ea însăşi.

– Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, scumpo, îi spuse Pearl surâzând melancolic. Dacă nu vrei ca bărbatu' tău să te lase singură în pat şi să vină la de-alde noi, ai face bine să te arăţi mai sălbatică decât el când sunteţi împreună.

Vorbele acestea o făcură pe Lorna să se albească mai întâi, apoi să se înroşească până în vârful urechilor. Îi venea să-şi astupe urechile, dar nu îndrăzni s-o facă; vocea părea să-i fi pierit cu totul.

– Am învăţat o mulţime de lucruri despre bărbaţi de-a lungul anilor, continuă femeia, de parcă s-ar fi referit la o perioadă neînchipuit de îndelungată; totuşi nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

– Se prea poate să le placă să ţină o doamnă de braţ, dar în pat vor o tâtră. Ştiu că asta te zăpăceşte, scumpo, da' să ştii că aşa-i cum zic eu. Dacă nevestele ar lua în seamă sfatul ăsta, n-am mai avea atâţia clienţi însuraţi.

– Domnişoară Rogers!

Vocea şocată a Lizei Mae Brown, mama lui Sue Ellen, puse capăt brusc conversaţiei. Ceea ce era mai rău, Lorna înţelese că atât proprietara magazinului, cât şi mama sa auziseră ultimele cuvinte ale lui Pearl Rogers. Dar îndrăzneaţa femeie nu se lăsă intimidată de privirea scandalizată a cucoanelor.

– Nu-ţi bate gura de pomană cu vreo prelegere, doamnă Brown.

Se depărtă câţiva paşi de Lorna, continuând să afişeze aceeaşi lipsă de jenă.

– Nu încercam să corup copila.

Luă deodată un ton strict de afaceri:

– Ce-mi puteţi spune de pălăria pe care am comandat-o?

– Încă n-a sosit – începu doamna Brown.

– Atunci mă întorc peste câteva zile, răspunse Pearl şi se îndreptă demnă spre ieşire, urmată de tovarăşele ei.

– Sue Ellen, de ce ai lăsat-o pe Lorna singură aici? se oţărî doamna Brown către fiica sa, apoi se grăbi să se scuze în faţa doamnei Pearce.

– Îmi pare rău, Clara. Mă simt groaznic fiindcă Lorna a trebuit să asculte asemenea vorbe indecente. Probabil că n-ar trebui să le primesc pe fiinţele astea în magazin, dar, din nefericire, ne aduc mult profit.

– Nu e vina ta, Liza, o absolvi cu mărinimie Clara Pearce, pe mama lui Sue Ellen. Îmi cunosc prea bine fiica

şi ştiu că vorbele au fost deja uitate de îngeraş. Femeile acelea încercau numai să-şi justifice purtările imorale aruncând vina pe bărbaţi respectabili.

– Aşa-i, o aprobă doamna Brown cu convingere.

– Hai să scoatem voalul, Lorna.

Mama ei veni şi o ajută să-şi îndepărteze podoaba.

– Trebuie să mergem la biserică.

Conversaţia se orientă cu tact spre alte subiecte. Lorna crezu că mama ei renunţase, dar aceasta reluă problema imediat ce părăsiră magazinul.

– Ştiu că până acum n-ai mai întâlnit acest element al societăţii noastre, începu doamna Pearce. În loc să-l trecem cu vederea, ar trebui mai degrabă să luăm poziţie împotriva lui, convingându-i pe toţi taţii oraşului că e mai bine să-l abolim. Vei da peste asta oriunde te vei duce, aşa că e mai bine să afli de pe-acum.

– Da, mamă.

Mintea ei stăruia încă asupra ciudatului sfat primit cu puţin timp înainte.

– Ce fel de... bărbaţi umblă cu ele? Oameni ca... tăticu sau Benteen?

– Bineînţeles că nu.

Răspunsul veni iute, urmat de explicaţiile de rigoare.

– Sigur, asta nu înseamnă că nu se întâmplă uneori ca bărbaţii să sădească seminţe nedorite înainte de a-şi întemeia o familie. Şi apoi mai există împrejurări în care un bărbat e silit să caute compania unor asemenea femei pentru a-şi satisface nevoile...

– Ce fel de împrejurări? întrebă Lorna.

– Dacă o soţie este incapabilă să mai ocupe patul conjugal din cauză că este bolnavă sau – mama ei ezită – în cazul în care e mai înţelept pentru ea să evite lucrul acesta... Un bărbat trebuie să înţeleagă că vine o vreme când o femeie s-ar putea să nu-şi mai dorească alţi copii.

– Atunci tu şi tata... Lorna nu îndrăzni să termine propoziţia. I se părea o îndrăzneală prea mare să invadeze astfel intimitatea părinţilor ei.

– Aşa e, recunoscu mama ei. Şi tatăl tău înţelege că e singura modalitate prin care o femeie poate preveni asemenea pericole.

– Şi nu-l deranjează deloc?...

Fata încercă să-şi imagineze situaţia în lumina spuselor prostituatei.

– Nu.

– Nici pe tine nu te supără că nu mai aveţi parte de nici o apropiere? Lorna îşi alegea cuvintele cu grijă, de teamă să nu o ofenseze pe mama ei.

– Sigur că nu, o asigură mama ei. La urma urmelor, unicul scop al căsătoriei este să faci copii. Nu e plăcerea.

– Da, ştiu, murmură fata.

– Nu te mai preocupa atâta de subiectul ăsta, o sfătui doamna Pearce. Vei afla singură în curând. Într-o zi va trebui s-o înveţi pe fiica ta aceleaşi lucruri.

– Da, într-o zi, încuviinţă Lorna cu un zâmbet slab; dar continua să se frământe din pricina unora din senzaţiile pe care i le transmitea îmbrăţişarea lui Benteen. Devenea din ce în ce mai clar că se întâmpla cu ea ceva anormal, cu atît mai mult cu cât singura persoană care susţinea firescul acelui fapt era o femeie pierdută.

7

Căruţa se dovedi a fi într-o stare mai bună decât sperase Benteen. Tânărul făcu târgul cu fermierul Davies şi înhămă o pereche de cai, apoi, în după-amiaza acelei zile, merse la familia Pearce pentru a încărca bagajele Lornei. Fata nu ştia nimic despre felul cum trebuiau împachetate lucrurile şi distribuită greutatea, aşa că Benteen rămase s-o ajute.

Existau atâtea nimicuri pe care Lorna dorea să le ia cu ea, încât Benteen fu pus de multe ori în situaţia de a-i cere să aleagă:

– Ce-i asta? se încruntă el descoperind două crenguţe spinoase învelite într-o batistă.

– Doar n-o să pretinzi că şi astea sunt prea grele ca să le luăm cu noi, răspunse ea cu mâinile în şolduri, pregătită să-l înfrunte.

– Dar ce sunt? insistă Benteen.

– Am tăiat din tufa de trandafiri a mamei, îi explică Lorna. Vreau să le plantez lângă casa noastră cea nouă.

– Lorna, vor muri pe drum. Îţi pierzi timpul cu ele.

Benteen se străduia să-şi păstreze răbdarea.

– Nu m-ai lăsat să iau şifonierul bunicii şi nici masa de stejar pe care ne-a făcut-o unchiul, îi aminti ea. Trebuie să iau ceva care să-mi amintească de casă. Butaşii ăştia vor merge cu noi, orice ai spune. Se vor prinde, vei vedea.

Benteen oftă din greu.

– Ia-i, dacă eşti aşa de hotărâtă.

– Sunt.

– Unde să-i pun? întrebă el. Sub banchetă?

– Da. Acolo pot să-i ajung mai uşor, încuviinţă Lorna.

Benteen aşeză butaşii sub bancheta căruţei, unde aveau să fie protejaţi de restul bagajelor şi de razele soarelui.

– Sper că asta e tot, spuse el.

– Tot, cu excepţia câtorva lucruri pe care vreau să le iau cu mine, răspunse ea. Rochia de mireasă şi altele. Să nu-mi spui că nu se poate.

– Îmi pare rău. Ştiu că ai senzaţia că renunţi la prea multe, zâmbi trist Benteen. Dar nici caii nu pot cără mai mult de atât.

– Ştiu.

Lorna lăsă capul în jos şi se întoarse cu spatele. Benteen apucă să zărească o lacrimă pe obrazul fetei; se apropie de ea şi-i ridică bărbia.

– Ce-s lacrimile astea?

– Pentru tine e aşa de simplu să împachetezi şi să pleci, murmură ea. Tu nu laşi pe nimeni în urmă.

– Doar nu ţi s-a făcut deja dor de casă, o certă Benteen. Nici n-am apucat să plecăm.

– Nu glumi cu asta, protestă Lorna.

Simțindu-se stăpân pe situație, tânărul își trecu un braț pe după mijlocul ei și o sărută pe frunte.

– Îți promit că vei iubi casa noastră din Montana la fel de mult ca pe asta.

– Știu.

Lorna își trase nasul și-și șterse lacrimile fiindcă nu dorea ca Benteen s-o considere copilăroasă. Știa că trebuia să privească înainte, către viitorul ei cămin, și nu să plângă pentru casa părintească.

– O să-ți aduci aminte să fii la biserică mâine dimineață la zece, să discutăm cu reverendul, nu-i așa?

– Ne vedem acolo, promise Benteen. N-o să dau voie nimănui să ne întârzie cununia nici măcar cu un minut.

Pentru o clipă Lorna își dori ca totul să fie amânat o bucată de vreme, ca să aibă răgaz să se obișnuiască cu schimbările survenite în viața ei. Dar nu-i spuse asta lui Benteen, fiindcă era evident că tânărul abia aștepta ziua nunții.

*

Era noapte când Benteen ajunse înapoi în tabără. Cei doi oameni de veghe călăreau agale, dând ocol cirezii din direcții diferite. Vitele erau culcate și rumegau în liniște. Undeva, în ascunzișurile preeriei, un coiot începu să urle cu un sunet lugubru. Unul din juncani scoase un fornăit puternic, dar zgomotul său sugera mulțumire și nu alarmă. Benteen simți o tihnă plăcută încălzindu-i venele atunci când unul din păzitori începu să cânte în surdină vitelor „The Texas Lullaby". Tremurul melodiei se desfășura lent, cu suișuri și coborâșuri dictate de mersul potolit al calului ce-l purta pe cântăreț.

Descălecând, Benteen scoase șaua de pe spinarea calului și legă animalul lângă ceilalți cai aflați în adăpostul improvizat. Cu șaua într-o mână, se îndreptă către locul unde zărea lumina focului de tabără. Căruța-bucătărie avea oiștea îndreptată înspre Carul Mare, după cum o cereau regulile. Aceasta era de asemenea una din îndatoririle bucătarului. În fiecare noapte, oiștea căruței tre-

buia fixată în direcția nordică, astfel că, indiferent care ar fi fost vremea a doua zi, conducătorul convoiului să știe încotro să meargă. Carul Mare reprezenta compasul și ceasornicul cowboy-ului. În funcție de poziția constelației, un cowboy avea cunoștință de oră și știa când i se termina intervalul de veghe care dura de regulă două ceasuri. Pe vreme înnorată, omul trebuia să aprecieze pe ghicite, dar de cele mai multe ori calul pe care îl călărea știa el însuși când i se termina rândul și se retrăgea în adăpost.

Lăsându-și șaua într-un colț, nu departe de foc, unde intenționa să-și facă mai apoi culcuș, Benteen merse spre căruța-bucătărie pentru o ceașcă de cafea.

Privirea lui leneșă înregistră imediat care călăreți erau prezenți și care nu.

– Shorty e de veghe, nu-i așa? remarcă el către Rusty și suflă în cafea înainte de a sorbi o gură. Mi s-a părut că-l aud cântând.

– Shorty și cu Hank, confirmă Rusty.

– Shorty ăsta are voce, nu glumă, declară un păzitor pe nume Jonesy, cu urechea ciulită.

– Ce știe un coate goale ca tine despre muzică? îl tachină pe Jonesy o voce batjocoritoare din umbră. Să fiu al naibii dacă ești în stare să bați tactul într-o prăpădită de oală spartă.

– Oh, da? se burzului Jonesy la auzul criticilor aduse simțului său muzical. Și eu trag nădejde că pân'acum ai găsit pe careva să te mai învețe și alte vorbe din „Sweet Betsy". Dacă ai de gând să ne mai împuiezi capul cu porcăria aia, ca data trecută, află de la mine că am să te aranjez în așa fel ca să-ți piară chefu'de cântat.

– Nu mai înghit nici o ocară de la o gloabă ca tine, își luă revanșa Zeke Taylor.

Cearta părea a se încinge tot mai mult, când Benteen păși în mijlocul lor.

– În loc să vă sfădiți din nimic, mai bine ați lua aminte la limbajul vostru. Făcu o pauză, atât cât să aibă timp să-și plimbe privirea pe fețele tuturor cowboy-lor împrăștiați în jurul focului. Asta e valabil pentru voi toți. În

curând vom avea doamne în tabără. Sunt unii dintre voi care nu sunt în stare să rostească o singură propoziție *fără să suduie* sau să drăcuie. Păstrați-vă înjurăturile pentru vite. Dacă nu vă puteți abține, atunci n-aveți decât să vă țineți gura când sunt femei prin apropiere.

– Hei, gură-spartă, crezi că eşti în stare de asta? se auzi din nou glasul lui Jonesy la adresa lui Zeke Taylor.

– Ştiu să vorbesc cu o doamnă de zece ori mai bine decât un drac bătrân ca tine.

– Spuneți-le şi celorlalți, ordonă Benteen.

Pe lângă oamenii de veghe care îşi făceau turul, patru alți păzitori primiseră permisiunea să-şi petreacă noaptea în Fort Worth, cu condiția să fie înapoi la datorie a doua zi dimineață.

– Care înjură în fața femeilor, trece la coada convoiului timp de-o lună.

Amenințarea stârni murmure de nemulțumire, dar Benteen nu le luă în seamă. În decursul unei călătorii, trei călăreți rămâneau de obicei în urma cirezii cu scopul de a îndemna vitele rătăcite şi juncanii slabi să țină pasul cu restul animalelor. Era o muncă istovitoare şi, de obicei, ocolită de toată lumea. De aceea, paznicii acționau prin rotație, fiecare din ei supraveghind pe rând cireada din poziția frontală, laterală şi de la spate, aşa că nimeni nu rămânea nemulțumit.

Jessie Trumbo stătea rezemat de roata din spate a bucătăriei ambulante. Benteen se apropie de el şi îşi turnă o cafea.

– Totul e în regulă? întrebă Benteen.

– Pe cât se poate, răspunse Jessie, molfăind un ghemotoc de tutun. Aia de la Ten Bar au să trimită o cireadă mare în nord. Sunt la vreo cinci mile de aici. Bull Giles e conducătorul.

– Ai vorbit cu el?

Benteen clătină cana de cafea, amestecând lichidul cu zațul. Jessie dădu afirmativ din cap.

– Bull merge pe acelaşi drum cu noi. Zice c-o să-i înghițim prafu' până-n Kansas.

– Aş zice că l-ar enerva dacă s-ar întâmpla invers, comentă Benteen cu un zâmbet şiret.

– Se poate.

Ochii lui Jessie luciră în întuneric.

*

A doua zi de dimineaţă, mama Lornei îi însoţi pe Benteen şi pe fiica ei la biserică. În timp ce cuplul vorbea cu reverendul, doamna Pearce se ocupă de ultimele detalii legate de podoabe. Nu precupeţiră nici un efort pentru a face din nunta fiicei ei, unicul copil al familiei Pearce, un eveniment deosebit. Ocupată mai tot timpul, Clara Pearce reuşea în felul acesta să-şi alunge din minte faptul că în curând avea s-o piardă pe Lorna. Terminându-şi treburile, reveni la biserică şi se îndreptă spre încăperea din dos, unde Lorna şi Benteen primiseră sfaturile necesare referitoare la rolul fiecăruia dintre soţi într-o familie creştină.

– Eşti gata să ne întoarcem, mamă? întrebă Lorna. Benteen mai are nişte probleme mărunte de rezolvat, dar mai întâi vrea să ne ducă acasă.

– Sunt gata, încuviinţă aceasta, dar trebuie să ne oprim pe la prăvălie să vorbim cu tatăl tău.

În cursul sezonului de călătorii, Clara Pearce evita să străbată străzile Fort Worth-ului neînsoţită de un bărbat, în special zona comercială, unde se adunau atâţia cowboy.

– N-o să dureze mult, îi spuse ea lui Benteen.

– Am timp.

Politeţea şi simţul datoriei îi dictau acestuia că trebuie să se supună, fie că avea timp sau nu. Femeile aveau nevoie de protecţia unui bărbat. Era un lucru bine-cunoscut. Ieşind din biserică, Benteen o ajută pe mama Lornei să ia loc pe bancheta din spate a trăsurii şi pe Lorna o urcă în faţă. Îşi legă calul în dosul trăsurii, apoi veni să se aşeze alături de Lorna şi luă frâul în mână.

Străzile mişunau de cowboy, ca întotdeauna la această vreme. Puţini dintre bărbaţi treceau fără a întoarce capul după frumoasa femeie ce şedea în trăsură

alături de Benteen. Tânărul era conştient de remarcile pe care le făceau aceştia, dar nu găsea de cuviinţă să se revolte; erau simple complimente pe care, de altfel, Lorna nici nu le auzea.

Dinaintea magazinului Emporium, Benteen opri trăsura şi o lăsă pe Lorna să ţină frâul, în timp ce el coborî s-o ajute pe mama acesteia.

– Vă aşteptăm aici, îi spuse el doamnei Pearce.

Benteen dădu ocol trăsurii şi veni în dreptul Lornei.

– Mâine e ziua cea mare. Crezi că mama ta va fi gata?

– Sper că da, surâse Lorna. A alergat atât zilele astea, de parcă ea ar fi care se mărită, nu eu.

Agitaţia din jur nu scăpa nici o clipă ochiului atent al lui Benteen. Vigilenţa reprezenta un instinct născut din experienţă. Un bărbat nu trebuia să uite niciodată de posibilele pericole, privirea lui trebuia să scruteze în permanenţă feţele şi mişcările celor dimprejurul său. Benteen îl zări pe Judd Boston trecând iute în drum spre bancă înainte ca acesta din urmă să-l observe pe el. În ciuda antipatiei personale pe care i-o trezea bancherul, Benteen nu se putea reţine să admire nervii de fier ai rivalului său. Expresia lui Boston nu suferi nici cea mai mică schimbare în clipa când acesta dădu cu ochii de Benteen aflat lângă trăsură. Un om mai slab de înger l-ar fi ignorat pe tânăr sau l-ar fi ocolit, prefăcându-se a nu-l vedea, dar nu Judd Boston. Bancherul o ţinu drept spre ei, pregătit să le vorbească.

– Bună dimineaţa, Benteen. Domnişoară Pearce, salută el ducând mâna la borul pălăriei.

– Boston...

Benteen înclină scurt din cap în direcţia bancherului, acceptând cu răceală salutul.

– N-am avut încă prilejul să-ţi transmit condoleanţele mele pentru moartea tatălui tău, deşi sunt sigur că te îndoieşti de sinceritatea mea, rosti Boston.

– Întrucât o ştii deja, atunci nu-i nevoie să mai spun nimic, îi răspunse Benteen.

– Mă miră că simţi astfel, zise iar Boston. După ce te-ai întors, am aşteptat să treci pe la bancă pentru o

explicație privind circumstanțele care au dus la moartea tatălui tău.

– De ce? Era cât se poate de clar. I-ai refuzat dreptul de plată a ipotecii, tatăl meu a murit şi tu i-ai confiscat toată proprietatea şi vitele.

– Probabil că mi-am închipuit că asta te va afecta mai tare decât văd că te-a afectat, sugeră Boston.

– Era inevitabil. Am prevăzut ce se va întâmpla, deşi tatăl meu nu m-a ascultat, răspunse Benteen. Toate cărțile erau împotriva lui, dar el refuza s-o vadă.

– Mă bucură să te aud vorbind atât de rezonabil, Benteen, zâmbi Boston cu îngâmfarea specifică aceluia care crede că se adresează unui inferior.

– Nu. Sunt doar îndeajuns de isteț încât să cer un pachet de cărți noi atunci când mă aşez la masa de joc alături de un şarpe, îl contrazise Benteen.

Boston simți împunsătura, dar îşi păstră cumpătul.

– Înțeleg că ai o cireadă pe care o duci în nord.

– Aşa e.

– Afacerea asta trebuie să te coste, nu glumă – făcu o pauză, aruncând o privire Lornei – mai ales când îți iei nevastă tânără. Înțeleg că mâine e nunta.

– Da.

– Mare păcat să laşi o mireasă aşa de frumoasă singură imediat după nuntă, murmură Boston cu atenție măgulitoare la adresa Lornei.

Benteen simți că i se urcă sângele la cap.

– Lorna o să vină în călătorie cu mine, zise el scurt. Ne facem casă nouă în Montana.

– Am auzit eu nişte zvonuri, spuse Boston privindu-l cu interes sporit, dar nu le-am luat în serios. Care va să zică, pleci din Texas pentru totdeauna?

– Nu mă mai reține nimic în Texas.

Benteen se gândea la tatăl său. Seth Calder s-ar fi răsucit în mormânt dacă Judd Boston rămânea cu impresia că un Calder fugea din oraş de frica lui. Continuă să vorbească de dragul onoarei familiei.

– Nu plec din cauza ta, Boston. Decizia mea era deja luată, înainte ca tu să te muți la Cee Bar. Ține minte asta,

în caz că ni se vor mai încrucişa cărările vreodată. Tatăl meu n-a vrut să se coboare până la mârşăviile tale, dar eu promit că mă voi bate urât.

– Ostilitatea ta n-are nici un fundament, Benteen. N-am avut niciodată nimic personal împotriva tatălui tău, insistă calm Boston.

– Te cred, răspunse Benteen. Doreai să obţii ceva şi tata doar îţi stătea în drum. Dar te avertizez să te ţii departe de mine.

Boston râse încet, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de îndârjirea lui Benteen şi de presupunerile acestuia că i-ar mai fi putut lega ceva în viitor.

– Îmi cer scuze, dar am o întâlnire, zise el în sfârşit, apoi adăugă: Toate urările mele de bine.

Ultima remarcă era adresată de fapt mai mult Lornei, o încercare subtilă a bancherului de a strecura îndoiala în gândurile fetei cu privire la părerile lui Benteen despre el.

Tânărul îşi încleştă fălcile şi îl urmări cu privirea pe Boston care se depărta asemeni unui rege ce se plimbă cu paşi maiestuoşi prin curtea palatului. Arcurile trăsurii scârţâiră sub greutatea Lornei, care se frământa pentru a atrage atenţia lui Benteen.

– Nu prea ai fost politicos, Benteen.

– Tipi ca ăsta nu merită să-i tratezi politicos, răspunse el abrupt.

Mama Lornei ieşi din magazin. Benteen merse s-o ajute la cărat pachetele, apoi îi dădu mâna să urce în trăsură.

*

În drum către reşedinţa sa Ten Bar, în după-amiaza aceea, Judd Boston se duse să vadă cireada de vite ce urma să pornească spre nord peste alte două zile. Bancherul dorea să transmită o nouă însărcinare şefului de convoi, pe care acesta avea s-o îndeplinească după ce încărca în tren vitele la gara din Dodge City. Unul dintre păzitori observă trăsura bancherului care traversa

câmpul înconjurat de însoțitorii săi și merse să-l anunțe pe Bull Giles despre venirea stăpânului.

Bull Giles se grăbi să-i iasă înainte. Porecla de „bull" (taur) se potrivea perfect șefului de convoi. Avea umerii, gâtul și pieptul unui taur Durham de rasă pură, și o față turtită de boxer. Prin natura sa, era tot atât de iute la mânie ca un taur atâțat de cowboy și veșnic pus pe harță. Cel mai mult îi plăcea să dea ordine. Dispunea de talentul de a se face ascultat printre angajații unei ferme, dar era refractar la a spune „da, domnule" – de aceea călătoriile lungi îi conveneau de minune permițându-i să se țină la distanță de șefii săi.

Loman Jones călărea la dreapta trăsurii; Bull Giles nu-l simpatiza deloc pe vechil, așa că îi ignoră prezența adresându-se peste capul lui, direct lui Judd Boston.

– E vreo problemă, domnule Boston?

Întrebarea suna mai mult ca o provocare, cu toate străduințele lui Bull de a părea politicos.

– Benteen Calder pleacă la drum cu cireada lui peste câteva zile, intră direct în subicet bancherul.

– Da, și o să ne-nghită prafu' până la Dodge City, anunță Bull.

Pe Boston nu-l interesa cine avea să fie primul și cine al doilea în călătorie.

- Vreau ca vitele astea să aibă câteva kilograme în plus la cântar când le scoți pe piață. Nu facem întrecere de viteză.

– Știu cum să lucrez cu vitele, i-o întoarse Bull.

– Ai face bine să știi, îl repezi Boston.

Pe Bull Giles nu-l alesese el, ci Loman Jones; vechilul insistase că omul era cel mai bun pe care-l puteau găsi.

– Calder pretinde că-și duce vitele până-n Montana. Vreau să știu dacă într-adevăr merge acolo.

– Într-acolo pornește, asta știu, confirmă Bull. Am vorbit cu Jessie Trumbo ieri. Barnie Moore îi așteaptă în Montana pe o bucată de teren pe care a îngrădit-o în numele lui Calder.

– Am mai auzit povestea.

Boston era enervat de impertinența omului.

– Vreau să mă asigur că asta intenționează de fapt.

– Ați fost vreodată în regiunea aia? îl provocă Bull iar. Eu am vânat bizoni prin Little Missouri acum câțiva ani. Nu-i decât iarbă; pe mile întregi, numai iarbă.

Bull cunoștea împrejurările în care fusese preluată ferma Cee Bar de către Boston; ochii i se îngustară șireți în timp ce adăuga.

– De ce-ar dori Benteen să se mai întoarcă aici ca să se ciondănească pentru un petic de pământ, când acolo îl așteaptă o moșie pe lângă care Ten Bar arată ca o ogradă de sărăntoc?

– Imediat ce predai cireada în Dodge City, află ce are de gând Calder, ordonă Boston și plesni din bici pornind mai departe cu alaiul lui.

8

Ceremonia de nuntă propriu-zisă dură destul de puțin. La un moment dat, când pășea către preot la brațul tatălui ei, Lorna simți impulsul nebunesc de a anula totul. Apoi îl zări pe Benteen care o aștepta lângă amvon, atât de chipeș în costumul lui sobru. Nu părea deloc emoționat. De fapt, Benteen părea atât de sigur pe el și de puternic, încât Lornei îi fu rușine de slăbiciunea sa. Se aștepta să simtă ceva nou înăuntrul ei în clipa când preotul îi declară soț și soție, ceva ca un nou val de maturitate în stare să învingă fluturii aceia care i se zbăteau în stomac. Dar doamna Chase Benteen Calder nu se simțea deloc diferită de Lorna Pearce. Chiar și după ce primiră binecuvântarea reverendului, Lorna roși sub sărutul cast al lui Benteen. Acum era soțul ei, ceea ce îi dădea unele drepturi pe care ea nu i le mai putea tăgădui nicicum. Lornei îi venea greu să-și mai alunge acest gând acum, când brațele lui o atingeau în permanență, îi înconjurau talia, o strângeau ușor. Ceremonia religioasă fu urmată de un ospăț la domiciliul familiei Pearce. Benteen nu avea nici un fel de rude, iar părinții Lornei aveau doar niște

vecini în vârstă, care locuiau în zonă, însă de ambele părți veniră destui prieteni care să compenseze lipsa rudelor. Deşi nu se oferiră băuturi alcoolice înăuntru, doritorii se puteau aproviziona cu câte un păhărel pus la dispoziție de bufetul instalat afară. Glumele şi râsetele deveneau tot mai zgomotoase cu fiecare „păhărel" servit.

– Cred că e timpul să plecăm, murmură Benteen la urechea fetei într-un moment de repaus în care complimentele şi urările de bine aie invitaților se mai epuizaseră.

– Poate că ar fi bine să mai stăm.

Lornei nu-i venea să părăsească atât de repede petrecerea. Era doar în centrul atenției tuturor. Dorea să savureze cât mai mult atmosfera, conştientă că nu va mai fi mireasă a doua oară în viața ei. Pe de altă parte, o neliniştea puțin să rămână singură cu Benteen.

– Nu.

Tonul lui era ferm, lăsând să se ghicească o undă de nerăbdare. Nu se cuvenea ca o soție să-şi contrazică bărbatul, aşa că Lorna trebui să cedeze. În clipa când musafirii băgară de seamă pregătirile de plecare ale tinerilor, începură să-i bombardeze cu boabe de orez şi sfaturi deocheate. Întrucât nu aveau casa lor unde să tragă, Benteen închiriase o cameră la unul din hotelurile mai bunicele din Fort Worth. Tânărul aşeză jos valijoara pe care Lorna o adusese cu ea şi se întoarse să-şi privească mireasa.

– Vrei să te trec pragul în brațe? o întrebă el zâmbind glumeț.

Sclipirea posesivă din ochii lui întunecați era mai mult decât puteau îndura nervii extenuați ai Lornei. Fata păşi în cameră înainte ca el să fi apucat să îndeplinească ritualul. Benteen închise uşa. Lorna tresări auzind clinchetul cheii învârtite în broască.

– E o cameră drăguță, spuse ea.

Se îndreptă spre dulap, mai mult fiindcă acesta se afla la cea mai mare distanță de pat. Îşi trecu mâna înmănuşată peste lemnul de stejar.

– E o mobilă bună şi solidă.

Când privi înapoi la Benteen, remarcă amuzamentul cald de pe chipul acestuia.

– Şi patul e construit solid, murmură el.

Fața Lornei deveni stacojie. Nici una din lecțiile învățate la Şcoala de fete a domnişoarei Hilda nu o pregătise pentru evenimentul acesta special: noaptea nunții ei. Ştia tot despre felul cum se aşterne masa şi cum se aranjează florile, despre broderii şi croitorie, dar n-avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce se aştepta din partea ei în această noapte a nopților.

– Iartă-mă, Lorna.Te-am făcut să te ruşinezi.

Deşi se scuza, Benteen părea în continuare amuzat.

– Nu ştiu ce să fac, recunoscu ea lăsând capul în jos. Va trebui să-mi spui. Trebuie să mă dezbrac în camera de toaletă înaintea ta? Sau...

Ridicând privirea şovăitoare, descoperi ochii lui Benteen ațintiți asupra ei. I se păru că înțelege răspunsul la întrebările care o munceau. Când îl văzu că porneşte, se gândi că tânărul avea să meargă în camera alăturată ca să se dezbrace. În loc de aceasta, însă, Benteen veni direct spre ea. Încet, mâna lui îi atinse bărbia.

– Am aşteptat mult, Lorna. Prea mult ca să mai pierdem vremea acum cu camera de toaletă.

Inima ei bătea atât de repede, că fata abia mai putea respira. Şi ea aşteptase noaptea aceasta. Fără dezgustul pe care ar fi trebuit să-l simtă o fată cuminte, îşi dădu ea seama. Nu se temea de ceea ce avea să-i facă Benteen. Abia aştepta ca lucrul acela necunoscut să se întâmple. *Ceea ce o înspăimânta era propria* ei curiozitate şi nerăbdare, dorința ei ruşinoasă de a cunoaşte pasiunea.

Lorna îşi simți sufletul inundat de o frenezie sălbatică atunci când conturul bine arcuit al buzelor lui se apropie de fața ei. Panica o cuprinse pe de-a-ntregul sub atingerea gurii lui Benteen. Buzele lui alunecau încet şi senzual, explorând curbura țeapănă a buzelor ei până când acestea se înmuiară la dulcea lui insistență. Apoi sărutul luă sfârşit şi Benteen se desprinse pentru a cerceta cu ochi abia întredeschişi expresia Lornei. Fata spera că proaspătul ei soț nu avea să prindă de veste ce simțea

sau gândea ea. Tânărul o luă de mână şi o conduse către pat fără a-i slăbi vreo clipă privirea. Înainte de a-i lăsa mâna, Benteen îi trase uşor mănuşa, apoi făcu la fel şi cu cealaltă mână. Cu o deliberare controlată, lăsă mâinile fetei să odihnească pe măsuţa de toaletă şi desfăcu aşternuturile.

Când se întoarse din nou spre ea, Lorna fu captivată de forţa senină din trăsăturile lui, de siguranţa cu care bărbatul se pricepea să acţioneze. Ce bine, gândi ea, că cel puţin el ştia ce să facă. Pentru câteva clipe, aproape că reuşi să împrumute ceva din calmul lui. Apoi mâinile lui Benteen atinseră primul nasture al mantiei ei şi senzaţia de linişte se evaporă din nou. Ochii Lornei întâlniră baza gâtului lui, atât de bronzat în comparaţie cu gulerul alb, scrobit, al cămăşii. Toate simţurile ei se ascuţiră. Rămase nemişcată în timp ce Benteen îi deschise nestingherit nasturii rochiei unul câte unul. Cu fiecare răsuflare întretăiată, nările fetei întâlneau aroma de dafin a obrajilor lui proaspăt raşi. Îşi simţea bătăile inimii în urechi în timp ce, cu o mişcare lină, rochia i se desprinse de pe trup. Lorna închise ochii.

Urmară jupoanele care, unul după altul, fură îndepărtate cu aceeaşi grijă meticuloasă pe scaun alături de mantia de mireasă. Nu mai rămăseseră decât cămăşuţa şi ciorapii. Lorna nu făcu nici o mişcare. Ridică ochii cu nelinişte curioasă, atunci când simţi că mâinile lui o părăsiseră.

Benteen îşi scoase jacheta costumului şi acum îşi desfăcea gulerul pentru a se dezbrăca în cămaşă. La vederea pieptului lat, acoperit de păr castaniu, al bărbatului, Lorna simţi o senzaţie de slăbiciune în străfundul stomacului. Rămase dezorientată, realizând că dorea mai mult ca niciodată să poată vedea trupul lui puternic şi suplu pe care până atunci doar îl simţise lipit de ea. Conştientă de vinovăţia dorinţei ei, Lorna întoarse capul ocolind priveliştea goliciunii lui. Tensiunea din stomac creştea transformându-se în adevărata durere. O lampă ardea lângă pat, luminând palid încăperea. Lorna îşi dori

să rămână în întuneric. Cel puțin, în felul acesta, dacă ar fi fost tentată să-l privească, n-ar mai fi văzut nimic.

– Ar trebui să stingem lumina, zise ea cu voce tremurată.

– Dar atunci nu ne-am mai vedea unul pe celălalt, îi răspunse Benteen şi veni tăcut în spatele ei, adăugând: Iar eu vreau să-mi văd soția.

Lornei i se tăie respirația când buzele lui îi atinseră gingaş vena ce pulsa sub ureche. Închise ochii luptându-se cu vijelia de senzații care izbucnise în pieptul ei. Genunchii i se înmuiară în momentul în care Benteen îi scoase în sfârşit cămăşuța, dezlegându-i panglicile late de pe umeri şi o aruncă neglijent într-un colț.

Aproape sufocată de emoție, Lorna ridică unul câte unul picioarele lăsând să-i fie scoşi ciorapii fini, albi. Tremura zguduită de fiori pe care încerca în zadar să-i ascundă de el. Rămăsese complet goală.

– Vrei să te uiți la mine, Lorna?

Insistența fermă din vocea lui o făcu să deschidă ochii, dar privirea ei se fixă asupra chipului lui, refuzând să coboare. Cu colțul ochilor vedea însă muşchii puternici ai umerilor lui, părul brun care îi acoperea pieptul. Flacăra întunecată a ochilor lui îi ardea întreg corpul cu o forță devastatoare. Mâna lui îi încercui încheietura brațului, trăgând-o în direcția patului. Copleşită de sfială, Lorna se împotrivi.

– Îmi trebuie cămaşa de noapte, şopti ea.

– Nu, nu-ți trebuie, şopti la rândul lui cu glas răguşit Benteen. O să dormim mai târziu. Mult mai târziu.

Cu un scâncet, Lorna se lăsă întinsă pe pat. Salteaua moale era o binecuvântare pentru membrele ei crispate; privirea ei uluită se agăță de trăsăturile feței lui, în timp ce tânărul îşi făcea loc alături de ea în pat. Golul din stomac începu s-o apese mai tare, dar nu se putea face de râs arătându-i lui Benteen cât de mult îl dorea. Cu capul afundat în pernă, Lorna se întinse cu trupul drept şi mâinile pe lângă ea. Se prefăcea a nu băga de seamă căldura care radia din trupul lui aflat doar la câțiva centimetri distanță, sub aşternut. Benteen stătea lungit pe o

parte, cu fața spre ea. Respirația i se îngreunase. În ochii lui mocnea o forță ce o făcea pe Lorna să se cutremure din cap până în picioare. Când privirea lui începu să-i îmbrățișeze sânii plini, abdomenul plat, lunecând apoi chiar mai jos, Lorna închise ochii din nou, strâns, căutând cu ultimele puteri să-şi înăbuşească gândurile.

– Nu e nimic rău dacă mă uit la tine, îi aminti Benteen, inutil de altfel, fiindcă Lorna era cât se poate de avertizată despre drepturile de care dispunea soțul ei în ceea ce o privea. Iminența exercitării acelor drepturi i se părea sfâşietoare. Tânărul întinse mâna şi îi trase perna de sub cap; apoi rămase parțial aplecat deasupra ei, iar perii scurți cârlionțați de pe pieptul lui îi atinseră în treacăt sânii. Lorna se simți furnicată de o senzație nouă, care o făcu să deschidă larg ochii şi să-l privească îndeaproape, tot mai îndeaproape, aşa încât acum putea zări până şi porii feței lui bronzate şi cicatricea de pe tâmpla stângă.

– Am să fiu cât se poate de delicat.

Respirația lui caldă atinse pielea deja fierbinte a obrajilor ei.

– Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

Fata clătină încet din bărbie în semn că înțelegea. Privirea ei întârzie asupra buzelor bărbatului, aşteptându-le atingerea, în timp ce inima ei continua să bată nebuneşte. Apoi sărutul lui veni.

Gura lui îi mângâie buzele într-o explorare senzuală, caldă, fără grabă. O îndemna să răspundă la fel, desfăcându-i încet buzele, cerându-i să primească sărutul acela adânc pe care îl mai gustase o dată din partea lui Benteen.

Mâna lui i se plimba caldă pe pielea goală, în adâncitura de sub coaste. Instinctiv, îşi încordă sânul, oferindu-l ca pe o invitație fierbinte degetelor lui neastâmpărate. Apoi mâna lui îi cuprinse cupa pieptului cu totul; senzația era atât de puternică acum când nu mai exista nici un fel de îmbrăcăminte care să le stânjenească apropierea. Formele solide ale trupului lui masculin o apăsau afundându-i corpul în aşternut. Nu îndrăznea să-l atingă după cum ar fi vrut, aşa că îşi strecură degetele în cutele

saltelei; era tentată să-şi plimbe degetele în sus şi în jos pe spinarea lui puternică, să se lipească mai mult de pieptul lui şi să-i asculte bătăile puternice ale inimii.

Când gura lui îi poposi fierbinte pe gât, Lorna întoarse capul şi îşi afundă mai mult obrazul în pernă, înspăimântată de geamătul de plăcere pe care îl presimţea în ea însăşi, muşcându-şi buzele pentru a-l înăbuşi. Dar gura lui îşi continuă itinerarul, şi Lorna împietri deodată în clipa când buzele lui îi încercuiră vârful sânului.

Copiii mici sugeau la sânul femeii – dar nu-i trecuse niciodată prin cap că şi bărbaţii o puteau face. Un spasm erotic îi fulgeră fiinţa când gura lui se deschise mai mult, cuprinzându-i sfârcul. Limba lui îl transformă într-un punct vibrant şi-l făcu să se întărească; acelaşi lucru se întâmplă şi cu celălalt sân – degetele lui îi apucară vârful umed al sfârcului abandonat, frecându-l pentru a-l păstra treaz. O senzaţie dulce, din ce în ce mai acută, ameninţa să răpească controlul Lornei. Simţi că era pe punctul de a se da de gol şi-şi acoperi gura cu pumnul pentru a-şi camufla geamătul. Palma lui însă îi îndepărtă mâna şi Benteen îi şopti greoi, atingându-i aspru obrazul cu buzele.

– Nu te reţine, Lorna. Lasă-mă să te aud.

– Nu pot, gemu ea, contrazicându-şi răspunsul.

Se întoarse să caute obrazul bărbatului, gata să răspundă tuturor dorinţelor lui. Uită curând de nevoia de a-şi ascunde instinctele, de îndată ce degetele ei şovăitoare nimeriră în zulufii deşi ai părului lui. Se simţi de-a dreptul pierdută când mâinile lui începură să-i mângâie şi alte părţi ale trupului. Discreţia care îi guvernase toate mişcările de până atunci fu deodată înghiţită de puterea instinctului. Lorna se lăsă pradă senzaţiilor aprige care îi ardeau în pântec şi şoldurile ei se arcuiră în calea mângâierilor care o eliberau de tensiune. O forţă sălbatică se acumula în interiorul ei, purtând-o către o culme frenetică. Auzi ca prin vis murmurul lui Benteen:

– Bucură-te, iubita mea.

Apoi o erupţie ciudată izbucni deodată în ea, cu atât de plăcută intensitate încât o făcu să se zbată.

Câteva minute trecură până ce Lorna putu să deschidă ochii din nou. Zăcea acolo, epuizată şi acoperită de sudoare şi era nespus de fericită. Benteen îi zâmbea în timp ce mâinile lui continuau să o mângâie cu gesturi mai domoale. Lorna era conştientă de transpiraţia fină care îi acoperea pielea. Nu înţelegea exact ce i se întâmplase, dar el părea să ştie.

– Lorna, ai atât de mult de dăruit, îi declară Benteen şi începu s-o sărute.

Crezuse că nu exista nimic care să egaleze senzaţiile încercate cu câteva minute mai înainte. Şi, totuşi, când Benteen începu să-i sărute din nou buzele, gâtul şi sânii iar mâinile lui pricepute îşi reluară mângâierile, firul plăcerii păru să se înnoade înăuntrul ei încă o dată. De data aceasta, genunchii lui îşi făcură loc între picioarele ei şi o cuprinse mai strâns. Lorna îşi zise că sosise clipa împerecherii. Ceva cald şi tare căuta să-şi deschidă drum în adâncimea umedă a trupului ei. Inconştient, Lorna se uită în jos şi tresări deodată copleşită de panică. Ceea ce vedea nu era mic şi moale, aşa cum îşi închipuise gândindu-se la băieţelul pe care îl văzuse odată, cu ani în urmă, în curtea casei lor. Descoperirea o debusolă total, convinsă fiind de imposibilitatea actului lor sexual. O primă încercare păru să-i confirme temerile.

– Nu, te rog.

Mâinile ei îl împinseră cu hotărâre.

– N-o să se întâmple nimic, rău, Lorna, încercă Benteen s-o liniştească, dar ea băgă de seamă incapacitatea lui de a-şi controla excitarea.

– Nu.

Ochii ei îl implorau să înceteze. Obrajii îi deveniră sângerii în clipa când încercă să-i explice un lucru care de altfel ar fi trebuit să fie evident şi pentru el.

– ... e prea mare.

– Nu, nu e.

Colţurile gurii lui încercară să schiţeze un zâmbet înainte de a se prăbuşi asupra ei învins de o dorinţă oarbă. Gura lui îi acoperi flămândă buzele, împiedicând orice alt protest.

Lorna simți o împunsătură dureroasă și realiză că, în mod miraculos, trupurile lor erau unite; treptat, durerea începu să cedeze sub jocul ritmic al șoldurilor lui și valuri de senzații se iscară înăuntrul pântecului ei apropiind-o de un nou extaz.

Tempo-ul lui deveni tot mai rapid, conducând-o pe Lorna către acel moment înnebunitor de explozivă plăcere. Urmă o ploaie de șocuri care cutremură întreaga făptură a lui Benteen, după care tânărul rămase nemișcat deasupra ei, respirând din greu.

După un minut, se rostogoli pe saltea și deschise ochii pentru a o privi pe Lorna. Expresia lui serioasă o stingheri puțin. Când mâna lui se întinse pentru a-i apuca sânul în căușul palmei, Lorna se ruși încă o dată, ocolind privirea bărbatului.

Benteen schiță un surâs strâmb.

– Suntem căsătoriți, Lorna, murmură el. Nu mai ai nici un motiv să-ți fie rușine.

– Știu.

Dar îi era atât de greu să-și înfrângă principiile îngurgitate ani în șir.

– Cum te simți? o întrebă el lăsându-și mâna să alunece pe mușchii înfiorați ai abdomenului ei.

– Bine.

Lorna era conștientă că roșise la întrebarea lui directă.

– Te-ai înșelat, nu-i așa?

Mâna lui se mișcă posesiv pe coapsa Lornei, iar glasul lui o tachină drăgăstos.

– Nu a fost prea mare pentru tine.

– Te rog.

Nu considera potrivit să discute împreună asemenea lucruri, chiar dacă erau căsătoriți.

– Ți-a plăcut, nu-i așa?

Întrebarea suna mai degrabă ca o constatare și Lorna deveni imediat îngrijorată la gândul că-i plăcuse prea mult relația lor sexuală.

Nu voia ca Benteen s-o considere o ușuratică.

– Nu, minți ea.

– Ce?

Benteen se ridică într-un cot şi ochii lui îngustaţi o studiară cu scepticism,

– N-am avut impresia asta.

– Îmi pare rău, răspunse ea încercând să-şi ferească privirea.

– Dacă nu ţi-a făcut plăcere, atunci de ce păreai atât de dornică... de nerăbdătoare? o înfruntă liniştit Benteen.

– Eşti bărbatul meu. Nu-ţi pot refuza aceste drepturi.

El o apucă de bărbie şi o forţă să se uite la el.

– De ce minţi? întrebă el pe un ton de curiozitate intensă. Te-am urmărit prima oară. Eşti prea inocentă ca să mimezi plăcerea.

Lorna se îmbujoră de ruşine şi încercă să se smulgă de lângă el, dar Benteen o prinse iute ţintuind-o pe saltea. Ea încercă să-şi ascundă faţa, dar el nu-i dădu voie.

– N-am vrut să se întâmple aşa ceva, şopti ea întretăiat. N-am ştiut cum să împiedic...

– De ce să împiedici?... întrebă el neîncrezător.

– Fiindcă...

Lorna şovăi, derutată de întrebarea lui.

– ... nu vreau să crezi că sunt... rea.

Privirea lui deveni mai sfredelitoare.

– Doar nu-ţi închipui că pasiunea te poate face să apari rea?

Abia sfârşi întrebarea că părul a se dumiri deodată şi trăsăturile i se destinseră.

– Dumnezeule, asta crezi, murmură el. Cine a putut să-ţi bage asta în cap?

– Aşa am crezut.

Lorna rămase stingheră şi nesigură.

– Deşi nimeni n-a spus-o vreodată în atâtea cuvinte.

– Am ştiut că eşti tânără, dar...

Benteen scutură din cap, alungând restul frazei.

– Pasiunea e un sentiment care apare în mod natural între soţ şi soţie – sau între un bărbat şi o femeie, în definitiv. Nu e nimic rău să-ţi placă să faci dragoste.

Lorna plecă pleoapele la auzul acestor cuvinte.

– Poţi să repeţi după mine?

– Sigur.

Dar se simți invadată iar de fierbințeala timidității.

Benteen se uită în jos spre ea, răbdător, şi cu un licăr de amuzament în străfundul ochilor.

– Atunci, spune-o. Spune că îți place să faci dragoste cu soțul tău.

– Îmi... place să fac dragoste cu soțul meu.

După un început şovăitor, Lorna recită propoziția dintr-o suflare.

– Îți place? o întrebă el.

– Da, recunoscu ea c-un murmur slab, încă îndoindu-se de corectitudinea situației.

– Poate dacă te pun s-o repeți de o mie de ori, o să sune până la urmă ca o declarație de dragoste şi nu ca o confesiune de vinovăție, sugeră sec Benteen.

– Dar te iubesc! Lorna nu intenționase nici o clipă ca el să creadă altceva.

– Ai face bine să nu iubeşti pe nimeni altul, conchise el amenințând-o în glumă, apoi se răsuci să stingă lampa.

– Stai, aşteaptă, strigă Lorna. Trebuie să-mi pun cămaşa de noapte.

– Nu.

Benteen stinse lampa, apoi o luă în brațe, culcându-i capul pe pieptul lui.

– O să dormim dezbrăcați în noaptea asta. Nu vreau să mai fii conştientă de goliciunea ta – sau a mea.

– Am să încerc.

Dar nu era prea uşor, când trupul lui era atât de dur şi de cald. Lorna se îndoia că apropierea aceea îi va permite să se relaxeze îndeajuns pentru a adormi. Mâinile lui o acoperiră protector.

– Acum eşti a mea, Lorna.

Era o afirmație de proprietate.

– Acesta e doar începutul. Femeia a fost creată pentru a-i da plăcere bărbatului.

Ceva din remarca lui îi aminti Lornei de sfatul primit din partea femeii aceleia uşoare, Pearl Rogers, şi îi stârni un întreg lanț de gânduri.

– Benteen?

Mâna ei porni o explorare absentă prin părul de pe pieptul bărbatului.

– Tu... *te-ai culcat cu multe femei?*

– Ce-i asta? Lorna ghici pe întuneric zâmbetul lui. O investigație în trecutul meu sordid?

– Ai făcut-o? insistă Lorna.

– Am cunoscut câteva femei la vremea mea, recunoscu el.

– Ce fel de femei?

– Nu văd ce importanță are, încercă el să evite întrebarea. Tu eşti nevasta mea acum. Femeia mea.

– Dar aceste femei erau respectabile?

Dorea să ştie cu ce fel de femei o compara în mintea lui Benteen.

– Eu le-am respectat, spuse el. Nu e nevoie să ştii mai mult.

– Dar...

Lorna săltă capul dorind să-l interogheze în continuare, întrucât bănuia vag cam ce fel de femei cunoscuse Benteen.

– Gata cu întrebările.

El îi acoperi gura cu mâna, apoi îşi plimbă degetul mare pe buzele ei.

– Mâine avem o zi lungă. E timpul să tragem un pui de somn amândoi.

Lorna se mai munci o vreme cu propriile ei gânduri înainte de a se decide să renunțe la subiect; îşi culcă din nou capul pe pieptul lui, lăsându-se îmbrățişată strâns. Apoi voi să-şi îndoaie un picior peste picioarele lui, într-o poziție comfortabilă, dar se retrase imediat când genunchiul ei atinse ceva moale.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Benteen.

– Nimic, minți Lorna cu voce confuză.

– Poți să-ți laşi piciorul pe mine, o invită el.

– Nu, nu-i nimic, insistă ea cu nervozitate.

– Hei, ce e? Ştiu că s-a întâmplat ceva, zise el cu hotărâre, dar ți-e ruşine s-o spui.

– E... mică...

Lorna nu se putea împiedica să constate ciudățenia. Nedumerirea ei fu împrăştiată puțin de hohotul înfundat de râs al bărbatului.

– E mare numai atunci când bărbatul e excitat. Ai să afli curând cum vine asta, o asigură Benteen.

Se părea că erau multe lucruri pe care Lorna trebuia să le învețe; ştia să numere şi să citească, să coasă şi să se îngrijească de treburile casei. Crezuse că toate acestea reprezentau o rutină suficientă la început de căsnicie. Dar acum avea senzația că nu cunoştea decât problemele fundamentale. Şi Lornei nu-i plăcea să se simtă neştiutoare.

9

Lumina primilor zori se strecura prin geamurile prăfuite ale camerei de hotel. Jos în stradă se auzeau zgomote, semn că o nouă zi de activitate începuse deja. Benteen stătea întins pe pat şi privea fața adormită a Lornei.

Pătura o dezvelea până la nivelul şoldurilor, expunându-i sânii săltați şi plini. Până în noaptea trecută, Benteen nu realizase câtă pasiune zăcea închisă în trupul acela frumos şi zvelt, dar descoperirea nu-l deranja – din contră, era încântat.

Privirea lui lunecă spre abdomenul plat şi şoldurile înguste ale Lornei. Doamne, cum supsese fiecare picătură de viață din trupul lui! Numai amintirea acestui fapt îl umplu de dorință din nou. Îşi concentră iar atenția asupra chipului tinerei femei, tot atât de înduioşat de inocența trăsăturilor ei curate, pe cât fusese de ignoranța ei din ajun. Buzele ei uşor întredeschise surâdeau în somn, revelând în arcuirea lor vraja plăcerii satisfăcute. Se mişcă, întorcându-se puțin spre el.

Era târziu, dar Benteen nu se îndura s-o trezească. Voia s-o mai privească, să studieze fiecare detaliu pe care îl scăpase din vedere noaptea anterioară, dar şi

amănuntele pe care le cunoscuse. Mâna lui apucă aşternutul şi-l trase încă puţin, pe nesimţite.

Genele ei se zbătură uşor, apoi, în cele din urmă, pleoapele se ridicară alene. Benteen urmări amuzat nedumerirea cu care Lorna încerca să-şi dea seama unde se afla.

– Bună dimineaţa, doamnă Calder, îi spuse el tărăgănat, răspunzând zâmbetului fericit, de recunoaştere, al tinerei lui soţii.

Pudoarea o făcu din nou să-şi tragă grabnic cuvertura pe piept, până la gât. Ce păcat, gândi Benteen, dar desigur că, în timp, o să se obişnuiască.

– Bună dimineaţa...

Vocea ei era uşor răguşită de somn şi molatecă.

– Ştiai că sforăi? o tachină Benteen.

– Nu-i adevărat! strigă ea îngrozită de o asemenea perspectivă.

– Ba da, sforăi. Şi încă într-un fel tare drăgălaş.

Se aplecă spre ea lipindu-şi gura de buzele ei. Răspunsul instinctiv al Lornei aproape că-l făcu să uite că era ora târzie. Morocănos, se desprinse din îmbrăţişarea ei.

Îi trebui însă un mare efort de voinţă pentru a rezista invitaţiei din privirea ei. Simţi că avea de ales între a se întoarce cu spatele şi a ceda chemării mute pe care i-o adresa femeia de lângă el.

– E timpul să ne sculăm, altfel întârziem la drum.

Lorna se uită în urma lui, puţin dezamăgită că nu aveau să facă dragoste în dimineaţa aceea. Câteva secunde uitase că Benteen era tot atât de gol ca şi ea, dar când tânărul azvârli aşternutul deoparte, coborând din pat, întreaga memorie îi reveni Lornei într-o clipită. Întâiul ei impuls fu să se uite într-altă parte, dar curiozitatea se dovedi mai puternică. Aproape că simţi o plăcere nebunatică să-şi plimbe privirea pe spinarea vânjoasă şi coapsele tari ale bărbatului ei. Benteen nu-şi bătu capul cu intimitatea camerei de toaletă, îşi îmbrăcă hainele în dormitor, punând pe el, în locul costumului de ginerică, veşmintele rezistente de zi cu zi. În timp ce-şi aşeza cămaşa în pantaloni, aruncă o privire scurtă spre pat.

– Scoală-te şi îmbracă-te, sună vocea lui mai dură decât un ordin.

– Trebuie neapărat să plecăm în dimineaţa asta? întrebă Lorna. Nu putem să mai aşteptăm o zi?

El veni lângă ea, proptindu-şi braţele de-o parte şi de alta a pernei.

– Dacă aş fi considerat că mai putem aştepta o zi, acum aş fi în pat cu tine.

Privirea pătrunzătoare părea să vadă prin cuvertură şi Lorna se simţi înfiorată de pasiune.

– Dar nu mai putem ţine vitele acolo. Nu mai au ce mânca şi trebuie mutate.

– Dar... numai o zi, începu ea, instinctul feminin lăsând-o să creadă că l-ar fi putut tenta precum Eva pe Adam altădată.

– Nu.

Răspunsul categoric fu urmat imediat de o măsură categorică, apucând-o pe sub talie, Benteen o smulse din aşternut.

– Înţelegerea e făcută şi băieţii aşteaptă ordinul de plecare înainte de prânz. Eu plec imediat ce am terminat cu spălatul şi bărbieritul. Dacă vii cu mine, ai face mai bine să te grăbeşti.

Dintr-o singură ochire aruncată expresiei lui altminteri decise, Lorna înţelese că nu exista nici un motiv să se lase intimidată de ameninţarea lui. Înainte însă de a putea profita de descoperirea aceasta, el o împinse brusc silind-o să treacă la acţiune.

– Pune-ţi hainele, îi ordonă cu voce răguşită.

Şi Lorna află pentru prima oară cât de uşor se excita un bărbat la vederea unui trup feminin. Din păcate, nu avea timp să judece pe îndelete această noutate în vârtejul pregătirilor de plecare.

După un mic dejun rapid în restaurantul hotelului, merseră să-şi ia rămas bun de la familia Pearce. Deşi nerăbdător să plece, Benteen se stăpâni, nedorind să o despartă pe Lorna de părinţii ei, fără a-i da ocazia unei ultime întrevederi. Dar când întâlnirea ameninţa să se pre-

lungească peste limita admisibilă, Benteen se văzu nevoit să intervină.

– Lorna, trebuie să plecăm.

Mâna lui o apucă ferm de braț.

– Nu se poate să mai stăm un pic? se rugă ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Nu.

Benteen nu încercă să-și tempereze refuzul, deși lacrimile ei îl impresionau.

Văzându-se respinsă, Lorna se agăță strâns de mama ei.

Doamna Pearce plângea de asemenea, emoționată cum Benteen nu o văzuse niciodată până atunci. Chiar și ochii lui Arthur Pearce păreau împăienjeniți. Pășind înainte, i se adresă lui Benteen, strângându-i mâinile într-ale sale.

– Ai grijă de fetița mea.

– Da, domnule, răspunse Benteen prefăcându-se a nu băga de seamă tremurul din vocea acestuia. Apoi Lorna se desprinse din brațele mamei ei și se apropie plângând de tatăl ei.

– Oh, tată, suspină ea, încercuindu-i gâtul.

Timp de un minut, Arthur Pearce își ținu fața ascunsă în părul negru al fiicei lui.

– Să fii cuminte, m-auzi? o admonestă el cu voce răgușită pentru a-și ascunde durerea.

– O să-mi fie dor de tine, tăticule, declară Lorna hohotind.

Benteen știa că n-avea altă cale.

– Mă scuzați, domnule Pearce, interveni el ferm.

Arthur Pearce dădu din cap cu dificultate în semn că înțelegea și se desprinse cu grijă de Lorna, permițându-i lui Benteen să o ia sub oblăduirea lui și astfel să pornească amândoi spre poartă. Mâinile Lornei se întinseră involuntar spre părinții ei.

– E timpul, Lorna.

– Dar...

Însă vorbele îi rămaseră în gât și izbucni în hohote de plâns la vederea lacrimilor amare ale mamei și a durerii

întipărite pe chipul tatălui ei. Alergă până la căruță acoperindu-și gura cu pumnii pentru a-și înăbuși suspinele. Benteen o ajută să urce în căruță și luă loc cu un aer sumbru lângă ea. Îl durea să asiste la suferința și lacrimile ei, așa că își ținu capul întors. Abia instalată, Lorna se uită din nou cu privirea îndurerată spre părinții ei. Benteen apucă strâns hățurile și plesni spinarea cailor.

– La revedere!

– Nu uită să ne scrii!

– O să ne fie dor.

– La revedere!

Benteen nu încercă să întrerupă vocile care nu mai conteneau să se strige; lovi din nou crupele cailor cu hățurile și îi sili cu un chiot să pornească. Zgomotul de lanțuri puse în mișcare, tropotul cailor și zdrăngănitul roților căruței cu coviltir le acoperiră vocile. Pe banchetă, alături de el, Lorna flutura din mână frenetic, încercând să-i păstreze cât mai mult în vedere pe soții Pearce în timp ce căruța alerga hodorogind de-a lungul străzii. Lacrimile continuau să curgă pe obrajii tinerei femei; lângă ea, Benteen strângea din dinți, înfuriat de neputința de a o consola în vreun fel. Dezolarea ei nu suporta mângâiere, așa că Benteen nici nu încercă. Lacrimile nu încetară nici după ce ieșiră din oraș, deși suspinele se mai potoliră. Benteen măsură scurt cu coada ochiului fața ei palidă, contorsionată și întoarse din nou capul. Cu o mână își desfăcu batista înnodată în jurul gâtului și o oferi Lornei în tăcere.

Ea o luă și își șterse obrajii umezi, își păstra cu greu echilibrul ținându-se cu mâinile de banchetă de teamă ca hurducăturile să nu o azvârle jos din căruță. Continuă să păstreze batista în pumnul strâns, pe genunchi.

– Nu pot să mă abțin, își justifică Lorna lacrimile.

– Știu.

Vocea lui sună apăsat. Ea își șterse din nou ochii. În mod conștient sau inconștient îl făcea pe Benteen să se simtă ca un ticălos pentru faptul de a o fi luat de lângă părinții ei. Lucrul acesta îi irita nespus fiindcă, în definitiv, ea era soția lui. Acum locul ei era lângă el. Benteen se

reținea cât putea, dar ceva din agitația lui răzbi până la urmă la suprafață.

– Lacrimile alea n-or să te ajute să te simți mai bine.

Își dădu seama că o rănise și se blestemă singur în gând fiindcă nu era în stare s-o consoleze în nici un fel.

Când încercă s-o ia de mijloc, Lorna îl împinse deoparte.

– Tu nu poți să-nțelegi, îl acuză ea și ochii începură să-i înoate iar în lacrimi. Probabil că n-o să-i mai văd niciodată.

„Tot ce se poate", gândi Benteen, dar nu îndrăzni s-o spună tare. Ochii ei însă erau asupra lui, așteptând un răspuns contrar, o încurajare. Tăcerea lui atrase alte suspine din partea femeii.

– E adevărat, nu-i așa? șopti ea.

– Nu știu, răspunse el încruntat.

Voia să fie cinstit cu ea, fără a o face să sufere mai mult.

Se aștepta ca răspunsul lui să declanșeze un nou val de plânsete, dar în loc de aceasta, Lorna se cufundă în tăcere și rămase cu privirea ațintită asupra drumului prăfuit dinaintea lor, în timp ce lacrimi fierbinți îi susurau pe obraji. Pentru el, atitudinea aceasta era mai greu de îndurat decât orice altceva.

Totul era pregătit de plecare în momentul când ajunseră în tabără, la ora nouă dimineața – trei ore de lumină erau pierdute deja.

Trăgând în tabără, Benteen opri căruța și lăsă hățurile. Aruncă o privire Lornei și, zărind urmele de lacrimi de pe obrajii tinerei femei, scoase un oftat adânc și sări din căruță.

Jessie Trumbo se apropie călare de el.

– Așteptăm doar semnalul tău, zise Jerssie și i se răspunse cu un gest scurt din cap.

Benteen trecu mai departe, fără a se mai uita la Lorna, și se îndreptă spre căruța familiei Stanton. O salută tăcut pe femeia cu înfățișare simplă de pe capră. Cu capul acoperit de o bonetă, doamna Stanton îi susținu fără ocol privirea.

– V-aş rămâne recunoscător, doamnă Stanton, dacă aţi fi de acord să călătoriţi în căruţa mea în dimineaţa asta, îi ceru el cu glas jenat. Soţia mea s-ar bucura mult să vă aibă alături. Voi trimite pe cineva să mâne căruţa dumneavoastră.

– Desigur, domnule Calder, încuviinţă Mary Stanton şi-şi săltă fustele pentru a se da jos.

Benteen se apropie de căruţa-bucătărie unde Jessie discuta cu Rusty, bucătarul.

– Spune-i lui Joe Dollarhide că în dimineaţa asta conduce căruţa Stantonilor.

Bărbaţii băgaseră de seamă faţa albă, brăzdată de lacrimi a miresei lui Benteen, dar ştiau amândoi să-şi ţină gura.

Urcând pe banchetă lângă Lorna, Mary Stanton simţi un fior de milă pentru tânăra soţie a lui Benteen.

– Bărbatul tău s-a gândit că am putea să ne ţinem de urât una alteia în dimineaţa asta, spuse Mary surâzând blând. Lorna dădu din cap o dată, dar nu scoase nici un cuvânt. Degetele ei mototoleau batista în poală.

– O să mergem în urma căruţei-bucătărie, continuă Mary.

Privirea ei descoperi boneta care atârna prinsă în panglici la spatele Lornei.

– Ai face bine să-ţi pui boneta, o sfătui ea pe tânără. Altfel soarele o să-ţi nenorocească faţa asta drăguţă.

„Cu timpul o s-o facă oricum", gândi ea.

În starea în care se afla, Lornei nu-i prea păsa de ce avea să se întâmple, totuşi îşi fixă absent boneta pe creştet şi legă strâns panglicile sub bărbie. Când căruţa-bucătărie se puse în mişcare, Mary porni la rândul ei caii. Lorna se apucă din nou de marginile banchetei.

– E greu să-ţi laşi casa părintească pentru prima oară, remarcă Mary, după o vreme. Fără să ştii când ai să-ţi poţi vedea din nou familia.

– Da, recunoscu Lorna, binevoind să privească în sfârşit către femeia care-i stătea alături.

Avea sentimentul că femeia aceasta doar cu câţiva ani mai în vârstă ca ea îi înţelegea durerea.

– Ți-ai mai văzut vreodată părinții de când ai plecat de-acasă?

– Nu, zise Mary. Mama a murit anul trecut. Sper să mergem să-i vedem mormântul când o să ajungem în Yoway.

Răspunsul ei nu o ajuta deloc pe Lorna să-şi înfrângă temerile. Dar cuvintele păreau mai suportabile în gura acestei femei, decât atunci când erau rostite de Benteen.

– Femeia e sortită să fie singură pe lumea asta, spuse Mary. Ai să afli asta curând – şi ai să-ți găseşti o cale de împăcare.

– Nu sunt prea sigură c-am să pot, murmură Lorna.

– Acum, în clipa de față, te doare prea mult ce ai lăsat în urmă. Dar mai târziu, când ai să ai casa ta şi copii de crescut, o să priveşti înainte. Durerile trec. Aşa e viața.

– Se poate.

Dar pentru ea era încă prea devreme să accepte filozofia aceasta.

– O femeie nu prea are de ales pe lumea asta. Cât e mică, trebuie să facă după cum zic părinții. Pe urmă, când se mărită, ascultă de bărbat.

– E nedrept, se răzvrăti Lorna, fără a-şi da prea bine seama de vorbele sale.

– Viața e nedreaptă, dar poate fi frumoasă, zâmbi slab Mary.

Fetița asta părea să aibă mai multă vlagă în ea decât crezuse.

Lorna însă nu vedea niciunde frumusețea vieții atâta timp cât avea să rămână despărțită, poate pentru totdeauna, de părinții ei. Măritişul se dovedea a fi cu totul altfel de cum îşi închipuise. Şi, dacă era s-o creadă pe Mary, situația nici n-avea să se îmbunătățească.

Frământată de tot felul de gânduri negre, Lorna nu avea timp să remarce că preeria texană îmbrăcase cele mai frumoase culori de primăvară cu ocazia plecării ei. Pajiştile erau înverzite, ici-colo presărat cu petice multicolore de flori sălbatice, iar cei câțiva copaci răzleți erau încununați de salbe de muguri verzi. Era un anotimp ce-i stârnea pe cei cu simțul aventurii. Benteen îi auzea che-

marea. Răspunsese glasului acesteia de atâtea alte ori în trecut. De la locul său, îmbrățișa cu privirea cireada de vite Longhorn. Juncanul care își asumase poziția de conducător se afla în frunte. Era un lucru obișnuit pentru aceste animale să-și păstreze întotdeauna ordinea cu care porneau la drum și, chiar dacă se amestecau peste noapte, a doua zi reușeau să-și găsească fiecare poziția frontală, de mijloc sau de la coada cirezii.

Spanish Bill și Jessie Trumbo călăreau în fruntea convoiului în paralel unul cu celălalt și la oarecare distanță pentru a-l direcționa. Era o poziție critică și care cerea multă experiență și îndemânare, de aceea nu se schimbase pe parcursul călătoriei.

Animalele erau mai mult târâte decât mânate în direcția necesară – întotdeauna fără grabă, așa încât vitele puteau să pască în timp ce mergeau și să-și păstreze greutatea, ba chiar să și-o sporească, dacă întâlneau în cale destulă iarbă și apă.

Benteen spera că făcuse un lucru bun încredințând-o pe Lorna lui Mary Stanton. Îi părea rău s-o lase singură, dar era de datoria lui să vadă de vite. Orice conducător de cirezi respecta motto-ului: „Ai grijă de picioarele vitelor și de spinările cailor, iar pe ceilalți cowboy și pe bucătar lasă-i să se descurce singuri".

Întrucâtva, teoria aceasta se aplica și miresei lui. Vitele reprezentau viitorul lor, Lorna trebuia să înțeleagă asta.

Deoarece porniseră târziu, Benteen făcu prima pauză cu o oră mai târziu decât se cerea, când soarele deja strălucea aprins pe boltă. Popasul fusese ales dinainte, iar bucătarul le pregătise deja un prânz ușor și reconfortant. Paznicii mâncau în ture, câțiva dintre ei rămânând întotdeauna de veghe. Benteen își purtă tava în căruța unde aștepta Lorna.

Obrajii tinerei femei se zvântaseră, dar expresia ei arăta o indiferență amorțită față de cei din jur.

– Ți-am adus ceva de-ale gurii, îi zise Benteen așezându-se lângă ea și împingându-și pălăria pe spate.

– Nu mi-e foame, răspunse ea stins, fără să-l privească.

– Cum pofteşti.

Începu să mănânce şi, aruncând o privire împrejur, zise din nou, arătând florile primăvăratice care vârstau pajiştea.

– E o zi frumoasă.

– Poftim, îi spuse ea, scoţând din buzunarul fustei batista roşie pe care i-o împrumutase Benteen şi întinzându-i-o.

– Te împaci bine cu Mary Stanton?

Pentru moment, Benteen înghesui batista în buzunarul cămăşii.

– Da.

– Pot să-i cer să stea cu tine şi în după-amiaza asta, dacă vrei, se oferi Benteen.

– Mă descurc şi singură, răspunse Lorna.

Benteen puse farfuria jos; îi era cu neputinţă să-şi continue masa în atmosfera tensionată dintre ei doi.

– Lorna, îmi pare rău de părinţii tăi. Ştiu că te simţi neplăcut, dar nu pot să fac nimic.

– Mai bine zi că nu vrei să faci nimic, spuse ea şi coborî, pornind către căruţa familiei Stanton.

Benteen îşi luă farfuria şi începu să mănânce iar, fără a simţi alt gust decât pe acela al unei mânii surde. Prima zi de căsătorie se înfăţişa ca un infern şi tânărul se decise că era ultima oară când ierta mofturile Lornei.

Când vitele se săturară să pască, începură să se aşeze. Era semnalul că puteau să purceadă din nou la drum. După amiaza, vitele erau mai uşor de mânat fiindcă setea le îmboldea să umble după apă. Curând ajunseră şi la apă, dar locul era îngrădit cu sârmă ghimpată.

Spaniolul se apropie de Benteen.

– Ştiu un om care vinde sârmă dintr-asta în San Antonio. Mi-a povestit cum a târnit vitele să se îmbulzească în gard, ca să-i măsoare rezistenţa. Au îndoit unul din pari, dar sârma nu s-a rupt.

– Tai-o, ordonă Benteen.

– Fermierul o să se supere, zise Spaniolul măsurându-l curios cu o pereche de ochi negri ca doi tăciuni.

– Şi cireada noastră de cornute însetate o să se supere dacă n-o faci, răspunse Benteen. Taie sârma.

Benteen şi cu Spaniolul reuşiră să doboare gardul de sârmă ghimpată cu puţin înainte ca să-i ajungă cireada din urmă. Necazul se porni în clipa când copitele şi coarnele animalelor începură să se încâlcească în sârmele ţepoase culcate la pământ. Benteen înjură văzând ceea ce se întâmpla.

– Se-mbulzesc!

Recunoscu semnele dezastrului cu o secundă înainte ca primul juncan s-o ia la goană târând întreaga cireadă după el.

Pământul se zguduia sub tropotul copitelor. Toate celelalte îndatoriri fură uitate pe loc. Benteen îşi luă răgaz doar cât să se asigure că vehicolele lor erau ferite de năvala vitelor, înainte de a da pinteni calului pornind în urmărirea animalelor lovite de panică. Jonesy călărea înaintea lui urlând cât îl ţineau bojocii versurile cântecului său preferat: „Stâncă veche de pe prund/ Sub tine să mă ascund".

Mulţi cowboy care se simţeau păcătoşi îşi închipuiau că zăresc „pălălaia diavolului" în miezul unei asemenea răscoale, de aceea credeau că unicul mod de a potoli animalele era să le cânte imnuri bisericeşti.

Din fericire goana nu dură mai mult de cinci minute, vitele însetate fiind în realitate dornice de-a fi orientate către ochiul de apă. Grijulii, păzitorii se osteniră să le împrăştie, de teamă ca nu cumva să se calce unele pe celelalte.

Abia reuşiseră să le potolească întrucâtva, când se auziră pentru a doua oară lătrături în apropiere; neliniştea se făcu resimţită în rândul animalelor. Benteen se uită nervos în direcţia de unde veneau zgomotele şi zări un grup de fermieri apropiindu-se în grabă de ei.

– Jessie! Shorty! strigă el către oamenii săi de încredere, apoi porni călare în întâmpinarea fermierilor. Ridicând puşca, ochi primul câine şi cu un foc îl trimise de-a rostogolul peste confraţii lui. Era conştient că zgomotul împuşcăturii putea isca alarma printre animale din nou, dar câinii reprezentau un pericol şi mai mare. În spatele lui, Shorty şi Jessie îşi trimiseră gloanţele în restul haitei.

Câțiva câini căzură doborâți, ceilalți fugiră scheunând, cu coada între picioare. Benteen își îndreptă calul către fermierii din căruță.

– Mi-ai omorât câinii! strigă unul dintre aceștia.

– Tu ai ridicat gardul ăla? întrebă Benteen fără a lua în seamă protestul.

– E apa noastră! urlă fermierul.

– Pe dracu! Convoaiele s-au adăpat dintotdeauna aici până la venirea voastră.

– O să-mi plătești gardul – și o să plătești pentru fiecare vită care ne bea apa, se oțărî un altul.

– N-o să plătesc pentru așa ceva, șuieră Benteen.

– O să vedem ce spune șeriful despre asta, îl amenință primul fermier.

– N-aveți decât!

Fermierii se sfătuiră pe șoptite între ei, apoi făcură drum întors. Benteen își puse puşca înapoi, atârnată de șa; lângă el, Shorty scuipă în pământ.

– Ai dracu' fermieri! Ar fi trebuit să băgăm niște gloanțe în ei.

– Hai să ne ocupăm de vite, spuse Benteen îndreptându-și calul către animalele ce se adăpau nervoase și neliniștite. Căruțele ajunseră la locul destinat așezării taberei cu mult înaintea cirezii. Lorna regreta amarnic faptul de a se fi lăudat lui Benteen cu capacitatea ei de a conduce singură; cei patru cai înhămați la căruță cu coviltir n-aveau nimic în comun cu animalele blânde care trăgeau de obicei șareta ușoară a tatălui ei; așa că, pe înserat, Lorna abia își mai putea mișca mâinile julite și tremurătoare, iar trupul o durea în întregime de pe urma zdruncinăturilor. La toate acestea se adăuga senzația generală de murdărie și extenuare, precum și faptul că de la amiază nu mai coborâse să-și facă nevoile. Lorna se dădu ușurel jos din căruță, ferindu-se să sară direct pe pământ de teamă că mișcarea bruscă i-ar fi putut cauza o nemaipomenită rușine. Privi îngrijorată în jur. La popasul de la amiază, norocul făcuse ca în apropiere să existe un pâlc mic de copaci în dosul cărora își ascunsese intimi-

tatea; acum însă nu vedea în jur decât iarbă şi nici măcar un singur tufiş mai acătării.

– Am să desham caii în locul dumneavoastră, doamnă Calder, auzi ea o voce tinerească.

Lorna tresări speriată şi întorcând capul îl zări pe tânărul cu păr negru care conducea căruţa lui Mary în dimineaţa aceea. Băiatul nu părea cu mult mai tânăr decât ea, îi despărţeau doar vreo doi ani.

– Mulţumesc, zise ea surâzând şovăielnic.

Se îndoia că ar fi fost în stare să deshame singură echipajul acesta de cai puternici fără a se întâmpla o catastrofă sub fustele ei.

Lorna se îndreptă cu paşi ţepeni către căruţa familiei Stanton. Senzaţia penibilă spori când o văzu pe Mary discutând cu unul din păzitori.

– Mary, se adresă Lorna noii sale sfătuitoare şi prietene. Vajnica femeie se apropie; trăsăturile aspre ale feţii ei se muiară oarecum de un zâmbet obosit la vederea Lornei.

– Cum te simţi?

– Bine.

Dacă cealaltă chestiune n-ar fi fost atât de urgentă, Lorna s-ar fi mulţumit să continue conversaţia până la plecarea bărbatului. Aşa însă se trase spre Mary şi o întrebă în şoaptă.

– Mary, unde ne facem nevoile?

Tăcerea se aşternu timp de câteva secunde. Lorna îşi îndreptă privirea către largul înverzit al preeriei conştientă că se făcuse de râs vorbind despre necesităţile fiziologice. Dar ce altă soluţie exista?

– Du-te şi tu puţin mai încolo şi dă-i drumul, zise Mary. Lorna se uită şocată la femeie.

– Bine, dar locul e atât de deschis. Oricine mă poate vedea, spuse ea, arătând cu un gest spre păzitor.

– În condiţiile noastre, Lorna, există momente când trebuie să uiţi de ruşine, îi explică Mary cu înţelegere. Uite, aici e o movilă mai înaltă; nu te apără complet, dar altă cale n-ai.

Se părea că era unica posibilitate, aşa că Lorna urmă sugestia lui Mary. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai

penibil ca atunci când o porni, prefăcându-se că se plimbă, în dosul unei coline. Nimeni nu părea să bage de seamă, fiecare părând preocupat de altceva în clipa respectivă. Când simți că nu mai rezistă, Lorna se strădui să se facă cât mai mică şi se lăsă la pământ.

Fusta lungă şi jupoanele îi ofereau un paravan sumar. Se dovediră însă destul de incomode atunci când, auzind apropierea cuiva, Lorna încercă să-şi aranjeze în grabă ținuta. Zgomotul venea din spate, ceea ce reprezenta un ghinion, deoarece nu putea şti cu cine avea de-a face. Luându-şi inima în dinți, Lorna se uită pe furiş peste umăr şi îl recunoscu pe bucătar. Aparent, acesta păşea pierdut în gânduri, studiind cerul. Ridicându-se, Lorna îşi netezi cu frenezie fustele şi o luă la picior către tabără. Roşie la față, aruncă o privire în direcția lui Rusty, sperând că acesta îi va ignora prezența. Se simți însă şi mai umilită când bucătarul dădu semne vizibile că o remarcase. I se păru insuportabil gândul că bărbatul înțelesese ce căuta ea acolo.

– Am ieşit puțin să mă uit la florile astea sălbatice, inventă ea pe loc un motiv care s-o scape de ruşine.

Ochii omului sclipiră jucăuş.

– Asta-mi ziceam şi eu, doamnă.

Lorna îşi dori ca pământul să se deschidă şi s-o înghită. Nu reuşise să-l prostească nici o clipă. Şi încercă să-şi alunge din minte gândul că omul venise în acel loc cu aceeaşi intenție ca şi ea.

Când ajunse înapoi la căruță, nimeni nu-i dădu vreo atenție, dar Lornei i se părea că mii de ochi o urmăresc. Auzi tumultul cirezii care se apropia. La acea vreme, Benteen şi cu Spaniolul tăiau gardul de sârmă ghimpată.

10

Lorna împărți cu Mary o cratiță de apă pentru a-şi spăla fața şi mâinile de praf. Nici nu se punea problema îmbăierii. Bucătarul se întorsese din plimbare şi acum

întețea focul cu câteva din vreascurile adunate. În cursul zilei, unul dintre păzitori adunase lemne şi le îngrămădise într-un fel de sac amenajat sub căruța-bucătărie. Cana voluminoasă în care se fierbea cafeaua avea să rămână pe foc timp de o jumătate de oră, ca de obicei.

– Cred că ar fi drăguț să oferim o mână de ajutor la pregătitul mesei, chiar dacă o să fim refuzate, sugeră Mary cu o grimasă.

– De ce să fim refuzate?

Lorna nu prea avea chef să dea ochi cu bucătarul, dar i se părea ciudat ca să refuze cineva ajutorul în bucătărie – fie chiar şi într-o bucătărie de preerie.

– Ely spune că, în astfel de călătorii, bucătarul ține la rangul lui şi e gelos pe oricine încearcă să-i dea sfaturi, explică Mary. Dar hai să facem o încercare.

Cu Mary alături, drept suport moral, Lorna se îndreptă spre bucătăria ambulantă. Tăblia din spate a căruței fusese lăsată în jos, închipuind o masă.

Satisfăcut că focul ardea bine, bucătarul se întorsese în cabina lui şi acum pregătea din făină, sare şi apă un aluat menit să asigure biscuiții care însoțeau aproape fiecare masă.

– Putem să te ajutăm cumva? întrebă Mary.

– Nu.

Rusty nici nu se întoarse să-i răspundă cum se cade.

Deodată, tropotul constant se transformă în răpăit.

– Ce-i asta? se agită Lorna.

– O înbulzeală.

Bucătarul se opri cu lingura în mână şi se uită în zare.

– Nu vin pe-aici, zise el şi-şi continuă treaba.

Lorna se holbă la alergătura nebună a vitelor, cum nu-i despărțea decât un sfert de milă distanță, întregul tablou i se înfățişa cu claritate. Auzise poveşti despre asemenea evenimente în care călăreți cu caii lor cu tot fuseseră călcați în copite de animalele scăpate de sub control. Şi Benteen se afla acolo, undeva, în vârful de praf şi de trupuri oarbe, târât de o furie nestăvilită – încercă să-l descopere, dar îi fu imposibil. Teama pentru soțul ei o

paraliză, lăsând-o fără grai, cu privirea pierdută în depăr tare.

Rusty continuă să-şi vadă de treabă, trăgând cu coada ochiului la cele ce se întâmplau. Până când avea să afl ce anume avea să fie în seara aceea – bucătar, docto sau cioclu – rămâneau de terminat nişte biscuiţi.

Când văzu că vitele se strângeau la un loc, dădu di cap aprobator.

– Le-au astâmpărat, anunţă el.

Lorna scrută din nou depărtarea, dar Benteen nu se vedea nicăieri în perdeaua de praf care întunecase at mosfera. Mugetele prelungi ale animalelor se interferară deodată cu lătrăturile unor câini, urmate de câteva ex plozii scurte.

– Astea-s focuri de armă? întrebă ea.

Rusty făcu un semn afirmativ.

– Aş zice că Benteen i-a întâlnit pe indivizii care au pus sârmă ghimpată. Probabil că le explică situaţia. Îm puşcăturile încetară în câteva secunde, dar Lorna simţi că nu avea să respire uşurată până nu-l vedea pe Benteen înapoi, teafăr şi nevătămat.

– Uite-l pe Ely, oftă Mary lângă ea.

Lorna nu-şi închipuise că prietena ei fusese tot atât de îngrijorată ca şi ea în tot acest interval. Strânse braţu femeii, dându-i de înţeles că îi împărtăşea bucuria.

– Dar unde-i Benteen? murmură Lorna.

I se păru o eternitate până în clipa când reuşi să-i zărească printre ceilalţi călăreţi, în mijlocul cirezii Aproape că-i veni să leşine de uşurare şi genunchi încetară să-i mai tremure.

– Distracţia s-a terminat deocamdată, zise bucătaru privindu-le discret. Ce-ar fi să vă aşezaţi şi să serviţi nişte cafea?

– Mulţumim, răspunse Mary. Cred că aşa vom face.

Cafeaua era atât de tare şi neagră, încât Lorna aproape că se înecă la prima sorbitură.

– Ely se plângea mereu de cafeaua mea că e slabă râse Mary. Nu-l credeam când spunea că în călătorie bea o cafea în care poţi lăsa pistolul să plutească.

Dezlegându-şi boneta, Lorna o lăsă să-i alunece pe spate şi zâmbi amuzată de remarca lui Mary. Se simţea epuizată. Cel puţin cafeaua, în ciuda gustului acela îngrozitor, o mai reabilita întrucâtva.

*

Benteen rămase cu cireada încă o bucată de vreme, dând voie vitelor să se adape şi să pască. Când ajunse în tabără, îşi lăsă calul, asemeni celorlalţi, în grija lui Yates, păzitorul cailor, şi se îndreptă către bucătărie. Rusty îi înmână o ceaşcă cu cafea ştiind că era primul lucru de care avea nevoie şeful său.

– E careva rănit? întrebă bucătarul.

– Nu. Calul lui Taylor a călcat în gaura unui câine de preerie şi a căzut, dar Taylor zice că nu-i nimic grav.

Dădu cafeaua peste cap, fără a aştepta să se răcească.

– Zăpăceala aia a cam speriat-o pe mireasa ta, îi servi Rusty informaţia pe un ton indiferent, dar băgă de seamă privirea rapidă pe care Benteen o aruncă imediat înspre căruţa Lornei.

Tânăra femeie stătea ghemuită sub coviltir şi se uita fix şi oarecum stânjenită în direcţia lui Benteen. El aşeză ceaşca pe masă şi traversă tabăra; de departe, Lorna îl inspectă atentă din cap până-n picioare pentru a se asigura că nu păţise nimic.

– Eşti nevătămat? îl întrebă ea.

– Nici o zgârietură, răspunse Benteen şi colţurile gurii lui schiţară un surâs vag în faţa dovezii ei de grijă.

Ea îi înconjură mijlocul cu braţele şi îl strânse cu putere, mai încrezătoare în vigoarea caldă a muşchilor lui decât în cuvintele pe care le auzea.

– Am fost atât de îngrijorată, recunoscu Lorna şi simţi o mână atingându-i părul de pe frunte.

– Asemenea întâmplări fac parte dintr-o zi de muncă, spuse el. Lorna se înfioră de nonşalanţa cu care soţul ei se pronunţa asupra evenimentelor prin care trecuse. Dar, continuă el, s-a produs şi o schimbare în bine.

– Ce anume? întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu mai eşti supărată.

Lorna îşi feri faţa.

– N-am fost supărată.

Dar nu încercă să-i explice cât de mult o jignise lipsa lui de înţelegere faţă de durerea ei şi indiferenţa cu care el o tratase în ziua aceea.

– Am auzit împuşcături, schimbă ea subiectul.

– Nişte fermieri au pus câinii pe noi.

Benteen ridică din umeri, micşorând dimensiunile incidentului.

– Aceiaşi care au îngrădit apa? întrebă ea amintindu-şi de vorbele bucătarului.

– Ei aşa spuneau.

– Cred că au fost tare supăraţi, îşi dădu ea cu părerea. N-a fost o greşeală să tai sârma? Adică, nu poţi să distrugi proprietatea cuiva, nu-i aşa?

– Un om nu are dreptul să împiedice nişte vite însetate să vină la apă.

Deşi Benteen îşi ţinea pleoapele plecate, Lorna înţelese că întrebările ei îl nemulţumeau.

– Dar n-ar fi trebuit să-i întrebi înainte de a tăia sârma? Poate că atunci fermierii n-ar mai fi fost aşa supăraţi, îi dădu ea înainte.

– Şi în timp ce trimiteam pe cineva să afle răspunsul ce mă făceam cu cele două mii cinci sute de cornute moarte de sete? Ar fi dat buzna către apă şi s-ar fi răni îngrozitor în gardul ăla.

Benteen se arăta răbdător, dar Lorna băgă de seamă duritatea din ochii lui.

– Aici nu mai suntem în Fort Worth, Lorna. Viaţa e altfel în sălbăticia asta.

În spatele lor, Rusty începu să bată într-o tingire.

– La masă toată lumea sau arunc mâncarea!

Benteen întoarse capul pe jumătate, apoi se uită din nou la Lorna.

– Masa e gata. Ţi-e foame?

– Da.

În realitate era lihnită, dar explicaţiile lui o făcuseră iar să se simtă tânără şi ignorantă. Respinse sentimentul

neplăcut şi se hotărî să nu se mai pună cu Benteen pentru moment.

El o luă de braţ.

– Vreau să te prezint oamenilor mei. Pe unii îi cunoşti deja, dar sunt alţii pe care nu i-ai întâlnit încă.

În timp ce bărbaţii aşteptau ca Rusty să le umple farfuriile cu tocană, Benteen făcu prezentările. Doi dintre cei mai ruşinoşi se înroşiră până în vârful urechilor atunci când se auziră strigaţi. Shorty Niles îi făcu o grămadă de complimente, stârnind râsul tinerei femei, iar toţi, fără excepţie, o tratară cu deosebit respect. Oamenii aceştia nu semănau deloc cu acei cowboy zgomotoşi şi spurcaţi la gură pe care îi văzuse Lorna pe străzile din Fort Wort.

Masa se desfăşura simplu, fără formalităţi. Bărbaţii şedeau tolăniţi pe jos care-ncotro, fiecare cu pălăria alături şi farfuria în poală, înfulecând dumicaţii de parcă i-ar fi aşteptat mai apoi o lună întreagă de post. Lornei i se păru foarte dificil să-şi păstreze manierele de doamnă în poziţia în care stătea, cu picioarele încrucişate sub şezut şi cutele rochiei vălurind împrejurul ei.

Rusty se apropie şi îi turnă din nou cafea în ceaşca de tablă.

– Tocana asta e neobişnuită.

Lorna fusese educată să complimenteze întotdeauna mâncarea gazdei. Şi, cum tocana pe care tocmai o terminase avea într-adevăr un gust diferit de al oricărei alte mâncări pe care o gustase în viaţa ei, remarca i se păru logică.

– Cum se numeşte?

Conversaţia păru a intra deodată într-un con de umbră. Rusty îi aruncă o ocheadă lui Benteen. Cu toţii erau pe deplin conştienţi de ordinele şefului lor privind limbajul pe care trebuiau să-l abordeze în prezenţa femeilor.

– Se numeşte... „tocana puilor de lele", zise în cele din urmă Rusty, şi câţiva cowboy izbucniră în râsete înfundate. Lorna nu înţelese gluma şi se uită mirată la Benteen care, abia reţinându-şi zâmbetul, se prefăcea interesat de fundul castronului de pe genunchi.

– E din carne de vacă, nu-i aşa? ghici Lorna.

– Mda, doamnă, răspunse şovăielnic Rusty. E făcută din măruntaie – inimă, ficat, limbă. Sigur, gustul ăl bun vine de la mațul vitei.

– Mațul vitei? repetă Lorna şi lăsă furculița deoparte. Cum adică?

– Vreau să zic, tubul care leagă cele două stomacuri pe care le are vita.

Petrecându-şi o mare parte a vieții pe mare, Rusty ştia că marinarii au nevoie de unele verdețuri în dietă pentru a evita bolile. La fel se întâmpla şi cu crescătorii de vite într-o călătorie. Întrucât vitele mâncau iarbă, elementele de nutriție necesare se aflau în tubul care conecta cele două stomacuri ale unei vite. Mâncarea preparată astfel – şi care furniza cowboy-ului doza vegetală indispensabilă – era cunoscută în genere sub numele de „tocana puilor de lele".

– Oh, făcu Lorna uitându-se la farfuria ei goală şi dorindu-şi să nu fi întrebat nimic.

Simțea că nu va mai putea îmbuca un al doilea dumicat. Iar mâncarea înghițită părea că nu-şi găsise locul potrivit în stomacul ei. Aruncă o privire spre Mary, dar femeia nu părea a fi auzit vreunul din cuvintele rostite. Ca şi cum nenorocirile zilei aceleia n-ar fi fost de ajuns, iată că acum era nevoită să mănânce mațe de vacă. Era prea mult! Îşi lăsă farfuria jos şi sări în picioare.

– Mă scuzați, mormăi ea conştientă de cuta dintre sprâncenele lui Benteen.

Adunându-şi strâns fustele pe lângă corp, fugi din preajma taberei şi se ascunse în fundul căruței sale. Se trânti cât era de lată pe saltea şi începu să plângă în hohote. Era prea mult!

*

Dezolarea se putea citi pe mutra ridată a lui Rusty.

– Îmi pare rău, Benteen. Uitai ce sensibile sunt doamnele când le vorbeşti de asemenea lucruri.

Tăcerea se lăsase peste adunarea din tabără odată cu plecarea Lornei. Benteen era conştient că toți aşteptau cu

sufletul la gură reacția lui. Era enervat de situația penibilă în care îl punea Lorna.

Se forță să zâmbească.

– Nu-i nimic, Rusty. Sunt o sumedenie de lucruri pe care va trebui să învețe să le accepte.

Își puse castronul deoparte și se ridică în picioare. Traversând cu încetineală deliberată tabăra, se duse și ridică pânza care acoperea gura din dos a căruței cu coviltir, de unde se auzeau suspinele Lornei. Benteen se străduí să-și păstreze calmul. Auzindu-l, femeia înălță fruntea doar o secundă, apoi își înfundă iar capul în saltea, plângând de mama focului.

– Acum ce mai e, Lorna?

Spațiul era prea restrâns ca să-i permită să stea în picioare, așa că Benteen se așeză lângă ea pe saltea.

Imediat, Lorna se ridică pe vine, adunându-și picioarele sub ea ca să evite orice atingere din partea lui.

– Mațe de vacă, declară ea printre sughițuri. Cum te poți aștepta să mănânc mațe de vacă?

– Nu mațele contează, ci faptul că tocana a fost destul de bună și ai mâncat-o, îi aminti el.

– Nu-i vorba doar de asta! protestă Lorna, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

– Dar ce mai e? întrebă Benteen.

– Restul! Nu mi-ai spus că o să fie așa, îl acuză ea.

– Știai că va fi ceva mai greu, zise el încruntat.

– Ceva mai greu, da, făcu ea. Să zicem că trec peste hurducăturile care mă aruncă prin toată căruța, încât seara sunt plină de vânătăi. Trec peste faptul că trebuie să stau cu praful și murdăria pe mine fiindcă nu avem destulă apă. Dar celelalte?

– Care celelalte?

– Știi cât de umilită se simte o femeie atunci când trebuie să-și facă nevoile în fața tuturor?! suspină Lorna roșind la această amintire. Își îngropă fața în mâini. Aș vrea să pot fi din nou acasă cu părinții mei, unde mâncam regulat mâncare adevărată.

– Şi ce-ai vrea să fac eu, Lorna? Vocea lui suna asemeni unei coarde otelite. Vrei să întorc căruţa mâine şi să te duc înapoi acasă?

– Nu.

– Atunci ce vrei?

– Nu ştiu.

Lorna scutură capul deznădăjduită şi debusolată de întreaga situaţie.

– Nu mi-am dat seama cât de dificilă avea să fie călătoria asta pentru tine, recunoscu Benteen. Înţeleg că unele lucruri te stânjenesc. Dar cu timpul te vei obişnui.

– Îţi vine uşor să vorbeşti, se supără Lorna luându-şi în sfârşit mâinile de la ochi şi încrucişându-le în poală pentru a-l privi cu reproş amar.

– Nu mi-e uşor. Şi nu mi-a fost uşor să stau acolo printre oamenii mei şi să te văd cum fugeai să te ascunzi în căruţă ca să plângi, o informă el dur. Plângeai azi dimineaţă când ai venit, acum seara, plângi iar.... Nu-ţi pasă nici un pic ce cred oamenii ăia despre tine?

Ea aruncă o privire afară prin deschizătura pânzei şi înţelese că toată asistenţa din jurul focului îl compătimea pe Benteen.

– Nu m-am gândit până acum, recunoscu Lorna.

– Îmi închipui că toţi gândesc la fel ca mine, rosti el din nou. Am crezut că mă însor cu o femeie şi, de fapt, aflu că trebuie să am grijă de un copil răzgâiat.

Lorna îl plesni deodată cât putu de tare. Palma femeii răsună în contact cu obrazul lui Benteen, forţa loviturii făcându-l pe acesta să întoarcă capul. Lorna fu şocată de propria ei violenţă şi se holbă la Benteen speriată de următoarea mişcare a acestuia. Tânărul se răsuci încet şi o privi; nici un bărbat nu-l atinsese până atunci fără să se căiască – dar aceasta era o femeie: soţia lui. Benteen îşi înfrână pornirile de moment.

– Iartă-mă, şopti ea, urmărind cu ochii hipnotizaţi urma roşie lăsată de degetele ei pe obrazul bărbatului.

– Jur pe Dumnezeu că nu te înţeleg, mârâi el printre dinţi. Ai destul curaj ca să mă loveşti, dar te plângi de lipsă de intimitate.

– M-ai înfuriat când ai spus că sunt copil, se apără Lorna.

– Va trebui să creşti mare. N-am timp să te ţin de mână, îi declară el brutal.

– Nu vreau să mă ţii de mână şi nu sunt un copil. Aceasta era cea mai crudă jignire din partea lui. Lorna nu-şi putea reţine iritarea. Poate că nu ştiu atâtea ca tine, dar asta nu înseamnă că sunt un copil.

– Călătoria asta o să fie grea. N-o să mă apuc să te mint, să-ţi spun că lucrurile se vor îmbunătăţi. Ziua de azi a fost numai o frântură din ceea ce va să vină, o avertiză Benteen. Ai de ales între a boci pentru fiecare lucru mărunt care te deranjează şi a accepta situaţia la fel cu toată lumea. Doamna Stanton nu stă în căruţa ei să bocească şi a întâmpinat aceleaşi necazuri ca şi tine astăzi.

Comparaţia era cât se poate de nedreaptă şi Benteen o ştia. Mary Stanton nu provenea din mediul blând, orăşenesc, precum Lorna. Dar Benteen alesese exemplul doar pentru a o provoca pe Lorna.

– Ce preferi? Să stai în continuare sub coviltir şi să-ţi plângi de milă? Sau să ieşi afară şi să ni te alături nouă, celorlalţi? o întrebă el.

– Vin afară, răspunse ea cu o fulgerare de mânie în privire.

– Bun.

Benteen o luă de mână şi ea se supuse morocănoasă, însă clocotind de mânie pe dinăuntru din cauza grosolăniei cu care el înţelegea să răspundă feminităţii şi delicateţei ei. Benteen nu era sigur dacă reuşise într-adevăr s-o înduplece, sau pur şi simplu femeia încerca să-l înfrunte. Lorna avea vlagă în ea, era clar, gândi el pipăindu-şi într-ascuns falca. Faptul acesta avea s-o ajute să reziste călătoriei şi era mai bine că alesese de la început să se poarte cu ea fără mănuşi. Când Lorna încercă să părăsească salteaua, mâna lui o atinse uşor pe gât. Conştient deodată de căldura femeii de lângă el, Benteen făcu gestul de a o opri să coboare. Simţi însă rezistenţa încăpăţânată a muşchilor ei care-i respingeau

mângâierea. Benteen ignoră refuzul şi îşi apăsă buzele pe adâncitura armonioasă a gurii femeii. Fu iritat să constate lipsa unui răspuns şi îşi continuă asaltul până ce o simţi că cedează. Dar simpla cedare nu era de ajuns, după ce cu o noapte înainte gustase toată savoarea răspunsului ei.

Benteen începu o investigare domoală a fiecărui ascunziş dulce al gurii ei, muşcându-i gingaş buza de jos până când simţi trupul femeii oferindu-se moale îmbrăţişării lui. O sărută încă o dată scurt şi apăsat şi îi dădu drumul.

Buzele Lornei erau uşor bosumflate, într-o invitaţie tăcută. Pieptul i se zbătea neregulat şi ochii întunecaţi vorbeau despre dorinţa pe care o nutreau. Nerăbdarea îi îmbujorase uşor obrajii, dându-i un aer de cumînţenie galeşă.

– Aşa trebuie să arate o mireasă, murmură încântat Benteen. Fără lacrimi, fără mofturi.

Lorna avu o sclipire ciudată în ochi şi rămase gânditoare. Apoi îl privi şi îi spuse:

– Când eram mică şi făceam vreo poznă care îl supăra pe tata, el mă aşeza pe-un scaun şi-mi vorbea cu mare severitate.

Benteen ridică dintr-o sprânceană, neînţelegând semnificaţia amintirii ei.

– După ce îi ceream iertare şi îi promiteam să fiu fetiţă cuminte, tata îmi dăruia întotdeauna o bucată de zahăr candel. Mă-ntreb, soţii dăruiesc soţiilor lor săruturi ca premii de bună purtare?

Benteen se încruntă, neştiind dacă auzea o mustrare. Se decise, în cele din urmă să ocolească subiectul.

– Hai să mergem afară, îi zise el, altfel iscăm bănuieli.

Remarca lui avu imediat efectul scontat. Lorna nu mai insistă cu întrebările şi îl urmă pe Benteen, care o ajută să coboare din căruţă. La apariţia Lornei, în tabără, fiecare din membrii grupului îşi dădu silinţa să se poarte cât mai firesc, de parcă n-ar fi observat lipsa ei, dar tânăra soţie a lui Benteen fu cu atât mai stingherită.

Toată lumea terminase de mâncat, şi farfuriile murdare fuseseră îngrămădite într-un lighean pentru a fi spălate. Fără a da vreo explicaţie lui Benteen, Lorna se desprinse de lângă el şi se apropie de căruţa-bucătărie unde bucătarul fierbea nişte fasole.

– Am să spăl eu vasele, îi zise ea lui Rusty şi, înainte ca acesta să apuce s-o refuze continuă cu mai multă hotărâre decât simţea în realitate. Înţeleg că nu vrei să te ajutăm la gătit, dar nu pot să-mi închipui un bărbat care să dorească să spele vasele. Aşa că am s-o fac eu în locul tău.

– De obicei, de treaba asta se ocupă Yates şi cu ajutoru' lui, explică bucătarul. Da' cred că n-o să-i deranjeze prea tare să-şi piardă slujba.

– Mulţumesc, domnule Rusty.

Lorna îşi suflecă mânecile şi se pregăti să preia ligheanul cu vase. Care va să zică, Benteen îi sfătuise pe toţi s-o trateze ca pe un copil răsfăţat; avea să le arate ea că se înşelau.

Noul ei rol ca ajutor de bucătar fu sesizat imediat de către ceilalţi cowboy în clipa când se apropiară de căruţa lui Rusty ca să-şi primească aşternuturile de culcare. Benteen o văzu şi el, dar pentru moment o lăsă în pace. Dorea ca Lorna să fie integrată în mijlocul grupului, dar, pe de altă parte, n-avea de gând s-o lase să se amestece prea mult între ceilalţi. O atare situaţie ar fi putut crea probleme mai târziu, iar Benteen era un om prevăzător.

După ce termină de dat ultimele sarcini supraveghetorilor de noapte, Benteen încălecă el însuşi pentru a întreprinde obişnuita verificare finală a animalelor. Se apropie însă mai întâi de Lorna, ocupată în momentul respectiv cu sortatul vaselor de tinichea. Femeia îi azvârli o privire provocatoare:

– Mă duc să văd cireada, spuse el.

Ea dădu afirmativ din cap, frecă în şervet farfuria pe care o ţinea în mână, apoi o puse deoparte şi luă alta. Benteen schimbă o ocheadă cu Rusty, apoi lovi gâtul calului cu frâul şi se depărtă.

Cireada fusese instalată nu departe de tabără, pe o bucată de teren care întrunea toate calitățile pentru a fi preferată de vitele Longhorn. Sătule de hrană și apă, vitele stăteau culcate și totuși, în ciuda alergăturii de peste zi, nu păreau liniștite. Călare pe murgul său, Benteen dădu ocol cirezii; îl observă pe juncanul cu instincte de conducător șezând singur, mai într-o parte. Willis și Garvey își începuseră tura de veghe și Benteen auzi, la oarecare distanță, vocea ușor nazală a lui Garvey cântând o strofă din „The Old Chisholm Trail". Băgând de seamă prezența lui Benteen, cowboyul se întrerupse la jumătatea unui vers și se apropie de șeful său, tăindu-i calea pentru a-i adresa câteva banalități.

– Vitele astea se simt bine, precum căpușele pe-un câine.

– Să sperăm c-or să rămână așa, răspunse Benteen și plecă mai departe.

În urma lui, Garvey își reluă cântecul nestingherit. Către sud se zărea o luminiță pâlpâitoare a unui alt foc de tabără – oamenii de la Ten Bar. Benteen reveni în tabără și o găsi pe Lorna șezând lângă vatră, cu privirea ațintită la limbile flăcărilor într-un asemenea mod cum nici un cowboy cu scaun la cap nu și-ar fi îngăduit s-o facă, știut fiind că lumina focului te orbește și te împiedică să distingi în întuneric. Conștienți că noaptea era scurtă, majoritatea celorlalți cowboy se retrăseseră să se culce înfășurați în pături și cu pălăriile pe față: Bob Vernon, persoana cea mai învățată din grup, citea pentru a cincea oară un volum jerpelit din Platon. Pătura „soogan" a unui cowboy semăna mai mult cu o saltea în care acesta își ținea toate obiectele personale, de la pungi de tutun, hârtie pentru țigări, funii și haine de schimb, până la scrisori vechi sau vreo fotografie a iubitei. Tânărul Joe Dollarhide ședea lângă Lorna, prea lipsit de experiență ca să știe că într-o călătorie orele de odihnă trebuiau respectate întotdeauna, întrucât existau anumite ocazii când bărbaților le era dat să vegheze în permanență călare, fără hrană sau somn, pregătiți să înfrunte orice tendință de răzvrătire a vitelor.

– Mi-am pus în gând să am o fermă mare, numai a mea, într-o bună zi, se lăuda Joe Dollarhide Lornei la apropierea lui Benteen. Am ales şi un semn pentru vitele mele – un semn de dolar, la fel cu numele meu, Dollarhide. Era mândru de asocierea pe care o descoperise şi voia să audă aprecierea Lornei; adăugă cu modestie absentă:

– Sigur, or să mai treacă ceva ani până să-mi fac un rost.

– Şi să-ţi găseşti o fată? îl întrebă Benteen din umbră, dorind să-i dea bine de înţeles băiatului că Lorna era proprietatea lui.

– Domnule Calder.

Tânărul sări imediat în poziţie de drepţi. Benteen se mai îmblânzi.

– Mulţumesc că i-ai ţinut companie nevestei mele, accentuă el din nou pe statutul de femeie măritată al Lornei.

– Da, domnule.

Joe Dollarhide făcu o plecăciune timidă către Lorna.

– Noapte bună, doamnă.

Se pregăti să plece, când Benteen spuse din nou:

– Vreau să te uiţi prin herghelie mâine şi să alegi un cal mai blând pe care să-l poată încăleca o doamnă. Dacă nu găseşti, vezi care e cel mai potrivit şi îmblânzeşte-l pentru nevastă-mea.

– Da, domnule.

Băiatul se umflă în pene, fericit că îi fusese încredinţată o asemenea responsabilitate.

După ce băiatul dispăru strecurându-se printre trupurile înfofolite de pe jos, Benteen se îndreptă spre cana cu cafea de pe plită.

– Dacă îţi găsim un căluţ mai blând nu va mai trebui să faci faţă zdruncinăturilor din căruţă. Vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc, spuse ea scuturând capul; strălucirea flăcărilor îi evidenţia conturul curat al trăsăturilor. Nu înţeleg cum poţi să bei o cafea atât de concentrată.

– Aşa-i cafeaua când e bună, zâmbi el şi se aşează turceşte lângă Lorna, făcând haz de grimasa ei de dezgust.

După ce sorbi o înghiţitură, scrută întunericul, căutând să se pună la curent cu atmosfera din tabără.

– Unde e Mary?

– S-a dus la culcare împreună cu bărbatul ei, răspunse Lorna.

Benteen se uită la căruţa Stantonilor şi nu zise nimic, lăsând tăcerea să se aştearnă între ei. De undeva din adâncul preeriei, se auzi deodată urletul ascuţit, cu prelungi vibraţii, al unui coiot.

– Coioţii? întrebă Lorna.

– Da.

– I-am auzit cândva, în copilărie, zise ea. Nu mi-am dat seama niciodată că urletul lor sună atât de singuratic.

– Nu eşti obişnuită cu liniştea.

Ea se ghemui mai mult lângă foc, de parcă ar fi vrut să se încălzească. Şalul îi acoperea strâns umerii şi pieptul, ferind-o de răcoarea nopţii texane. În profilul ei se întrezărea un amestec ciudat de vulnerabilitate şi tărie.

– Ai face bine să mergi înăuntru, îi sugeră Benteen. Acum se face dimineaţă.

După o secundă de ezitare Lorna se interesă în şoaptă.

– Dar tu?

Deşi aşa cum se afla, ascunsă în umbră, Benteen nu-i putea citi privirea, ceva din atitudinea ei îl făcea să-şi deschidă sufletul. Benteen cunoştea puterea ei de a-l face să-i împărtăşească cele mai secrete gânduri şi sentimente.

– Vin şi eu.

Benteen sorbi iar din cafea şi ocoli privirea femeii, dovedind o rezervă pe care nici el însuşi nu şi-o înţelegea. După alte câteva clipe, Lorna se ridică şi, strângându-şi şalul în jurul mijlocului, se depărtă în direcţia căruţei, poalele fustei foşniră încet prin iarba moale. Benteen rămase să se uite în urma ei, cu gândurile pierdute în grămada de planuri pe care avea să le ducă la bun sfârşit în Montana. Imaginea păşunilor nesfârşite şi a cerului albastru care avea să le fie în curând patrie nu-i dădea pace nici în somn. Pământul acesta texan pe care

încă păşea urma să devină curând doar o amintire – la fel şi umilinţele tatălui său şi acel cod al cavalerismului sudist care legase mâinile lui Seth Calder, aducându-l la sapă de lemn. Dar pe el n-aveau să-l înfrângă. Nu, lui nimic nu avea să-i stea în cale.

– Sfinte Isuse!

Din grămada de trupuri învelite, vocea lui Shorty Niles sparse înfundat liniştea nopţii.

Benteen fu smuls din gândurile sale de scânteia gălbuie ivită brusc, pe neaşteptate, în masa de întuneric. Primul său gând fu la vite, până ce văzu pe Rusty pivotând abrupt, în aşa fel încât să-şi ferească faţa din direcţia lui Benteen. Care era, de altfel, şi direcţia căruţei Calderilor. Tânărul îşi zmuci capul la rândul său şi, privind peste umăr, rămase cu gura căscată de ce vedea: la lumina lămpii, silueta femeii se zărea cu claritate prin pânza coviltirului. Braţele îi erau ridicate deasupra capului luând cu ele un strat de îmbrăcăminte, ceea ce schimbă pe dată forma siluetei. Rotunjimea părţii superioare a trupului ei stârni o dorinţă intensă în Benteen. Dar realiză imediat că el nu era singurul spectator. Sărind în picioare, traversă cu paşi mari distanţa scurtă care îl despărţea de locul cu pricina şi năvăli fierbând de furie în căruţă. Speriată, Lorna se răsuci spre el, pe jumătate dezbrăcată.

– Stinge lampa aia, şuieră el cu voce scăzută.

– Dar nu pot să văd, răspunse ea clipind inocent.

Benteen întinse mâna şi stinse lampa.

– O să te dezbraci pe întuneric. Tu şi lumina asta faceţi un spectacol în toată tabăra.

Acuzaţia lui fu primită în tăcere; apoi şoapta jenată a femeii se auzi în întunericul culcuşului.

– N-am ştiut.

– Acum ştii.

Benteen se întoarse să plece, încă furios, deşi conştient de nevinovăţia ei. Făcu o pauză, luptându-se cu propria-i mânie, apoi îi spuse pe un ton mai blând ca să-i dea de înţeles că n-o învinuia.

– Nu-i nimic, Lorna. Dar fii mai grijulie.

Sări jos din căruță și legă la loc pânza. Privirea lui făcu turul taberei, dar nu descoperi decât capete întoarse în direcția opusă. Apropiindu-se din nou de foc, Benteen ridică ceaşca pe care o scăpase din mână mai devreme şi se îndreptă spre bufet. Rusty era acolo şi întorcea soneria ceasului deşteptător menit să-l trezească înaintea tuturor celorlalți pentru a le putea pregăti micul dejun.

– Prezența femeilor atrage tot soiul de necazuri când nici nu gândeşti, mormăi în barbă Rusty.

– Văd şi eu.

Bucătarul se uită într-o parte; pe obraji îi mijea un început de barbă cenuşie.

– Îmi pare mie c-ar fi nimerit să țineți căruțele alea mai la distanță când vine noaptea.

Privirea lui Rusty alunecă spre pantalonii lui Benteen.

– Nu-i nevoie să-ntreb dacă o să te culci cu nevastă-ta. Cu tine şi cu Stanton în preajmă închipuirea flăcăilor ăstora o să lucreze tot timpul şi n-or să mai audă nimic altceva.

Benteen nu-l contrazise.

– Scoală-mă mâine înaintea celorlalți, se mulțumi el să răspundă.

– Am să te scol – dacă n-oi vedea căruța hurducându-se, bodogăni Rusty.

Benteen nu se duse direct la căruța sa, ci rămase afară lângă țarcul improvizat pentru cai, să fumeze o țigară. Nu aşteptă s-o termine şi strivi sub talpă chiştocul pe jumătate întreg. Ştiu că, nu peste mult timp, când tutunul lui va fi pe sfârşite în mijlocul pustiei, va tânji după țigara irosită acum; dar, pe moment, lucrul acesta părea a conta prea puțin. În căruță era întuneric şi liniște deplină. Îşi scoase toate hainele şi îşi făcu loc pe saltea lângă Lorna; întinzând o mână, descoperi trupul femeii ghemuit sub pătură tocmai pe marginea patului.

– Vino-ncoa', spuse el cu voce scăzută.

Se strecură sub pătură dându-şi seama că, în timpul acesta, Lorna se apucase cu mâinile de marginea patului în efortul disperat de a se ține cât mai departe de el. Câteva secunde îndelungate Benteen stătu nemişcat pe

spate, cu ochii aţintiţi pe întuneric la tavanul de pânză. Apoi întinse mâna şi îşi trecu degetele pe braţul femeii.

– Lorna, o chemă el.

– Nu, făcu ea şi înţepeni sub atingerea lui. Or să ne audă, şopti.

Benteen se ridică într-un cot şi o sili să se întoarcă. Mâinile ei se ridicară să-l respingă; în întuneric, Benteen zărea conturul vag al profilului ei.

– Tot îşi închipuie c-o facem, fie că ne aud, fie că nu, încercă el s-o convingă şi îşi încolăci braţul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape.

– Nu, nu vreau.

Îşi întoarse faţa când el voi s-o sărute, aşa că buzele lui îi nimeriră în schimb gâtul. Vena micuţă de pe ceafa ei pulsa nebuneşte, asigurându-l pe Benteen că împotrivirile erau mincinoase.

– O să fim pe drum aproape şase luni, Lorna. Asta înseamnă tot atâtea nopţi.

Mâinile lui orbecăiau pe sub cuvertură, descoperind formele rotunde ale bustului ei, în ciuda cămăşii largi de noapte care o acoperea. Mâinile ei încă îl mai ţineau la distanţă, dar încetaseră să lupte.

– Nici nu mă gândesc să nu fac dragoste cu tine în tot timpul ăsta. Şi puţin îmi pasă cine ne aude.

– Mie-mi pasă, şopti ea.

– Atunci să-nvăţăm să ne iubim în tăcere, răspunse el. După noaptea trecută, vrei să dormim unul lângă altul fără s-o facem?

– Nu, zise ea suspinând anevoie.

În următoarea secundă, buzele lui îi acoperiră gura. Benteen se simţi cuprins din nou de acea fierbinţeală prelungă – sălbatică şi dulce totodată – care însoţea şocul imens al nevoii satisfăcute. Lorna putea umple atâtea goluri din fiinţa lui. Cămaşa de noapte o îmbrăca până la glezne. Benteen răsuci materialul aducându-l până deasupra mijlocului femeii, căutând să vină în contact cu carnea ei caldă. Rămase dezamăgit descoperind alte haine dedesubt.

– Întotdeauna te îmbraci aşa gros în pat? mormăi el încercând să afle cum erau legate panglicile chiloţilor ei. Vrei să-ţi scoţi chestia asta?

– Vorbeşte mai încet, şopti ea.

– Scoate-i, îi spuse el iar, acoperindu-i buzele cu sărutări.

În timp ce Lorna se supunea, mâinile lui îi frământau mijlocul, pipăind mătasea fierbinte a pielii ei dezgolite, şoldurile rotunde şi coapsele pline ce ascundeau izvorul căldurii ei femeieşti.

– Arzi toată, murmură el.

– Şi tu la fel, răspunse ea cu buzele moi şi umede, îngropate în obrazul lui.

Când o cuprinse în braţe, Lorna scăpă un suspin slab.

– Ne-am înţeles să păstrăm tăcere, ţi-aminteşti?

Lui Benteen îi plăcu expresia de dorinţă pe care Lorna nu şi-o putea controla şi veni deasupra ei; picioarele femeii îl încercuiră instinctiv, dar el o pătrunse cu grijă, conştient totodată de impulsul pe care i-l trimiteau şoldurile ei. Faţa ei i se lipi de umăr, căutând parcă să fugă din calea dorinţei sălbatice pe care trupul ei n-o mai putea conţine. Mâna lui o apucă de bărbie silind-o să-l privească, iar degetul lui îi desfăcu mai mult buzele abia întredeschise. Când primele spasme începură s-o zguduie, sărutul lui îi acoperi din plin gura; propriile lui zvârcoliri îl aduseră mai adânc înăuntrul ei.

Mai târziu, Benteen o luă în braţe şi o strânse protector.

– Eşti o femeie fără ruşine, murmură el cu buzele lipite de părul ei negru.

– Nu spune asta, protestă Lorna, cu voce alarmată.

– E adevărat, spuse el respirând aroma aburită a pielii ei. Nu-mi laşi nimic.

– Credeam că vrei să spui..., începu ea, dar tăcu.

– Ia uite ce mic m-ai făcut, continuă el luându-i mâna ca să-i arate. Ea îşi retrase iute mâna şi i-o puse pe piept.

Benteen râse încet în sinea lui, amuzat de persistenţa cu care ea se arăta timidă, când cu doar câteva minute în urmă numai timidă nu fusese.

– Am greşit ceva? murmură Lorna.

– Îţi alegi cele mai nepotrivite ocazii ca să te ruşinezi, asta-i tot, zise el şi apoi o sărută pe frunte. Mai bine închide ochişorii ăia negri şi încearcă să dormi. Ne trezim la răsăritul soarelui.

– Noapte bună.

Se făcu mică, lipindu-şi trupul moale şi cald de conturul de stâncă al formelor lui.

11

Călătoreau de mai bine de trei săptămâni şi încă nu ieşiseră din Texas. Monotonia se instalase. Zilele se scurgeau fără să aducă vreo noutate, iar ei traversau o pustietate ce părea fără sfârşit. Cel mai adesea, vremea era senină şi călduroasă, iar soarele părea să-i urmărească necruţător dintr-un cer golit de nori. Vântul, atunci când se făcea prezent, nu aducea nici o uşurare; Lorna îşi simţea obrajii biciuiţi şi arşi de adierea lui, iar particulele de praf care impregnau atmosfera o pătrundeau până la piele. Prima oară când văzu nori grei pe cer, Lorna se bucură, crezând că ploaia avea să fie o binecuvântare. Curând însă află contrariul.

Timp de patru zile ţinu mohoreala şi-n tot acest interval burniţa nu încetă decât pentru a face loc unor rafale grele de ploaie care saturară totul în jur. Au fost nevoiţi să mănânce şi să călărească în ploaie, cu hainele ude, ba chiar să doarmă în aceleaşi haine. Iar bărbaţii stăteau în şa mai tot timpul, turele de noapte se dublaseră, iar în unele nopţi rele, când vitele nu voiau să se culce, toţi bărbaţii rămâneau de veghe.

Lorna îl vedea tot mai rar pe Benteen. Acesta se trezea întotdeauna înaintea ei şi se îngrijea în permanenţă de cireadă. Câteodată putea trece o zi întreagă fără să se întâlnească. În multe nopţi, când el ajungea la culcare, ea era deja adormită. Benteen se străduia mai tare decât toţi ceilalţi. Lorna nu cunoscuse această latură

disciplinată a caracterului lui. Îi vorbise lui Mary despre constatarea ei, odată când Rusty se afla şi el de faţă – bucătarul le permisese celor două femei să-l ajute la unele treburi gospodăreşti, în afară de gătit. Cu acel prilej, Rusty îi furniză Lornei o explicaţie:

– Benteen e şeful convoiului. E de datoria lui să se scoale primul dimineaţa şi să împartă sarcinile pentru ceilalţi. El trebuie să meargă înainte şi să caute apă, să aleagă locul de popas la amiază şi să vegheze peste noapte. Trebuie să fie cu ochii pe vite, să bage de seamă când lipseşte vreuna. Dacă oamenii se iau la sfadă, vorba lui e lege. Un şef de convoi are bătaie de cap ca nimeni altul. Cum Benteen lipsea mai tot timpul, Lorna ajunsese să se întrebe ce s-ar fi făcut fără Mary Stanton care să-i ţină de urât.

La scurtă vreme de la plecare, Lorna se împrieteni la cataramă cu Mary, ajungând să-i spună acesteia lucruri pe care nici n-ar fi visat să le povestească mamei ei sau lui Sue Ellen. Dar nici mama ei şi nici Sue Ellen nu experimentaseră vreodată asemenea călătorii. Mary era ca o soră mai mare. Lorna se simţea liberă să discute cu ea subiecte pe care cândva le considerase interzise. Existau o mulţime de lucruri pe care dorea să le afle despre viaţa conjugală şi care ar fi făcut-o să pară ignorantă în ochii lui Benteen, dacă l-ar fi întrebat pe el. Mary cunoştea răspunsul la aproape toate aceste întrebări, şi împreună făceau speculaţii pe seama necunoscutelor. Mary era foarte sinceră şi deschisă – cu ea, nici o problemă nu era tabu.

Călărind pe cai odihniţi, trei păzitori părăsiră tabăra pregătindu-se să-şi înceapă tura de veghe lângă vite, în locul cowboy-lor care aveau să vină la masă. Lorna le dădu puţină atenţie, obişnuită cu acel du-te-vino la care asista zilnic.

Era mai preocupată de faptul că în curând urmau să fie vase de spălat. Pentru moment, se apucă să umezească butaşii de trandafiri ai mamei ei. Nici nu ridică privirea când auzi zgomotul de copite al unui cal care se apropia.

– Ce faci?

Vocea îi aparținea lui Benteen și Lorna se întoarse luminându-se toată pe dinăuntru când văzu cum o studia.

– Îmi ud trandafirii, spuse ea, și-i arătă butașii. Vezi ce bine le merge? Și spuneai că vor muri, îi aminti Lorna.

Benteen nu comentă.

– I-am spus lui Dollarhide să-ți înșeueze calul. M-am gândit că ai putea să călărești cu mine în după-amiaza asta.

Era una din rarele lui invitații și Lorna se bucură în tăcere.

Simțind chef de o provocare, își aruncă bărbia într-o parte și-i răspunse cu prefăcută surprindere.

– Vrei să spui că o să-ți petreci ceva timp cu mine? Nu se întâmplă prea des să te văd mai mult de cinci minute.

Privirea lui o scrută printre gene și un zâmbet îi apăru în colțul buzelor.

– Începi să-ți arăți gheruțele, ei?

– Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta, declară ea inocent, apoi râse.

– Mă duc să îmbuc ceva. Ne mai vedem noi.

Tonul lui Benteen părea să indice o anume amenințare, dar din expresia lui hazlie Lorna înțelese că soțul ei nu se supărase. Fusese doar o reacție la felul în care flirtase cu el. Imediat după plecarea lui, Lorna dădu fuga să-i spună lui Mary despre plimbarea de după-amiază. Când Mary o felicită, Lorna îi puse din nou o întrebare pe care i-o mai adresase și în trecut.

– Ești sigură că nu vrei să-i cer lui Benteen să-ți pregătească și ție un cal?

Răspunsul lui Mary rămase neschimbat.

– Nu, sunt sigură. Nu știu să călăresc altfel decât bărbătește – și asta s-o fi potrivit pe vremea când eram la ferma tatălui meu, dar nu are să-mi șadă bine ca femeie măritată.

– Dar pot să te învăț cum să încaleci pe-o parte, ca doamnele, încercă Lorna s-o convingă.

Era o ofertă tentantă, fiindcă Mary și-ar fi dorit să poată dobândi ceva din alura de doamnă a Lornei, dar tocmai din

această cauză se încăpățână să refuze. Nu voia să admită în ruptul capului că o invidia pe Lorna. Se îndoia că avea să fie în stare vreodată să imite grația și eleganța tinerei neveste a lui Benteen și, chiar dacă ar fi reușit, la ce bun toată osteneala? Avea lucruri mai importante cu care să-și umple vremea, se convinse ea singură.

– Nu, mulțumesc. Am destule vânătăi și cucuie de pe urma hârtoapelor ăstora; nu vreau să mai capăt și altele căzând de pe cal, refuză ea cu fermitate.

Oftând, Lorna o lăsă în pace. Chiar dacă ar fi reușit s-o convingă pe Mary, nu exista decât o singură șa pentru doamne; asta înseamna că ar fi trebuit să călărească pe rând sau amândouă, ceea ce ar fi redus considerabil distracția.

Benteen îi înterzise să se apropie de vite, să iasă din raza de vedere a cowboy-lor sau să se depărteze prea mult de căruțe; vântul ar fi putut să-i umfle fusta – i se explică – ceea ce ar fi speriat vitele. În ciuda atâtor restricții, însă, Lorna era fericită să scape de mânatul căruței și de chinul zdruncinăturilor.

*

Primi un cal cu pielea de culoarea untului topit. Animalul era blând, calm, dar plin de viață. Păru mai degrabă surprins decât iritat, față de noul tip de șa cu care se trezi pe spinare și de multitudinea de fuste și volănașe revărsate pe-o parte a burții lui, dar se obișnui repede. Lorna îi puse numele de Sandman, gândindu-se la culoarea lui asemănătoare nisipului și la blândețea lui pe care o asocia purtărilor unui gentleman.

Îl urmă pe Benteen prin hățișurile preeriei până ce ajunseră la Valea Râului Roșu de la granița Texasului. Lorna era impresionată de măreția ținutului sălbatic. Nu văzuse nimic asemănător în împrejurimile Forth Worthului în scurtele plimbări pe care le făcuse în trecut cu tatăl ei. Râul Roșu curgea greoi, cu apele întesate de nămolul roșiatic de pe urma căruia i se trăgea numele. Benteen se opri pe o movilă și studie atent râul, precum un general care cercetează frontul în ajunul bătăliei.

– E vreo problemă? întrebă Lorna.

Tânăra femeie nu ştia cât de periculoasă poate fi traversarea unui râu pentru oameni şi vite. Până atunci nu întâlniseră decât pârâuri care nu reprezentaseră nici o problemă. Benteen însă n-o lăsă să afle toate acestea.

– Nu, zise el, scrutând cu privirea malul opus. După ce trecem pe partea cealaltă, putem considera c-am ieşit din Texas.

Satisfacţia lui însă o lăsă rece pe Lorna, care nu se bucura deloc să rupă şi această ultimă legătură cu locurile natale. Existau multe lucruri la care Lorna încerca să nu se gândească; dorul de părinţii ei era unul din acestea. Se străduise atâta să îndure fiecare zi fără a se plânge, pentru a-i dovedi lui Benteen tăria ei de caracter. Îşi spunea într-una că totul avea să fie bine în Montana, unde vor avea casa lor şi nu vor mai fi nevoiţi să doarmă sub coviltir. Dar era adevărat?

– Aşteaptă aici, îi ordonă Benteen. Cobor puţin să mă uit de-aproape.

Strunindu-şi calul, Lorna rămase să-l privească pe Benteen cum cobora povârnişul, spre malul apei. Iritată, Lorna se gândi că soţul ei părea preocupat în permanenţă doar de vite şi de călătorie. Altceva abia dacă îl interesa. Chiar şi atunci când el o lua cu el, ca în această după-amiază, gestul lui stătea mărturie pentru indiferenţa cu care o trata – îi amintea de zilele copilăriei când primea încuviinţarea de a rămâne în magazinul tatălui ei numai după ce promitea în prealabil să fie cât se poate de cuminte şi de liniştită. Singurele ocazii când Benteen îi acorda atenţie neprecupeţită erau noaptea, dar nici asta nu se mai întâmplase în ultima vreme. Era clar că bărbatul ei îşi economisea întreaga energie pentru îndatoririle zilnice. Benteen îşi mânase calul prin apă până pe malul celălalt şi acum se întorcea, când Lorna auzi deodată zgomot de copite. Se întoarse şi văzu un om corpolent care se apropia călare de râu. Nu era unul dintre membrii grupului lor. Lorna fu mai mult curioasă decât alarmată la vederea străinului care venea drept spre ea. Era un singur bărbat, iar Benteen o putea auzi dacă ar fi strigat.

Bărbatul se opri la câțiva metri de ea și își scoase cu un gest galant pălăria. Avea piept, gât și umeri de uriaș. Lorna înclină capul tăcut în semn de răspuns la salutul lui.

– Bună ziua, doamnă Calder, zise străinul și Lorna se miră că-i cunoștea numele. Bărbatul zâmbi și continuă cu îndrăzneală. Nu ne-am mai întâlnit, dar alții mi-au vorbit de dumneavoastră, așa că v-am recunoscut pe loc.

– Avantajul dumneavoastră, domnule, murmură ea.

– Mă cheamă Giles. Prietenii îmi zic Bull, se prezentă el. Conduc o cireadă la câteva mile în urma dumneavoastră.

– Încântată să vă cunosc, domnule Giles. Lorna îi auzise pe oamenii lor discutând acest subiect. Sunteți angajatul domnului Boston?

– Chiar așa, doamnă, respunse el admirativ. Pe lângă că vă pricepeți să călăriți un cal, aveți și o minte sclipitoare.

Nimeni – nici măcar Benteen – n-o complimentase vreodată pe Lorna pentru inteligența ei sau pentru capacitatea ei de gândire. De când se măritase, se simțea incredibil de ignorantă și naivă. Pe când bărbatul acesta tocmai o făcuse să se simtă isteață și pricepută, ceea ce înseamna mare lucru pentru propria stimă față de sine.

– Sunteți foarte amabil, domnule Giles, îi zise ea cu fața strălucind.

– Cum ar putea un bărbat să fie altfel în compania unei doamne atât de frumoase?

Purtarea lui galantă contrasta izbitor cu înfățișarea grosolană a omului. Poate de-asta părea atât de sincer ce spune, gândi Lorna.

Un zgomot de copite anunță apropierea lui Benteen. Bull Giles se uită în direcția soțului și își puse pălăria înapoi pe cap. Zâmbetul îi dispăru și pe față îi apăru expresia acea de prudență agresivă pe care Lorna o remarcase de atâtea ori la Benteen. Benteen ajunse lângă ei și se postă călare între Lorna și șeful de la Ten Bar.

– Giles, îl salută Benteen pe acesta din urmă

– Cum e râul?

– Puțin cam moale pe malul celălalt, dar merge.

Apa curgea de pe Benteen și de pe calul său.

– Când vrei să traversezi? întrebă uriașul.

– Mâine dimineață.

– Să nu te-ntinzi toată ziua, îi spuse Giles. Altfel s-ar putea să vin să vă dau la o parte.

– Nu mă las eu dat deoparte atât de ușor, răspunse Bentenn.

Deși conversația părea neutră, Lorna sesiză curentul subteran care o alimenta.

– Așa mi-am închipuit și eu, recunoscu Giles. Sigur, m-am așteptat ca Boston să întâmpine oarecare greutăți când a luat Cee Bar.

– N-a fost jocul meu și tata a ales singur cărțile, zise Benteen.

– Mda, am auzit că te pregăteai să pleci în Montana, răspunse Giles clătinând din cap. Cred că am să viu și eu să dau o raită pe acolo după ce las vitele astea în Dodge City.

Se uita drept la Lorna, lăsând impresia că ea ar fi reprezentat subiectul vizitei lui în Montana. Lorna se înroși puțin, simțind tăișul privirii lui Benteen asupra sa. Își simțea pulsul vibrând și nu știa pe seama căruia dintre cei doi bărbați să pună acest fapt. Când Giles privi din nou spre Benteen, expresia uriașului atrase comentarii din partea lui Benteen.

– Ai făcut cunoștință cu soția mea? întrebă el apăsând din nou pe cuvântul care desemna posesia.

– Da, m-am prezentat doamnei când am venit. Sper că-i porți mare grijă, altminteri se va găsi altul prin preajmă care s-o facă în locul tău.

– Adică tu? îl provocă Benteen cu asprime reținută.

– O dihanie urâtă ca mine? râse Giles.

Lorna nu băgă de seamă că bărbatul evitase să nege învinuirea, lui Benteen însă lucrul acesta nu-i scăpă.

– Sunt sigură că vă subestimați valoarea, domnule Giles, insistă ea. Omul acesta îi amintea de Sue Ellen,

fata care întotdeauna își făcea complexe din cauza înfățișării ei simple.

– Oh, acum dumneavoastră sunteți amabilă, doamnă Calder.

Asemenea maniere impecabile păreau neașteptate pentru un bărbat cu fizicul atât de mătăhălos, își spuse Lorna. Atenția lui Giles se îndreptă din nou către Benteen.

– Cred că am să cobor să iau aminte la râul ăsta eu însumi, zise el și își mână calul pe pantă.

Când fu sigur că șeful convoiului de la Ten Bar nu-i mai putea auzi, Benteen o întrebă pe Lorna:

– Ce i-ai spus înainte să vin eu?

– Absolut nimic. De ce? se încruntă Lorna.

– Trebuie să fi zis sau să fi făcut ceva. Nici un bărbat nu se uită la o femeie așa cum se uita Giles la tine dacă nu are motive să creadă că interesul lui e bine venit.

Mândria Lornei se pomeni din nou în zdrențe sub privirea pătrunzătoare a lui Benteen.

– Arătai de-a dreptul încântată când veneam încoace, continuă el.

– Omul tocmai îmi făcuse un compliment – ceva ce nu prea mai aud în ultima vreme, răspunse ea cu o nuanță de țâfnă în glas.

– În caz că n-ai remarcat, am fost ocupat zilele astea, veni răspunsul lui pe același ton.

– De ce? Pentru că ești șeful convoiului? Lorna îl măsură rece. Domnul Giles face aceeași treabă, dar asta nu l-a împiedicat să fie drăguț cu mine.

– Probabil că de trei săptămâni n-a mai vorbit cu o femeie.

– Și trebuie să cred că e o diferență fiindcă tu mă vezi în fiecare zi, pe când el nu, se îndârji Lorna. Sau poate domnul Giles știe cum să facă o femeie să se simtă mândră de ea, pe când tu poți doar să-i arăți că e proastă și neștiutoare.

Lorna lovi grumazul calului, cu frâul, și porni la galop pe drumul care ducea înapoi în tabără. Știa că-l supărase pe Benteen, dar de data asta și ea era supărată. Nu îl

încurajase pe Bull Giles şi respingea orice implicare că ar fi făcut-o.

În noaptea aceea, Benteen îşi alese să vegheze în a doua tură şi îşi întinse o pătură pe jos, lângă căruţă, aşa încât să poată fi trezit cu uşurinţă. Lorna nu vorbise cu el de când se întorseseră din plimbare şi Benteen se jurase să nu-i adreseze el primul cuvânt.

A doua zi, îşi justifică nervozitatea în faţa celorlalţi punând-o pe seama nopţii nedormite. Căruţele fură mânate de partea cealaltă a râului înaintea cirezii. După ce lăsaseră vitele să pască o vreme, călăreţii dădură semnalul de plecare, vitele se îndreptaseră instinctiv către apă, fiind însetate încă din ajun.

Jessie Trumbo îşi mână calul prin apă şi veni lângă juncanul fruntaş cu intenţia de a-l atrage după el.

– Hai, hai, după mine! îl auzi Benteen pe Jessie. După mine, tu, căpitan al acestei mări de coarne.

Cireada de vite Longhorn înotând în apele râului oferea un spectacol ciudat. Apa nămoloasă le acoperea trupurile lăsându-le la iveală doar capetele cu coarne lungi, întoarse. Călăreţii înotau împrejurul animalelor silindu-le să formeze un grup compact, împiedicând formarea vreunui gol în masa curgătoare de coarne. Primul juncan atinse malul opus în timp ce Jonesy şi cu Andy Young se avântară în râu de o parte şi de cealaltă a cirezii. Ceilalţi călăreţi continuară să mâne animalele de la spate. De pe mal, Benteen supraveghea operaţiunea, pregătit să intervină în caz că vreun pericol ar fi ameninţat această traversare lină.

Orice cowboy ştia că uneori vitele se speriau din nimic – o creangă scufundată, o groapă, ţipătul unei păsări. Andy permitea animalelor din latura lui să meargă prea departe, acolo unde existau petice de nisipuri mişcătoare în stare să înghită o vită sau un cal în doar câteva minute, gândi Benteen. Strigă la el încercând să se facă auzit în larma de mugete. Andy îi răspunse fluturând braţul. Ceva rău interveni însă în toiul traversării. Benteen n-avea să afle niciodată ce anume. Deodată vitele din faţă începură

să înoate în cerc, căutând să se întoarcă înapoi pe malul de pe care plecaseră; se loviră însă de animalele care veneau din urmă.

Totul se întâmplă rapid – şi măsurile se cereau luate cu tot atâta rapiditate, altfel animalele din mijloc aveau să moară strivite în învălmăşeala creată. Jonesy înţelesese deja pericolul şi se repezise călare ţipând şi gesticulând pentru a le convinge să se îndrepte către malul nordic. Benteen dădu pinteni calului său, intrând în râu, în timp ce Andy Young se aventura în mijlocul animalelor dezlănţuite. Un juncan înotând orbeşte, purtat de panică intră cu coarnele în calul lui Andy. Animalul necheză cu putere azvârlind din picioare şi îl trânti pe călăreţ.

– Andy e-n apă! strigă Jonesy.

Benteen zări pălăria cowboy-ului plutind la vale apoi, pentru o clipă, capul lui Andy apărând la suprafaţă. Grupul de vite îl împiedica să vadă ce se întâmplă. Jonesy însă era mai aproape de Andy. De pe malul nordic se auzi un plescăit în clipa când Spaniolul se aruncă în apă călare pentru a veni în ajutorul cowboy-ului. Când îl văzu pe Jessie aruncând o funie lui Andy, Benteen îşi îndreptă toate eforturile spre cireadă; nu era vreme să se gândească la. riscurile personale sau la pericole. În acel moment contau doar vitele şi salvarea lor. Spaniolul se repezi călare în mijlocul animalelor înjurând şi lovind în stânga şi în dreapta, reuşind în cele din urmă să le despartă. Intervenţia lui Benteen duse la bun sfârşit acţiunea Spaniolului şi acum juncanii se îndreptau din nou anevoios către malul nordic. Calul lui Benteen ieşi cu greu la mal, tremurând şi fornăind. Benteen gâfâia la rândul său, dar mintea îi era preocupată în continuare de vite şi de încheierea traversării. Doi din călăreţi însoţeau cireada atenţi la menţinerea ordinii. Shorty Niles se apropie călare de Benteen; era alb ca varul şi încruntat.

– Prăpădiţii s-au dus. Mama lor de prăpădiţi, înjură Shorty dar vocea îi era încărcată de durere.

Benteen se uită spre locul unde îl văzuse ultima oară pe Jonesy. Calul acestuia se afla pe malul sudic; ieşise

din apă şi se scutura ca un câine ud. Jonesy şi Andy Young nu se zăreau nicăieri. Benteen trase aer în piept şi închise ochii înainte de a lăsa să-i scape un oftat prelung.

*

Nu se grăbiră să caute trupurile înainte ca întreaga ciread să fie pusă la adăpost pe malul nordic al râului. Când căutară în aval, descoperiră cadavrele la distanţă de o milă. Traversarea râului îi costase din plin: doi morţi şi şaptezeci de vite înecate. Înfăşurară trupurile morţilor în pânză şi le purtară pe o creastă de mal nu departe de râu pentru a le îngropa. Ceremonialul religios fu solemn dar, din motive practice, scurt. Lorna privea feţele lipsite de emoţie ale bărbaţilor adunaţi în jurul mormintelor, cu pălăriile în mână. Ely Stanton meşterise o pereche de cruci grosolane din crengi de copac şi fâşii de piele şi le postase la capătul fiecărui mormânt; numele cowboy-lor nu erau însă menţionate. Cineva le culesese pălăriile din apă şi le agăţase de parii crucilor. Un cowboy nu mergea nicăieri fără pălăria sa. Mânca cu ea, dormea cu ea, murea cu ea pe cap. În calitatea lui de şef de convoi, lui Benteen îi reveni sarcina de a spune câteva cuvinte în memoria morţilor.

– Au fost oameni buni, dar Tu ştii asta. Dă-le cai buni de călărit şi-un cer senin deasupra capului. Amin.

– Amin, repetă Lorna, dar nimeni altcineva nu i se alătură.

Ochii îi străluceau; un fir de spaimă i se cosea în suflet odată cu revelaţia morţii. Nu îl cunoscuse pe Jonesy – nimeni nu se osteneşte să rostească numele lui întreg – şi nici pe Andy Young, dar îi văzuse pe amândoi teferi şi plini de viaţă în dimineaţa aceea, la micul dejun, când îşi aduseseră farfuriile la spălat. Acum erau morţi. Iar ea părea singura persoană afectată de acest eveniment.

Adunarea începu să se împrăştie. Îl auzi pe Vincent Garvey murmurând către un alt călăreţ:

– Când o să ajung în rai şi-am să aud o voce de înger cântând în doi peri, am să ştiu imediat că e Jonesy. N-a fost în stare în viaţa lui să lege o notă.

– Hei, Shorty, mă mai înveți o strofă din „Sweet Betsy"?

– Singur, se învoi Shorty.

Lorna îi urmări cum încălecau cu un aer degajat.

– Nu le pasă deloc?

Nu-şi dădu seama că rostise întrebarea cu voce tare decât când auzi răspunsul lui Rusty.

– Aproape fiecare dintre ei a dat mâna cu moartea o dată, de două ori în viață. Doar că nu le place să-şi arate sentimentele atunci când unul din tovarăşii lor ascultă chemarea Domnului. Un cowboy ştie să moară, dar şi să trăiască. Rusty trecu mai departe, fără să aştepte să vadă dacă ea îi înțelesese explicația.

Mary se opri lângă morminte şi puse câte un buchet de flori sălbatice pe fiecare din ele, apoi îşi plecă fruntea într-o rugăciune tăcută.

Florile aveau să moară. Forțele naturii şi animalele care stăpâneau tărâmul sălbatic urmau să doboare crucile, în timp ce iarba avea să acopere mormintele.

Lorna întoarse spatele şi fugi spre căruța de la poalele dâmbului; nu-l văzu pe Benteen care o urmărea cu o cută adâncă între sprâncene. Tânărul porni hotărât spre ea, pregătit să răspundă unei noi izbucniri emoționale pe tema morții celor doi cowboy. Lacrimile jucau în ochii femeii când ajunse lângă căruță, dar trăsăturile gingaşe ale chipului ei se încrâncenaseră de hotărâre.

– Lorna.

– Nu-ți fie teamă. N-am să plâng ca un copil.

Se urcă în căruță şi începu să scormonească cu frenezie prin bagaje, Găsind ceea ce căuta, sări înapoi afară.

– Ce faci? se încruntă Benteen.

– Am să plantez doi dintre butaşii mei pe mormintele lor, să le las un semn veşnic de pomenire.

Ochii ei întunecați păreau să-l sfideze. Benteen simți un nod în gât.

– Fă-o repede, răspunse el răguşit. Trebuie s-o luăm din loc.

12

Lăsând în urmă Râul Roşu şi Texasul, convoiul îşi începu periplul prin teritoriul indienilor. Porţiunea aceasta cuprinsă între Râul Roşu şi Cimarron fusese cunoscută în trecut pentru raidurile frecvente efectuate de indieni şi diverşi bandiţi albi asupra convoaielor ce străbeteau drumul Chisholm. Deşi riscurile fuseseră în parte înlăturate, totuşi călăreţii şi membrii convoaielor se purtau întotdeauna cu mare grijă prin aceste ţinuturi. Dispariţia lui Andy şi a lui Jonesy redusese forţa de muncă, sporind astfel numărul de îndatoriri ce reveneau fiecărui membru al grupului.

Trecuse o săptămână de când traversau ţinutul indienilor. Lorna spăla vasele rămase de la prânz; viaţa trudnică din ultima vreme începea să-şi arate efectele: Lorna slăbise şi îşi pierduse obrăjorii bucălaţi de fetiţă. Deşi purta mai tot timpul boneta pe cap, faţa ei nu mai avea acea culoare albă, de smântână; soarele şi vântul îi arseseră tenul într-o nuanţă de bronz auriu. Mâinile i se înroşiseră din cauza apei atât de des saturată de săruri. Câteodată, când se privea în oglinda micuţă din căruţă, Lorna se întreba dacă propria sa mamă ar mai fi fost în stare s-o recunoască. Se consola oarecum privind-o pe Mary, ale cărei rochii erau tot atât de largi în talie ca şi ale sale. Totuşi, Lorna nu putea să nu observe că prietena şi sora ei întru suferinţă se pricepea să se împace cu situaţia mult mai bine decât ea însăşi.

Oftând adânc, Lorna se aplecă asupra ligheanului de vase şi, după ce clăti farfuria, i-o întinse lui Mary s-o şteargă. Deodată deveni vag conştientă de prezenţa cuiva. Ridică privirea. Spaima îi îngheţă sângele într-o secundă. Un indian pe jumătate dezbrăcat, cu faţa şi pieptul vopsite de război, stătea în picioare lângă căruţa lor. Toate istorisirile înfiorătoare pe care i le spusese Sue Ellen despre femei albe luate prizoniere de indieni năvăliră în mintea Lornei. Scăpă farfuria pe jumătate spălată în vasul cu apă şi scoase un ţipăt. Benteen tocmai se despărţise

de Spaniol pregătindu-se să plece în recunoaştere când auzi ţipătul Lornei. Fusese Lorna, era sigur de asta, deşi nu înţelegea nici el de ce. Scoţând puşca din oblânc, porni la galop în direcţia căruţelor. Benteen aruncă o privire în urmă, să verifice dacă Spaniolul şi cu Shorty Niles ieşiseră din flanc pentru a-l susţine, după cum le era înţelegerea. În caz că s-ar fi pornit vreo luptă, Benteen se bizuia pe cei doi cowboy mai mult decât pe toţi ceilalţi însoţitori la un loc.

Bănuielile lui se adeveriră atunci când văzu o jumătate de duzină de indieni, călărind pe ponei slăbănogi, postaţi între cireadă şi căruţe. Toţi aveau puşti, doi dintre ei arme nou nouţe provenind, după toate aparenţele, din stocul armatei. Benteen îşi struni calul şi se apropie prudent, urmărit de privirile lor împietrite.

Ţipătul iniţial de teamă păru s-o şocheze pe Lorna până în adâncul sufletului. Sălbaticul nu făcuse nici o mişcare ameninţătoare spre ea. Lorna încremenise lângă Mary şi cerceta cu ochi uluiţi înfăţişarea primului indian „adevărat" pe care-l văzuse până atunci. Remarcă imediat că avea de-a face cu un om bătrân; era slăbănog şi mărunt, cu părul aproape alb şi nu atât de îngrozitor cum se aşteptase. Lorna se uită peste umărul acestuia şi văzu alţi doi indieni călare ţinând de căpăstru un al treilea cal. Bătrânul începu să vorbească. Lorna nu înţelegea o iotă, dar el părea convins că ţine un discurs cât se poate de elocvent, judecând după gesturile graţioase pe care le făcea cu mâinile. Lorna întoarse capul pe jumătate către bucătar.

– Înţelegi ce spune, domnule Rusty? întrebă ea.

– Nu-s decât o ceată de saltimbanci, zise bucătarul.

Indianul tăcu şi arătă cu un gest spre gură.

– Cred că vrea de mâncare, spuse Mary.

– Mai avem fasole? întrebă Lorna.

– Da, răspunse Rusty.

– Dă-mi o farfurie, Mary, zise iar Lorna, întinzând o mână tremurătoare. Apoi, zâmbind cu gura până la urechi, întinse farfuria cu fasole indianului.

– Mai dă-mi două farfurii, Mary, continuă ea luând seama la ceilalți doi indieni.

Bătrânul sălbatic înşfăcă farfuria şi începu să înfulece fasolea ducând boabele la gură cu amândouă mâinile.

– Nu-mi aduc aminte să fi văzut pe careva mâncând fasole cu atâta poftă – comentă Rusty.

Mary aşează alte două farfurii pe masă şi făcu un semn către indieni să se apropie; aceştia săriră de pe cai şi dădură buzna la mâncare, lăsându-şi puştile jos.

– Trebuie să fie morți de foame, se încruntă Lorna.

O întristă să-i vadă pe aceşti oameni lingând farfuriile şi gesticulând pentru a primi mai mult. Rusty ridică mâinile în aer.

– Nu mai am. S-a terminat.

Apoi murmură printre dinți către femei.

– Sper să nu dea iama prin căruță, altfel chiar că rămânem fără nimic.

Lorna înțelese că situația era precară. Apoi auzi tropotul de copite şi îl zări pe Benteen care venea urmat de mexican şi de Shorty. Coborând din mers, Benteen făcu o apreciere rapidă a întregii scene: trei farfurii goale şi cei trei indieni care îl priveau tăcuți. Îl trimise pe Shorty să trateze cu ceilalți şase aflați între tabără şi cireadă. Apoi, cu puşca în mână, se îndreptă spre bucătărie.

– Pare să le fie cam foame, îi zise Rusty lui Benteen.

Spaniolul aştepta tăcut, cu toate simțurile încordate.

– Ce crezi că sunt? îl întrebă Benteen. Kiowa? Osage? Vorbeşti limba lor?

– Nu cunosc Kiowa. Puțină Cheyenne. Puțină Comanche. Poate ştiu ei spaniolă, sugeră acesta.

– Încearcă.

Spaniolul îl salută pe bătrânul indian care arăta a fi şeful grupului. Apoi îi traduse vorbele acestuia lui Benteen.

– Bătrânul se numeşte Elan Pătat. Zice că ne aflăm pe domeniul lui.

Indianul vorbi din nou şi Spaniolul îi răspunse. Indianul nu se lăsă mai prejos. De data aceasta Benteen înțelese

cuvântul „wohaw", denumirea dată de indieni vitelor Longhorn.

– Zice – i se adresă din nou Spaniolul – că trebuie să-i plăteşti o sută de vite, altfel nu-ţi dă voie să-i traversezi ţinutul.

– Spune-i că preţul e prea mare.

Benteen mai negociase cu indienii şi cu alte ocazii.

– Spune-i că o să-i plătesc cel mult o wohaw.

Spaniolul se lansă într-o discuţie lungă cu bătrânul şef de trib în vederea fixării unei înţelegeri. După o vreme, Spaniolul îi spuse iar lui Benteen.

– Zice că se învoieşte pentru douăzeci de vite. Nici mai mult, nici mai puţin.

– Rusty, ce-ai prin căruţa aia? Ceva zorzoane? întrebă Benteen fără a-l slăbi din ochi pe indian. Ceva de care te poţi lipsi?

– Doar nişte batiste roşii. Aş zice c-or să le placă diavolilor ăstora.

Rusty scormoni prin cutiile sale până găsi ceea ce căuta.

– Pune-le jos, îl sfătui Benteen, apoi îi zise Spaniolului. Spune-i că le dăm cinci juncani, batistele astea şi nişte tutun. Şi mai spune-i că – Benteen se scotoci în buzunarul vestei şi scoase un carnet şi un creion – la doar câteva mile în urma noastră se află o cireadă mare. Conducătorul acelui convoi o să-i plătească douăzeci de juncani, dacă îi arată hârtia asta.

Umezind vârful creionului, Benteen scrise o notă scurtă: „În atenţia celor interesaţi: Acesta e un indian cumsecade. Plătiţi douzeci de vite şi puteţi trece pe domeniul lui". Apoi semnă „Judd Boston". Era o festă urâtă, dar şi Boston îi jucase lui câteva asemenea feste în trecut. Benteen nu simţea nici un fel de remuşcări; Bull Giles merita pedeapsa pentru că îndrăznise să se poarte prea familiar cu Lorna. Rupse fila şi o întinse Spaniolului; cowboy-ul rânjea satisfăcut, tot atât de încântat să facă o glumă bună pe seama unui rival, ca şi prietenul său.

Spaniolul transmise mesajul. Indianul încuviință, apoi veni cu o ofertă care aproape că-l lăsă fără grai pe Spaniol.

– Zice că, în timp ce așteaptă cireada cea mare, o să ia de al tine zeçe juncani şi pe tânăra squaw care să-i țină de urât.

Lorna căscă gura de spaimă. Benteen însă nici nu clipi.

– Spune-i că squaw nu-i bună de nimic. Se vaită prea mult.

– Benteen Calder... făcu ea uitând de spaimă din cauza furiei.

– Taci şi stai deoparte, Lorna, îi ordonă el. Spune-i lui Elan Pătat ce am zis şi repetă-i ultima mea ofertă.

Ascultând propunerea, indianul se uită pieziş la Benteen.

– Zice că îl insulți. Dacă nu-i dai zece juncani, vitejii lui or să vină la noapte să-ți sperie vitele şi atunci o să rămâi fără nimic.

– Spune-i lui Elan Pătat că dacă vitejii lui îmi sperie cireada, am să-i atac satul şi am să-i ucid toți războinicii. Şi întreabă-l ce vor mânca femeile şi copiii lor când nu va mai fi cine să vâneze.

Lorna era uluită de amenințarea lui Benteen. Indienilor le era doar foame. Nu-i ceruseră decât să-şi plătească în vite traversarea, nu pomeniseră nimic de vreun atac. După ea, Benteen se arăta prea aspru. Se aşternu o tăcere îndelungată, după care indianul vorbi din nou, înfruntându-l din ochi pe Benteen. La sfârşit dădu din cap o dată.

– Acceptă oferta, confirmă Spaniolul; apoi colțurile gurii i se înălțară într-un zâmbet. Zice că o să-ți ia şi femeia care se vaită.

Benteen ezită o clipă.

– Elan Pătat poate s-o aibă, dar...

– Benteen Calder, ce tot spui? Lorna era mânioasă şi puțin speriată. Cum îndrăzneşti...

El ridică tonul pentru a acoperi vocea femeii.

– Dar spune-i că a avut boala cu bube nu demult.

În momentul când Spaniolul îi aduse la cunoştinţă indianului acest fapt, bătrânul se dădu înapoi imediat, punând o distanţă prevăzătoare între el şi Lorna. Câteva vorbe aruncate în direcţia celorlalţi doi războinici, şi aceştia se retraseră la fel.

Lorna respiră uşurată.

– Rusty, adu nişte pungi de tutun şi pune-le lângă batistele alea, ordonă Benteen. Şi tu, Spaniolule, zi-le băieţilor să scoată din rând juncanii ăia doi care şchiopătau şi vedeţi că sunt vreo câteva vite care încearcă mereu s-o ia razna, alegeţi trei dintre ele.

– 'Nţeles.

Luându-şi darurile, indianul cu păr cenuşiu şi tovarăşii săi încălecară, aşteptându-l pe Spaniol. Benteen rămase în tabără, în vreme ce Shorty şi cu Spaniolul se îndreptară spre cireadă.

Rusty trase un sertar şi scoase un pistol.

– Am face bine să-l ţinem la îndemână, zise el. Maimuţoii ăştia au apărut ca din pământ. N-am avut timp să scot arma.

– Ai fi fost unul singur împotriva a trei, îi răspunse Benteen, apoi se adresă Lornei şi lui Mary:

– Cum vă simţiţi?

– Bine, bine, răspunse Mary. Nu s-au apropiat decât ca să-şi primească mâncarea.

– Chiar pretinzi că îţi pasă?

Acum că totul se sfârşise; Lorna încetase să tremure, dar furia ei împotriva lui Benteen nu dispăruse.

– Erai gata să mă dai sălbaticului, continuă ea pe un ton aprig.

Era convinsă de nedreptatea acuzaţiei sale, dar nu voia să-i ierte lui Benteen vina de a-şi fi asumat un risc prea mare atunci când se prefăcuse de acord cu pretenţia indianului.

– Nici tu nu crezi ce spui, îi zise aspru Benteen. Dacă se mai întâmplă aşa ceva pe viitor, Lorna, vreau să-ţi ţii gura şi să mă laşi pe mine să mă descurc. Ştiu eu ce fac.

– Spune-mi un lucru, îl înfruntă ea. Dacă Elan Pătat ți-ar fi gonit vitele, ai fi fost în stare să-i ataci satul şi să-i ucizi oamenii?

– Da.

Lorna simți un fior înghețat şerpuindu-i pe sub piele. Era, deci, adevărat.

– De ce? şopti ea. Ei nu ne-au amenințat cu vreun rău.

– Nu-i înțelegi pe indieni şi nici modul lor de gândire, îi declară Benteen. Indienii îl respectă pe cel mai puternic. Le-am promis o pedeapsă aspră în caz că m-ar fi provocat – mult mai dureroasă decât răul pe care mi l-ar fi făcut ei mie. De aceea au acceptat cinci vite şi războinicii lor n-or să-mi sperie vitele la noapte.

– Vitele!

Vocea ei tremura rostind cuvântul.

– Numai la asta te gândeşti. Nu-ți pasă de mine şi nici de oricine altcineva. Tot ce te interesează e să duci nenorocitele alea de vaci în Montana.

– „Nenorocitele" alea de vaci reprezintă viitorul nostru, îi spuse el sever, accentuând termenul de insultă pe care îl folosise Lorna.

– Şi într-adevăr asta e tot ce mă interesează! Tu şi toți ceilalți vă puteți purta singuri de grijă. Nu sunteți niște biete dobitoace. Puteți gândi. Aveți o minte în cap.

Răsucindu-se pe călcâie, Benteen se apropie de calul său şi se azvârli în şa. Lacrimi fierbinți țâşniră din ochii Lornei.

– Nu-i nevoie să te întreb unde te duci, îi spuse ea supărată. Te duci să vezi de vite!

El o măsură rece cu privirea şi dădu pinteni calului. Umerii Lornei fură cuprinşi de un tremur nervos, dar fata se stăpâni; nu voia să-i dea bărbatului satisfacția de a o vedea plângând. Se îndreptă spre Mary aşteptând compătimirea acesteia.

– Lorna, îi zise Mary. Lui Benteen îi pasă de noi toți.

– Nu-i adevărat, se revoltă aceasta. Nu-i pasă decât de vitele lui, dobitoacele alea proaste. Noi nu însemnăm nimic pentru el.

Lorna ar fi avut chef să se ascundă în fundul căruței și să plângă după pofta inimii, dar știa că la asta se aștepta și Benteen din partea ei. Se întoarse țeapănă la ligheanul de vase.

– Hai să terminăm spălatul, conchise ea. Cum zicea soțul meu, o s-o luăm din loc în curând.

În spatele ei, Rusty și cu Mary avură un schimb de priviri, pline de înțeles, dar nu adăugară nici un cuvânt. Discuțiile între soți îi priveau numai pe ei – orice intervenție din afară ar fi creat mai multe probleme. Benteen reveni urmat de tânărul Joe Dollarhide, care aducea de căpăstru calul Lornei. Aceasta nu avea chef să încalece din nou în șa, dar nu prea avu de ales când Joe se urcă pe capră în căruța ei, luând hățurile. Se uită la Benteen care fixă șaua pe calul ei, în timp ce restul căruțelor porniseră agale înainte.

– Nu mă interesează să călăresc împreună cu tine, îi spuse Lorna când surprinse în sfârșit privirea lui.

– Vino. Am să te ajut să urci.

Așteptă până ce femeia se supuse bodogănind. Apoi o ajută să urce și îi aranjă cutele fustei pe spinarea calului.

– Gata? o întrebă el, dar chipul său nu exprima nici un sentiment.

La semnul făcut de Lorna, Benteen dădu pinteni calului. Merseră o vreme în paralel cu cireada, apoi o depășiră. Pe urmă, Benteen își mână bidiviul către est și Lorna îl urmă. Nici unul dintre ei nu încercă să rupă tăcerea în tot acest timp. După ce se depărtară vreo câteva mile, Benteen își opri calul lângă un pâlc de stejari și descălecă. Lorna nu știa de ce veniseră acolo, așa că nu făcu nici o mișcare.

Benteen se apropie de ea și-i dădu mâna să coboare. La umbra copacilor, femeia își dezlegă panglicile pălăriei, lăsând-o să-i cadă pe spate.

– Bănuiesc că m-ai adus aici cu un motiv anume, îl provocă ea privind în jos. Dacă Benteen intenționa să-și ceară scuze și să-i vorbească din nou de dragoste, avea să-i arate ea lui.

– Ai tras vreodată cu puşca până acum? o întrebă el. Cu puşca sau cu pistolul?

Lorna se holbă la el uluită. Ochii i se lărgiră în clipa când Benteen îşi luă revolverul de la brâu şi începu să-i scoată gloanţele. Clinchetul metalic suna rău prevestitor în urechile ei.

– Ei? repetă Benteen.

– Nu.

Tatăl ei nu-i permisese niciodată să atingă vreuna din armele expuse în magazin, conştient că doamna Pearce l-ar fi certat îngrozitor în caz contrar.

– Să-ţi arăt cum merge.

Lorna abia putea să ia seama la explicaţiile lui; nu înţelegea ce nevoie avea ea să ştie toate astea. În plus, nici nu voia să înveţe să mânuiască o armă.

– Poftim, îi întinse el pistolul. Poţi să-l pipăi.

Lorna îşi ascunse mâinile la spate.

– Nu, zise ea încruntată.

Benteen se arătă răbdător.

– Ia-l, e încărcat.

– Ce se întâmplă, Benteen? Un val de nelinşte puse stăpânire pe ea. De când am plecat din Fort Worth, pari să te schimbi sub ochii mei. Înainte erai atât de bun şi de de atent. Nu ridicai niciodată tonul la mine. Acum îmi faci reproşuri la orice pas. Zi după zi, devii tot mai aspru. Ce s-a întâmplat cu omul pe care îl ştiam în Fort Worth – omul cu care m-am măritat? Acela n-ar fi insistat niciodată să învăţ să trag cu arma.

– E o mare diferenţă între Fort Worth şi locurile astea. Aici nu există străzi sau drumuri. Nu te poţi bizui pe nimeni în afară de tine însăţi, răspunse Benteen. Ţinuturile astea se scutură de laşi şi de cei slabi. Numai cei puternici supravieţuiesc. Nu poţi lupta cu natura, trebuie să i te supui. Iar eu nu m-am schimbat, Lorna. Doar că, în Fort Worth, civilizaţia oraşului îmi permitea să mă port altfel.

Cândva, Lorna n-ar fi înţeles spusele lui, dar acum, după mai bine de o lună de călătorie, optica ei se schimbase. Ajunsese să accepte atâtea lucruri pe care altădată le-ar fi refuzat.

– Poate că nu-i vorba doar de tine, recunoscu ea. Uită-te la mine cât sunt de diferită. Port aceeaşi rochie de zile întregi fără s-o fi putut spăla. Nu m-am mai îmbăiat de când am părăsit Fort Worth-ul. Mâinile mele. Faţa mea. Părul mi s-a încleiat din cauza prafului şi a murdăriei.

Ridică privirea spre el, năucită de propriile sale schimbări.

– Nu sunt obişnuită să fiu certată. Când tu mă iei din scurt, pur şi simplu simt nevoia să-ţi răspund la fel.

– Am observat, zise el cu voce uscată. Viaţa e destul de grea şi aşa, ca să nu mai trebuiască să ne amărâm unul pe celălalt.

O vreme se priviră în tăcere, apoi, izbucnind în plâns, Lorna se aruncă în braţele lui ridicând fruntea pentru un sărut. Braţele lui o strânseră fierbinţi; buzele li se lipiră flămânde de parcă ar fi căutat să reţină un lucru aproape pierdut. Mirosul de praf şi sudoare dispăru înghiţit de uitare. Lorna simţea doar vitalitatea dură a trupului lui Benteen şi apăsarea reconfortantă a buzelor lui. Când sărutul încetă, Lorna continuă să-şi ţină obrazul sprijinit de pieptul larg al şoţului ei.

– Câteodată mă sperie tot ce se întâmplă, recunoscu ea în şoaptă.

– Nimic nu te poate speria decât dacă îi dai voie s-o facă, răspunse Benteen şi îi îndepărtă puţin capul ca s-o privească în ochi. Apoi, ridicând mâna, îi propti pistolul în coaste.

– E timpul să înveţi să tragi.

Lorna se retrase din îmbrăţişarea lui şi se uită cu dezgust la pistol înainte de a-l lua. Era greu. Benteen îl ţinuse de parcă n-ar fi cântărit nimic.

– Mai întâi, vezi unde are gloanţele, o instrui Benteen.

– Dar l-ai descărcat.

– Verifică singură, insistă el. Îţi aminteşti cum?

– Da, cred că da.

Lorna răsuci cilindrul după cum îl văzuse făcând pe Benteen şi îi confirmă că arma era descărcată.

– Trage cocoşul înapoi de câteva ori şi fixează degetul pe trăgaci aşa încât să-l simţi la îndemână, îi spuse el.

Trebui să îl țină cu ambele mâini.

– Şi, adu-ți aminte, o mai sfătui Benteen, *niciodată* să nu-l îndrepți spre cineva, nici chiar atunci când arma e descărcată.

Cocoşul şi trăgaciul pistolului erau înțepenite. În afară de acesta, greutatea armei îi stânjenea mult mişcările Lornei. După ce exersă de câteva ori, Benteen îi luă pistolul şi returnă gloanțele de calibrul 45 în locaşurile lor.

– O să-l încarc cu cinci gloanțe, spuse el. Ce-ar fi să alegi o țintă?

Lorna alese un obiectiv mare.

– Trunchiul acela de copac, arătă ea spre un stejar stufos nu prea îndepărtat.

El ridică arma cu o mână şi ținti. Explozia bruscă şi flama albăstrie care țâşni de pe țeavă o făcură pe Lorna să tresară. Închise ochii, asurzită de detunătură.

– Aşa o să sune când ai să tragi, spuse el şi îi înmână pistolul. O să-ți zguduie mâinile, deci ține-l bine. Şi nu închide ochii.

– Ai ochit copacul? întrebă ea pe un ton nervos, deloc curioasă să încerce.

– Da.

Ochii bărbatului sclipeau de amuzament. Lorna ridică pistolul ținându-l cu amândouă mâinile şi închise un ochi; inima îi bătea nebuneşte în gât.

– Nu încerca să ințelegi.

Benteen îi potrivi degetul pe trăgaci şi îi ajustă poziția brațului.

– Închipuie-ți că îndrepți degetul spre copac şi apasă pe trăgaci.

Instrucțiunile sunau foarte simplu. Lorna crezu chiar că făcuse aşa cum o învățase el. Când apăsă pe trăgaci, explozia aproape că îi smulse arma din mâini. Instinctiv, închise ochii.

– Ai împuşcat o frunză din vârful copacului, o informă Benteen. Încearcă din nou, dar de data asta uită-te la trunchi şi îndreaptă degetul către punctul la care te uiți.

– Nu înțeleg de ce facem toate astea, se plânse Lorna, sătulă deja de lecții. N-am de gând să împuşc niciodată pe nimeni.

– Sper că nu vei fi nevoită s-o faci, spuse Benteen. Încearcă din nou.

Lorna încercă încă o dată şi încă o dată, cu aceeaşi sorţi de izbândă.

– Câte gloanţe mai ai? întrebă el.

– Unul singur.

– Întotdeauna păstrează-l pe acesta. Ultimul glonţ nu trebuie irosit pe nimic.

Expresia lui era atât de serioasă, că Lorna se nelinişti mai mult din cauza întregii experienţe.

– Ultimul glonţ e pentru tine, adăugă el încruntat.

– Dacă voi fi luată prizonieră de indieni?

Orice femeie de la frontieră auzise istorisiri despre femeile care preferau să-şi ia viaţa mai degrabă decât să fie capturate de indieni. Lorna se cutremură. După întâlnirea din ziua aceea, încercă să-şi adune curajul gândind că erau doar nişte temeri zadarnice.

– Doar nu crezi că Elan Pătat are să vină după noi?

– Nu mă gândeam la amărâţii de indieni din rezervaţii, ci la indienii Sioux din Montana.

Benteen scoase un nou rând de gloanţe din centură.

– Încarcă arma şi încearcă din nou.

– Ce-ar fi să ne antrenăm altă dată?

Lorna simţea o slăbiciune pe dinăuntru.

– Nu. O să stăm până loveşti copacul sau termin eu gloanţele.

*

Era o seară liniştită, obişnuită. Majoritatea cowboy-lor se odihneau lungiţi cu şeile sub cap şi ţigările în colţul gurii. Gates era ocupat să înlocuiască potcoavele unuia dintre cai, lângă brutăria ambulantă; ciocanul său cădea greu pe nicovală în cadenţa melodiei cântate de Woolie la armonică. Joe Dollarhide şedea lângă doi călăreţi şi căsca gura la povestirile gogonate ale acestora. Lorna stătea împreună cu Mary; Ely era de serviciu, iar Benteen făcea turul obişnuit al aşezării pentru a se asigura că totul era în regulă. Lorna era preocupată să întărească nasturii

uneia dintre cămăşile lui Benteen. Îi povestise deja lui Mary despre lecţia din după-amiaza aceea şi sfatul lui Benteen referitor la ultimul glonţ. Mary se arătă amuzată.

– Ce găseşti de râs? se încruntă Lorna ia prietena ei.

– Mi-am adus aminte de o întâmplare care mi-a ajuns la urechi cândva.

Mary făcu o pauză.

– O tânără soţie venise din est să locuiască împreună cu soţul ei, care îşi construise o fermă în Kansas. Îmi închipui că mai înainte auzise tot felul de poveşti despre indieni, care o umpluseră de groază. În fine – ridică Mary din umeri – se aflau acolo doar de câteva săptămâni. Bărbatul ei era plecat la câmp iar ea rămăsese acasă, singură. Auzi un zgomot suspect şi văzu pe fereastră doi indieni. În clipa aia a fost aşa de convinsă că avea să fie răpită şi violată încât a luat din sertar pistolul soţului ei şi s-a împuşcat.

– Şi indienii? întrebă Lorna.

– Tocmai aici e ironia. Cei doi erau prietenii soţului ei. Unul dintre ei fusese educat la o şcoală din est şi venise în vizită zise Mary, explicându-şi astfel zâmbetul amar.

13

Zi după zi, preeria se unduia dinaintea convoiului, soarele pârjolea iarba deasă în timp ce zece mii de copite stârneau în aer nori înecăcioşi de praf. Era un anotimp predispus la furtuni violente şi ploi torenţiale. În acele nopţi furtunoase – şase la număr, în decursul călătoriei prin ţinutul indienilor – toţi bărbaţii erau nevoiţi să stea în şa şi să depună eforturi pentru a stăpâni cireada. Vitele o luară la goană de două ori, dar niciodată în direcţia bună. În total, pierduseră trei zile alergând după animalele fugite, şi în cele din urmă se alesese, totuşi, cu o pierdere de douăzeci şi şapte de capete. Din fericire, toţi membrii grupului scăpaseră teferi.

Mergând în recunoaştere, Benteen zări o antilopă; se afla destul de departe de cireadă pentru a nu se teme să tragă un foc de armă. După atâta fasole şi şuncă, toată lumea avea să se arate încântată de puţină carne proaspătă. Benteen doborî antilopa dintr-o lovitură şi o spintecă pe loc. Deşi aveau tone de carne de vită la îndemână, nici un juncan nu era tăiat pentru mâncare. O mare parte din carne s-ar fi stricat înainte de-a apuca să fie consumată, iar animalul era prea valoros pe piaţă pentru a fi sacrificat; numai vitele şchioape sau bolnave erau tăiate. Cu carcasa antilopei atârnată de şa, Benteen călări mai departe, până ajunse la Râul Cimarron. De cealaltă parte, se afla statul Kansas. Privirea lui descoperi o tigvă de bivol pe malul opus al râului. Era semnul de indentificare pentru scurtătura care ducea la Dodge City. Din ocazii anterioare, Benteen ştia că drumul era presărat la fiecare jumătate de milă cu cranii de animale. Nu existau ferme de-a lungul scurtăturii, deci scăpaseră de pericolul taxelor şi al conflictelor cu proprietarii. Dar scurtătura reprezenta o cale uscată, o zonă totalmente lipsită de apă. Într-un ritm normal, le-ar fi luat aproximativ opt zile să străbată întreaga distanţă. Dar în opt zile, o mare parte din vite ar fi murit, sau ar fi slăbit în aşa hal încât ar fi fost ca şi pierdute. Asta însemna că trebuiau să dubleze viteza. Aveau să oprească aici, la Cimarron, câteva zile, apoi să pornească mai departe cu forţe proaspete.

Cele două zile fură un adevărat rai pentru Lorna. Aveau în sfârşit destul timp la dispoziţie şi apă din belşug pentru a-şi spăla hainele, lăsându-le să se usuce la soare pe iarbă. Mary şi cu ea se îmbăiară, păzindu-se reciproc de apropierea inoportună a vreunui cowboy; la rândul lor, bărbaţii se spălară şi ei, iar Benteen făcu haz de Lorna fiindcă, în pudoarea ei, femeia nu se înduplecase să-şi scoată cămaşa şi se îmbăiase îmbrăcată.

Înainte de a porni la drum, umplură cu apă toate recipientele existente; totuşi, nu exista nici o posibilitate să se asigure cu o provizie suficientă pentru întreaga sută de mile pe care urmau s-o străbată. Trebuiră să raţionalizeze

apa – iar Benteen dădu indicații precise ca nimeni altcineva să nu se apropie de butoiul cu apă aflat într-un colț al bucătăriei ambulante, în afară de Rusty. Lorna crezuse că experiențele anterioare din decursul călătoriei o pregătiseră pentru orice surpriză, dar până atunci nu cunoscuse setea. Ritmul asiduu al mersului îi istovea întreaga putere. În ziua a doua, învăță trucul de a ține pietricele în gură pentru a stimula saliva. Soarele dogorea scorojind tigvele albe care marcau drumul până ce ajungeau să sclipească de o albeață aproape malefică. Căldura era înăbușitoare. Un praf înecăcios acoperea totul în jur, iar sudoarea îl trasnsforma în noroi pe fața și în părul Lornei. În noaptea aceea, mugetele vitelor însetate o împiedicară pe Lorna să doarmă.

A treia zi, căldura fu devastatoare. O parte din vite orbeau din lipsă de apă. Tendințe de răzvrătire se făceau tot mai simțite în rândul animalelor; vitele știau că apa se afla înapoi, în Cimarron, și încercau tot timpul să ia calea de întoarcere, iar călăreții aveau de furcă în a le sili să țină pasul. Când se opriră să înnopteze a patra zi, Lorna era atât de slăbită încât îi fu peste putință să coboare singură din căruță. Râul Arkansas se afla încă la multe mile distanță. Nervii ei nu mai puteau îndura mugetele sfâșietoare ale animalelor. Se apucă cu mâinile de una din roțile căruței pentru a nu cădea la pământ. Rusty se apropie de ea și-i întinse o ceașcă cu apă. Lorna bău cu lăcomie, apoi închise ochii.

– Te-ai subțiat de tot, mormăi Rusty. Mai bine ia niște sare.

Barba bucătarului crescuse țepoasă și albă în ultimele zile și era îmbibată de praf.

– Am să iau, răspunse Lorna cu voce răgușită.

Era surprinzător cât de mult însemna o gură de apă. Lorna se simți mai sigură pe picioarele ei când traversă pajiștea vestejită îndreptându-se către căruța-bucătărie.

Bărbații lucrau în schimburi venind câte doi sau trei la masă, în timp ce restul rămâneau să păzească vitele recalcitrante. Spaniolul și cu Jessie fură primii care veniră; nu așteptară să termine de fiert cafeaua – înghițiră

otrava neagră pregătită de Rusty cu apă rece şi împinseră deoparte farfuria de fasole, mulţumindu-se să mestece puţin tutun. În timp ce lingea un bulgăre de sare, baia de la Cimarron i se părea Lornei un vis îndepărtat. Se întreba dacă se mai găsea printre ei vreunul în stare să facă un pas în plus sau să parcurgă încă o milă. Ceva mai departe de ea, Jessie Trumbo, cu faţa trasă de nesomn, îşi storcea suc de tutun în ochi pentru a-i face să stea treji. De ce trebuiau să îndure iadul ăsta? Răspunsul era – din cauza lui Benteen şi a încăpăţânării acestuia de a-şi mâna vitele până la capăt. Mary nu se afla lângă ea. Aruncă o privire spre căruţa Stantonilor şi o zări pe femeia ghemuită la umbra precară a acoperişului de pânză. Ceva părea a nu fi în regulă. Lorna îşi adună puterile şi îşi forţă trupul ostenit şi înfierbântat să parcurgă spaţiul care o separa de căruţa Stantonilor. Abia ajunsă acolo, observă că Mary plângea în hohote, cu umerii zguduiţi de suspine. Părea imposibil. Mary era doar cea puternică. Cea care cunoştea toate necazurile şi greutăţile vieţii, care era obişnuită cu lipsurile. Lorna nu crezuse că putea exista un lucru pentru care prietena sa să verse lacrimi. Se lăsă să cadă în genunchi alături de Mary şi îi atinse umărul cu un gest şovăielnic şi îngrijorat.

– Ce e, Mary? întrebă ea, dar Mary doar scutură din cap, incapabilă să vorbească.

Lorna se simţea pierdută. Se uită la ceaşca de apă pe care o ţine încă în mână.

– Bea puţină apă, o îndemnă ea pe Mary. Ai să te simţi mai bine.

Îşi aduse aminte cum o înviorase pe ea lichidul binefăcător cu câteva clipe mai devreme. Mary se împotrivi, dar Lorna o forţă să bea lipindu-i ceaşca de buze; câţiva stropi căzură pe rochia lui Mary. Lorna simţi cum i se strânge inima la vederea preţioasei pierderi.

– Bea, insistă Lorna.

Mary sorbi de câteva ori, apoi întoarse capul. Suspinele încetaseră, dar pieptul femeii continua să se zbuciume. Buzele lui Mary erau crăpate, la fel ca ale Lornei.

– De ce plângi, Mary? încercă Lorna s-o facă să vorbească. Te-ai certat cu Ely?

– Nu. Mary îşi trase nasul. Mă... gândeam.

Cum Mary nu mai adăuga nimic, Lorna o îndemnă.

– La ce te gândeai?

Bărbia lui Mary începu să tremure; în cele din urmă ridică privirea spre Lorna.

– Oh, Lorna..., îngăimă ea. Acasă, găinile tatălui meu o duc mai bine decât o duc eu aici.

O combinaţie de arşiţă, sete, nervozitate şi oboseală acţionă deodată asupra Lornei. Remarca lui Mary o făcu mai întâi să zâmbească apoi să pufnească în râs; apoi râsul se porni, imposibil de oprit. Era atât de adevărat. Orice animal dintr-o fermă trăia mai bine decât ele. Curând, Mary începu să râdă alături de ea; amândouă râdeau şi plângeau în acelaşi timp de soarta lor mizeră, iar când nu mai putură să se sprijine una pe cealaltă, căzură grămadă peste roata căruţei, lucru care le făcu să izbucnească într-un hohot de râs înlăcrimat.

Rusty le privi neliniştit, convins că cele două femei înnebuniseră de sete şi neştiind ce să facă. Dar era doar o descărcare emoţională care cu-ncetul se potoli. Lorna se rezemă de roată şi se uită la prietena ei.

– Mary, ce rău îmi pare că trebuie să ne despărţim în Dodge City, murmură ea trist. Fără tine, n-aş fi reuşit să ajung atât de departe. Când mă gândesc ce mult mai avem de mers până-n Montana. Nu ştiu dacă am să fiu în stare să îndur restul fără tine.

– Ai să fii, insistă Mary, dar aceeaşi îndoioşare se zărea şi-n ochii ei.

– Ce-ar fi să ne însoţiţi, tu şi cu Ely, în Montana? sugeră Lorna cu patos. E un ţinut nou. Aţi putea lua în stăpânire o parcelă de pământ chiar lângă noi. Apoi, ne-am putea vedea din când în când.

– Plănuiam să mergem în Yowa, răspunse Mary, dar Lorna simţi ezitarea din tonul ei.

– Ai să te gândeşti la propunerea mea? o îmboldi Lorna.

– Bine, mă mai gândesc. Dar nu promit nimic, o avertiză Mary.

– Să bem pentru asta.

Lorna luă ceaşca şi sorbi o gură de apă, apoi i-o întinse lui Mary.

Însetată, aceasta bău din plin, apoi se încrâncenă de remuşcare.

– Ţi-am băut toată apa. Am să-ţi dau porţia mea.

– Nu, refuză Lorna. Nu-mi mai trebuie.

Se uită la rămăşiţele de apă ce se zăreau pe fundul ceştii şi adăugă.

– Mai am ceva şi pentru butaşii mei de trandafiri. Nu pot să-i las să moară tocmai acum.

Se ţinu de roata căruţei ca să se ridice. Deşi se simţea în continuare obosită, însetată şi înfierbântată, totuşi sufletul îi era mai uşor. Era o surpriză constantă să descopere câtă putere zăcea în ea însăşi – câtă tărie şi dorinţă de supravieţuire o ajutau să treacă fiecare obstacol şi chiar să-şi râdă de nenorociri. Lorna scotoci în colţul îndepărtat al căruţei sale, unde-şi ţinea trandafirii.

Când Benteen ajunse în tabără, o observă pe Mary şezând la umbra coviltirului ei; Lorna nu se vedea nicăieri. Descălecă şi îşi priponi calul asudat de spiţele căruţei. După ce îşi turnă o ceaşcă de cafea călduţă, se îndreptă spre Mary.

– Ce faci? se interesă el cu delicateţe.

– Mult mai bine, mulţumită nevestei tale, surâse Mary. M-am înşelat asupra ei.

– Ce vrei să spui? Benteen nu-şi mai amintea aprecierea pe care o făcuse Mary cu privire la Lorna cu ocazia primei lor întâlniri.

– Credeam că, fiind crescută în puf, nu va fi în stare să suporte traiul ăsta, dar tu mi-ai răspuns că e puternică. Şi este. E mai puternică decât mine.

Sprâncenele lui Benteen se înălţară cu scepticism în timp ce bărbatul studia contururile dure ale nevestei lui Ely.

– Îmi sună a exagerare, zise el.

– Mi-a dat aproape toată apa ei, spuse Mary. Când i-am oferit porţia mea, a refuzat. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

O umbră de îngrijorare se ivi în ochii femeii.

– Mai bine vezi să bea şi ea ceva, continuă ea. Ce a rămas păstrează ca să ude trandafirii mamei ei.

– Cum?! făcu Benteen şi privirea lui fulgeră într-o secundă în direcţia căruţei.

Abia putu să-i zărească creştetul capului – coviltirul o ascundea vederii lui.

– Ţine, zise Benteen şi aproape că lăsă să-i scape cana de cafea în mâna lui Mary.

Îşi croi cu paşi mari drum către căruţă şi se opri la gura coviltirului. În dosul canapelei înalte, Lorna trebăluia grijulie, umezind fiecare butaş în parte, atentă să nu risipească nici o picătură de apă. Benteen se cutremură de furie când privirea ei se înălţă spre el. Calvarul ultimelor nouăzeci de mile făcuse din Lorna un alt om: ochii îi erau adânciţi în orbite, buzele uscate, iar epuizarea i se citea pe faţă.

– Cap de femeie smintită şi proastă!

Benteen se repezi şi înşfăcă crengile din mâna ei înainte ca Lorna să fi apucat să reacţioneze. Pumnul lui înmănuşat strânse cu putere mănunchiul de plante.

– Ce faci aici?

Înjură printre dinţi văzând expresia năucită a femeii.

– Îmi udam puţin trandafirii, recunoscu Lorna. Nu era prea multă apă, Benteen.

– Locul geme de oameni şi animale care mor de sete – şi tu uzi florile! Ţi-ai pierdut minţile?

Ochii bărbatului ardeau întunecat; o barbă de patru zile îi umbrea obrazul şi întregul lui chip era răvăşit de furie. Lorna nu-l mai văzuse aşa înainte.

– Nu puteam să las trandafirii să moară, îl contrazise ea cu timiditate.

– Şi nu te interesează că stropul acela de apă ar putea însemna salvarea *ta* de la moarte! Îl iroseşti pe asta!

Pumnul în care ţinea florile se ridică ameninţător în aer.

– Nu m-am gândit, murmură Lorna.

– La naiba dacă tu gândeşti vreodată! pufni el şi întorcând spatele aruncă butaşii cât putu de departe.

Lorna scoase un țipăt şi-l apucă de braț, dar prea târziu.

– Trandafirii mei! N-ai dreptul să faci asta!

Lacrimile îi țâşniră din ochi, dar Benteen nu arătă nici un fel de remuşcări. O privea împietrit, indiferent la suspinele ei acuzatoare.

Adunându-şi fustele, Lorna se grăbi în direcția în care azvârlise Benteen butaşii. Iarba înaltă şi oboseala o făceau să se împleticească în mers. Credea că îi va fi uşor să descopere unde căzuseră, dar lacrimile o împiedicau să observe ceva. Când ajunse în locul în care păreau a se afla, Lorna respira din greu, epuizată de efort şi de slăbiciune. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi începu să scormonească frenetic prin iarbă; obsedată să-i găsească, se încăpățâna să-i caute peste tot, cu o febrilitate aproape sălbatică.

Făcea atâta zgomot de una singură, încât la început nu-l auzi pe Benteen apropiindu-se, până ce acesta nu o strigă. Se uită în urmă şi îl văzu venind cu paşi mari către ea.

– Lasă trandafirii ăia şi pleacă din soare până nu te apucă vreun leşin.

– Nu.

Începu să caute din nou.

– Ce dracu', nu merită, Lorna!

Benteen o apucă de încheietura mâinii s-o forțeze să-l asculte. Toată furia şi resentimentele Lornei împotriva metodelor lui tiranice răbufniră. Îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi căută în ochii bărbatului cu o mânie ce părea să-i mistuie sufletul.

– Ai făcut-o dinadins! sună vocea ei acuzatoare. Niciodată n-ai fost de acord să țin butaşii ăia! Mă mir că nu dai foc la căruță, să ardă toate lucrurile care îmi amintesc de Texas! Ai vrut să scapi de trandafirii ăia tot timpul! Sperai c-or să moară! Şi acum ai avut în sfârşit o scuză ca să-i arunci!

– Ai de gând să ieşi din soarele ăsta, sau trebuie să te car de-aici? o întrebă el supărat, fără a-i lua în seamă tirada.

– Nu plec până nu-i găsesc! Nu-mi pasă cât o să dureze!

Lacrimile i se uscaseră pe obraji şi ochii îi ardeau ciudat.

– Căruţele n-au decât să plece fără mine.

– Fătucă proastă! scrâşni el sălbatic.

– Da, întotdeauna spui că sunt proastă, sau copilăroasă sau nebună.

Cuvintele sunau îndurerate şi Lorna îşi modifică tonul; dorea să-l biciuiască pe Benteen cu suferinţa ei.

– Acum nu-mi mai pasă ce crezi! Erau trandafirii *mei!* Şi apa *mea!* N-ai dreptul să mă-nveţi ce trebuie să fac cu lucrurile mele.

– Sunt bărbatul tău şi asta-mi dă dreptul să te împiedic să te omori!

– Dar tu poţi să te omori cu nenorocitele alea de vite! Care-i diferenţa?

– N-am să stau la discuţii acum. Vii cu mine înapoi în tabără şi cu asta am încheiat!

De data aceasta când o apucă de încheietura mâinii, strânsoarea părea definitivă.

Lorna însă se luptă să scape. Ştia că nu se putea pune cu forţa lui fizică, dar lupta verbală încă nu se încheiase.

– Nu merg nicăieri cu tine! Nu sunt una din vitele tale ca să mă mâi de la spate!

– O vită are mai multă minte!

Mâinile lui i se înfipseră în umeri şi o scuturară cu putere.

– De unde ştii? întrebă Lorna gâfâind. Mi-ai cerut vreodată părerea despre ceva? N-am dorit să merg în Montana. Ştiai asta? Nici măcar nu te-a interesat să mă-ntrebi.

– Acum nu mai contează. Suntem deja la jumătatea drumului.

Lorna se zgâi la liniile dure de pe faţa bărbatului, la barba lui voluntară.

– Te urăsc, Benţeen Calder!

– Devii isterică, murmură el iritat.

Într-un fel, Benteen avea dreptate aici: furia şi resentimentele ei deveniră exagerate, umbrind sentimente care, într-un moment de linişte, ar fi fost tot atât de puternice. În prezent, însă, nu simţea altceva decât dorinţa aprigă de a-l răni pe acela care o făcea să sufere.

– Te urăsc, îi spuse ea iar cu voce clocotitoare. Urăsc ziua când m-am măritat cu tine.

Ultima săgeată lovi din plin. Nările lui Benteen vibrară şi o furie neagră crescu în ochii lui reci. Apucând strâns mâinile Lornei, o zdrobi de pieptul lui, anihilându-i mişcările.

– Asta-i prea de tot, rosti el cu hotărâre. Suntem căsătoriţi şi aşa rămânem.

– Nu merg în Montana cu tine, îl ataţă iar Lorna mulţumită că-i descoperise nervul sensibil. Când ajungem în Dodge City plec cu Mary.

Lorna simţi o forţă sălbatică răscolind muşchii bărbatului cu duritatea încordată a unui arc gata să plesnească.

– Încearcă numai şi-am să te târăsc înapoi.

Ameninţarea părea să izvorască din adâncuri necunoscute ale fiinţei lui.

– Eşti a mea şi n-am să te las niciodată să pleci.

– Atunci am să fug iar, declară Lorna cu un ton de răzbunare.

Cuvintele acestea dezlănţuiră deodată toată violenţa din el. Mâna lui înmănuşată îşi făcu loc brusc sub boneta femeii şi o înşfăcă de păr desfăcându-i cocul de matroană şi aruncându-i pe spate boneta. Degetele lui brutale îi apucară strâns şuviţele, de la rădăcină silind-o să-şi ridice faţa spre el. Lorna simţi primii fiori de alarmă.

– Ai să fugi pe dracu'!

Cuvintele sunară sec, urmate de o violare crudă a buzelor ei.

Lorna se zbătu speriată, dar braţele lui ca de oţel o strângeau fără milă. Buzele o dureau şi începură să sângereze sub apăsarea brutală a gurii lui, iar barba lui aspră îi zgâria pielea. Era pedeapsa pe care o merita pentru ameninţarea că îl va părăsi; prin forţa lui fizică, bărbatul o domina pentru a distruge seminţele revoltei din

ea. În mintea lui Benteen, amintirea unei mame care-l părăsise ardea laolaltă cu anii de iad pe care tatăl său îi îndurase după aceea. Ura aceasta neagră şi amară îl îndemna să o rănească pe Lorna. Numai gândul că Lorna ar fi putut să-l părăsească şi ea îl umplea de o violenţă nestăpânită.

O pânză de flăcări învăluise conştiinţa lui Benteen; scâncetele femeii nu mai ajungeau până la el. Fără a-şi da seama ce făcea, o trânti la pământ. făcându-şi loc prin grămada de fuste şi jupoane către lenjeria subţire de dedesubt. Nu mai simţea gustul sângelui de pe buzele ei şi nici lacrimile fierbinţi care-i umezeau gâtul. În acele clipe devenise un animal – un mascul care îşi supunea simplu femela. Apoi furia se împrăştie; trupul ei zăcea moale sub el; ceaţa care îl orbise începu să se risipească. Privirea lui se concentră asupra feţei pe care Lorna şi-o ţinea întoarsă într-o parte – lacrimile de pe obrajii ei şi petele roşii de sânge de pe buzele crăpate. Tot trupul ei era zguduit de suspine mute.

Benteen se simţi copleşit de răul pe care-l făcuse Lornei. O greaţă profundă părea că-l îneacă iar lacrimile îi înţepau ochii. Se simţea un nemernic – sentiment pe care nu-l încercase niciodată în viaţa lui până atunci. Era un rău pe care nimic n-avea să-l mai repare.

– Lorna.

Degetele lui se mişcară încet, încercând să-i atingă obrazul.

– Nu!

Se feri de gestul lui şi strânse pleoapele. Dacă l-ar fi împuns în inimă cu un pumnal durerea n-ar fi fost atât de mare. În contrast ciudat, cu brutalitatea de mai devreme, Benteen îi aranjă tandru hainele, dar ea continua să zacă nemişcată în iarbă. Privirea lui chinuită se ridică spre cer.

– Doamne, iartă-mă!

Era o şoaptă abia auzită pe care nu îndrăznise s-o adreseze Lornei fiindcă ştia că ea nu-l va putea ierta vreodată. Apoi se întoarse din nou spre ea; nu putea să plece şi s-o lase astfel.

– Lorna.

– Lasă-mă în pace.

Vocea ei frântă cerea un lucru imposibil.

– Nu, n-am să te las, zise liniştit Benteen. Şi nu te condamn fiindcă mă urăşti. De ce a trebuit să spui lucrul ăla?

Ea deschise ochii înlăcrimaţi, dar el nu-i putu suporta privirea. Se simţea umilită şi batjocorită. Şi, totuşi, într-un fel ciudat, vinovată.

– Mi-am ieşit din minţi, la gândul că m-ai putea părăsi. N-o să se mai întâmple.

Lorna se cutremură de senzaţia că prin acea promisiune Benteen nu-şi îngropa mânia – ci însăşi capacitatea de a simţi profund. Agresivitatea lui sexuală îi lăsase un gust straniu de repulsie, care nu se putea numi ură, deşi Lorna n-ar fi putut spune nici că-l mai iubea pe Benteen. Totul era încă prea crud în mintea Lornei pentru a şti în ce fel se alteraseră sentimentele sale faţă de el. O singură dată întrezărise în Benteen acea ură violentă pe care bărbatul tocmai şi-o descărcase asupra ei. Lorna se aşteptase ca el s-o lovească atunci când scosese fotografia mamei lui din foc – mamă care-l părăsise aşa cum ameninţase şi ea s-o facă. Lorna îşi dădu seama că era, în parte, responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. Vorbise de supărare, dar nu se gândise nici o clipă cu seriozitate să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea – voise doar să-l jignească şi se folosise de avantajul ei fără să se gândească la consecinţe. Ca şi Benteen, descoperi că nu mai era nimic de spus.

Se ridică în capul oaselor cu spatele la el şi îşi şterse lacrimile cu colţul fustei. El aşteptă tăcut şi nu făcu nici un gest pentru a o ajuta să se ridice. Părul desfăcut îi ajungea Lornei până la mijloc şi i se încurcase în panglicile bonetei.

– Te ajut să cauţi trandafirii, zise Benteen.

– Nu, Nu-i mai vreau.

În mintea Lornei, imaginea butaşilor avea să se lege întotdeauna de întâmplarea din după-amiaza aceea. Nici unul din ei doi n-avea să uite prea uşor.

Porniră împreună înapoi către tabără, dar niciodată nu fuseseră mai străini. Era o prăpastie pe care ar fi vrut amândoi s-o străbată , dar nici unul nu ştia încotro să-şi îndrepte paşii şovăielnici. Se despărţiră când ajunseră la căruţe. Benteen încălecă pe calul său şi se duse la cireadă, iar Lorna se ascunse sub coviltir să se pieptăne, singură cu gândurile sale.

La prânz făcură un popas, înainte de a mâna vitele nelinişţite prin arşiţa amiezii. La zece mile de râul Arkansas, vitele simţiră mirosul apei. Problema cowboy-lor era acum să prevină panica animalelor înnebunite de sete. Jurcanul, botezat în cele din urmă Căpitanul, pentru talentul lui de conducător, îşi aduse o mare contribuţie la ţinerea în frâu a cirezii prin pasul său constant şi îndepărtarea tuturor animalelor care încercau să i-o ia înainte. Când ajunseră la râu, apa se umplu de spinările multicolore ale vitelor care năvăliră să se răcorească. Cele mai multe băură puţin, lăsând umezeala să le pătrundă trupurile deshidratate, alte câteva însă băură o cantitate prea mare şi muriră.

În timpul acesta, membrii convoiului merseră în susul apei şi îngenunchiară pe mal, spălându-şi faţa şi astâmpărându-şi setea. Nu departe de locul unde se aflau, se zărea Dodge City. Lorna nu îşi dăduse seama până atunci cât îi lipsise vederea unei clădiri.

În tabără, în noaptea aceea, Benteen şi cu ea schimbară puţine cuvinte, doar cele necesare. Lorna plecă devreme la culcare şi stătu trează mult timp aşteptându-l. Când Benteen sosi, nu se prefăcu adormită, ci rămase pe o parte, cu faţa întoarsă de la el. După ce se dezbrăcă, bărbatul se strecură sub pătură. Lorna se crispă inconştient, când braţul lui o atinse din întâmplare; făcu eforturi să se relaxeze. În ochii lui Dumnezeu el era soţul ei „la bine şi la rău". Se întoarse cu faţa spre el; îl văzu stând pe spate, cu mâinile sub cap şi privirea în tavan.

– O să lăsăm cireada să pască şi să se odihnească aici câteva zile – spuse el. Mâine mergem în Dodge City pentru noi provizii.

– Am câteva cumpărături de făcut, răspunse Lorna; îşi dădu seama că el aştepta s-o audă din nou spunând că va rămâne în Dodge City.

– O să-mi fie dor de Mary, zise ea, lăsându-l să înțeleagă că nu avea să-l părăsească.

Benteen oftă adânc şi tăcu o vreme.

– Ştiu, spuse el într-un sfârşit.

Era un pas mic... un început.

14

Dodge City fremăta de activitate. Gara răsuna de fluierăturile trenurilor, zgomotul de fiare şi strigătele răguşite ale îngrijitorilor ocupați cu încărcatul vitelor în vagoane de lemn special amenajate pentru transportul mărfii pe piețele din est. Străzile nepavate din centrul oraşului erau răvăşite de copitele cailor, nori grei de praf înghițind aproape totul în jur. Zgomote de paşi se auzeau constant pe trotuarele de lemn, în special în fața salon-urilor şi a sălilor de joc unde era o permanentă perindare de cowboy şi trăsuri. Unii dintre aceştia se adunau la colțurile străzilor şi adresau saluturi obscene cunoscuților care treceau călare prin dreptul lor.

Suită pe capră, alături de Benteen care ținea hățurile, Lorna înregistra cu un ochi rece toată această tevatură a civilizației. Câțiva câini vagabonzi se luară după ei, lătrând şi agitându-se aproape de picioarele cailor, ferindu-se însă de copitele amenințătoare. După luni de relativă linişte în preerie, larma străzii era oarecum agasantă pentru simțurile Lornei.

– E atâta zgomot...

Se uită la Benteen în clipa când doi călăreți o zbughiră în goană pe lângă căruța lor, învăluindu-i într-o masă de praf.

Noaptea anterioară fusese mai puțin tensionată, totuşi lucrurile erau încă departe de a reveni la normal între ei.

– Da, e supărător, răspunse el privind-o scurt peste umăr. O să poposim la Dodge House. M-am gândit că s-ar putea să te încânte o baie adevărată şi câteva nopți dormite într-un pat ca lumea.

– Ar fi drăguț, într-adevăr.

Lorna știa că era o încercare din partea lui să compenseze lipsurile de până atunci.

Holul hotelului era plin de negustori nordiști eleganți, crescători de vite și tot felul de intermediari. Printre aceștia, își făceau loc mulți cowboy abia sosiți de pe drum, plini de praf și murdari. Prezența unei femei în mijlocul lor fu iute remarcată, iar Lorna deveni conștientă deodată de înfățișarea ei. Își ținu capul plecat, căutând să-și ascundă tenul cândva fără pată, acum marcat de intemperii, și mâinile asprite. Se lipi mai mult de Benteen care semna registrul și încercă să treacă neobservată.

– Bine ați venit din nou, domnule Calder, îl întâmpină recepționerul. Camera dumneavoastră e disponibilă, cred.

– Aș dori o cameră mai mare de data asta, îl întrerupse Una cu toaletă, pentru soția mea.

Recepționerul se uită la Lorna, apoi în registru.

– Foarte bine, domnule. Avem camera.

Întinse cheia portarului și-i murmură câteva instrucțiuni.

– Sunt sigur că veți fi mulțumit.

– V-aș ruga să trimiteți sus niște apă pentru o baie, mai ceru Benteen, apoi înmână portarului valiza Lornei.

– Sunteți amabil să-i arătați soției mele camera?

– Tu nu vii? Lorna se uită la el puțin speriată, neștiind dacă se cădea să pună mai multe întrebări.

– Nu. Trebuie să duc căruța în grajd și să mă ocup de cai, îi oferi el o explicație reținută. Mă întorc repede.

– Poftiți după mine, doamnă, o invită portarul.

Lorna se abținu să-i ceară lui Benteen s-o conducă, deși nu-i făcea deloc plăcere să traverseze holul plin de oameni, lipsită de compania lui protectoare. Nu conta că în decursul călătoriei, membrii convoiului lor o văzuseră arătând chiar mai rău. Aceștia erau gentlemeni și Lorna se temea să citească nedumerirea pe fețele lor la vederea unei doamne neînsoțite.

Păși sfioasă în urma portarului, conștientă de privirea lui Benteen în urma ei. În timp ce urca scările, auzi un foșnet de mătase lângă ea; înălță capul ușor, așteptându-se

să vadă vreuna din „doamnele nopții", care cu siguranță că umpleau orașul. Femeia pe care o zări la capătul scării, însă, nu semăna nici pe departe cu ceea ce își închipuise Lorna. Rochia ei lungă din mătase albastră avea o croială adâncă pe piept și mâneci scurte, după ultima modă. Părul blond deschis îl avea strâns pe creștetul capului într-un coc elegant și îngrijit. Bijuteriile fine și felul regesc cu care femeia își purta statura suplă îi dădură de înțeles Lornei că se afla în fața unei adevărate doamne.

Apropiindu-se de femeia care acum stătea de vorbă cu un domn la fel de bine îmbrăcat, ca și ea, Lorna băgă de seamă că aceasta nu era totuși atât de tânără cum părea la prima vedere. Pielea ei însă era atât de netedă și întreaga ei înfățișare era atât de proaspătă încât cu greu i-ai fi putut ghici vârsta. Dacă n-ar fi existat cutele subțiri de pe gâtul ei pudrat, Lorna i-ar fi dat sub treizeci de ani.

Era nepoliticos din partea sa să se zgâiască astfel și Lorna încercă să se cenzureze în timp ce ținea pasul cu portarul. Curiozitatea ei însă spori în clipa când auzi vocea femeii. Avea un accent străin, care atâta interesul Lornei; își încetini pașii pentru a putea asculta mai bine.

– Invitația dumneavoastră este nespus de amabilă, domnule, dar contele m-a lăsat să înțeleg că a acceptat oferta domnului primar de a locui în apartamentul personal al acestuia, spunea doamna.

„Contele. Primarul". Apartament personal. Doamna era cu siguranță o persoană de vază și foarte bogată. Lorna se uită înapoi peste umăr după eleganta femeie. În mod ciudat, chipul acesteia i se păru familiar.

– Doamnă Calder? o strigă portarul.

Când femeia întoarse brusc privirea în direcția lor, Lorna își feri capul. Nu dorea să se facă de râs fiind surprinsă în timp ce se uita atât de necuviincios la o străină. Se grăbi să ajungă la ușă, unde o aștepta portarul.

– Vreo problemă, doamnă? o întrebă politicos.

– Nu.

Ar fi vrut să-l întrebe cine era doamna, dar se gândi imediat că ar fi fost o îndrăzneală prea mare din partea sa.

Portarul lăsă valiza în cameră şi îi întinse cheia. Ea o luă cu un gest timid, nevoind să-şi arate mâinile bătătorite. Înainte de a închide uşa, îndrăzni să mai privească o dată spre capătul scării. Bărbatul cel bine îmbrăcat era aplecat asupra mâinii întinse a femeii, în semn de rămas bun.

*

Scăpând în sfârşit de linguşitorul ei interlocutor, Lady Elaine, soţia contelui de Crawford, se întoarse să privească de-a lungul holului. Zâmbetul îi dispăru de pe buzele uşor rujate în timp ce privirea i se ascuţea de curiozitate. Ştia că îşi mascase bine surprinderea la auzul acelui nume. Nu era un nume prea obişnuit.

Portarul se apropie de ea zâmbindu-i şcolăreşte.

– Bună ziua... se bâlbâi el neştiind cum să i se adreseze... înălţimea voastră.

– Bună ziua.

Doamne, cum îi mai plăcea să-i vadă pe ţărănoii ăştia făcând mătănii dinaintea ei ca să-i intre în graţii.

– Scuză-mă o clipă, tinere, am o întrebare.

– Da, doamnă,... înălţimea voastră, se corectă el roşind puţin, dar altminteri plin de zel.

– Tânăra aceea. Cred că te-am auzit spunându-i doamna Calder. Soţul meu a cunoscut mai demult o familie cu numele acesta, într-una din vizitele sale în America. Mă întrebam dacă doamna aceasta ar putea fi rudă cu ei.

– Mă îndoiesc, răspunse portarul clătinând sceptic capul. Soţul ei trece regulat pe aici când vine cu vitele din Texas.

Lady Elaine se crispă abia vizibil.

Ştii cumva cum îl cheamă? întrebă ea.

– Cred... că-l cheamă Benteen Calder, răspunse portarul.

– Ai avut dreptate – făcu ea o mică strâmbătură de regret, mă îndoiesc că soțul meu să-l cunoască. Mulțumesc.

– Cu plăcere, doam... luminația voastră.

Portarul simulă o plecăciune stingheră.

După plecarea tânărului, Lady Elaine rămase câteva clipe pe palier privind spre capătul holului. O expresie de gânditoare răceală se întipări pe chipul ei în timp ce prin minte i se perindau în grabă diverse întrebări și temeri. Ce probleme s-ar fi putut ivi din toată întâmplarea asta? Poate că ea și Con ar trebui să plece imediat la San Francisco. Dar acceptaseră deja prea multe invitații. Și, în plus, o anume parte din ea devenise curioasă. Aproape că-i veni să râdă când își dădu seama de asta. După atâția ani, cine și-ar fi închipuit că avea să-i pese câtuși de puțin?

– Laine, dulceața mea, nu vii jos?

Cu o piruetă grațioasă, se întoarse să privească spre capătul scărilor, unde o aștepta soțul ei, cu piciorul pe prima treaptă. Ochii ei ageri întorși spre trecut remarcară deodată schimbările pe care timpul le cauzase înfățișării bărbatului – talia lui se îngroșase, iar părul rărit la tâmple îi înălțase fruntea și așa destul de lată. Mustața și favoriții stufoși îi scoteau în evidență îngustimea pometilor și bărbia măruntă.

Nu, gândi ea, bărbatul acesta nu o făcuse să-i bată inima mai tare – dar îi dăruise întotdeauna tot ce-și dorise – fusese de ajuns doar să ceară.

– Da. Vin, Con.

*

Trecuseră două ore de când Lorna se afla în camera de hotel. Între timp făcuse o baie bună și își spălase părul. Și-ar fi dorit un prosop în care să-și înfășoare părul ud. Doamna de pe hol probabil că avea duzine întregi de halate din mătase și satin. Nu voia să-și îmbrace singura rochie curată pe care o avea până nu i se usca tot părul.

Benteen încă nu se întorsese în cameră. Pieptănându-și părul lung în fața oglinzii, Lorna se întreba ce anume îl reținea. Imaginea doamnei elegante de pe hol

încă îi persista în memorie. Lorna era nespus de curioasă în legătură cu aceasta, întrebându-se cine era şi de unde venea. Îşi aminti de accentul străin al femeii. Auzi un ciocănit slab în uşă. Lorna se ridică din pat şi lăsă pieptănul în poală.

– Cine e?

– Sunt eu, Benteen.

Traversând camera, se duse să descuie uşa şi stătu ascunsă în dosul ei în timp ce o deschidea. Simţi parfumul familiar de dafin pe care Benteen îl aduse cu sine în încăpere. Închise uşa şi răsuci cheia în broască.

Când se desprinse din prag, descoperi că Benteen rămăsese pe loc şi o studia; privirea lui îi învăluia umerii şi călătorea îndrăzneaţă până jos spre gleznele ei subţiri. Lorna începu să respire agitat fără să-şi dea seama că mişcarea îi umfla pieptul sub corsetul de bumbac, accentuându-i rotunjimile sânilor. Se nelinişti deodată, întrebându-se dacă el avea s-o siluiască din nou.

Benteen încleştă fălcile şi se depărtă câţiva paşi.

– Credeam că am să te găsesc gata.

Lorna înţelese imediat că el întârziase intenţionat pentru a-i lăsa timp să-şi sfârşească baia şi să se îmbrace. Nu-i fu greu să ghicească de ce. Benteen îi spusese de numărate ori în trecut, când făceau dragoste, că simpla vedere a trupului ei gol îi stârnea dorinţa. Acum dorise să evite acest fapt.

– Părul nu mi s-a uscat încă, explică Lorna şi se uită la pieptănul pe care îl ţinea în mână.

Merse la oglindă şi începu să-şi netezească din nou părul, răsfirându-l pentru a-i grăbi uscarea. În oglindă îl putea studia pe Benteen în voie: contururile lui dure, părul aspru crescut până aproape de marginea gulerului, toată acea acumulare de voinţă şi putere din trăsăturile lui.

Lorna băgă de seamă deodată că îşi schimbase cămaşa şi pantalonii. Lumina soarelui filtrată prin geamul camerei aprindea lumini prin părul lui.

– Te-ai îmbăiat, exclamă ea.

– Da. Unul din saloane avea o baie în dos, zise Benteen. M-am gândit că economisesc timp.

Nările ei percepură din nou mirosul vag de dafin, semn că el se şi bărbierise. Simţurile ei înregistrară o uşoară stimulare. Începea să devină prea conştientă de prezenţa lui.

– Când portarul mi-a arătat camera, am văzut o doamnă pe coridor, începu ea să-i povestească primul lucru care îi veni în minte. Avea cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o. Sunt sigură că trebuie să fie o persoană importantă. Am auzit-o zicând ceva despre apartamentul personal al primarului. Şi avea şi un accent străin.

– Sunt o grămadă de imigranţi aici în Kansas.

Nu se putea împiedica s-o privească; formele ei sculpturale îl atrăgeau ca un magnet. Bretelele cămăşuţei femeii îi orientară atenţia spre omoplaţii ei fini; urmărea mişcările pieptului prin cosiţele lungi, umede, ce ajungeau până la mijlocul atât de subţire încât Benteen l-ar fi putut cuprinde în mâini. Şoldurile ei rotunde şi pline se conturau clar prin cămaşă, punându-l pe jar.

– Doamna aceea nu era o imigrantă.

Lorna insistă asupra subiectului, deşi Benteen nici pe departe nu se putea gândi la o altă femeie în acel moment.

– Ştiu sigur că e deosebită. Vorbea ceva de un conte.

Îşi răsuci vârful părului în jurul degetelor, operând în continuare cu pieptenele.

– Asta-i un titlu, nu-i aşa? Ca acela de duce?

– Aşa cred.

Benteen avea o aversiune faţă de nobili şi titlurile lor. Mama lui fugise cu un membru al acelei clase.

– Titlurile şi farafastâcurile nobiliare nu înseamnă nimic. Nu te lăsa impresionată de ele, Lorna.

Bruscheţa răspunsului lui o făcu să se concentreze mai mult asupra pieptănatului. Lorna respingea modul în care el o făcea să se simtă vinovată pentru simplul fapt de-a fi fost fascinantă de fermecătoarea femeie. Nu vedea nimic rău în asta. Dinţii pieptenului se înţepeniră într-un ghemotoc încurcat de la ceafă. Încercă să-l descurce dar se trezi că-şi smulgea părul din cap.

– Au! exclamă ea involuntar.

– Lasă-mă să-l descurc eu, se oferi Benteen.

Apropierea lui o făcu să şovăie. Era ridicol, gândi ea, având în vedere că noaptea trecută dormiseră împreună. Îi întinse pieptenele şi continuă să se privească în oglindă, ţinându-se cu mâinile de marginea lavoarului. Era ceva straniu în atingerea aceea care îi răsfira părul umed şi Lorna începu să-şi simtă bătăile inimii. După ce îi desfăcu şuviţele încurcate, începu să plimbe încet pieptenele prin părul ei lung. Lorna închise ochii pe jumătate, gustând involuntar atingerea mâinii lui, care îi netezea părul în urma pieptenelui.

Lorna nici nu băgă de seamă când faţa lui se apropie mai mult de ea.

– Părul tău miroase frumos, murmură Benteen şi pieptănul îşi încetă mişcarea. Mâna lui veni să-i cuprindă umărul – palma lui aspră îi gâdila plăcut pielea sensibilă.

– Tu miroşi frumos, continuă el.

Când mâna lui se porni s-o mângâie, Lorna încremeni. Degetele ei se încordară pe buza lavoarului. Benteen simţi protestul ei tăcut şi îşi retrase imediat mâna. Îi întinse c-un gest prompt pieptenul; în clipa când ea îl luă, Benteen îi întoarse spatele şi se depărtă câtiva paşi. Lorna rămase cu privirea aţintită asupra pieptenelui, ţinându-şi respiraţia.

– Mulţumesc, şopti ea stingheră, încercând să se arate politicoasă faţă de amabilitatea lui.

– N-are nici un rost, Lorna.

Lorna zărea în oglindă încleştarea nervoasă a unui muşchi deasupra gurii lui.

– Sunt bărbat, nu călugăr. Va trebui să ajungem la o înţelegere, fiindcă nu ştiu cât timp mă voi putea stăpâni să nu te ating.

Ea se răsuci lent spre Benteen, conştientă de realitatea crudă a afirmaţiei lui; fusese alegerea ei să rămână. Înţelese că avea să fie dificil să rostească următoarele cuvinte, conştientă fiind că era prea devreme.

– Ţi-am spus încă din noaptea nunţii, Benteen, că nu te pot opri să-ţi exerciţi dreptul de soţ asupra mea. Lucrul acesta e încă valabil.

Se încordă pregătindu-se să îndure cele ce aveau să urmeze.

Benteen o privi lung cu pupilele îngustate.

– Dumnezeule, Lorna, mormăi el gros. De ce nu-mi spui deschis că sunt un animal în loc să mă ucizi cu atâta îndatorire şi blândeţe?

– Fiindcă ştiu că e adevărat ceea ce ai spus. Mi-am dat seama că e numai nevoia bărbatului. E ceva ce numai ţie îţi face plăcere.

– Şi tu? întrebă Benteen pe un ton calm.

– Nu sunt sigură că aş putea...

Lorna intenţionase să continue „...fără să-mi amintesc de felul cum m-ai luat prin violenţă". Dar tăcu ştiind că el înţelesese.

El se apropie, oprindu-se la un pas de ea. Chipul lui nu exprima nimic în clipa când îi puse un deget sub bărbie ridicându-i capul. Lorna se străduí să-şi potolească bătăile accelerate ale inimii şi îi susţinu privirea.

– Mai bine am încerca să aflăm dacă poţi, zise Benteen.

Cu o mişcare calculată, îşi aplecă încet capul înspre ea, atent la fiecare reacţie adversă pe care ar fi putut-o întâmpina. În sinea sa, Lorna se crispă, dar reuşi să-şi ascundă sentimentele. Când gura lui îi atinse şovăielnic buzele, Lorna nu se opuse. Buzele lui se mişcară gingaş, cu grijă să nu producă durere. Sărutul era cald şi reconfortant; Lorna putu accepta apăsarea delicată şi chiar găsi puterea de a-i răspunde.

Trupul lui nu o atinse, dar Lorna simţea fierbinţeala care radia din el. Dacă ar rămâne aşa, gândi ea, ar fi bine. Mâna lui îi alunecă pe gât, pipăind curbele lungi din adâncitura gâtlejului ei. Lorna începu să simtă sângele fierbându-i în vene. Când gura lui încercă s-o convingă să-şi întredeschidă buzele, închipuirea ei zbură imediat către acea ocazie în care el nu se ostenise să se arate persuasiv. Încercă din greu să blocheze cursul deteriorant al memoriei, dar se simţi deodată rigidă în îmbrăţişarea lui. Nu voia să se-ntâmple astfel. Ar fi dorit să simtă din nou pasiunea crudă de altădată.

Deşi îşi lăsă buzele întredeschise ca pentru a-şi forţa sentimentele, Benteen percepu diferenţa. Sărutul îngheţă şi bărbatul se retrase încet pentru a o privi. Pleoapele ei tremurară sub căutătura lui circumspectă.

– N-are nici un rost să te prefaci, Lorna.

Benteen ştia că dacă ar fi lăsat-o să continue această şaradă a dorinţei şi ar fi făcut dragoste cu ea, aşa cum dorea cu disperare, Lorna ar fi sfârşit prin a-l urî şi mai tare. S-ar fi simţit silită şi l-ar fi dispreţuit mai mult decât în clipa prezentă.

– Benteen, încerc...

– Dacă nu se poate în mod firesc, atunci mai bine renunţ, i-o tăie el brutal. Spune-mi sincer ce simţi, chiar dacă e vorba de ură.

– Nu te urăsc, zise Lorna, dar cuvintele ei nu avură darul să-l lumineze pe Benteen.

– Am să stau la distanţă o vreme. Să-mi spui când ai să mă vrei din nou de soţ.

În sinea lui se ruga lui Dumnezeu să-i dea destulă forţă pentru a se putea stăpâni până în acea zi şi ca aşteptarea să nu dureze un timp prea îndelungat.

Îi întoarse spatele Lornei şi se îndreptă spre fereastră; ştia că Lorna rămăsese nemişcată în acelaşi loc.

– Ţi s-a uscat destul părul. Fă bine şi îmbracă o rochie.

– Da.

Femeia plecă fruntea. Înţelegea cât de ridicol fusese din partea ei să creadă că ar fi putut simula plăcerea. Dar crezuse că în felul acesta şi-ar fi răscumpărat greşeala de a-l fi ameninţat cu fuga, greşeală care atrăsese după sine descărcarea furibundă a nervilor lui Benteen. Lorna îşi recunoştea partea de vină, ştiuse doar cât de violent devenea Benteen la vederea fotografiei mamei lui. Ar fi trebuit să ghicească hipersensibilitatea bărbatului ei faţă de orice aluzie în stare să-i amintească da fapta mamei lui.

Lorna nu era atât de generoasă încât să creadă că adevărul acesta îi dăduse dreptul lui Benteen s-o violeze.

Nu făcea decât să-şi recunoască partea sa de vină – o mică parte. Şi, întrucâtva, avea sentimentul că tocmai încercase să transfere această parte asupra lui Benteen cu câteva clipe în urmă, când cedase cu noblețe, resemnată să se sacrifice pe altarul poftelor lui.

Petrecură cea mai mare parte a după-amiezii într-unul din magazine. Lorna nu avea de făcut decât un număr restrâns de cumpărături, dar cântări cu ochi critic fiecare articol în parte, comparându-l cu marfa tatălui ei în Forth Worth. Ambianța îi era atât de familiară, încât nu se mai îndura să plece. Benteen probabil că ghici lucrul acesta, fiindcă zăbovi mult cu aprovizionarea. Pe câțiva din cumpărători îi cunoştea, erau fie cowboy sau conducători de convoaie ca şi el. Se opri să stea de vorbă şi nu se grăbi deloc să încarce căruța.

Noaptea, cinară în restaurantul hotelului. Pentru Lorna, era o mare bucurie să mănânce din nou aşezată la o masă cum se cade. Deşi Rusty nu era un bucătar tocmai rău, monotonia mâncărurilor lui o obosise pe Lorna. Ceea ce făcea ca o masă la restaurant să pară şi mai bună. Lorna se uita tot timpul în jur, sperând să o revadă pe misterioasa doamnă din nou şi să i-o arate lui Benteen, dar în zadar, necunoscuta nu mai apăru. Benteen asculta în tăcere sporovăiala ei, dorind să pară atent, totuşi păstrând o oarecare distanță. Lorna auzea în jurul său numai discuții despre vite, prețuri, mărci şi costuri de transport.

Deodată tăcerea se aşternu brusc în încăpere.

Un bărbat bine, îmbrăcat într-un costum închis la culoare intră în salon. Lorna remarcă însă diferența. Un revolver uriaş îi atârna la brâu, iar pe piept avea o insignă strălucitoare.

– Benteen – Lorna se aplecă spre urechea lui – crezi că bărbatul acesta e Wyatt Earp?

Benteen se uită absent în direcția noului venit.

– Da.

– Am auzit că atunci când ocheşte, ocheşte ca să ucidă, murmură ea amintindu-şi de istorisirile extraordinare pe care le auzise în legătură cu infamul om al legii.

– Dar îi ucide doar pe cei care o merită.

– N-ai auzit asta de la un texan, zise sec Benteen. Au pus un premiu de o mie de dolari pe capul lui.

Lorna făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că vreunul din concetăţenii ei texani s-ar fi putut lansa într-o asemenea acţiune mârşavă.

– Nu cred.

– E adevărat, zise el cu un zâmbet palid. Cât despre celălalt aspect, când un bărbat ridică arma e bine s-o facă cu intenţia de a ucide, altfel va fi el cel ucis.

Spuse cuvintele acestea pe un ton atât de degajat, încât Lorna se minună deodată.

– Tu ai ucis pe cineva în viaţa ta, Benteen?

Un sâmbure de amuzament se ivi în ochii lui, amintind de zilele când erau doar prieteni.

– Doar pe cei care au meritat-o, o tachină el.

Omorul nu era un lucru cu care să se laude. Nu i se întâmplase adesea să ridice arma şi, când o făcuse, fusese pentru a se apăra de indieni sau de banditii din preerie. Era îndeajuns să spună că scăpase cu viaţă din aceste ocazii, în timp ce alţii dăduseră ortul popii.

– Pariez că n-ai omorât niciodată pe nimeni, insistă Lorna, măsurându-l c-un aer îndoielnic.

Benteen ridică din umeri cu indiferenţă. O lăsă să aibă ultimul cuvânt. După ce terminară masa şi părăsiră restaurantul, Lorna îşi strânse şalul în jurul umerilor cu un gest mulţumit.

– Am mâncat aşa de mult, oftă ea şi-i aruncă o privire galeşă lui Benteen.

– Crezi că am putea face o plimbare scurtă înainte de a ne întoarce în cameră?

Benteen era obişnuit cu atmosfera de noapte a oraşului şi cu neplăcerile ce se puteau isca cu uşurinţă din pricina vreunui cowboy beat. Sălile de dans, cârciumile şi casele deocheate se aflau în plin avânt la ora aceea; străzile din Dodge City nu erau un loc potrivit pentru

preumblările unei doamne respectabile, în orice caz nu pentru soția lui. Scutură din cap.

– Putem sta pe terasă la aer, făcu el o altă ofertă.

– Nu.

Lorna dorea o plimbare, nu aer curat.

Ținând-o de cot cu un gest impersonal, Benteen o conduse la etaj unde se afla camera lor. Descuie ușa și o lăsă pe Lorna să intre, dar el rămase în prag.

– Câțiva dintre băieți vin în oraș în noaptea asta, îi zise el. Vreau să mă asigur că nu intră în vreun bucluc, să trebuiască mai apoi să plătesc ca să-i scot de după gratii.

Era cea mai fericită ipoteză.

– După ce încui ușa, continuă Benteen, scoate cheia din broască. O să iau eu altă cheie de la recepție.

Deși nu ar fi putut s-o spună cu voce tare, Lorna se simți ușurată că n-avea să se ducă la culcare cu el. Apoi realiză că el inventase de fapt o scuză, pentru a micșora tensiunea dintre ei.

– Bine, încuviință ea.

– Somn ușor, spuse el.

După ce închise ușa, Lorna răsuci cheia și o scoase din broască. În penumbra holului, Benteen ascultă sunetul metalic și simți nevoia nebună de a sparge ușa. Bagă, în schimb, mâna în buzunar după tabacheră. Degetele tremurătoare vărsară jumătate din tutun atunci când încercă să răsucească țigara; în cele din urmă mototoli hârtia cu tutun cu tot și o aruncă ghemotoc pe podea, pornind cu pași mari spre ieșire.

Lorna rămase trează timp îndelungat după plecarea lui, apoi închise ochii și adormi. Nu-l auzi pe Benteen în zori, când acesta reveni în cameră. Pe jumătate beat, bărbatul se opri în dreptul patului și se uită lung la chipul adormit al soției lui.

– Nu mă părăsi, murmură el răgușit.

Se dezbrăcă pe întuneric și se strecură în pat. Alcoolul își făcu efectul anesteziindu-i impulsul sexual și Benteen adormi imediat.

Dimineața când se trezi, Lorna observă că Benteen era plecat. Doar perna boțită arăta că dormise alături de

ea peste noapte. Lorna se ridică şi se îmbrăcă în grabă, neştiind când îl putea aştepta să se întoarcă.

Pe când îşi strângea ultimele şuviţe de păr în coc, auzi un ciocănit în uşă. Văzu cheia în broască.

– Benteen? întrebă ea.

– Da.

Când deschise uşa, privirea bărbatului se opri asupra rochiei, apoi asupra chipului său.

– M-am gândit că trebuie să fii trează de-acum.

– M-am sculat acum câteva minute, recunoscu Lorna. E foarte târziu?

– Trecut de nouă.

I se părea imposibil că dormise atâta. Oboseala îi afectase de bună seamă atât trupul cât şi mintea.

– Eşti gata să coborâm la micul dejun? întrebă Benteen.

– Da. Îmi închipui că ai mâncat, ghici ea.

El aprobă.

– Am să-mi beau cafeaua cu tine. După aceea, va trevui să mă duc la cireadă. Am găsit un cumpărător interesat să vadă cei trei sute de juncani pe care voiam să-i vând.

– *Oh!*

Lorna nu era sigură de ce se aşteptase ca în ziua aceea să fie mai mult împreună. Nu chestiunea vitelor prima întotdeauna? Lorna era sigură că, dacă ar fi fost să aleagă între mariajul lor şi vite, Benteen ar fi ales vitele.

– Ai să te descurci, da?

– Sigur, declară ea cu o notă vagă de sarcasm pe care el n-o înţelese.

Cumpărătorul de vite se opri la masa lor pentru a-l întreba pe Benteen când aveau să meargă la cireadă. Lorna observă nerăbdarea soţului ei, aşa că îi sugeră să plece imediat, asigurându-l că avea să se descurce şi singură. Fu iritată atunci când el acceptă pe dată, fără alte comentarii. Era obişnuită să aibă timp liber din belşug fără a şti ce să facă cu el. După micul dejun, îşi petrecu puţin timp în cameră – dar se simţea prea izolată acolo.

Se aventură în afara hotelului pentru o scurtă plimbare şi reveni înainte de ora prânzului.

Restaurantul era înţesat de lume. Văzând că nu avea unde să stea se hotărî că era mai bine să plece decât să atragă atenţia asupra posturii sale de doamnă singură. Se întoarse să iasă, şi aproape că se lovi cap în cap cu un bărbat care tocmai intra.

– Domnul Giles!

Era surprinsă să recunoască un chip familiar în mulţimea aceea de străini.

– Doamnă Calder.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi făcu o mică plecăciune în faţa femeii.

– Chiar mă gândeam că ar fi posibil să dau peste dumneata şi soţul dumitale aici. Ştiu că-i stă în obicei să poposească la Dodge.

– Sper că aţi călătorit bine, zise ea.

– Da, vitele sunt la câteva mile în afara oraşului. Mănâncă şi se-ngraşă, confirmă Bull Giles.

Lorna se gândi că erau desigur mulţi aceia care se lăsau intimidaţi de trupul uriaş şi înfăţişarea de brută a domnului Giles; ea însă se simţea într-o perfectă siguranţă alături de el.

Bărbatul acesta îşi arata interesul faţă de ea, dar întotdeauna cu respect. Era convinsă că n-ar fi încercat niciodată să-i facă avansuri, decât poate dacă ea l-ar fi încurajat în acest sens.

– Aţi servit prânzul, doamnă Calder? întrebă el.

– Nu, recunoscu ea. Toate mesele sunt ocupate.

– E cineva care tocmai se ridică să plece, acolo, arată el către o masă. Aş fi fericit dacă aţi fi de acord să luăm prânzul amândoi. Sau doriţi să-l aşteptaţi pe soţul dumneavoastră?

– E plecat împreună cu un cumpărător să discute o vânzare.

Lorna n-avea nici un chef să mănânce singură după ce se plictisise toată dimineaţa, lipsită de posibilitatea de a schimba o vorbă cu cineva.

– Cu mare plăcere, domnule Giles, răspunse ea.

15

Prânzul servit în compania lui Bull Giles se dovedi o experiență absolut încântătoare. Sub înfățișarea lui agresivă, Bull ascundea o minte și un spirit ager. Glumele lui spuse pe un ton liniștit și sec o făcură pe Lorna să râdă în gura mare de câteva ori; Bull știa să-și bată joc de discuțiile despre vite pe care le auzeau în jur și de domnii bine îmbrăcați care gesticulau antrenați în acest subiect.

Când Bull Giles se arătă înclinat să prelungească discuția, deși amândoi își sfârșiseră cafelele, Lorna știu că făcea ceva rău. Lucrurile puteau lua cu ușurință acum o întorsătură greșită. Chiar și așa, Benteen avea să se arate nemulțumit aflând despre ea că își petrecuse timpul cu Bull Giles. Lorna începea să vadă tot mai clar cât de puternică era acea trăsătură posesivă a caracterului lui Benteen.

Dar pe ea o bucurase mult compania lui Bull. Relația lor era cât se poate de nevinovată, așa că de ce s-ar fi ferit? Sămânța măruntă de răzvrătire din ea încă nu fusese distrusă pe deplin. Trebuia să facă toată viața numai pe placul altora? Avea și ea dreptul să stea de vorbă cu o persoană pe care o găsea simpatică, numai și numai pentru că așa avea chef. La urma urmelor, nici măcar nu se putea spune că erau singuri; restaurantul era plin de lume.

Lorna nu refuză când chelnerul se opri la masa lor ca să le toarne din nou cafea în cești. Ridică delicat ceașca de porțelan pentru a sufla în cafea înainte de a sorbi puțin. Peste marginea cești bagă de seamă felul absorbit în care o urmărea Bull.

– Probabil că vă reții din treabă. Sunt sigură că sunteți nerăbdător să le arătați cumpărătorilor vitele dumneavoastră.

Pentru o clipă, Lorna simțise nevoia să se asigure că Bull dorea compania ei, spre deosebire de Benteen, care preferase să răspundă altor priorități.

– Nu sunt atât de nerăbdător să plec de lângă o doamnă atât de frumoasă, declară Bull cu şarmul lui obişnuit.

– De ce oare sunt bărbaţii aşa numai înainte de căsătorie, dar nu şi după aceea?

Lorna intenţiona să facă o glumă usturătoare, dar se trezi că-şi dăduse deodată pe faţă deziluzia cu privire la căsnicia ei. Căută imediat să mascheze sensul vorbelor ei printr-o remarcă critică la adresa propriului său sex.

– Îmi închipui că şi femeile sunt la fel.

– N-am cunoscut niciodată o femeie frumoasă, măritată sau nu, care să nu dorească atenţia unui bărbat.

Bull vorbea în general, la fel ca şi Lorna, dar femeia simţi sensul ascuns al cuvintelor lui.

Lorna sorbi din nou din cafea, apoi păstră ceaşca în mână şi atinse marginea subţire de porţelan cu vârful degetului. Conştientă că arăta un interes neobişnuit faţă de un obiect cât se poate de comun, profită de ocazie pentru a schimba subiectul.

– Nu-i aşa că e ciudat, zise ea, cât de îmbunătăţit pare gustul mâncării, al cafelei, atunci când nu trebuie s-o serveşti din căni şi farfurii de tinichea?

Era un lucru pe care îl putea spune lui Bull Giles, dar n-ar fi îndrăznit să-l afirme faţă de Benteen. Acesta din urmă ar fi luat constatarea ei drept reproş. Lorna avea senzaţia, însă, că Bull o înţelegea.

– Cu faţă de masă şi şerveţele, adăugă Bull cu un surâs complice.

– Două zile aici – continuă Lorna îmbrăţişând cu privirea obiectele din jur care acum ţineau de domeniul luxului – şi o să mă simt răsfăţată.

– Meriţi să fii răsfăţată, declară el. Drumul prin preerie nu e pentru doamne asemeni dumitale.

– Desigur că nu e uşor să călătoreşti astfel.

Lorna diminua cu deliberare greutăţile care îi testaseră capacitatea de rezistenţă, târând-o cu un pas peste limita rezistenţei în decursul călătoriei lângă Benteen.

– Dar totul are să fie bine când vom ajunge în Montana, adăugă ea fără convingere, în timp ce studia argintul strălucitor al unei linguri în contrast cu fața albă de masă.

Se lăsă un moment de tăcere; apoi Bull vorbi foarte încet.

– Nu e nevoie să mergi în Montana, doamnă Galder, dacă nu dorești s-o faci.

Lorna ridică fruntea și-i întâlni privirea. Bull Giles era mult prea intuitiv, gândi ea. Zâmbi, dar cu o undă de răceală, fiindcă simțea că interlocutorul ei ghicise prea multe.

– Soțul meu merge în Montana. Am să-l urmez, domnule Giles, îi dădu ea de știre că era hotărâtă să-și păstreze căsnicia.

– Desigur.

Dar în privirea lui se zărea îndoiala. Fusese o greșeală să zăbovească la cafea, așa că Lorna îi sugeră cu subtilă politețe că era timpul să plece. Bull nu încercă s-o convingă în vreun fel să mai rămână și o însoți spre ieșire.

– Dorești să faci vreo cumpărătură? o întrebă el când se opriră în hol iar Lorna îi mulțumi pentru prânz.

– Nu, mulțumesc, îl refuză ea. Benteen m-a scos ieri în oraș și am făcut toate cumpărăturile.

– Dacă ai nevoie de ceva...

Dar Lorna nu-i dădu voie să-și extindă oferta.

– Mi-a făcut plăcere, domnule Giles. Sunt sigură că aveți multe treburi care vă așteaptă. N-aș vrea să vă mai reții.

– Atunci la revedere.

Trupul lui mătăhălos se îndoi într-o plecăciune.

– Dă-mi voie să spun că prânzul acesta a fost cel mai încântător din viața mea – datorită dumitale, doamnă Calder. Poate ne mai vedem.

Ea dădu ușor din cap ca răspuns la compliment, dar nu adăugă nici un cuvânt. Giles își puse pălăria pe cap și plecă spre ieșire. Lorna mai întârzie câteva minute în holul hotelului, nevenindu-i să urce în cameră și să aștepte venirea lui Benteen.

Chiar atunci întreaga încăpere fu străbătută de un murmur şi toate capetele se întoarseră către scară. Atenţia iscoditoare a Lornei zbură într-acolo şi o văzu pe *ea,* femeia în vârstă, pe care o zărise pe palier cu o zi în urmă. În după amiaza aceasta, necunoscuta purta un costum de voiaj de culoarea biscuitului şi o pălărie elegantă care-i umbrea faţa. Cobora scara lent, cu o graţie regească, părând a nu băga de seamă agitaţia stârnită de apariţia sa. Lorna observă felul în care femeia reuşea să ţină capul sus, *fără a privi direct la oameni,* descurajând astfel orice tentativă de abordare din partea acestora.

Paşii femeii se îndreptară către colţul de încăpere în care se afla Lorna. Dădea impresia că aştepta pe cineva. Când o observă pe Lorna, femeia surâse direct şi dădu din cap. Atenţia aceasta din partea unei persoane vădit importante stârni o vie emoţie în inima Lornei; la rândul său, înclină capul, răspunzând salutului doamnei.

Cu degajare studiată, femeia se apropie deodată de Lorna. Zâmbetul firav de pe buzele ei captă interesul Lornei *preocupată până atunci să răspundă privirii ochilor* adumbriţi ai doamnei. I se părea incredibil chiar şi simplul fapt că această lady o vedea.

– Se pare că suntem singurele femei aici, remarcă femeia, făcând un gest scurt spre populaţia masculină din holul hotelului.

– Sunt sigură că nici unul dintre ei nu se uită la mine, răspunse Lorna cu toată sinceritatea.

Necunoscuta izbucni într-un râs cristalin.

– Ce drăguţ din partea ta că spui asta.

– E purul adevăr, o asigură Lorna.

I-ar fi fost imposibil să concureze cu înfăţişarea femeii cu hainele şi cu mina ei. Doamna aceasta reprezenta chintesenţa a tot ce era frumos şi sofisticat.

– Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Elaine Dunshill, soţia contelui de Crawford.

Deci avusese dreptate să o considere pe această femeie drept o membră a aristocraţiei.

– Sunt încântată să vă cunosc, excelenţă.

Lorna făcu o mică plecăciune, aşa cum învăţase la Şcoala domnişoarei Hilda.

Lady Elaine înălţă uşor dintr-o sprânceană la auzul adresării perfecte.

– Eu sunt doamna Lorna Calder.

– Din Texas.

Era mai mult o afirmaţie decât o presupunere.

– Aşa e, confirmă Lorna cu vagă mirare. Cum de ştiţi asta?

– Mi-am dat seama după accentul dumitale tărăgănat, explică ea. Aproape toţi vizitatorii din Dodge City par a proveni din Texas.

– Asta din cauza convoaielor de vite.

Lorna îşi luă inima în dinţi şi lansă o întrebare.

– Dumneavoastră de unde veniţi?

– Din Anglia. Soţul meu şi cu mine facem un tur complet al Americii. În tinereţea sa, soţul meu a petrecut un an în vest. Poveştile cu care a venit de acolo...

Femeia dădu ochii peste cap, în semn că „poveştile" erau extraordinare.

– Acum ne îndreptăm de fapt spre San Francisco, adăugă ea.

– Am auzit că e un oraş nemaipomenit, zise Lorna.

– Mda.

Lady Elaine părea indiferentă şi se uita spre uşa din stradă.

– Deocamdată îl aştept pe soţul meu să vină cu trăsura. Vrea să mergem să ne uităm la nişte cirezi de vite. Soţului meu îi place să viseze că într-o zi va ajunge să posede o fermă mare în vest. Îl aştepţi pe soţul dumitale?

– Da.

Într-un fel era adevărat, deşi Lorna ştia că nu acesta era adevăratul motiv care o reţinuse în hol.

– A plecat azi dimineaţă cu un cumpărător să-i arate nişte vite pe care vrea să le vândă.

– Aţi venit aici în Dodge City ca să vindeţi vite?

– Da, dar suntem în drum spre Montana. Soțul meu are o bucată de teren acolo și vrem să ne construim o fermă. Va fi noul nostru cămin, explică Lorna.

– Atunci ați părăsit Texasul pentru totdeauna?

Englezoaica părea oarecum interesată de descoperire. Ceva din regretul Lornei apăru pe chipul acesteia, fiindcă blonda doamnă ghici imediat.

– Trebuie să fi fost foarte dificil să începeți o viață nouă.

– Așa e.

Răspunsul conținea mult substrat, dar Lorna nu dorea să se dea de gol pe de-a-ntregul referitor la dificultățile prin care trecuse.

– Soțul dumitale și dumneata aveți toate rudele în Texas? se interesă doamna.

– Tatăl lui Benteen a murit cu puțin înainte de plecarea noastră, dar părinții mei locuiesc acolo, explică Lorna.

– Ce trist pentru soțul dumitale, murmură Lady Elaine.

Plecă pleoapele, atentă să nu dea de bănuit că informațiile ar fi avut o semnificație pentru ea. Ultima problemă potențială dispăruse. Prea mulți ani trecuseră între timp pentru a mai încerca acum un alt sentiment în afară de ușurare.

Veșnic pricepută la observarea micilor detalii, remarcă imediat mâinile înroșite și aspre ale nevestei lui Calder. Lucrul acesta îi cauză unul din acele rare accese de compasiune pe care le simțise vreodată – în parte și datorită memoriei care o făcu să revadă într-o clipită anii de mizerie îndurați cândva.

– Sper că n-am să te supăr, doamnă Calder, dar, în scurta mea vizită în vest, am descoperit cât de neprielnic poate fi climatul acesta pentru pielea unei femei.

Lorna se îmbujoră și încercă să-și ascundă mâinile în cutele rochiei. Era conștientă de contrastul dintre pielea sa și tenul catifelat al femeii.

– Am o loțiune preparată special pentru mine de către farmacistul meu. Aș dori să-i cer cameristei mele să-ți aducă un borcan cu această loțiune în camera dumitale. Face minuni, te asigur.

– Ce generoasă sunteți, excelență, murmură Lorna.

– Femeile trebuie să se ajute între ele. Mai mult decât le ajută bărbații.

Lady Elaine îşi arătă din nou zâmbetul firav.

– Am s-o trimit pe cameristă cu loțiunea.

Uşa din stradă se deschise, lăsând să intre un domn cu aspect elegant.

– A sosit soțul meu cu trăsura. Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere discuția noastră, doamnă Calder.

– Rămas bun, excelență.

Lorna îi adresă o nouă plecăciune şi primi o încuviințare discretă din partea doamnei, care lunecă spre ieşire cu paşi grațioşi.

Lorna îşi închipuise că soțul doamnei avea să fie un nobil strălucitor şi chipeş, dar se dovedi că Lady Elaine era căsătorită cu un bărbat mult mai bătrân ca ea. Contele nu era căutuşi de puțin chipeş. În afara hainelor sale, arăta pricăjit şi oarecare. Apariția lui o dezamăgi pe Lorna, care crezuse că Lady Elaine era măritată cu un Făt Frumos. Era atât de cufundată în gândurile sale legate de cuplul aristocratic, încât nici nu observă venirea lui Benteen.

Rafinata femeie trecu pe lângă el, dar Benteen nici n-o băgă în seamă. Îi aruncă doar o scurtă privire, cât să se asigure că nu era Lorna. O secundă mai târziu, îşi spiona soția de-a lungul holului. La început, crezu că expresia visătoare de pe chipul ei îi era adresată lui, şi mări pasul, dar Lorna îşi reveni de îndată ce-l văzu.

Benteen începea să înțeleagă că luase drept garantate prea multe aspecte din relația lui cu Lorna. Ca de pildă felul în care aceasta se întorcea spre el atunci când o atingea, emoția din ochii ei atunci când îl privea şi felul în care se uita în urma lui sau îl întâmpina. Benteen încerca să-şi oțelească inima pentru a nu se simți pierdut.

Lorna se dovedise a nu fi deloc soția iubitoare şi docilă pe care se aşteptase s-o afle. Adesea era prea voluntară, prea dispusă să-l contrazică şi cu un ochi prea critic față de acțiunile lui. Benteen o învinuia pe Mary Stanton pentru felul în care Lorna se obişnuise să-i răspundă. Aceste

noi calități ale soției sale îl jenau; totuși, într-un mod ciudat, el îi admira spiritul pasionat și mândru și forța voinței. Când îl supărase, dorise s-o îngenuncheze – și aproape c-o făcuse atunci cînd o violase. Totuși Benteen trăia senzația curioasă că, dacă ar fi reușit s-o supună întru totul pe Lorna, ar fi încetat s-o mai iubească. Era o contradicție stranie, pe care nici el însuși n-o înțelegea. Încerca să nu-i pese prea mult de soția sa, de teamă să nu rămână cu răni adânci în suflet în caz că ea l-ar fi părăsit. Dacă n-avea să fie în stare s-o rețină, atunci dorea să poată să-i întoarcă spatele și să și-o smulgă definitiv din minte. Așa ar fi frebuit să facă și tatăl său.

– Nu m-așteptam să te găsesc în hol, remarcă el când ajunse lângă ea. Credeam că ești în cameră.

– Tocmai mă pregăteam să merg într-acolo, răspunse Lorna.

*

– Cine e tânăra? o întrebă Con Dunshill pe soția sa.

Știa că aceasta de obicei nu se arată deloc interesată de persoanele de același sex cu ea, așa că fusese uimit și curios s-o vadă pe Elaine conversând cu o tânără femeie, și, mai ales cu una aparținând clasei inferioare.

– Habar n-am, minți ea, dând de înțeles că identitatea fetei nu o interesa.

Atenția soțului ei fu captată de apariția omului care se oferise să-i însoțească în vizita lor la grajduri. Lady Elaine se uită pe furiș spre aceea care îi era noră. Tresări smulsă din gândurile sale când îl zări pe cowboy-ul înalt și zvelt ce discuta cu Lorna Calder. Privirea sa ascuțită studie trăsăturile colțuroase ale tânărului. Asemănarea era vizibilă – o versiune mai dură a lui Seth Calder; dar acesta era Benteen, fiul ei pe care-l abandonase cu mulți ani în urmă.

N-avea nici un fel de remușcare pentru asta. Îi fusese și așa destul de greu să-l convingă pe Con să o ia cu el. Un copil ar fi complicat totul. Și-n plus, Seth avusese grijă de băiat. Benteen îi servise drept ancoră împiedicându-l

să plece în urmărirea ei. Dacă şi-ar fi luat fiul cu ea, Madelaine ştia că Seth ar fi căutat-o şi-n gaură de şarpe şi ar fi găsit-o în cele din urmă.

Madelaine – Lady Elaine – era convinsă că unele femei sunt croite pentru rolul de mamă, iar altele nu. Ea făcea parte din a doua categorie. Naşterea lui Benteen nu-i produsese nici o bucurie sau măcar o cât de vagă satisfacţie. Sarcina în sine fusese îngrozitoare. Aproape că-i distrusese chipul. Naşterea durase mult şi în orele de chin şi tortură pe care trebuise să le îndure, îl blestemase de nenumărate ori pe Seth pentru faptul de a fi plantat copilul înăuntrul ei. Când în sfârşit lepădase obiectul tuturor suferinţelor sale, nu simţise decât mulţumirea de a fi scăpat. Nu manifestase nici o dorinţă de a-l vedea sau de a-l lua în braţe pe micuţ; abia dacă se îndurase să dea voie copilului să sugă la sânul ei. Îl lăsase pe Seth să se îngrijească de toate nevoile bebeluşului.

În opinia sa, nici o femeie n-ar fi trebuit să fie obligată să aibă un copil la doar şaisprezece ani. Se simţea ca şi cum niciodată nu fusese tânără sau lipsită de griji. Întotdeauna avusese responsabilităţi şi munci de făcut – din cele care ameninţau să îi strice frumuseţea. Obişnuia să viseze rochii frumoase şi bijuterii, şi grămezi de bani pe care să-i folosească după placul inimii. Apoi, într-o zi, Con îşi adusese calul să-l adape în preajma fermei lor şi Madelaine găsise calea către bogăţiile visate. Madelaine Calder devenise Elaine Asher.

Îi fusese relativ uşor să-l manipuleze pe Con Dunshill, al doilea născut şi succesor al contelui de Crawford. La început, trebuise să se mulţumească să-i fie doar amantă. Con o bombardase cu cadouri scumpe, o îmbrăcase în rochii frumoase şi o plimbase la San Francisco şi la New-York. Ea îl convinsese că îşi părăsise bărbatul şi copilul numai datorită insistenţelor lui. Când interceptase o telegramă din partea familiei lui prin care Con era chemat de urgenţă înapoi în Anglia, ea ascunsese scrisoarea; apoi fabricase o poveste potrivit căreia aflase dintr-un ziar din Fort Worth despre moartea soţului şi a fiului său. La vremea când „găsi" telegrama în cutia poştală, Con

era deja hotărât s-o ia în Anglia cu el şi s-o prezinte drep logodnica lui. Între timp. Madelaine atinsese deja un nive satisfăcător de emancipare. Con o ajutase să-şi inventeze o biografie pe placul familiei lui; apoi, cum se spune în poveşti, trăiseră numai zile fericite.

Îşi dăduse silinţa să nu mai facă alţi copii, lăsându-le pe celelalte neveste Dunshill să asigure perpetuarea spiţei. Con trăsese concluzia că e steril, ceea ce îi dăduse soţiei sale, Madelaine, un nou ascendent asupra lui. În ciuda educaţiei sale, Con era lipsit de capacitatea de a cunoaşte şi a manevra oamenii. Elaine învăţase repede şi se îngrijise să-şi pună deoparte, în secret, o mică avere proprie. Era o experienţă nouă să ştie că bărbatul din celălalt capăt al holului era fiul ei. Acesta se mişcă încet şi Elaine îi putu vedea mai bine faţa, era acum bărbat în toată firea. Cu cât îl privea mai mult, cu atât zărea totul: ambiţie, intransigenţă şi dorinţa de a câştiga. Recunoscu acele calităţi imediat, fiindcă ştia că Benteen le moştenise de la ea.

Ce echipă ar fi putut face ei doi împreună, gîndi ea cu un oftat.

*

– A durat mai mult decât mi-am închipuit, zise Benteen. Ţi-ai găsit vreo preocupare plăcută cât am lipsit?

– Chiar înainte să vii am stat de vorbă cu doamna de care îţi spuneam, răspunse Lorna. E într-adevăr o lady. Soţul ei este un conte englez. Uite-o acolo lângă uşă, ai trecut pe lângă ea când ai venit.

Benteen întoarse capul şi se uită peste umăr la femeia mignonă, bine îmbrăcată, care ieşea la braţul unui gentleman.

– De ce a vorbit cu tine? întrebă el.

– Cred că din cauză că eram singura femeie din jur.

Lorna nu era nici ea prea sigură.

– A fost foarte amabilă. Mi-a promis c-o va trimite pe camerista ei să-mi aducă un flacon cu o loţiune specială, ca să-mi îngrijesc pielea.

– Nu poți să-ți cumperi ceva și singură? N-avem nevoie de pomană de la oameni dintr-ăștia, insistă el iritat.

– Nu e pomană, îl contrazise Lorna. E la fel ca atunci când Mary îmi împrumută din papiotele ei ca să-ți cos pantalonii. Femeile trebuie să se ajute între ele...

Benteen se simțea tentat să-i ordone să refuze cadoul, dar își jurase să nu-și mai impună propria voință asupra Lornei.

În clipa când menționă numele lui Mary, gândurile Lornei zburară la prietena ei.

– Ai văzut-o pe Mary? întrebă ea. Spunea că va mai rămâne împreună cu Ely încă vreo câteva zile. Sunt tot aici, nu-i așa?

– Da. Ely își repară căruța.

– Mă gândeam eu că Mary n-are să plece fără să-și ia rămas bun de la mine, spuse Lorna ușurată. Mă simt de parcă aș fi cunoscut-o dintotdeauna.

Viața părea făcută din permanente despărțiri.

– Mi-e greu să mă împac cu gândul că poate n-am s-o mai revăd nici pe ea vreodată.

– Am vândut vitele.

Benteen schimbă subiectul, neplăcându-i sentimentul de vină pe care i-l crea remarca ei.

Lorna își dădu seama că încă nu se interesase despre succesul ieșirii lui din dimineața aceea. Vitele, mereu vitele.

– Sper că ai obținut un preț bun pe ele.

Era un comentariu banal, oferit mai mult din datorie decât din interes sincer.

– Optsprezece dolari de cap.

– Asta înseamnă mult?

– E ceea ce se obține de obicei pentru calitatea întâi – uneori chiar douăzeci de dolari, o lămuri el dorind s-o asigure că era un preț foarte bun. Este o mare cerere de carne de vită pe piețele europene. De-asta prețurile se mențin ridicate.

Cuvintele lui îi amintiră de remarcile pe care le auzise la masă din partea altora. Un zâmbet începu să-i gâdile colțurile gurii când se gândi la comentariile hazlii ale lui Bull Giles.

– Am zis ceva caraghios?

Benteen îi scrută încruntat fața.

Lorna își rectifică imediat expresia, hotărând într-o clipă că era mai bine să nu testeze capacitatea de amuzament a lui Benteen.

– Nu, nu deloc. Mă gândeam la altceva.

– Ai mâncat?

– Da, ce-i drept.

Era decisă să nu-i ascundă nimic.

– Toate mesele erau ocupate, în afară de una. Domnul Giles mi-a sugerat s-o împărțim.

– Giles? Bull Giles?

– Da. A sosit aici în Dodge, adăugă ea o informație de altfel evidentă.

– Ca soț al tău am dreptul să-ți cer să încetezi orice discuție cu omul ăsta, se pronunță Benteen.

– Nu am făcut nimic ca să merit reproșuri din partea ta, îi răspunse rece Lorna. Și, în plus, oricum plecăm mâine. Mai mult ca sigur că domnul Giles e încă o persoană de la care-mi voi lua rămas bun fără a o mai vedea vreodată.

– E a doua oară că spui asta. Ai vreun motiv special ca să repeți o asemenea frază? spuse rigid Benteen.

Lorna ar fi dorit din toată inima să nu aibă nici un motiv. Era prea deprimant.

– Nu. Nici unul, zise ea fără chef.

Un zâmbet acru îi strâmbă trăsăturile.

– Știi, am mai crescut, Benteen. Acum îmi pot lua rămas bun de la oameni fără să mai plâng toată ziua după aceea.

Era rândul ei să schimbe subiectul.

– Tu ai mâncat?

– Nu.

– Mergem în restaurant, atunci? sugeră ea. Am să beau un ceai cît timp servești tu masa.

*

În seara aceea, după cină, Lorna se retrase în camera de hotel, în timp ce Benteen se scuză din nou și plecă.

Prea neliniştită ca să adoarmă, Lorna se aşează pe pat şi începu să citească ziarul cumpărat de el. Fu surprinsă să audă un ciocănit în uşă. I se părea imposibil ca Benteen să revină atât de devreme şi, oricum, el avea cheie. Se îndoia că Bull Giles ar fi fost atât de obraznic încât să îndrăznească s-o caute în cameră. Se uită la valiza de lângă pat unde îşi ţinea pistolul dăruit de Benteen.

– Cine e? întrebă Lorna şi se trase mai aproape de valiză.

– Sunt camerista doamnei contese de Crawford, se auzi răspunsul precis. Doamna contesă m-a trimis cu loţiunea aceasta.

Lorna nu uitase, dar crezuse că femeia sfârşise prin a-şi uita promisiunea. Traversă încăperea şi merse să descuie uşa. Camerista se afla în prag, îmbrăcată într-o rochie neagră cu şorţ alb şi o bonetă dantelată pe cap. Avea un aer tot atât de ţeapăn şi de apretat ca şi hainele ei. O inspectă pe Lorna cu privire severă.

– Loţiunea, doamnă.

Camerista păru să pufnească a dezaprobare în clipa când îi întinse borcănelul cu cremă.

– Transmiteţi-i, vă rog, mulţumirile şi urările mele de bine excelenţei sale, zise la fel de formal Lorna şi apucă strâns recipientul, tremurând de emoţie la gândul că în curând pielea ei avea să fie tot atât de fină ca a contesei de Crawford. Camerista păru vag surprinsă că Lorna era capabilă de o exprimare civilizată.

– Am să-i transmit, doamnă.

Făcu o plecăciune scurtă şi se depărtă grăbită, în rochia ei apretată. Loţiunea întrunea într-adevăr calităţile aşteptate. Lorna ar fi putut să jure că resimţise diferenţa de îndată ce şi-o aplicase pe faţă şi pe mâini. Abia aştepta să i-o arate lui Mary. Ştia că, dacă avea s-o folosească cumpătat, putea să se bucure de ea mult timp.

Entuziasmul Lornei însă scăzu când se gândi la prietena sa. Sperase că o va putea convinge pe Mary să rămână cu ei. În condiţiile în care căsnicia ei se desfăşura tensionat, Lorna ştia că drumul până în Montana îi va părea lung şi însingurat.

Benteen reveni din nou spre ziuă, când Lorna dormea deja. Ea nu îl auzi dezbrăcându-se şi nici nu-l simţi când se strecură grijuliu lângă ea, atent să n-o atingă. Primele raze ale soarelui străluceau în fereastră când el apăru în picioare lângă marginea patului, gata îmbrăcat.

– Trezeşte-te, Lorna, îi zise scurt.

Ea tresări şi clipi somnoroasă spre el. Timp de câteva secunde, privirea ei îl învălui caldă, apoi totul dispăru ca o părere.

– E timpul să plecăm, ghici ea.

El dădu din cap.

– Am să aduc căruţa în timp ce te îmbraci. Ne vedem jos.

– Bine, oftă ea, dar el era deja la uşă.

Căruţa acoperită cu un coviltir uzat ajunse în tabără la primele ore ale dimineţii. Lorna fu întâmpinată de un peisaj de-acum familiar. Căruţa multifuncţională care ţinea loc de bucătărie se afla în plină activitate, călăreţii şedeau în jurul focului şi îşi beau cafeaua sau gustau din micul dejun pregătit de Rusty.

În faţa căruţei ei, Mary spăla nişte haine. Îşi asumase rolul de spălătoreasă, scutindu-l astfel pe bucătar de una din sarcinile lui.

Când Benteen opri cu zgomot zornăitor căruţa, Ely se ridică de la locul unde repara o pereche de hăţuri şi veni să-l ajute la deshămat. Benteen sări de pe capră şi o ajută pe Lorna să coboare, sprijinind-o delicat de mijloc.

– Mă gândeam c-ai vrea să ştii, Benteen – Ely continua să se ocupe de cai în timp ce vorbea – eu şi cu Mary am discutat. M-am hotărât să mergem cu voi în Montana şi poate să facem rost de o bucată de pământ acolo. Aş putea creşte câteva vite şi poate aş lucra şi pentru tine pe deasupra.

– O să am nevoie de câţiva călăreţi, răspunse Benteen.

Lorna auzea şi se uita plină de uimire la cei doi bărbaţi. Cum de puteau trata cu atâta indiferenţă o decizie aşa de importantă? Parcă ar fi discutat despre vreme. Îşi

adună fustele şi o luă la goană spre căruţa Stantonilor. Mary storsese apa din ultima cămaşă şi o întinsese pe iarbă lângă celelalte rufe.

– E adevărat?

Lorna nu aşteptă ca Mary să se întoarcă.

– Veniţi cu noi?

Mary se îmbujoră şi-i zâmbi călduros.

– E adevărat.

Dar Lorna nu putea rămâne la fel de calmă ca şi ceilalţi la auzul acestor veşti. Izbucni în râs şi se aruncă de gâtul lui Mary.

– Nu-mi vine să cred! strigă ea. Speram că ai să vii. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Mary continua să zâmbească, dar în ochi îi apăru o luminiţă de seriozitate.

– O combinaţie întreagă de motive, recunoscu ea. În cele din urmă mi-am dat seama că Ely n-ar fi fost fericit ca fermier. Încerca doar să-mi facă mie pe plac, fiindcă dorea să-mi asigure un cămin. Am trăit ca fiică de fermier atâţia ani şi am crezut că voi fi şi nevastă de fermier. Tot timpul am încercat să-l transform pe Ely din cowboy în fermier. Meseria unui bărbat e fala lui. Dacă încerci să-l schimbi, nu vei mai avea un bărbat în casă, ci o cârpă.

– Nu te cred că ai vrut cu adevărat să faci aşa ceva.

– Nu conştient, însă am vrut. Şi, în plus, am mai descoperit că ţin la orgoliul meu, adăugă Mary. Dacă m-aş întoarce la rudele mele din Yoway, ar fi ca şi cum am recunoaşte că nu suntem în stare să ne descurcăm singuri.

– Dar sunteţi în stare, insistă Lorna.

– Cândva eu eram aceea care te încuraja pe tine, remarcă trist Mary. Niciodată n-am avut o prietenă adevărată până acum, Lorna. Cred că ultimul motiv ai fost tu.

Amândouă erau pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Dacă şi a doua jumătate a călătoriei e la fel ca prima, atunci mai bine ne-am picta un semn pe căruţă, ca cei din '49, sugeră Lorna cu voce sugrumată de emoţie. Montana sau Bust!

16

Drumul spre vest pornea din Dodge City, tăind capătul vestic al Kansasului în direcția Ogallala, prelungindu-se apoi către marginea sudică a dealurilor nisipoase din Nebraska. De acolo, drumul cotea către vest, spre teritoriile Cheyenne și Wyoming.

Cireada de peste două mii de vite Longhorn – numărul lor era redus în urma vânzării a trei sute de juncani – părăsise de o săptămână Dodge City. Deoarece acum aveau mai puține animale în grijă, Benteen nu angajase noi oameni în locul lui Jonesy și al lui Andy Young. Benteen călărea dinaintea convoiului cu scopul de a afla un loc potrivit pentru re. Era o după-amiază însorită de iulie. Preeria rămânea peste tot aceeași – se părea că merseseră mile întregi fără a întâlni un copac. În urma căruțelor, cireada înălța un nor de praf la orizont.

Deodată, Benteen auzi zgomotul îndepărtat al unei căruțe în stânga sa. Privind într-acolo, văzu o căruță trasă de doi catâri. Semăna cu o Conestoga fără coviltir. Vreun fermier o folosise probabil pentru a-și aduce familia în vest, apoi o transformase, adaptând-o nevoilor gospodărești. Dorind să evite orice neplăceri cu fermierii, Benteen dădu pinteni calului, grăbindu-se să intercepteze căruța înaintea celorlalți.

Zărindu-l pe Benteen, omul opri catârii. Soarele necruțător al Kansasului arsese fața fermierului într-o nuanță de rumen închis. Avea ochii înfundați în orbite și prostiți și părea resemnat față de războiul constant pe care-l ducea cu natura.

– Căldură mare, este? remarcă leneș Benteen și își scoase pălăria pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte cu mâneca cămășii.

– Mereu e așa. Tu, tot cu cireada aia?

Omul vorbea scurtând propozițiile ca și cum ar fi vrut să scutească un efort.

– E cireada mea, recunoscu Benteen. Mă cheamă Calder. Benteen Calder.

– Casa mea, pe-aproape. Fermierul arăta cu un gest peste umăr. Apa şi iarbă destulă. Din partea mea, le culci colo. Muierea şi cu mine avem nevoie de cărbune la iarnă.

Bălegarul uscat de vită sau de bivol era adesea numit de localnici „cărbune de preerie". Într-un loc în care nu existau prea mulţi copaci, acesta reprezenta unica sursă de combustibil. Cu puţină grăsime deasupra, „cărbunele de preerie" ardea cu flacăra vie şi făcea multă căldură.

– Am să merg să văd locul, zise Benteen.

– Grindina mi-a vânturat recolta acum o săptămână.

Ceea ce explica de ce omul era dispus să-i primească vitele pe păşunea lui. Acestea nu mai puteau strica o recoltă deja distrusă.

Ţinând hăţurile cu îndemânarea de veteran pe care o dobândise, Lorna mergea în urma căruţei-bucătărie îndreptându-se spre locul pe care Benteen îl alesese pentru popas. Căruţele aveau să fie plasate între cireadă şi casa fermierului, la o sută de iarzi distanţă de aceasta.

Drumul îi ducea prin faţa casei fermierului. Era prima oară când Lorna vedea un exemplar al acestui gen de construcţii; uşa şi ferestrele aveau cadrul din lemn iar acoperişul apărea ca o combinaţie de iarbă, pământ şi ţăruşi. Lorna se holba uimită la ciudata structură şi la smocurile scurte de iarbă care creşteau din stratul de pământ care acoperea acoperişul.

O femeie stătea în pragul colibei primitive şi îşi ştergea cu fervoare mâinile în şort. Lorna ridică mâna şi o flutură în direcţia ei. Deodată, femeia începu să alerge spre căruţă.

– Opriţi! strigă ea. Vă rog, opriţi!

Femeia părea atât de disperată, încât Lorna crezu că avea nevoie de ajutor şi trase hăţurile. Lacrimile curgeau pe faţa femeii în timp ce alerga pe lângă căruţă; în cele din urmă, caii se opriră şi Lorna sări repede jos.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea neliniştită în timp ce femeia rămăsese în faţa ei mută, acoperindu-şi gura cu palma.

– Mulţumesc.

Femeia îşi înăbuşea suspinele şi întindea mâna spre Lorna de parcă ar fi vrut s-o atingă.

– Ce este? o întrebă din nou Lorna şi se uită îngrijorată spre casă, întrebându-se dacă era cineva bolnav sau rănit.

– Iartă-mă, făcu femeia, râzând printre hohote de plâns. E atâta timp... de când n-am mai văzut o femeie albă.

Lorna simţi un fior rece pe şira spinării când auzi explicaţia. Doamne, ce fel de viaţă era aceea în care o femeie ajungea să plângă de bucurie la vederea altei femei?

– Probabil îţi închipui că sunt nebună.

Femeia ridică mâinile şi le împreună pe piept, într-o atitudine de rugăciune.

– Dar nu v-am putut lăsa să treceţi aşa... fără să vorbim. Alfred nu mi-a spus că sunt şi femei în convoi. Se uită la Mary, care venise din urmă şi oprise şi ea să vadă ce se întâmplă.

– Alfred e bărbatul meu. Am crezut că am vedenii atunci când te-am văzut făcând cu mâna. Am crezut că pustietatea asta m-a făcut până la urmă să-mi pierd minţile.

Femeia rostogolea repede cuvintele, neliniştită. Lorna simţea că i se frânge inima de mila femeii, dar, totodată, era puţin înfricoşată de acest tablou.

– N-ai vedenii, o asigură Lorna... Ea e Mary Stanton, iar eu sunt Lorna Calder.

– Mă cheamă Emma Jenkins.

Ridică deodată mâna şi-şi netezi şuviţele răzleţe de păr care îi scăpaseră din cocul strâns neglijent.

– Doamne, cred că arăt într-un hal... zise ea.

Lorna trase concluzia că femeia încetase să se mai preocupe de înfăţişarea ei, descurajată probabil de cearcănele negre de sub ochi şi de gălbejeala întregului ei chip atunci când se privea în oglindă. În sinea sa, Lorna jură că ea însăşi nu se va lăsa niciodată doborâtă în felul acela.

– E ţinutul ăsta, înţelegi, insistă Emma Jenkins, arătând cu un gest înciudat către preeria singuratică ce

se-ntindea dintr-un orizont într-altul. Când auzi cum şuieră vântul...

Benteen se apropia călare să vadă ce se întâmplase cu cele două căruţe oprite. Calul său se opri pe loc la câţiva paşi de femei, dansând nervos din copite.

– Care-i problema?

Le măsură cu privirea pe cele trei femei care stăteau de vorbă în drum.

– Doamnă Jenkins, ţi-l prezint pe soţul meu, Benteen Calder.

Lorna ignora cu tact întrebarea lui.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă Jenkins, zise Benteen, ducând un deget la borul pălăriei.

Emoţia momentului făcea ca fiecare din reacţiile femeii să fie exagerate. Plină de entuziasm cu câteva secunde în urmă, acum se arătă jenată, pradă remuşcărilor.

– Iertaţi-mă. Mi-e teamă că am reţinut-o prea mult pe soţia dumneavoastră, recunoscu ea neliniştită. Ştiu că doriţi să întindeţi tabăra pentru la noapte şi eu vă ţin din treabă.

– Mă bucur că m-ai oprit, zise Lorna. Am avut ocazia să vă mulţumim pentru că ne-aţi lăsat să poposim aici.

– Aţi putea... începu ea către Lorna, apoi se întoarse brusc spre Benteen... aţi putea, vă rog, să veniţi la noi la masă diseară?

Răsucindu-se spre Mary, o incluse şi pe ea.

– Şi dumneata cu soţul dumitale, doamnă Stanton? Ar fi atât de plăcut să luăm masa împreună... să mai stăm de vorbă. Oh, vă rog, veniţi.

– Suntem onoraţi, o asigură Lorna. Aproape că-i veni să plângă văzând cât de flămândă era Emma Jenkins de o companie.

Mary era mai conştientă de efortul pe care-l presupunea prezenţa a patru guri în plus la masă pentru o familie izolată la frontieră.

– N-am vrea să vă deranjaţi prea mult din pricina noastră, protestă ea blând. Poate ar fi mai bine să trecem într-o vizită după cină.

– Vă rog, vreau să veniți, insistă Emma Jenkins. Avem un cocoş bătrân care o ciupeşte pe fetița mea de fiecare dată când mititica iese în curte. Nepricopsitul, de mult timp aşteptam un prilej să-i iau gâtul.

– Bine, atunci dacă sunteți sigură, acceptă Mary cu reținere.

– Sunt sigură, răspunse fericită femeia.

*

Pereții groşi de lut ai casei făceau ca interiorul să fie răcoros indiferent de temperatura de afară, totuşi înăuntru aerul era jilav şi rece ca într-o peşteră. Pereții erau acoperiți cu ziare vechi pentru a lumina puțin camerele. Un covor uzat acoperea podeaua de lut iar salteaua de paie a patului din colț era învelită într-o cuvertură țesută din petice viu colorate. La ferestre atârnau draperii de muselină şi o valiză mare fusese convertită într-un pătuț de copil. O a doua valiză era trasă lângă masa cu cele două scaune. Alte câteva cutii serveau drept scaune suplimentare. În ciuda micilor eforturi vizibile ce încercau să creeze o atmosferă intimă, Lornei locul îi păru sumbru, lipsit de bucurii. Pe covor se zăreau pete de apă, ce indicau spărturi în tavan. Iar bucata de pânză înflorată de pe masă aducea mult cu fusta ruptă dintr-o rochie veche. Totuşi, masa era aşternută cu un serviciu frumos de porțelan albastru, o ciudată reminiscență de lux printre atâtea detalii sărăcăcioase.

Emma Jenkins era îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei; vopsită într-o nuanță de albastru închis, rochia sugera mai mult o uniformă de servitoare decât un veşmânt pentru ocazii speciale; părul şaten îl avea strâns pe creştet într-un coc simplu. O fetiță cu părul încâlcit se ascundea în spatele ei, sugându-şi de zor degetul şi zgâind curioasă ochii rotunzi spre cei patru străini intrați în încăpere.

– Nu vrei să-i saluți pe oaspeții noştri, Elizabeth? încercă Emma s-o convingă pe micuța de doi ani să i se dezlipească de fustă, însă aceasta îşi ascunse fața.

– Îmi pare rău, se scuză Emma. Mă tem că e cam timidă. Până acum n-a mai văzut pe nimeni în afară de Alfred şi de mine.

– Copiii de vârsta ei sunt de obicei timizi, o asigură Mary.

– Ce serviciu frumos, lansă Lorna un compliment.

– Mulţumesc, răspunse Emma radiind. L-am adus tocmai din Ohio. Şi n-am spart decât o farfurie pe drum.

– Nevastă-mea a plâns o săptămână pentru farfuria aia, adăugă Alfred Jenkins; până şi el se mai trezise din amorţeală de dragul vizitatorilor.

– Vă rog, luaţi loc, îi invită Emma.

Alfred insistă ca Mary şi cu Lorna să ia loc pe singurele scaune existente în casă, iar Benteen şi cu Ely se aşezară pe cutii. Alfred şi Emma Jenkins se înghesuiră pe valiză, cu micuţa Elizabeth în braţele Emmei. Pe lângă tocana de cocoş mai serviră cartofi, turtă de porumb şi mămăligă. Înainte de a porni să mănânce, Alfred plecă fruntea şi rosti o rugăciune.

– Tatăl nostru, ne-ai luat recolta, dar ne-ai adus în schimb „cărbuni" pentru iarnă şi oaspeţi de cinste la masă. Îţi mulţumim pentru acestea. Amin.

Cuvintele lui simple stârniră multă smerenie în inima Lornei. Generozitatea cu care această familie se grăbea să împartă cu ei puţinul de care dispunea o făcu să-şi reconsidere propria atitudine. Băgă de seamă că gazdele mâncau puţin pentru a-i îndestula pe musafiri.

Bineînţeles că Emma Jenkins era prea emoţionată şi prea nerăbdătoare să pună întrebări pentru a mai mânca. Alfred părea tot atât de interesat ca şi ea să afle ce se mai întâmplase în lume. Discutau toţi la grămadă, bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei, încât era de mirare că se puteau înţelege unii pe alţii.

După cină, bărbaţii ieşiră afară să fumeze. Emma se arătă covârşită de ruşine când Lorna şi cu Mary se oferiră s-o ajute la spălatul vaselor. Nu putea accepta aşa ceva:

erau doar musafirele ei. Depozită cu grijă serviciul într-o cratiță și insistă că avea să-l spele mai târziu.

Se înnoptase deja când Benteen intră în casă, anunțând că venise timpul de plecare. Cu lacrimi în ochi, Emma îi îmbrățișă și le mulțumi pentru vizită.

Mergând alături de Benteen, Lorna se uită peste umăr. Femeia stătea în picioare în prag ca atunci când o văzuse prima oară. Lorna o salută cu mâna.

De data aceasta, Alfred Jenkins fu acela care veni în grabă după ei. Lorna și Benteen se opriră să-l aștepte. Când îi ajunse din urmă, Alfred vorbi încet, având grijă ca șoaptele sale să nu fie purtate de vânt până la urechile nevestei lui.

– Voiam numai să vă mulțumesc pentru bucuria pe care i-ați făcut-o muierii mele în seara asta.

Rostea pe de-a-tregul propozițiile, ceea ce arăta cât de profund emoționat era.

– N-am mai văzut-o zâmbind de mult timp. Ați ajutat-o grozav.

Părea stânjenit că vorbise atâta și se răsuci pe călcâie pornind iute înapoi spre casă.

– Nu am putea face ceva pentru ei, Benteen? murmură Lorna. Ceva mai mult decât mormanul de bălegar pe care-l vom lăsa în urmă.

Benteen tăcu un timp înainte de a răspunde.

– Să vedem ce-i de făcut, mâine în zori.

Când ajunseră în tabără, Lorna se retrase direct în căruță. Pe lângă că era obosită de atâta discutat, avea o grămadă de lucruri la care dorea să se gândească în intimitate – în principal, voia să reflecteze asupra hotărârii sale de-a nu se lăsa înfrântă, psihic și fizic, de condițiile neprielnice ale vieții precum acea femeie.

Dormea singură în căruță. De când plecaseră din Dodge City, Benteen se culca afară, înfășurat în pătură alături de ceilalți călăreți. Schimbarea aceasta nu trecuse neobservată printre membrii convoiului, dar nimeni nu speculase cu voce tare despre posibilele motive.

*

Când Lorna se dădu jos din căruță a doua zi dimineața, primul lucru pe care îl observă fu casa cu acoperiș de iarbă. Zorii trandafirii își azvârleau umbrele pe pereții de lut ai acesteia. Lorna întoarse capul și scrută grandoarea singuratică a câmpiilor cu un fel de sfidare în privire, apoi păși spre căruța-bucătărie pentru a-și lua micul dejun.

– Ce s-a-ntâmplat cu puștiul? îl întreba Shorty Niles pe Rusty.

Amândoi bărbații se uitară pe furiș la Joer Dollarhide care ședea deoparte, abătut și tăcut. De obicei, băiatul se întorcea după un minut cu farfuria goală, acum însă părea a nu se fi atins de mâncarea din fața lui.

– Dumnezeu știe.

Rusty ridică din umeri, dar grimasa din colțul gurii lui exprima îngrijorare.

– Noaptea trecută l-am invitat să râșnească cafeaua și n-a vrut.

Râșnitul cafelei era o îndeletnicire râvnită de toți membrii grupului, întrucât Arbuckle Coffee Company punea un baton de mentă în săculețele de o livră. Tuturor cowboy-lor le plăceau dulciurile și cine râșnea cafeaua căpăta bomboana.

Dacă Joe Dollarhide scăpase ocazia, atunci cu siguranță că era ceva în neregulă.

– Bună dimineața.

Lorna se întoarse și-l descoperi pe Benteen în picioare în spatele ei, cu o ceașcă de cafea în mână. Urmă un moment penibil în care Lornei îi fu greu să suporte privirea iscoditoare a ochilor lui negri. Apoi el coborî privirea pentru a sorbi din cafea, și impesia se împrăștie.

– Cum te simți în dimineața aceasta? îl întrebă ea.

– Pe cât de bine se poate în actualele împrejurări.

Vocea lui suna sec, fără vreo undă de reproș sau nemulțumire. Ea percepu scânteia de tensiune sexuală și știu exact ce însemnau cuvintele lui. Dar el nu aștepta

nici un răspuns, pentru că vorbi din nou, de astă dată adresându-se lui Shorty.

– Când termini de mâncat, aş vrea să te duci la cireadă. Spaniolul mi-a spus că azi noapte două vaci au fătat câte un viţel. Ia viţeii şi du-i familiei Jenkins.

– 'nţeles, zise Shorty cu farfuria pe genunchi.

– Vaca lor trebuie să aibă destul lapte pentru a hrăni doi viţei. Familia Jenkins va avea carne de vită la iarnă.

– Carne şi „cărbune", zise Lorna surâzătoare. Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi mie, ci vacilor.

Un evantai firav de riduri înflori deodată în colţul ochilor lui Benteen.

– Domnu' Calder?

Joe Dollarhide lăsă farfuria jos şi se ridică în picioare, îndreptându-se către bucătărie; era stânjenit acum că atrăsese atenţia lui Benteen şi îşi freca mâinile de coapse într-un gest nervos. Se apropie cu un anume grad de nesiguranţă.

– Ce e, Dollarhide?

Benteen crezu că ştia deja. Noaptea trecută îl văzuse pe băiat uitându-se lung la ferestrele luminate ale colibei, cu privirea împăienjenită de dor.

– Mă gândeam... fiindcă fermierul ne-a lăsat să paştem vitele pe pământul lui, poate ar trebui să facem şi noi ceva în schimb. Hatâr pentru hatâr, sugeră el, dorind să pară convingător.

– La ce te-ai gândit? îl îmboldi Benteen fără să-i spună băiatului ce făcuse el însuşi deja.

– Mă gândeam... aş putea face muncile în dimineaţa asta pentru el – să mulg vaca, să dau apă la porci, zise băiatul cu sinceritate.

– Te-ai gândit, ha?

Benteen sorbi din cafea studiind statura deşirată a tânărului peste buza cănii.

– Poate ar fi mai bine să te decizi dacă vrei să devii cowboy sau fermier. N-am mai văzut cowboy care să dorească să mulgă vaca şi să adape porcii.

– Vreau să devin cowboy.

Joe Dollarhide înțepeni, întrebându-se dacă Benteen ghicise adevărul că apropierea de o fermă îi stârnise deodată dorul de ferma tatălui său.

– Cum se face că nu exersezi cu lasso-ul la ora asta? îl provocă liniştit Benteen, deoarece Joe exersa de obicei de dimineața până seara, încercând să capete cât mai multă îndemânare în mânuirea acestui instrument atât de folositor cowboy-lor.

– În ultima vreme nu mi-a scăpat nimic; e de ajuns să arunc frânghia – la cap sau la picior, declară Joe. Întrebați-l pe Yates. M-am descurcat într-una.

– În cazul ăsta, vom avea nevoie de un călăreț în plus la coada cirezii în dimineața asta. Sunt vreo două vaci cărora n-o să le placă faptul că le-am luat viței ca să-i dăm unui fermier. Crezi c-o să faci față?

– Puneți-mă la treabă şi o să vedeți.

Dorul de casă dispăruse ca prin farmec în fața şansei de a fi în sfârşit mai mult decât un simplu ajutor de paznic.

– Atunci, mai bine vezi de-ți termină masa şi pregătește-ți un cal, îl îndemnă Benteen. Toată lumea e pregătită să-ncalece.

– Da, domnule.

Joe Dollarhide râse satisfăcut şi merse înapoi să-şi culeagă farfuria şi să înfulege restul mâncării reci.

Benteen sorbi ultimii stropi de cafea şi-i înmână ceaşca lui Rusty. Privirea lui se îndreptă scurt spre Lorna.

– Mă duc să mă-ngrijesc de cireadă. Ne vedem la amiază.

Lorna se uită în urma lui uimită.

– Rusty, cum de-a ştiut că Joe tânjeşte după casa lui?

– Instinctu', aş zice.

Bucătarul privi gânditor în direcția lui Benteen.

– Unii se pricep la vite, da'habar n-au să se poarte cu aceia care îngrijesc vitele. Benteen însă ştie cum să-i ia pe oameni.

Apoi, privind-o cu coada ochiului pe Lorna, adăugă:

– Sigur, cu femeile e altă treabă. Soiul ăsta nu se mână cu una cu două.

– Poate din cauză că nu vrem să fim „mânate", sugeră Lorna.

– Poate, cedă el ridicând din umeri cu indiferență. Până una, alta, vezi că-i o râpă cu flori sălbatice aici în dosul căruței.

Un zâmbet tremură pe buzele Lornei, în ciuda rușinii pe care ar fi trebuit s-o simtă.

– Oh, mulțumesc, domnule Rusty.

În răstimpul care trecuse de la acea primă ocazie, Rusty se referise întotdeauna la plimbările ei datorate nevoilor fiziologice printr-o întrebare discretă despre florile sălbatice pe care le întâlnise în drum. Aceasta devenise o glumă intimă între ei doi. Cine ar fi crezut c-o să ajungă să râdă împreună cu un bărbat despre necesitățile ei trupești?

*

Când Shorty Niles și cu Joe Dollarhide plecară la fermă cărând cu ei cei doi viței nou-născuți, Lorna îi urmări din tabără. Zâmbi auzindu-l pe Alfred Jenkins strigându-și nevasta. Vocea lui răsună până în tabără.

– Emma! Emma! Vino repede!

Lorna știu că rugăciunea lor din seara aceea avea să includă și o referire la neașteptatul plocon. Lucrul acesta o făcu să se simtă bine.

*

Temperaturile înăbușitoare ale începutului de iulie nu dădeau semne că aveau să cedeze de trei zile de când traversau pustiul sterp al preeriei. Spaniolul era singurul care nu părea afectat de căldură, glumind în prezența celorlalți că sângele lui abia începea să se încălzească. Fulgerele brăzdară cerul trei nopți la rând, ținând vitele într-o permanentă stare de neliniște.

Benteen dormea ușor, ghemuit pe pământ lângă căruță. O voce șoptită îl strigă să se scoale pentru a intra de veghe. Era o lege nescrisă că nu trebuie să scoli un

om adormit scuturându-l sau atingându-l – a face aşa ceva ar fi fost echivalent cu a-i lipi ţeava puştii de tâmplă.

Înlăturând pălăria care-i acoperea faţa, Benteen dădu cu ochii de Shorty stând în picioare lângă el. Focul era stins, dar deasupra sa fulgerele străluminau cerul în şiruri neîntrerupte. Benteen sări în picioare.

– Nu-i a bună acolo sus, murmură Shorty. Mai bine te-ai descotorosi de metale.

Pe timp de furtună, călăreţii se temeau mai mult de fulgere decât de panica vitelor. Obişnuiau să aştearnă ţinte pe câmp în stare să atragă săgeţile de foc izbucnite din cer. Există o anume superstiţie cum că metalele ar fi pus în pericol viaţa călăreţilor, de aceea, în timpul nopţilor cu furtună, un cowboy se lipsea de cuţitele, pintenii şi chiar de pistoalele sale.

– Trezeşte-l pe Spaniol. Spune-i că e nevoie să stea iar de veghe, ordonă Benteen. Dollarhide e prea tânăr să se descurce pe vreme de furtună.

Shorty încuviinţă din cap iar Benteen se apropie de calul său de noapte, un bidiviu botezat Mouse, şi care-l aştepta gata înşeuat şi pregătit.

– Sper că ştii nişte psalmi cumva.

Când cei doi călăreţi ajunseră la cireadă, câteva vite se ridicară în picioare, conştiente de schimbarea supraveghetorilor. Câteva minute mai târziu, se aşezară din nou.

Era linişte, prea linişte. Benteen îşi struni de câteva ori bidiviul, rămânând pe loc să asculte. Aerul era înăbuşitor şi tensionat. Fulgerele luminau cireada, arătând că vitele şedeau culcate, dar în depărtare se auzea trosnetul înfundat al tunetului. Părea să se apropie de ei. Când trecu pe lângă Dollarhide, puştiul îşi făcea rondul în jurul cirezii cântând agale un cântec de dragoste. Puţin mai încolo, Benteen îl întâlni pe Spaniol.

– Căpitanul e în picioare, zise acesta din urmă, cu un gest spre juncan. Nici lui nu-i place noaptea asta.

– Cui îi place? murmură Benteen şi merse mai departe.

Juncanul conducător nu se speria prea uşor, menţinându-se constant şi neabătut în fruntea cirezii. Acum încerca aerul cu nările tot atât de atent la cele ce se întâmplau ca şi Benteen.

Cowboy-ul începu să fredoneze „The Texas Lullaby" pentru a linişti restul cirezii. Un al doilea juncan se ridică în picioare şi rămase nemişcat, în expectativă. Apoi, câte doi, câte trei, se sculară şi ceilalţi, până ce întreaga cireadă fu în picioare. Cerul devenise negru ca smoala, despicat ici-colo de arcuri de foc. Aerul greu devenise sufocant. Deodată, o lumină strălucitoare apăru în vârful fiecărui corn. Era o imagine stranie pe care Benteen avusese ocazia s-o mai vadă o singură dată în viaţa lui – această lumină fosforescentă era cunoscută în popor sub mai multe denumiri. El o ştiă drept „focul Sfântului Elmo". În momentele de beznă, nu se putea vedea altceva în afara înfricoşătoarei iluminări produse de mai bine de patru mii de coarne. Spaniolul cânta cât putea de tare din coltul său, încercând să inoculeze animalelor sentimentul că fantomaticele lumini nu reprezentau nici un pericol. Deodată se porni forfota şi animalele începură să se îmbulzească.

Un fulger albastru seceră deodată în noapte, orbindu-l momentan pe Benteen. Nici nu apucară să răsufle când pământul fu zguduit de un tunet înfiorător. Reverberaţiile care urmară fură însă acoperite de tropotul înnebunit al vitelor pornite toate în goană ca la un semnal. Calul fu aproape pe punctul de a-l răsturna pe Benteen în clipa când se repezi pe urmele animalelor fugite. Cerul îşi deschise zăgazurile biciuind pământul cu fuioare lungi de ploaie.

Spaniolul şi Dollarhide nu se zăreau nicăieri. Benteen nu vedea încotro mergea şi se lăsa purtat de calul său care era învăţat să ţină pasul cu vitele răzleţite.

Pe jumătate orbit de întuneric şi de ploaia agresivă, Benteen zărea când şi când trupurile animalelor. Luminile stranii ale coarnelor lor păreau să danseze vrăjitoreşte în furtună. Nu era timp să se gândească la pericole; dădu pinteni calului şi începu să alerge după vitele din frunte. Un singur bărbat putea întoarce cireada din drum dacă

ştia cum s-o facă. În jur se auzea doar răpăit de copite şi clămpănit de coarne lovite; iar bubuitul tunetelor înghiţea în răstimpuri tot acest vacarm. Micuţul cal de culoarea şoarecelui se azvârlea în salturi întinse, părând a atinge cu burta iarba scundă a preeriei. Alergau pe urmele juncanilor din frunte, aceia după care se orienta întreaga cireadă. Mustangul lui Benteen îşi cunoştea datoria şi se grăbea să taie calea fruntaşilor pentru a-i întoarce din drum. Din când în când, la lumina fulgerelor, Benteen îi zărea pe ceilalţi călăreţi alergând ca şi el. Curând înconjurară cireada silind-o să se restrângă concentric până ce animalele începură să se împleticească şi să se îngrămădească nedumerite una lângă alta.

Tunetele şi fulgerele se rostogoleau deasupra preeriei, iar ploaia continua să curgă constant. Nu se putea şti încă ce proporţie din cireadă se pierduse în vârtejul fugii, trebuiau să aştepte venirea zorilor. Singurul lucru care le rămânea de făcut paznicilor era să reţină pe loc grupul masiv de vite, urmând ca animalele răzleţite să fie căutate a doua zi dimineaţa. În goana lor sălbatică, vitele se distanţaseră cu opt mile de tabără. Trei călăreţi lipseau; Spaniolul, Dollarhide şi cu Woolie Willis. Existau multe ipoteze privind motivele care i-ar fi putut înstrăina pe aceştia de tovarăşii lor: un cal prăbuşit în fugă, intenţia de a urmări un alt grup de vite. Nimeni nu îşi dădu cu părerea despre soarta celor trei.

❋

Ploaia încetă înainte de ivirea zorilor iar norii se mai împrăştiară descoperind câte un fragment de cer înstelat. De-ndată ce se lumină, Rusty înhămă caii la căruţa lui şi le ajută pe Mary şi pe Lorna să facă acelaşi lucru, apoi plecară în căutarea cirezii rătăcite.

Cornutele lăsaseră urme vizibile în pământul moale. În drum, Lorna îi văzu pe câţiva din călăreţi şi bănui că umblau după vitele rătăcite. Unii dintre aceştia se opriră să discute cu Rusty, apoi plecară mai departe. Când ajunseră la locul popasului, Ely şi cu Jessie păzeau cireada.

Rusty alese un loc potrivit pentru a întinde tabăra şi se apucă să deshame caii.

– Hei, doamnelor, vreţi să-mi daţi o mână de ajutor? strigă el spre Mary şi Lorna. Băieţii ăia sunt obosiţi şi plouaţi, vor vrea cafea şi apă fierbinte de-ndată ce vin înapoi.

– Aprind eu focul, se oferi Lorna sărind de pe capră.

– Găseşti nişte vreascuri şi bălegar în căruţă la mine.

Cafeaua era aproape gata când primii călăreţi se apropiară de noua tabără. Lorna vedea aburii ieşind de pe crupele ude ale cailor. Unul din călăreţi dădu pinteni calului său pentru a ajunge în tabără înaintea celorlalţi. Vince Garvey se azvârli jos din şa, clătinându-se puţin de oboseală.

– Îl aduc pe Woolie. Are un picior rupt, îl informă el pe Rusty şi se trase lângă foc pentru a-şi turna o cafea.

Lorna remarcă o pâlpâire de uşurare în ochii lui Rusty, dar bucătarul bodogăni morocănos.

– Şi din ce-aţi vrea să fac atele în iadu'ăsta fără un pom?

Clătină capul spre Mary şi Lorna.

– Scuzaţi.

– Asta te priveşte, felcerule, zise Vince terminându-şi cafeaua. Desfaci căruţa, n-ai încotro.

Calul său rămăsese în locul unde descălecase cowboy-ul; capul îi atârna bleg în pământ.

– Yates ar trebui să-şi mai rotunjească herghelia de schimb, zise Vince. Caii ăştia abia se mai ţin pe picioare.

– Ce-i cu Spaniolul şi cu Dollarhide? întrebă Rusty.

Trecu o pauză lungă, timp în care Vincet îşi turnă încă o porţie de cafea neagră în ceaşcă.

– Nu vor avea nevoie de ajutorul tău.

Pentru o clipă Lorna nu înţelese; nu remarcase lipsa celor doi, aşa că iniţial îi scăpă semnificaţia răspunsului lui Vince. Se lămuri doar când văzu feţele lungi ale călăreţilor care tocmai intrau în tabără.

– Sunt morţi.

Trebuia să rostească lucrul acesta cu voce tare, dar chiar şi aşa i se părea incredibil.

– Ce s-a întâmplat?

Vince se uită le ea, apoi la Rusty şi ridică mut din umeri.

Călăreţii descălecară toţi cu o singură excepţie. Cowboy-ul rănit şedea aplecat în şa, cu faţa palidă de moarte. Benteen se alătură celor care îl coborâră pe Woolie uşor pe pământ. Pălăria acestuia căzu dezvăluind coama de bucle blonde şi dese care atrăsese porecla tânărului.

Woolie gemu prelung când Rusty îi măsură lungimea piciorului stâng.

– Merit să-mi dai un strop din licoarea ta pentru muşcături de şerpi, Rusty, rosti printre dinţi Woolie căutând să-şi ascundă durerea.

Bucătarul avea în grijă singura sticlă de alcool, cumpărată anume pentru situaţia în care vreunul din ei ar fi fost muşcat de un şarpe cu clopoţei.

– Ţi-ai rupt piciorul, nu te-a muşcat şarpele, pufni Rusty. Da', aş zice c-or să-ţi prindă bine câteva înghiţituri înainte să-ţi aşez oasele.

Când ajunse lângă căruţa sa, Rusty făcu un semn către Mary şi Lorna. Lorna era încă năucită de vestea despre moartea lui Joe Dollarhide şi a lui Bill Spaniolul.

– O să puteţi, voi doamnelor, să-l ţineţi pe Woolie cât timp îi fixez eu piciorul? şopti Rusty. N-o să se zbată prea mult, cu voi de faţă. O să vrea să vă arate ce viteaz e.

Lorna se uită nesigură la Mary.

– Cred că da.

– Tu aşează-i piciorul, Rusty, spuse Mary. Lorna şi cu mine o să avem grijă ca băiatul să nu-ţi dea de furcă.

Rusty desfăcu sticla şi umplu o ceaşcă mică de tinichea. Apoi se duse înapoi şi i-o întinse lui Benteen, care se aşeză pe vine lângă bolnav şi îl ajută să bea. Woolie sorbi jumătate din lichid, se înecă puţin, apoi bău restul.

– Dumnezeule, Rusty, declară el răguşit în timp ce Benteen îl ajuta să se întindă. Eşti sigur că n-ai cumpărat otravă pentru şerpi în sticla aia?

– Aşa o fi scriind pe etichetă. Eu nu prea ştiu să citesc.

Rusty luase o scândură subţire şi nişte funii de piele; ridicând un genunchi, frânse scândura în două.

Făcu un semn spre Lorna şi Mary.

– Apucaţi-l fiecare de câte-un braţ.

Când Lorna îngenunche lângă el, Benteen se retrase repede.

Woolie strânse din dinţi încercând să zâmbească.

– Ia uitaţi-vă la mine, băieţi, strigă el spre ceilalţi paznici. La un braţ cu două doamne. Aţi vrea voi să fiţi în locul meu.

Lorna nu mai văzuse niciodată un om suferind. Îi era imposibil să rămână indiferentă. Tremura de mila cowboy-ului când Rusty întinse atelele de lemn lângă piciorul stâng al lui Woolie, ţinând în dinţi curelele de piele.

– Ţineţi-l bine, zise el şi apucă cizma stângă a lui Woolie.

– O să-ncerc să nu înjur, doamnelor, spuse cowboy-ul străduindu-se din nou să surâdă. Da' sper c-o să mă iertaţi dacă scap totuşi vreo vorbă proastă.

– Nici o grijă, şopti Lorna şi mâinile ei se înfipseră în umărul bărbatului, proptindu-l de pământ.

Privirea ei rătăci spre faţa palidă a lui Woolie. Nu-şi putea face curaj să asiste la ceea ce făcea Rusty. Boabe de transpiraţie începură să răsară pe fruntea lui Woolie; făcea eforturi disperate să-şi ascundă durerea. Lorna ar fi preferat să-l audă ţipând. Trupul lui se zvârcoli deodată brusc sub mişcarea fermă a lui Rusty; apoi scoase un geamăt de agonie şi căzu moale pe spate.

– A leşinat, declară Rusty. Puteţi să-i daţi drumul acum.

Ridicându-se în picioare, Lorna se clătină cuprinsă de slăbiciune. Mâinile lui Benteen o susţinură imediat, ajutând-o să-şi revină. Lorna se întoarse pe jumătate spre el; arătându-şi obrajii palizi. Ochii lui o scrutară aparent lipsiţi de interes.

– Mai bine ia puţină cafea, o sfătui el.

Când se uită în urmă după Mary, văzu că prietena sa îl ajutase pe Rusty să lege strâns scândurile care aveau să păstreze piciorul cowboy-ului în poziţia potrivită. Lorna se

simți neajutorată. Crezuse că experiențele din ultima vreme o învățaseră să se împace cu orice situație – dar niciodată până atunci nu-i fusese dat să îngrijească un bolnav.

Se apropie de foc; nu simțea nevoia să bea cafea, totuși își turnă o porție. Cu ceașca în mână se trase spre marginea cercului, departe de grupul tăcut al cowboy-lor. Nu avusese intenția să tragă cu urechea dar când aceștia începură să discute încet între ei, auzi fără să vrea.

– Pariez că Spaniolul n-a apucat să afle ce l-a lovit, murmură Bob Vernon.

– Se zice că mai înainte să te lovească fulgerul ți se ridică părul pe ceafă, răspunse Vince Garvey și Lorna simți că-i îngheață sângele în vene. Spaniolul murise lovit de fulger.

– Mda, nu există decât o mângâiere în asta, mormăi Shorty. Spaniolul ura frigul. Personal, nu mi-ar plăcea ideea să mor prăjit, da' cred că e moartea pe care și-ar fi ales-o Spaniolul.

– Păcat că n-am găsit rămășițele băiatului să le-ngropăm, rosti Zeke Taylor clătinând capul. Mare păcat!

– L-au îngropat vitele alea când l-au călcat în picioare.

Shorty dădu peste cap cafeaua ca pe o dușcă de whisky. Lorna simți un ghemotoc de greață în stomac. Porni împleticindu-se către căruța ei și se opri lângă o roată, rezemându-se cu mâna de coviltir. Își acoperi gura cu palma; nu știa dacă încerca să înăbușe greața care o copleșise sau să-și ascundă suspinele. Își amintea cum povestise Joe Dollarhide despre ferma pe care urma s-o aibă el într-o bună zi, și cât de nerăbdător fusese acesta să devină cowboy. Nu era decât un biet băiat de țăran departe de casa lui. Acum n-avea să aibă nici măcar un mormânt în care să odihnească.

– Lorna.

Era Benteen.

Lorna își înghiți lacrimile.

– Mă... gândeam la Joe... cât de mult dorise el să devină cowboy....

– Bea-ți cafeaua.

Nu băgase de seamă că ținea încă în mână ceaşca. Benteen o forță să soarbă, împingându-i ceaşca spre buze. Licoarea amară o întări oarecum. Înălță privirea spre el, căutând în ochii lui lipsiți de emoție.

– Era atât de tânăr, Benteen, şopti cu glas înecat. Moartea lui nu înseamnă chiar nimic pentru tine? Sau a Spaniolului?

– Nu eşti singura care trebuie să-şi ia rămas bun de la prieteni.

Tonul îi era inexpresiv, ca şi chipul.

– Despărțirile mele sunt mai definitive decât ale tale.

Când el îi întoarse spatele şi se depărtă, Lorna se trezi deodată pradă sentimentelor combinate de milă şi vinovăție. Înțelese că făcea parte din codul lui să-şi ascundă durerea. Dar suferea la fel de mult ca ea, lucrul acesta îi era limpede acum Lornei. Cum de fusese atât de oarbă să nu înțeleagă adevărata lui fire mai devreme?

Micul dejun tocmai luase sfârşit când Yates, îngrijitorul cailor, ajunse în tabără aducând cu sine mai bine de jumătate din caii de schimb.

Odată cu venirea cailor, bărbații îşi lăsară farfuriile deoparte; peste cinci sute de vite se pierduseră în îmbulzeala din noaptea anterioară. Trebuiau căutate şi aduse înapoi la cireadă. Nu era vreme pentru odihnă sau pentru jelirea morților.

17

Prânzul se servea întotdeauna pe apucate. O oală de fasole fierbinte şi cafeaua erau de ajuns pentru călăreții care veneau pe rând să-şi astâmpere foamea. De obicei, un cowboy nu pierdea mai mult de cincisprezece minute pentru a înfuleca un castron de fasole, a-şi spăla gâtlejul cu o cafea şi a schimba şaua de pe cal.

– Se pare că domnul Willis s-a trezit, remarcă Lorna, văzându-l pe cowboy-ul care se odihnea la umbra coviltirului Stanțonilor. Am să-i duc niște mâncare.

După ce leșinase, Woolie fusese transportat pe pătura sa sub coviltir, unde oboseala, șocul și alcoolul își făcuseră efectul, ținându-l adormit până a doua zi după-amiază. Mary adăugă niște biscuiți lângă porția de fasole pe care o pregătise Lorna. Apoi tânăra soție a lui Benteen purtă farfuria și o ceașcă de cafea până la căruță. Woolie reușise să se ridice în capul oaselor, ținându-se de o roată, dar efortul, împreună cu durerea ascuțită din piciorul stâng, îl epuizase din nou. Respira din greu, iar fața îi era palidă sub stratul de bronz.

– *M-am gândit că poate ți-e foame.*

Lorna se aplecă și-i oferi mâncarea și cafeaua.

– *Mulțumesc.*

Tânărul nici măcar nu încercă să se atingă de bucate. Privirea lui se îndreptă către cireadă.

– Ce fac băieții? Pariez că vitele alea s-au dus până la dracu-n praznic și duse-or să rămână.

– Au reușit să prindă câteva chiar în dimineața asta, îl asigură Lorna.

Cowboy-ul avea ochii sticloși de *febră, se întoarse* totuși spre Lorna cu o expresie hotărâtă.

– Poți să m-ajuți să urc pe cal? Vor avea nevoie de ajutorul meu.

– Nu poți să călărești cu piciorul rupt, se împotrivi Lorna.

– Pune-mă în șa, că mă descurc eu, insistă el. E nevoie de călăreți și suntem și așa prea puțini.

De la dispariția Spaniolului și a lui Dollarhide, rămăseseră în grup numai șase bărbați pe care Benteen să se poată bizui în activitățile sale. Doi dintre aceștia trebuiau să păzească cireada, ceea ce însemna că doar patru se ocupau acum de prinderea vitelor rătăcite.

– Nu poți să alergi prin preerie, se încruntă Lorna.

– Probabil că nu, recunoscu Woolie, schițând un gest de durere în clipa când încercă să-și modifice poziția. Dar

sigur pot să dau înconjurul cirezii călare în locul lui Ely sau al lui Jess. Pentru asta nu-i nevoie de picioare sănătoase.

Lorna se uită lung la el, descoperind o oarecare logică în vorbele cowboy-ului. La fel ca Benteen, acesta se gândea mai întâi la vite, uitând aparent de suferință sau foame. Cireada reprezenta tot rostul muncii şi-al vieții lor pe viitor. Lorna îşi aminti cum mergea mama ei la magazin pentru a da o mână de ajutor în zilele aglomerate, în timp ce ea, Lorna, nu ridicase nici măcar un deget vreodată ca să-şi ajute tatăl.

– Doamnă Calder, nu pot să stau aici când e atâta nevoie de mine acolo, se tângui Woolie.

– Ai să stai aici până termini de mâncat.

Tresări ea însăşi surprinzându-şi tonul autoritar.

– Trebuie să prinzi putere pentru mai târziu, adăugă mai blând.

– Da, doamnă.

Tânărul luă ascultător furculița.

Lorna se ridică şi merse la căruța bucătărie. Deschise cufărul în care se aflau păturile cowboy-lor.

– Rusty, care din legăturile astea a fost a lui Joe Dollarhide?

Bucătarul se apropie curios, cu o cută între sprâncenele stufoase.

– De ce vrei să ştii? Aveam de gând s-o trimit părinților lui.

– Spune-mi care e.

Lorna îşi păstra nota de autoritate nevoind să-i dea lui Rusty explicații despre planul ei.

Ca şi Woolie Willis, acesta se conformă imediat.

– Asta de-aici.

Scoase din grămadă o legătură care nu părea prin nimic diferită de celelalte.

– Mulțumesc.

Lorna plecă înainte ca el să-i mai poată pune vreo întrebare. Ajungând la căruță, o strigă pe Mary.

– Poți să mă ajuți un minut?

Se urcă în căruță și începu să desfacă legătura; Mary ajunse iute lângă ea.

– Ce e? întrebă nevasta lui Stanton.

Lorna reușise să desfacă balotul conținând pătura și lucrurile personale ale băiatului și nu se opri să-i răspundă.

– Am să călăresc ca bărbații, zise scormonind de zor între lucruri, așa că am nevoie de altă îmbrăcăminte. Bluzele și volanele astea ar speria vitele și le-ar pune pe fugă iarăși. Joe Dollarhide avea cam aceeași statură ca mine. Cred că pantalonii lui or să-mi vină bine.

Mary se așeză pe colțul unei valize; asculta mută de uimire.

– Ce tot spui?

– Benteen a rămas fără ajutoare. Are nevoie de călăreți ca să aducă înapoi vitele pierdute.

Lorna găsi o cămașă curată și o pereche de pantaloni și le ridică în aer cântărindu-le cu un ochi critic.

– Domnul Willis spune că oricine poate călări de jur împrejurul cirezii. Așa că am să fac asta, ceea ce înseamnă că domnul Trumbo va putea merge să caute vitele.

Se întoarse spre Mary și-și ținu pantalonii dinainte, atârnați peste fustă.

– Ce crezi?

– Lorna, o femeie în pantaloni?

Mary părea convinsă că prietena sa își pierduse mințile.

– Vor fi cam lungi, dar pot să le întorc manșetele, continuă Lorna, fără a lua în seamă remarca.

Hotărârea îi era luată, așa că începu să se dezbrace. Pantalonii i se lipeau strâmți de șolduri, iar cămașa îi era prea largă în umeri. Își răsuci manșetele pantalonilor, lăsând la iveală vârfurile pantofilor. Hainele îi dădeau un sentiment ciudat, de parcă n-ar fi fost îmbrăcată cu adevărat.

– Ei?

Se uită la Mary.

– Lorna, prin pantalonii ăia se vede tot. E scandalos, declară prietena ei.

– Atunci n-am să-mi mai bag cămaşa în pantaloni.

Lorna încerca să fie degajată, ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

– Tu chiar ai de gând să faci asta, nu-i aşa? se dumiri Mary.

– Da.

– Şi de unde iei şa?

– Şaua lui Jones e în fundul căruţei lui Rusty.

Lorna se gândise la toate. Apucă boneta de soare şi şi-o înnodă sub bărbie.

Mary pufni în râs.

– Arăţi caraghios cu pantalonii ăia şi cu boneta.

Lorna se încruntă, apoi râse şi ea. Ştiau amândouă că nu exista altă alternativă decât aceea de a călări cu capul gol sub soarele arzător al Kansasului.

Când sări jos din căruţă, Lorna descoperi că îi era mult mai uşor să se mişte fără jupoanele şi volanele care o stânjeneau altădată la orice pas. Pentru a-şi ascunde nervozitatea, merse la vagonul bucătărie, prefăcându-se că nu era nimic neobişnuit în modul în care era îmbrăcată. Şocul şi neîncrederea se aşternură pe faţa lui Rusty când o zări. Lorna nu-şi mai amintea să-l fi văzut atât de uluit.

– *Vrei să-mi aduci calul, Rusty?* îl întrebă ea abrupt. Am să-l înlocuiesc pe domnul Trumbo ca să poată merge în căutarea vitelor. Bucătarul reuşi să se smulgă din uimire şi, cu un semn afirmativ din cap, dădu fuga sub coviltir să caute o funie, apoi merse spre caii de schimb. În tot timpul acesta, nu conteni s-o privească peste umăr pe Lorna, de parcă s-ar fi temut că propria imaginaţie îi juca o festă.

Aceeaşi reacţie întâmpină Lorna şi din partea lui Jessie Trumbo. Cowboy-ul rămase cu gura căscată la vederea unei femei în pantaloni, călărind bărbăteşte. Lorna descoperise că nu era mare scofală în noul stil de călărie. Rămânea în continuare o chestiune de echilibru şi de forţă a coapselor.

*

Era după-amiaza târziu când Benteen reveni în tabără, aducând cele cincizeci de vite pe care le găsise. Animalele se grăbiră să se alăture semenelor lor din cireadă, iar Benteen își struni calul, lăsând vitele să se descurce singure mai departe.

Făcu un gest către Ely, apoi se duse să-și toarne o cafea; înainte de lăsatul serii avea să dea o ultimă raită prin împrejurimi. Cu coada ochiului zări deodată o imagine ciudată. Părea a fi un bărbat cu bonetă de soare pe cap. Era imposibil – și totuși... Călărețul arăta prea suplu pentru un bărbat în toată firea – era mai degrabă un băiat. Benteen nu recunoștea nici felul în care călărea acesta. Apoi observă calul Lornei. Benteen dădu pinteni calului și se repezi să-l intercepteze pe firavul călăreț care-și vedea liniștit de rondul său. Calul se opri brusc, mușcând zăbala, la un pas dinaintea Lornei. Benteen cântări dintr-o privire cămașa mulată de sudoare, lipită de pielea femeii și pantalonii strâmți pe șolduri și coapse. Mânia clocotea undeva în sinea lui, dar era prea uluit să se mai poată exprima.

– Ce faci aici – cu hainele astea pe tine? se burzului el încruntat.

– Țin locul domnului Trumbo, ca el să poată umbla după vite.

Lorna încerca să pară calmă și să atenueze gravitatea situației printr-o atitudine firească.

– Știam că ai nevoie de ajutoare, cu necazurile din ultima vreme, și m-am gândit să fac și eu ceva. Vitele astea sunt tot atât de importante pentru viitorul meu ca și pentru al tău.

Lorna se gândise mult în timp ce călărea agale împrejurul cirezii.

Câteva minute Benteen nu zise nimic. Nu o putea contrazice decât într-o singură privință, anume dezinvoltura cu care Lorna înțelesese să încalce convențiile

atunci când se îmbrăcase în pantaloni. Totuşi, Benteen înţelegea necesitatea practică a acestei măsuri, în condiţiile în care Lorna rămânea să-l ajute. În definitiv, iniţiativa ei era binevenită.

– Când suntem în tabără, porţi rochie! îi impuse el. Nu vreau să umbli aşa în faţa oamenilor! Prin hainele astea se vede tot.

– Bine, promise Lorna şi-şi ascunse o tresărire de triumf. Dar se întristă imediat băgând de seamă expresia încordată a bărbatului a cărui privire alunecase involuntar de-a lungul trupului ei. Benteen însă nu încercă să dea glas în vreun fel dorinţei care părea să-l mistuie, nici măcar pentru a-i atrage atenţia soţiei lui asupra acestui fapt. Cu un calm aparent, îşi întoarse calul şi se depărtă.

În noaptea aceea, Lorna stătu mult trează, întinsă pe spate în culcuşul ei; era obosită, dar gândurile nu încetau s-o frământe. Benteen dormea afară, lângă roata căruţei. Lorna se întrebă dacă şi el se simţea tot atât de însingurat ca ea. Îşi aminti ce plăcut era să se ghemuiască lângă trupul lui puternic şi cald.

Erau atâtea lucruri în legătură cu el pe care ea nu le înţelesese în trecut. Poate îi lipsise experienţa vieţii; el avusese întotdeauna de înfruntat mai multe greutăţi ca ea. Era obişnuit să lovească atunci când era lovit. Nu se mulţumea să ameninţe într-o doară, ca ea.

Îşi plimbă mâna pe sân şi rememoră felul în care degetele lui îndrăzneţe se jucau cu sfârcul micuţ până ce devenea rotund şi tare – în timp, îşi aminti ea, învăţase să se bucure de detaliile acestea tot atât de mult ca şi el şi să uite de timiditatea iniţială. Poate că amintirea urâtă începuse să dispară? Poate că stătea în puterea lui s-o facă să simtă din nou acea plăcere?

Cu un oftat, Lorna se răsuci pe o parte şi încercă să închidă ochii. O irita puţin faptul că Benteen o lăsase pe ea să hotărască momentul împăcării. Totuşi dacă ar fi încercat s-o forţeze, ar fi supărat-o şi mai tare.

Totul era atât de complicat...

*

După două zile în care umblă îmbrăcată în pantaloni şi cămaşă, călăreţii se obişnuiră cu priveliştea, aşa că Lorna nu mai fu nevoită să înfrunte privirile lor curioase. Îndeletnicirea pe care o practica era ceva mai dificilă decât îi dăduse de înţeles Woolie Willis, dar Lorna descoperi că-i putea face faţă. Era chiar mândră de propria sa îndemânare.

Căutările se soldaseră cu succes – doar zece din vitele rătăcite rămaseră pierdute, restul fiind adăugate rând pe rând la cireadă. Benteen îi dădu voie Lornei să călărească într-una din poziţiile laterale, iar Woolie Willis rămase să mâne căruţa lor; tânărul se mai înzdrăvenise şi se mişca de colo-colo ajutându-se cu o pereche de cârje meşterite de Rusty. Lornei noua ocupaţie i se păru grea şi murdară, şi îi trebui multă răbdare ca să se obişnuiască.

Zece zile mai târziu, ajunseră în Ogallala, Nebraska, pe malul râului North Platte. Făcură un popas de o zi, iar Benteen merse să angajeze câţiva oameni în plus. Lorna profită de ocazie pentru a spăla hainele.

După ce termină cu rufele ei, se duse să caute hainele murdare ale lui Benteen pe care bărbatul le ţinea în sacul păturii de dormit. Din buzunarul unei cămăşi alunecă deodată o monedă; Lorna o ridică şi o examină plină de curiozitate. Nu semăna cu nici unul din banii pe care îi văzuse până atunci.

Pe una din feţe era gravat chipul unei femei. Pe cealaltă faţă era scris: „Complimente de la Miss Belle, Dodge City". Era o monedă specială, dar Lorna se lămurise acum că nu era vorba de un ban străin. Cine era Miss Belle?

În cele din urmă curiozitatea o răzbi pe Lorna. Lăsă rufele deoparte şi sări jos din căruţă.

Trei dintre călăreţi plecaseră în oraş cu Benteen, iar restul se îngrijeau de cireadă. Woolie Willis îşi încerca norocul la pescuit, pe malul râului. Mary nu se vedea nicăieri, dar Rusty trebăluia pe lângă bucătărie. Cum bătrânul călătorise în întreaga lume, ca bucătar pe vas,

părea cea mai potrivită persoană în stare să răspundă la întrebările Lornei.

– Rusty, ai mai văzut vreodată o asemenea monedă?

Lorna întinse spre el palma cu banul de alamă.

Rusty se uită, apoi îi aruncă o privire tăioasă femeii.

– De unde o ai?

Ceva din tonul lui o făcu să ascundă adevărul.

– Am găsit-o pe jos.

Dar nu-i spuse lui Rusty că moneda căzuse din cămaşa lui Benteen. Lorna nu voia să se simtă vinovată fiindcă scotocise unde nu trebuia.

– Trebui' s-o fi scăpat vreunu' din băieţi, conchise Rusty.

– Dar ce e? repetă Lorna întrebarea. E un ban?

– Face un dolar, răspunse el încercând să pară ocupat.

– Vrei să spui că valorează într-adevăr un dolar?

Lorna o studie din nou.

– Prin unele locuri o acceptă în loc de plată. Da', n-aş duce-o la orice bancă.

Rusty continua să bată apa-n piuă.

– Cine-i femeia asta – Miss Belle? E poza ei pe partea cealaltă? insistă Lorna.

– Aşa o fi, făcu Rusty îmbufnat.

În mintea Lornei, lucrurile începeau să se lege. Un dolar valoare. Anumite locuri imposibil de menţionat. Poza unei femei.

– E un fel de reclamă, ghici Lorna.

– Mda, i-ai putea spune şi aşa, confirmă Rusty.

– Pentru ce face reclamă doamna aceasta?

O furie întunecată începea să clocotească în ochii negri ai Lornei. În schimb, Rusty se înroşi până în vârful urechilor.

– Păi, eu... habar n-am, se bâlbâi el.

– Crezi că poate fi o „doamnă a nopţii"?

Lorna căută privirea lui Rusty, aşteptând să fie contrazisă.

– Dacă tot ştii, atunci ce mă mai întrebi? mormăi el iritat. Şi, oricum, nici n-ar trebui să pui astfel de întrebări.

Pantalonii ăia pe care-i porți te-au făcut să uiți ce se cuvine.

– Sunt femeie măritată, spuse Lorna solemn. Nu sunt o neştiutoare şi ar fi inutil să mă prefac că asemenea femei nu există.

– Cred şi eu. Nu prea sunt femei cu duiumu' încoace în Vest, şi, uneori, un bărbat se satură să doarmă singur.

De data aceasta Rusty era acela care o înfrunta cu privirea. Obrajii Lornei se aprinseră la auzul sugestiei că Benteen s-ar fi putut sătura să doarmă singur. Răsucindu-se pe călcâie, Lorna se grăbi spre căruță. Moneda de alamă părea să-i ardă palma. O lăsă să cadă pe saltea şi se aşeză alături, holbându-se cu neîncredere şi ciudă la portretul gravat al femeii.

Dodge City. Benteen voise să facă dragoste cu ea la hotel, după ce se îmbăiaseră. Doar că ea nu fusese în stare să răspundă avansurilor lui. În cele două nopți cât stătuseră acolo, el lipsise până în zori. Atunci trebuie să fi căpătat moneda. O gelozie sălbatică puse stăpânire pe inima ei în clipa când fu nevoită să tragă concluzia că Benteen se culcase cu o târfă pentru a-şi potoli patima. Benteen îi fusese necredincios, iar ea avea să-l ucidă pentru asta. Cu mâini tremurătoare, scoase pistolul din valiză. Avea să regrete ziua când o învățase să tragă.

Când verifică arma să se asigure că era încărcată, un nou incident apăru în memoria Lornei. Dar, în furia ei, Lorna nu voia să asculte decât de partea care spunea „o târfă în pat". Totuşi, exista şi o frază corespondentă care, cu-ncetul, îşi făcu loc în conştiința ei. „O doamnă la brațul lui."

Lorna lăsă pistolul în poală. Aşa îi spusese prostituata când i se adresase în magazinul de mode al doamnei Brown. Roşcata, pe nume Pearl, o sfătuise atunci că dacă dorea să-l păstreze pe Benteen, trebuia să se arate „mai sălbatică decât el în pat."

În decursul primelor săptămâni de căsnicie, Lorna aflase că Benteen răspundea acelei pasiuni pe care ea încercase odinioară s-o ascundă. Deşi îl alungase din patul ei, întrebarea era – până când? Dacă dorea să-şi

menţină căsnicia – şi Lorna dorea lucrul acesta – atunci venise momentul pentru o schimbare. Îl iertase pentru cele întâmplate; acum se cerea să uite cu desăvârşire.

Pistolul se reîntoarse la locul lui în valiză, împreună cu moneda de alamă a vrăjitoarei din Dodge City. Lorna îşi strânse rufele pentru spălat şi coborî din căruţă.

*

Toată ziua Lorna reflectă asupra deciziei luate. Seara târziu, când Benteen reveni din oraş, Lorna îl primi calmă. Abia remarcă pachetul uriaş pe care acesta îl adusese cu sine – crezuse că sunt produse pentru bucătăria lui Rusty, dar Benteen i-l întinse ei.

– Ţi-am cumpărat ceva, zise el simplu. A trebuit să ghicesc măsura.

Tot calmul Lornei dispăru ca prin farmec. Nu se aşteptase la un cadou din partea lui Benteen şi gestul lui o debusolă complet. Se zgâi la pachet, apoi la Benteen. Bărbatul se crispă puţin, luând tăcerea ei drept un refuz faţă de orice ar fi venit din partea lui.

– Nu ştiu ce să spun, murmură ea cu pachetul în braţe. Ce e înăuntru?

– Deschide-l şi ai să afli, o îndemnă el.

Era o pălărie de cowboy. La început, Lorna rămase cu gura căscată. Apoi, deodată, ochii începură să-i strălucească şi se uită surâzătoare la Benteen.

– Arătai caraghios cu boneta aia.

Privirea lui era plină de căldură.

– Orice cowboy trebuie să aibă o pălărie. Mai bine vezi dacă-ţi vine bine.

Pălăria era puţin strâmtă, dar lucrul acesta avea să-i prindă bine Lornei pe vreme de vânt. Femeia ar fi fost fericită să aibă o oglindă la îndemână; aşa, trebui să se bizuie pe opinia lui Benteen.

– Cum îmi stă? întrebă ea.

– Nu merge cu rochia, zise el tuguind buzele.

– Dar am promis să nu port pantaloni în tabără.

Ea râse, dar el îşi feri privirea şi ea înţelese că întinse coarda prea mult.

– Pălăria arată bine.

– Îţi mulţumesc, spuse Lorna. Îmi place foarte mult.

– Cu plăcere, răspunse el şi se depărtă.

Avea să fie o împăcare dificilă, gândi Lorna, fiindcă el părea decis să menţină distanţa dintre ei. Înţelegea motivele lui, dar asta nu-i uşura cu nimic ei situaţia.

În noile circumstanţe, Lorna îşi pierdu din nou calmul. Se simţea iar ca în orele premergătoare primei ei nopţi de iubire. Tot timpul cât dură cina, Lorna stătu ca pe ace. Când se aşeză să spele vasele, îl observă pe Benteen mergând să-şi ia pătura, pe care ea o ascunsese între timp.

Lorna îi pasă lui Mary ultima farfurie şi se depărtă câţiva paşi, ştergându-şi mâinile pe şort; Benteen se îndreptă spre ea. Lorna îşi simţi pulsul zbătându-se nebuneşte, de emoţie sau de teamă. O parte din ea rămânea în umbra nesiguranţei. Îi era greu să răspundă privirii lui încruntate.

– Ce ai făcut cu pătura mea? o întrebă el în şoaptă. N-o găsesc.

– Am pus-o deoparte, zise ea cu naturaleţe forţată. Nu mai ai nevoie de ea.

Spera că el avea să înţeleagă mesajul subtil fără explicaţii suplimentare. Întoarse spatele să plece, dar el o apucă strâns de braţ.

– De ce nu mai am nevoie de pătură, Lorna?

Ochii lui negri o străpungeau în aşteptarea răspunsului.

– De ce-ai mai avea, din moment ce o să dormi în căruţă?

Lorna încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau de nervozitate.

– Acolo am să dorm? o întrebă Benteen răguşit.

– Da, răspunse ea şi trase adânc aer în piept. Vreau să fim soţ şi soţie, Benteen.

Se simţi deodată mică în braţele lui. Lorna crezu că bărbatul avea s-o ducă în căruţă şi s-o posede pe loc, atât de mare era patima din privirea lui. Apoi Benteen

ridică ochii nerăbdători spre cerul încă însorit la orizont. Ea nu-şi putu reţine un râs nervos. Se opri brusc de îndată ce privirea lui se fixă asupra ei. Se lăsă o clipă de tăcere în care Lorna se întrebă dacă el avea să fie grosolan sau impunător. Benteen păru să-i citească îndoiala.

– O să am grijă să-ţi placă, murmură el.

Promisiunea aceasta o făcu pe Lorna să se îmbujoreze. Când se desprinse din îmbrăţişare, Benteen o lăsă să plece. Ea merse direct la căruţă şi se urcă înăuntru. Voia să se pregătească înainte de venirea lui.

Scoţându-şi acele din păr, îşi pieptănă cosiţele negre până deveniră moi şi lucioase. Îşi dezbrăcă toate hainele şi, folosind cu zgârcenie loţiunea contesei Crawford, îşi unse tot corpul pentru a-l face catifelat. Umbrele înserării se furişau în jur când se strecură sub aşternut, aşteptând venirea lui Benteen.

Nu trecu mult şi pânza de la gura coviltirului se mişcă deoparte, iar Benteen se strecură în căruţă. Neputând să vadă în întuneric, Lorna ascultă foşnetele făcute de acesta în timp ce se dezbrăca. Când bărbatul se strecură sub cuvertură alături de ea, Lorna simţi un fior în tot corpul.

– Sper că noaptea aceasta va fi tot atât de lungă ca şi celelalte.

Vocea lui sună mai firav ca o şoaptă la urechea ei.

Lorna nu mai avu timp să judece aceste cuvinte; gura lui îi căuta buzele cu o foame pe care Benteen nu încerca să şi-o controleze. Închise ochii, cu buzele întredeschise pentru a primi mai adânc sărutul lui. Gândurile încetară, reduse la tăcere de forţa instinctului; braţele ei se agăţară fierbinţi de umerii lui musculoşi. Degetele bărbatului îşi făceau loc pe sub masa întunecată a părului ei şi-i alunecau de-a lungul spinării, strângând-o mai aproape. Trupul lui înlemni deodată. Apăsarea insistentă a buzelor lui cedă o secundă şi Benteen gemu aprins lângă colţul gurii ei.

– Dumnezeule, Lorna, nu ţi-ai pus nimic pe tine.

– Nu. Am vrut să fie ca în noaptea nunţii – să nu ne separe nimic, recunoscu Lorna în şoaptă.

Mâinile lui începură să rătăcească pe trupul ei, de-a lungul spinării spre curbura zveltă a mijlocului şi rotunjimile şoldurilor. Lorna tremura de o plăcere crudă, suspinând uşor. Benteen acceptă invitaţia ei mută şi-i abandonă buzele lunecând tandru cu gura în culcuşul gingaş al gâtului ei. Într-o pornire inevitabilă, îşi coordona explorarea spre umflăturile obraznice ale sânilor ei. Sărutul lui, până atunci flămând şi posesiv, deveni deodată atâtător şi chinuitor. Limba lui, ca o catifea aspră, desena mici spirale în jurul vârfului roz şi sensibil al sânului. Lorna îşi îngropă mâinile în părul lui, încercând să pună capăt încântătoarei torturi.

Momentul părea să se întindă la nesfârşit, iar Lorna se dărui cu totul pasiunii. Mâinile şi gura lui Benteen puseră stăpânire pe simţurile ei, trezindu-i senzaţii noi, nemaitrăite. Şoptea numele lui iar şi iar.

Când, în sfârşit, el răspunse chemării acoperind-o cu trupul lui, Lorna simţi o secundă de panică sub forma masivă şi aproape uitată care venea s-o posede din nou, însă căldura gurii lui o asigură că n-avea a se teme. Apoi, împerecherea deveni firească şi directă, dorită de amândoi deopotrivă şi gustată cu egală bucurie şi dragoste.

Când totul se consumă, Lorna rămase să odihnească sub braţul lui, încercând să-şi recapete răsuflarea; sufletul ei de femeie percepu totuşi că se schimbase ceva – o parte din Benteen nu i se dăruise. Bărbatul îşi ascunse emoţia.

– Ce s-a întâmplat, Benteen? îl întrebă ea jucându-se cu perii încreţiţi de pe pieptul lui.

– Nimic.

Lorna ştiu că mintea.

– Nici un moment nu m-am gândit serios să te părăsesc. Era un lucru pe care nu i-l destăinuise niciodată în atâtea cuvinte. Am vrut doar să te rănesc, fiindcă mi-ai aruncat trandafirii. A fost o copilărie.

– Simţi ca o femeie.

Mâna lui îi frământa rotunjimea molatică a umărului ca pentru o confirmare.

– Încerc să vorbesc serios, murmură Lorna.

– Eu nu vreau să vorbesc despre asta, Lorna.

Vocea lui suna sec şi ferm.

– Dar trebuie să fim sinceri, persistă ea. Şi tu ai zis-o.

– Vrei să fii sinceră? o provocă Benteen şi se întoarse pe o parte pentru a o putea privi mai bine. Atunci spune-mi ce anume te-a decis să-mi ascunzi pătura?

– Poate mi-a fost teamă să nu mi te ia altă femeie, sugeră ea ca să-i vadă reacţia.

– Mai încearcă o dată, dar caută o poveste mai puţin gogonată, o tachină el.

– Ai fi putut să-ţi petreci ziua întreagă cu una din dansatoarele alea de la saloon, insistă ea. Ce ai mai făcut în oraş în afară de faptul că mi-ai cumpărat pălăria? N-ai angajat oameni noi.

– Nici nu mi-am petrecut vremea cu vreo dansatoare.

Benteen zâmbi şi atinse bărbia femeii cu un deget.

– Şi, dacă aş fi ştiut c-o să primesc genul ăsta de mulţumiri în schimbul unui cadou, ţi-aş fi cumpărat pălăria mai demult.

– De ce mi-ai cumpărat o pălărie?

Lorna îi permise să schimbe subiectul, hotărându-se în final să nu pomenească nimic despre ciudata monedă peste care dăduse în ziua aceea.

– Speram că te va face să arăţi mai mult ca un băiat, recunoscu el plimbându-şi în continuare degetul pe buzele ei. Simţeam că înnebunesc când te vedeam în pantalonii ăia.

Ea îl muşcă de deget, nu prea tare, dar nici încet.

– Asta ca pedeapsă fiindcă ai vrut un băiat în locul nevestei tale, îi spuse ea.

– Poate i-aş putea avea pe amândoi...

Gura lui începu să coboare iar spre buzele ei.

– ...O nevastă şi un fiu.

– Dar dacă eu vreau o fiică? întrebă ea.

– De ce trebuie întotdeauna să mă contrazici? se revoltă Benteen în şoaptă. O să avem mai întâi un fiu şi apoi o fiică.

– De ce nu invers?

Dar Lorna nu apucă să-şi termine fraza; buzele lui îi închiseră gura cu un sărut. Când putu iar să vorbească, o nouă plăcere începuse deja s-o subjuge şi Lorna nu-şi mai aminti ce voise să spună.

18

Când convoiul părăsi Ogallala, porniră de-a lungul văii râului Platte spre teritoriul Wyoming la nord, dincolo de Cheyenne. Atât cât i-o îngăduiră circumstanţele, Benteen se strădui să ţină calea pe urmele convoaielor care străbăteau de obicei distanţa dintre Texas şi Wyoming.

După cinci săptămâni, ieşiră din Nebraska ajungând în ţinuturile noi care fuseseră cândva patria bizonilor. Benteen era nevoit acum să călărească mai des înaintea convoiului, cu un avans de o zi sau două, în căutare de apă, păşune şi locuri sigure pentru popas.

În urma lui, cornutele alergau prin pustietatea imensă a câmpiilor virgine. Câteodată cireada se împrăştia pe o distanţă de două mile. După cum află Lorna, pentru un cowboy era destul de dificil să silească vitele epuizate să meargă; trebuia să le mâne de la spate în permanenţă. Noaptea, se ghemuia lângă Benteen frântă de oboseală şi adormea de cum închidea ochii.

Piciorul lui Woolie se mai vindecase, iar cowboy-ul era tot mai nerăbdător să încalece iar. Lorna nu se gândise că avea să resimtă un regret atunci când îşi va fi încheiat rolul de cowboy. Era însă mândră de performanţa ei şi ştia că avea să fie în stare s-o repete şi pe viitor, în caz de nevoie.

Graniţa dintre Wyoming şi Montana nu era marcată prin nimic. Într-o după-amiază, Benteen veni în tabără şi îi anunţă că se aflau în Montana; a doua zi aveau să traverseze râul Powder; iar peste alte două săptămâni, aveau să ajungă în sfârşit la destinaţie.

Lacrimi de uşurare ţâşniră din ochii Lornei. Călătoria păruse fără sfârşit. Umblaseră timp de patru luni, care, într-un fel, păruseră ca patru ani.

– Mai bine nu ne-ai fi spus cât suntem de aproape, îi zise ea mai târziu, în pat.

– De ce?

El se întoarse s-o privească şi îi luă un zuluf între degete, cântărind firele negre, mătăsoase.

– Pentru că acum am să fiu nerăbdătoare. Am obosit de traiul ăsta, se destăinui Lorna. Până aflu cât timp mai avem de îndurat, parcă nu era atât de rău. Acum simt că nu mai suport.

– Iar te vaiţi.

Benteen plescăi uşor, clătinând din cap cu reproş.

– Da, mă vait!

– Aşteaptă până ajungem acolo. Ai să vezi că a meritat osteneala, îi promise el sărutând-o pe tâmplă.

*

Cireada traversă râurile Powder, Pumpkin şi Tongrú, apoi, în sfârşit, Yellowstone, la mijlocul lunii august. După alte câteva zile, Benteen se apropie călare de Lorna; faţa lui trăda încordare şi o neobişnuită vioiciune.

– Vrei să vii cu mine? o întrebă el. Zeke o să aibă grijă de latura ta.

Vitele se obişnuiseră într-atât cu drumul, încât nu mai încercau să fugă; se opreau singure la prânz şi la amiază când simţeau că vine ora pentru popas. Doar călăreţii din coada cirezii aveau mai multă bătaie de cap.

– Da.

Lorna simţea ceva în aer. Ştia că erau aproape de locul ales de Benteen, dar nu ştia cât anume de aproape. Se desprinseră uşor, împreună, de restul convoiului şi, dând pinteni cailor, porniră înainte. Pământul desfăşura sub ochii lor pajişti nesfârşite de iarbă deasă şi moale. Întinderea era întreruptă ici-colo de mici văi şi râpe adânci, dominate de un cer singuratic.

Pe creasta unei dune apăru deodată un călăreț. Era prima ființă omenească pe care o zărea Lorna după două săptămâni întregi, în afară de membrii convoiului. Îi atrase atenția lui Benteen asupra călărețului care se apropia, dar acesta îl văzuse la rândul său. Strunindu-şi calul, Benteen îi răspunse satisfăcut.

– E Barnie.

Când călărețul ajunse lângă ei, Lorna se aştepta la o primire zgomotoasă. Dar Barnie Moore se mulțumi doar să dea din cap.

– Mi-am zis că ăla e prafu'ridicat de căruțele voastre. N-ai nişte hârtie de țigări? Eu am terminat-o.

Benteen îi înmână un pachet de hârtie din buzunarul vestei.

– Ține.

– Niciodată nu mi-a plăcut să mestec.

Barnie scoase nişte tutun şi-şi-răsuci o țigară lipindu-i capetele; apoi o aprinse şi trase adânc fumul în piept, savurând momentul.

– Cum a fost? Ai avut probleme? îl întrebă Benteen.

– Am avut o grămadă de vizitatori, răspunse Barnie. A mers iute vestea despre terenurile astea.

– Mi-am închipuit că aşa o să fie.

Benteen nu era surprins.

– O să ai vecini de seamă – „XIT, Turkey Track" vor construi o cale ferată. Câțiva fermieri din vestul Montanei se îndreaptă încoace, de când au secătuit terenurile aurifere şi nu mai au destui mineri cărora să le vândă carne de vită. Dau toți buzna încoace.

Barnie relată aceste informații fără a-şi lua privirea de la Lorna. Cu părul ei lung strâns tot sub pălărie, cămaşa largă şi pantalonii strâmți, tânăra femeie semăna cu un băietan cu față efeminată; Lorna însă încetase de mult să-i mai pese de înfățişarea sa în prezența bărbaților.

– Cine e puştiul? întrebă Barnie curios, arătând c-un gest în direcția Lornei.

Benteen îşi reținu râsul.

– E soția mea. Am rămas fără oameni pe drum, aşa că ne-a dat o mână de ajutor...

Barnie făcu eforturi să-şi mascheze uimirea şi să nu se holbeze prea mult. Benteen îl salvă printr-o sugestie.

– Cireada e la vreo cinci mile de aici. Ce-ar fi să mergi să le arăţi drumul, şi-n timpul ăsta Lorna şi cu mine o s-o luăm înainte.

Barnie duse un deget la borul pălăriei şi îngăimă:

– Scuzaţi... doamnă.

Apoi se depărtă în galop de ei.

– Nu face nimic, domnule Moore, zâmbi ea.

Benteen continuă să-şi ţină calul pe loc după plecarea lui Barnie. Privirea lui porni voioasă spre Lorna care îl certă îmbujorată.

– Nu mi-ai spus niciodată că suntem atât de aproape.

Dar ştia că Benteen îi ascunsese intenţionat adevărul.

– Cât mai avem de mers?

– Vreo două mile. Eşti nerăbdătoare?

– Sigur că sunt, se lumină ea.

– Atunci, la drum.

Dând pinteni calului, Benteen porni la galop urmat la mică distanţă de Lorna; iarba cădea culcată sub copitele cailor; emoţia umplea sufletele tinerilor, pe măsură ce se apropiau de ţinta călătoriei lor. Cu ochii scânteind de bucurie, Lorna îşi trase calul lângă Benteen.

– Am ajuns!

O mândrie posesivă răsună în vocea lui Benteen în clipa când rosti aceste cuvinte; privirea lui îmbrăţişa zarea înverzită.

Undeva pe malul râului, se zărea un mic ţarc improvizat din buşteni şi tufe. Lorna încercă să-şi înfrângă sentimentul de incertitudine – ar fi dorit un stindard invizibil care să semnaleze că pământul acela le aparţinea lor pentru totdeauna. Tot ce putea vedea de jur-împrejur, era un peisaj aspru, atât de întins şi impunător încât o dureau ochii când îl cuprindea cu privirea.

Sub soarele verii, pământul aspru se desfăşura în valuri inegale, o mare nesfârşită de iarbă gălbuie cu mile şi mile de cer albastru înceţoşat deasupra. Nu se zăreau copaci, doar o colină turtită îşi ţitea conturul înnegrit deasupra orizontului. Lorna se gândi la călătoria îndelun-

gată pe care o suportaseră – la preţul pe care trebuiseră să-l plătească: vieţi omeneşti, lacrimi, sudoare. Totul pentru acest pământ!

Îşi încleştă fălcile. Pământul acesta n-avea s-o îngenuncheze cu singurătatea lui. Nu, se va ridica să-l înfrunte, îl va sili să devină căminul ei. Luându-şi privirea de la nemărginirea câmpiei, Lorna îşi concentră atenţia asupra copacilor înverziţi ce creşteau pe malul râului. Aveau lemn destul pentru a înjgheba o cabană. N-avea de gând să trăiască într-o casă de lut, asemeni femeii din Kansas.

Se luă după Benteen care îşi îndemna calul să străbată ultima sută de metri până la ţarc. Bărbatul nu se mai sătura privind – ochii lui măsurau cu satisfacţie şi mândrie domeniul care îi aparţinea de acum.

În schimb, Lorna încerca să se acomodeze cu pustietatea înconjurătoare – îşi imagina cum avea să arate peisajul odată îmblânzit de prezenţa unei case, a câtorva adăposturi şi alte semne ale civilizaţiei.

Benteen îşi opri calul sub copacii de pe malul râului şi descălecă încet. Lorna coborî şi ea de pe cal şi dădu voie animalului să se adape.

– Cu apa asta o să controlăm regiunea pe douăzeci de mile de-o parte şi de alta, începu Benteen să-i explice logica alegerii sale. Tot ce vezi, Lorna, şi chiar mai departe, ne aparţine.

– Totul?

Era şocată de imensitatea pământului lor.

– Da.

Benteen îşi lăsă privirea să coboare asupra ei, dar focul din străfundul ochilor lui era în continuare pentru pământ.

– Şi acesta e doar începutul.

– Dar Barnie – domnul Moore – spune că vor mai veni şi alţi crescători de vite, îi aminti ea.

– Nu pe domeniul nostru. Aşa ceva nu vor face.

Benteen lăsă frâul din mână şi făcu câţiva paşi spre râu. Aplecându-se, rupse o mână de iarbă şi i-o întinse Lornei.

– Iarba asta e aur curat pentru un crescător de vite. Iar apa e argint. Întotdeauna se va găsi cineva care să vrea să ni le ia. Pentru că am ajuns primii aici şi am luat ce a fost mai bun, alţii vor încerca să ne dea la o parte. Eu însă n-am să mă las înlăturat.

– Chiar crezi că vor încerca?

Lorna ţinea capul uşor dat pe spate şi se uita curioasă la Benteen pe sub borul pălăriei.

– Stă în firea omului să dorească ce are celălalt.

Benteen se arăta intolerant faţă de tendinţa ei de a crede în bunătatea oamenilor.

– Spune-i invidie sau lăcomie. Unii ştiu să-şi controleze sentimentele. Alţii şi le dau pe faţă în mod cinstit. Alţii încearcă să se ascundă. Aceia care sunt mari întotdeauna vor mai mult, iar cei care sunt mici vor să devină mari. Iar cei ce se află la mijloc, nu sunt nici mari, nici mici, dar pretind că vor să fie mari.

– Tu ce fel eşti? îl întrebă Lorna şi colţurile gurii lui se arcuiră uşor într-un zâmbet amuzat.

– Am fost întotdeauna dintre cei mici care vor să devină mari. Şi voi fi mare într-o zi, declară el. Calder Cattle Company va ajunge să fie cea mai cunoscută companie de prin părţile astea.

– Dar nu e nimic rău în ce spui.

Lorna se încruntă.

– Asta înseamnă ambiţie, continuă ea.

Cu un zâmbet slab, Benteen îşi scutură mâinile de iarbă şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei delicaţi.

– Şi ambiţia e un fel de lăcomie. Doar că sună mai bine când pronunţi cuvântul.

Subiectul îi dădu Lornei o stare de inconfort, deşi înţelegea spusele lui Benteen. O graniţă imperceptibilă separa ambiţia de lăcomie... virtutea de păcat. Şi ambiţia se putea transforma lesne în păcat.

Lorna îşi orientă gândurile spre un subiect mai puţin dificil.

– Spuneai că ai ales locul unde o să ne construim casa, îi aminti ea. Unde e?

– Vezi dâmbul ăla? îi arătă Benteen. Acolo o să fie casa noastră.

– O casă cu două etaje, vopsită în alb, începu ea să brodeze din imaginație.

– Cu două coloane albe în față, o tachină el.

– Chiar așa, cu două coloane albe în față.

Lorna scuturâ bucuroasă din cap, fiindcă planul părea mult prea minunat și nu-i păsa dacă Benteen se amuza pe seama ei. Se hotărî să-l ironizeze la rândul ei.

– La urma urmelor, trebuie să fie o casă impunătoare, căci îi va adăposti pe membrii companiei Calder Cattle.

Hohotul lui de râs încălzi inima Lornei. Când ajunseră în vârful dâmbului, unde aveau să-și plaseze noua locuință, Benteen se răsuci învăluind cu privirea peisajul din jur: râul, iarba, câmpiile îndepărtate.

– Va trebui să ne grăbim, căci se apropie iarna, zise el. Tot ce putem face e să ne clădim o colibă din bușteni pe malul râului, ca să avem apă la îndemnă. Dar vei avea casa ta, Lorna. Dacă nu anul acesta, atunci curând.

– După cinci luni de viață sub coviltir, chiar și o colibă e de dorit, recunoscu ea.

– Avem de pus la punct o mulțime de treburi până la iarnă. Ne trebuie un adăpost pentru cai și o baracă mare în care să poată dormi și mânca oamenii.

Pe când el continua să-și formuleze planurile cu voce tare, Lorna asculta pe gânduri întrebându-se cum se puteau face atâtea lucruri într-un interval atât de scurt.

❋

În așteptarea cirezii, Benteen nu pierdu timpul. Se grăbi să marcheze locul în care aveau să înalțe diversele clădiri ale fermei și fixă dimensiunile în vreme ce Lorna era ocupată să adune ramuri de copac rupte pentru țăruși.

La un moment dat, pe când căra un braț de lemne, Lorna se opri băgând de seamă că din depărtare venea un călăreț. Nu era unul dintre oamenii lor, totuși ceva din

silueta călărețului îi păru familiar Lornei. Fără a-l slăbi din ochi, îl strigă peste umăr pe Benteen.

– Vine cineva. Un străin, cred.

Benteen se pregăti să-l întâmpine pe musafir, dezlegând pentru orice eventualitate curelele de piele ale tocului în care își ținea pușca. Apoi se așeză în spatele Lornei.

Când călărețul fu îndeajuns de aproape pentru a i se putea distinge trăsăturile, Lorna scoase deodată o exclamație de surpriză.

– E domnul Giles, îi zise ea lui Benteen, dar acesta îl recunoscuse și el pe Bull Giles și acum îl scruta cu ochii îngustați, plini de suspiciune.

După întâlnirea cu Barnie Moore, Lorna devenise conștientă de impresia defavorabilă pe care le-o lăsa bărbaților în hainele ei neobișnuite. Înțelese că Bull Giles încerca s-o identifice, după căutătura curioasă cu care o studia. Lorna își camuflă un zâmbet și își scoase pălăria lăsându-și părul lung, negru, să-i alunece mătăsos pe umeri. Ochii bărbatului luciră de amuzament și apoi lunecară cu îndrăzneală spre linia strâmtă a pantalonilor ei care îi puneau în evidență lungimea picioarelor. Bull o salută pe ea mai întâi.

– Ți-am spus că s-ar putea să ne revedem, doamnă Calder.

– Mi-ai spus, domnule Giles. Dar nu mi-am închipuit că te refereai la Montana.

– Credeam că te-ai întors în Texas, continuă Benteen ideea ei.

– Au trecut câțiva ani de când am fost pe-aici ultima oară. M-am gândit să fac un drum încoace.

Bull Giles voia să sugereze că era o întâlnire întâmplătoare.

– Asta e pământul tău, ha? făcu el arătând în jur.

– Așa-i.

Benteen înălță bărbia într-un gest de provocare mută.

– Iarbă, apă, destule râpe pentru adăposturi de iarnă.

Bull Giles enumeră meritele terenului ales de Benteen.

– Nu-i rău, încheie el.

– Aşa mi-am zis şi eu.

Benteen continua să răspundă rece.

– I-am zis lui Boston că aşa-i pe aici, spuse Bull Giles.

– A fost ordinul lui Boston să vii încoace? îl întrebă Benteen.

Bull Giles ridică din umeri cu indiferenţă.

– S-a arătat curios în legătură cu scopurile tale. Cred că voia să fie sigur că a scăpat de tine definitiv.

– I-am spus lui Boston planurile mele. Când îl vezi, poţi să-i menţionezi că nu-mi place să mi se pună la îndoială cuvântul.

Benteen se ţinea bătos, nevoind să cedeze, din prudenţă, în faţa reprezentantului de la Ten Bar.

– Tu şi cu Boston nu prea vă împăcaţi, zâmbi Bull. Mă îndoiesc că o să gândească prea frumos la adresa ta atunci când va afla că ai semnat în numele lui autorizându-mă să plătesc douăzeci de juncani drept taxă indienilor ălora.

– N-am făcut decât să răscumpăr întrucâtva ce i-a luat el tatei, răspunse Benteen.

– Vorbe mari, nu glumă.

Bull îl privi gânditor.

– I le-am spus şi lui.

Bull îl lăsă pe Benteen să aibă ultimul cuvânt şi schimbă subiectul.

– Ai ceva împotrivă dacă îmi adăp calul aici?

– Calul tău poate să se adape şi să pască. Poţi înnopta aici, dacă doreşti, răspunse Benteen extinzând ospitalitatea şi la domeniul său. Putea veni o zi în care situaţia să se inverseze şi el însuşi să se afle departe de casă.

– Puteţi servi cina cu noi, domnule Giles, interveni Lorna.

Bull o salută pe femeie ducând mâna la pălărie, apoi îşi mână calul spre râu şi descălecă sub unul din copaci.

– E unul din oamenii lui Boston, Lorna, o avertiză Benteen în şoaptă. Nu te arăta prea prietenoasă cu el, căci te va lovi pe la spate.

Lorna considera că soţul ei se purta mult prea critic cu un domn atât de amabil ca Bull Giles; întorcând capul spre Benteen, îl înfruntă cu curaj.

– Nu cred că domnul Giles e vândut cuiva, în realitate. E nedrept din partea ta să arunci piatra, când tu însuți ai lucrat pentru Judd Boston.

Benteen nu fu prea încântat de comparație, dar nu găsi nici un argument logic împotriva ei. Așa că alese un alt subiect prin care să-și anunțe nemulțumirea față de atitudinea ei.

– Să-ți pui o rochie pe tine imediat ce ajung căruțele aici, îi ordonă el și plecă să-și vadă mai departe de treabă.

Când Barnie o văzuse îmbrățișată astfel, Benteen doar zâmbise, își aminti ea clătinând capul amuzată. Dar acum, din cauza lui Bull Giles, Benteen reacționa cu gelozie și încerca să îi insufle ei un sentiment de vinovăție.

Și bărbații pretindeau că femeile sunt lipsite de logică! Lorna chicoti în sinea ei și, ridicând un braț de lemne, porni spre locul unde lucra Benteen.

*

Căruțele ajunseră înaintea cirezii, cu puțin înainte de înserare. Lorna se schimbă într-o rochie de bumbac, apoi dădu fuga să ajute la înălțarea unei tabere permanente. Aveau să locuiască în continuare în căruțe până când aveau să fie gata clădirile.

Cu Benteen în preajmă, Lorna încercă să nu-i arate prea multă atenție lui Bull Giles, dar lucrul acesta o făcu și mai conștientă de prezența musafirului. Bull aprinse focul și strânse găteje, dorind să-și dovedească recunoștința față de ospitalitatea lor. Își lăsase șaua și pătura de dormit sub un copac, iar calul fui păștea liniștit în apropiere.

Când se zări în sfârșit cireada, Benteen se duse să îi întâmpine pe călăreți pentru a-i ajuta să îndrepte vitele în josul râului; Lorna fu lăsată sub supravegherea lui Mary, Rusty și Woolie. Tânăra femeie îl plăcea pe Bull Giles – ca prieten – și ar fi dorit ca Benteen să înțeleagă lucrul acesta.

Băgând de seamă că apa din butoi era pe sfârşite, Lorna dezlegă lanţul care ţinea găleata atârnată de un cârlig sub acoperământul de pânză al bucătăriei ambulante şi o strigă pe prietena ei.

– Mary, mă duc la râu să aduc nişte apă.

Era o convenţie ca fiecare membru al convoiului să dea de ştire atunci când părăsea tabăra. Pe malul râului, iarba creştea înaltă şi deasă, la umbra copacilor. Fustele Lornei foşneau zgomotos în timp ce femeia îşi croia drum către fâşia îngustă de nisip care mărginea apa. Trebui să-şi ţină cu mâna volanele atunci când se aplecă să afunde găleata în apa limpede şi rece. O puzderie de peşti mărunţi ţâşniră din ascunzişurile malului, precum argintul viu dispărând în apa adâncă. Lorna auzi deodată în urma ei paşi troznind pe pietriş.

Scoţând găleata din apă, se întoarse brusc să vadă cine venea, câţiva stropi mari săriră peste buza găleţii şi-i udară fusta.

– N-am vrut să te sperii, se scuză Bull Giles.

– Nu te-am auzit, asta e tot.

Lorna îşi reprimă un fior de alarmă. Cu îndrăzneala lui tipică, bărbatul îşi lăsă privirea să cutreiere pe corsajul închis la gât şi faldurile lungi, groase ale rochiei ei. Lorna ştiu că, în mintea lui, Bull o revedea îmbrăcată în pantaloni.

– Îmi place rochia, dar am fost mai conştient că eşti femeie când te-am văzut cu pantalonii ăia, îi zise el cu brutală sinceritate.

– Erau o necesitate. Vitele s-ar fi speriat de fusta mea lungă, îi explică Lorna simţind nevoia să-l asigure că nu încălcase regula fără un motiv serios.

– Dă-mi voie să car eu găleata. E prea grea pentru tine, insistă el şi întinse mâna după obiect.

Lorna se conformă, nu fiindcă n-ar fi fost îndeajuns de puternică să ducă ea găleata. Cărase doar atâtea găleţi în decursul lunilor de călătorie. Dar era un gest de gentleman şi ei îi făcea plăcere să fie tratată ca o lady.

– Crezi că o să-ţi placă aici? o întrebă el. O să trebuiască să munceşti din greu.

– Ştiu, răspunse ea.

Acceptă gestul galant al lui Bull care o apucă de braț pentru a-i înlesni urcarea pe panta alunecoasă a malului.

– Ce o să facă o domniță drăguță ca dumneata în pustietatea asta?

Remarca lui îi aminti Lornei de femeia din casa de lut. Înălță fruntea cu mândrie, hotărâtă să nu se lase îngenuncheată de vitregiile ținutului sălbatic.

– Am să fiu prea ocupată ca să mă supere pustietatea, domnule Giles, insistă Lorna. Cum spuneai și dumneata, o să fie multă muncă.

– Dar o femeie ca dumneata n-ar trebui să fie obligată să muncească. Ar trebui să locuiești într-o casă frumoasă, cu o servitoare care să facă toată treaba în locul dumitale, declară el. Ești prea delicată ca să-ți murdărești mâinile.

Ea își arcui gâtul spre spate, lăsând să-i scape un râset zglobiu.

– Te asigur, domnule Giles, că nu sunt nici delicată, nici slabă. Sunt în stare să călăresc tot atât de bine ca un bărbat, și știu să ochesc așișderea. Unei femei îi place să fie înfruntată, domnule Giles, nu cocoloșită. Aș fi crezut că știi asta.

– Atunci poate că ar trebui să te las să cari găleata, zâmbi el.

– Acum e puțin cam târziu, îl tachină Lorna. Aproape am ajuns.

Se aflau doar la câțiva metri de căruța-bucătărie. Bull se duse să golească găleata în butoiul cu apă.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule Giles.

Lorna continua să zâmbească.

El își duse o mână la piept și mimă o plecăciune hazlie.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă Calder.

*

Odată ajunși pe domeniul lor, nu mai era nevoie să păzească vitele peste noapte. Benteen și călăreții lăsară animalele să pască și să se adape în voie de-a lungul râului.

Nu același lucru se întâmplă cu caii. Benteen îi ceru lui Yates să ridice un țarc în care să adăpostească pe viitor caii pentru tracțiune, ceilalți urmând a fi vânduți la Deadwood mai târziu.

Mintea lui Benteen era prea ocupată de multe alte griji, dar, intrând în tabără, bărbatul tresări auzind râsetul vesel al Lornei. Se încruntă când o zări pe soția lui venind dinspre râu în compania lui Bull Giles. Găleata din mâna lui Giles explica starea de lucruri dintre cei doi. Benteen nu se lăsa prostit de aparenta inocență a relației lor; era bărbat, așa că putea intui gândurile lui Bull Giles. Fără să-i spună nimeni, Benteen ghici că Bull o văzuse pe Lorna mergând după apă și o urmărise. O iritare rece îi întunecă ochii, fiindcă Lorna nu era în stare să vadă obrăznicia evidentă cu care Bull căuta să-i câștige încrederea și atașamentul. Ea nu considera complimentele acestuia drept o amenințare, Benteen însă era receptiv la pericol.

Descălecând, urmări scena despărțirii dintre cei doi. Cu o liniște sumbră, scoase șaua de pe cal și merse să-și toarne o cafea ca de obicei, alături de oamenii săi, ferindu-se de orice contact cu Lorna. Dacă femeia aceasta se lăsa cu atâta ușurință cucerită de un alt bărbat, atunci el, Benteen, n-o mai voia. Dar, gândind astfel, Benteen scrâșnea din dinți.

*

În noaptea aceea, în jurul focului, toată atenția era îndreptată asupra lui Barnie Moore. Toată lumea dorea să știe cât de dese erau ploile în acel ținut, dacă râurile se revărsau vreodată și cât de grave erau inundațiile.

– Vă spun un lucru, zicea acesta cu o țigară atârnându-i în colțul gurii. Când plouă, pământul e moale ca o turtă. Te duci de-aci până la râu, și tălpile încălțărilor se fac de trei ori mai groase din cauza noroiului. Când se usucă, scoarța e atât de tare, că ai nevoie de ciocan și daltă ca să-ți cureți cizmele.

Cu toții doriră apoi să afle cum era iarna: cât de mare era frigul şi cât de dese ninsorile? În ce parte a teritoriului se îngrămădeau mai mulți nămeți? Cum erau viscolele şi ce şanse aveau vitele să se adapteze schimbărilor de mediu?

– Trebuie să faci rost de vitele de pe-aici. Au coarne scurte şi ceva sânge Devon; sunt obişnuite cu gerurile din nord şi sunt destul de zdravene şi sălbatice ca să-şi apere puii de atacurile coioților.

Urmă o discuție scurtă privind meritele diverselor rase de vite. Benteen ascultă cu interes – avea nevoie să-şi mărească cireada, dar, totodată, dorea vite care să crească repede, pentru piață. Sugestia lui Barnie de a cumpăra exemplare din rasa nordică în loc să se bazeze în exclusivitate pe Longhorn părea rezonabilă.

– Barnie, ai avut prilejul să vezi îndeaproape ținutul, interveni şi Ely în felul lui potolit. Unde ar fi o bucată bună de teren pentru mine şi Mary?

– Pot să-ți arăt câteva zone, zise Barnie. Dar cred că cea mai bună alegere ar fi la nord de locul ăsta, chiar la picioarele colinei. Mai e şi râul care curge în apropiere. Dacă vrei, mergem acolo mâine şi ai să vezi.

– S-a făcut, răspunse Ely.

– Dar lupii? întrebă Shorty. Am auzit că sunt răi.

– Diavolii ăia cu ochi galbeni sunt tare vicleni, recunoscu Barnie clătinând încet din cap.

Rusty aruncă o nouă cracă uscată în foc, stârnind o pulbere de scântei ce se îmbină în noapte cu stelele de deasupra capetelor lor. Lorna asculta conversația cowboy-lor mult mai captivată de subiectele lor obişnuite, de când lucra ea însăşi cot la cot cu ei. Cineva rostogolise un trunchi de copac până aproape de vatră, iar Lorna şedea pe un colț al acestuia, cu fustele strânse în jurul picioarelor, ca să se apere de frigul nopții. Nici nu observă când Bull Giles se opri lângă foc pentru a-şi umple o ceaşcă de cafea; după o clipă de răgaz, bărbatul se apropie de bușteanul pe care se odihnea Lorna.

– Îmi închipui că te plictiseşte grozav discuţia asta despre vite, murmură el pe neaşteptate şi Lorna se întoarse surprinsă să-l descopere alături de ea, în umbră.

Lorna îşi aminti de prânzul pe care îl serviseră împreună în Dodge City şi de glumele lui Bull pe seama discuţiilor despre vite. Atitudinea ei se schimbase mult între timp.

– Sunt soţie de crescător de vite, domnule Giles, îi aminti ea lui Bull. Vitele reprezintă şi viitorul meu, nu doar al lui Benteen. Nu mă plictiseşte deloc discuţia aceasta. Este de datoria unei soţii să ştie câte ceva despre îndeletnicirile soţului astfel încât să poată vorbi inteligent cu el.

– Nu te deranjează atunci când o vacă vine pe primul plan? o întrebă el sceptic.

– Vaca este şi ea o femelă, dar asta nu înseamnă c-am să fiu geloasă pe vreuna.

Un surâs jucă pe buzele Lornei, îşi amintea de vremurile când se înfuria amarnic din cauza priorităţii pe care o acorda Benteen animalelor.

De la marginea taberei, un juncan fornăi, scoţând apoi un muget ciudat. Lorna se întoarse în direcţia din care se auzise sunetul şi-l recunoscu pe Căpitan; focul strălucitor depunea umbre roşiatice pe coarnele lungi, întoarse, ale vitei.

– Ia te uită! strigă Shorty. E Căpitanul.

– Probabil a venit să vadă ce se întâmplă cu paznicii în noaptea asta, îşi dădu Zeke cu părerea.

– Mda, trebuie să se fi obişnuit cu prezenţa oamenilor şi acum se întreabă unde îi sunt prietenii, sugeră Jessie.

19

Bull Giles plecă a doua zi în zori. Imediat după micul dejun, bărbaţii se apucară de construit. Curând atmosfera începu să răsune de zgomotul topoarelor pornite să doboare copacii de pe malul râului; caii trăgeau buştenii până aproape de locul de construcţie, unde grupul de

bărbaţi lucra la temelia viitoarei ferme. Era o grămadă organizată. Iar în timpul acesta, juncanul fruntaş, Căpitanul, stătea în vârful dâmbului ca şi cum ar fi supravegheat întreaga activitate. În două săptămâni, două clădiri – oarecum rudimentare – erau deja în picioare. Buştenii înverziţi erau lipiţi între ei cu pământ şi muşchi, iar acoperişurile se constituiau din ramuri de copac învelite în lut. Zeke Taylor avea rolul tâmplarului printre cowboy, aşa că se ocupa de mobilier: câteva mese, scaune şi paturi, tot atât de primitive ca şi încăperile care aveau să le adăpostească. Jumătate din bărbaţi plecară atunci când Ely şi cu Mary se duseră să-şi preia bucata de teren din nord pe care le-o arătase Barnie. Lorna nu suferi prea tare să-i vadă plecând, conştientă fiind că rămâneau vecini chiar dacă aveau să-i despartă treizeci de mile. Căruţa cu coviltir fu parţial dezmembrată în folosul noii locuinţe. Lorna desfăcu pânza şi o agăţă înăuntrul colibei pentru a separa unica încăpere în două camere: pentru dormit, şi pentru uzul zilnic. În sinea sa, în timp ce îşi aranja obiectele personale în interiorul noului lor cămin, Lorna refuza să compare ambianţa precară a acestuia cu locuinţa de lut a femeii din Kansas.

În septembrie, Lorna ştiu cu siguranţă că era însărcinată, deşi nu simţea nici un fel de greaţă dimineaţa şi se bucura de o sănătate înfloritoare. Când îl anunţă pe Benteen că la primăvară avea să-i viziteze barza, acesta îi spuse prompt şi cu considerabilă mândrie că pruncul avea să fie băiat.

După o săptămână, Benteen plecă în căruţă ducând cu el treizeci de cai. Rusty, Jessie Trumbo şi Bob Vernon rămaseră acasă cu Lorna. Benteen nu dorea să rişte sănătatea Lornei sau a copilului nenăscut, uitând de cele aproape cinci luni de călătorie şi de greutăţile pe care femeia le îndurase vrând-nevrând până atunci. Aşa că Lorna rămase acasă, în timp ce el se duse în oraş să vândă caii, să facă aprovizionarea pentru iarnă şi să completeze actele de proprietate ale terenului. În schimb, cumpără câteva bunuri gospodăreşti, îmbrăcăminte şi trei sute de vite din rasa nordică.

Când se întoarse, Benteen îi trimise pe Jessie Trumbo, Rusty, Shorty Niles şi Vince Garvey înapoi în Texas să strângă o nouă cireadă de vite sălbatice, pe care să le mâne către nord în primăvară. *Juncanul* fruntaş o porni după căruţa-bucătărie, nerăbdător să călătorească din nou; îl luară cu ei ca să le conducă următoarea cireadă. Prima iarnă fu grea şi friguroasă, cu multă zăpadă şi temperaturi sub zero grade – o iarnă severă chiar şi pentru standardele din Montana. De Crăciun, Mary şi Ely veniră la cină. Ely citi povestea lui Isus din Biblie, iar Woolie cântă diverse cântece de sărbători la armonică, acompaniat de vocile celorlalţi.

Când Lornei i se apropie sorocul, pe la sfârşitul lunii martie, Mary veni să locuiască în coliba lor, pregătită să joace rolul de moaşă. *În ciuda poveştilor înfiorătoare pe* care le auzise Lorna despre naşterile în pustietate, avu norocul să scape uşor. Benteen îl ţinu în braţe pe primul lor născut, Webb Matthew Calder în prima zi de viaţă a acestuia, iar în ziua următoare porni împreună cu oamenii săi la strângerea vitelor.

*

Într-o după-amiază de mai, un grup de călăreţi se apropia de cele câteva clădiri rudimentare ce aparţineau fermei familiei Calder; călăreţii şedeau alene în şa, lăsându-se purtaţi de ritmul legănat al cailor.

Faţa bronzată a lui Benteen era întretăiată de riduri aspre, în parte căpătate în urma muncilor în aer liber şi a zilelor lungi de alergătură, dar ochii îi rămâneau ageri şi neliniştiţi. Pierderile din timpul iernii fuseseră minimale, mai reduse decât se aşteptase.

Când o zări pe Lorna stând dinaintea cabanei cu copilul în braţe, Benteen îşi simţi dorinţele mocnite reînviind deodată. Părul ei strălucea în lumina soarelui, iar buzele uşor întredeschise erau roşii şi pline, contrastând plăcut cu pielea albă şi fină a feţei. Apropierea ei îl încălzea ca un foc în noapte sau ca o floare de primăvară ce-şi face drum la lumină de sub crusta pe jumătate topită a zăpezii.

Era ceva în ochii ei, în buzele ei sau în întreg trupul Lornei care răscolea în profunzime emoțiile lui Benteen.

Bărbatul sări din șa și lăsă hățurile. Pentru o clipă, Benteen rămase să-și privească soția și fiul, fără nici un alt gest. Mireasma delicată a părului femeii îi ajunse la nări. Ochii ei întunecați îi susțineau cu același foc privirea, iar buzele ei surâdeau dulce. Când vorbi, vocea ei nu i se adresă lui, ci băiețelului de aproape o lună al cărui căpșor rotund era deja acoperit de șuvițe scurte, dese de păr negru.

– Nu ți-am spus eu că astăzi vine tata acasă, Webb?

Benteen se simți deodată eliberat – brațele lui înconjurară mijlocul femeii descoperind subțirimea acestuia pe sub șalul greu de lână; se aplecă și o sărută îndelung. Stropi fini de sudoare apărură pe fruntea lui când simți insistența răspunsului ei.

Benteen știa că apăsarea brațelor și a gurii lui era prea puternică, prea dominantă, pentru ea. Se desprinse din îmbrățișare și se trase un pas înapoi, conștient de vibrația care îl cutremura pe dinăuntru. Era ceva incert, întrebător în privirea Lornei. Buzele ei erau încă întredeschise și el se uită să vadă dacă își lăsase amprenta dură asupra lor. Poate că impulsurile care-l coordonau erau mult prea dure?

Benteen își îndreptă atenția asupra copilului și luă în mână pumnul micuț care bătea nervos aerul. Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Benteen când degetele micuțe ale pruncului îi apucară strâns arătătorul.

– Cum a fost? îl întrebă Lorna și el știu că se referea la strânsul vitelor.

– Bine. Nu arată ca bebelușul ăla roșu și sfrijit pe care l-am ținut în brațe.

Benteen își luă din nou fiul din brațele ei.

– Ai lipsit o vreme, îi aminti ea.

Ținând copilul în brațe, Benteen se întoarse și desfăcu din nou frâul calului; apoi puse un picior în scăriță și încălecă cu o mișcare fluidă, având grijă să așeze copilul în fața lui bine sprijinit în șa.

– Ce vrei să faci?

Lorna alergase repede după el.

– Îl iau pe Webb în prima lui plimbare călare.

– Dar n-are nici o lună, protestă ea.

– Trebuie să înceapă odată, dacă are să ajungă să-şi câştige traiul ca bătrânul de taică-său, răspunse Benteen şi porni la trap, conştient de privirea neliniştită a Lornei în urma lui.

Benteen susţinu capul copilului sprijinit de abdomenul său şi se lansă într-o plimbare lină. Când el însuşi avea trei ani, călărise pe spinarea unui cal obişnuit fără asistenţa vreunui adult. Benteen ştia asta de la tatăl său, Seth Calder. Nu vedea nici un rău în faptul că fiul său începea mai devreme.

Ajungând lângă baracă, Benteen descălecă, fu înconjurat imediat de oamenii săi, atraşi de copil ca moliile în jurul unei flăcări. În profesia lor, aceştia arareori aveau prilejul să vină în contact cu copiii. Lorna rămase deoparte, amuzată să-i vadă pe aceşti bărbaţi duri legănându-l cu stângăcie pe bebeluşul din braţele lui Benteen şi îngânând vorbe de alint. Woolie insista că Webb avea mâini făcute pentru aruncarea lasso-ului, iar Bob Vernon pretindea că zăreşte inteligenţa în ochii copilului, deşi mititelul îşi ţinea ochii închişi.

Lorna veni să-şi ia înapoi copilul când acesta începu să scâncească. Bărbaţii îşi scoaseră pălăriile, făcându-i loc să treacă; naşterea copilului ridicase statutul Lornei de la acela de simplă femeie la acela de mamă. Acum era tratată ca o madonă.

– E cafea pe plită, îi spuse ea lui Benteen.

– Vin imediat, trebuie să văd mai întâi de calul ăsta, îi răspunse el.

Ceva din firea lui îl făcu pe Benteen să-şi prelungească treburile pe afară, ca şi cum ar fi simţit nevoia să conteste în sinea lui ceea ce iubea mai mult. Când ridică zăvorul de la intrare, Benteen se forţă să-şi ia o mină indiferentă. Cabana părea goală în clipa când păşi înăuntru. Privirea lui întâlni cana de cafea fierbând pe plita de fier a sobei.

– Lorna?

– Vin într-un minut, se auzi vocea acesteia din dosul peretelui de pânză.

Din câțiva pași, Benteen traversă încăperea și merse să ridice un colț al perdelei; Lorna ședea pe pat, alăptând copilul. Văzându-l pe Benteen tresări; obrajii i se acoperiră de culoare și încercă să retragă băiețelul de la piept.

– Nu-l opri dacă îi e încă foame.

Benteen păși înăuntru, lăsând pânza să cadă în urma lui.

– E foarte lacom uneori, murmură Lorna.

Corsajul rochiei ei era descheiat, scoțând la iveală rotundul plin al unuia dintre sâni; pumnii micuți împingeau cu vervă în carnea albă a sânului, iar gurița fragedă se agăța cu poftă de sfârc.

– Nu mi-am închipuit că voi sta vreodată nepăsător în timp ce un alt mascul se bucură de căldura sânilor tăi, comentă Benteen.

– Se hrănește, murmură Lorna. Nu e același lucru.

– Așa sper și eu, răspunse el cu voce uscată și se așeză pe pat alături de cei doi.

Mâna lui se întinse să mângâie capul copilului, apoi își plimbă un deget pe umflătura sânului ei. Descheie alți câțiva nasturi și desfăcu marginile corsajului, lăsând la iveală ambii sâni. Ea suspină atunci când palma lui îi cuprinse greutatea celui de-al doilea sân susținându-l timp de câteva secunde; apoi degetul mare al mâinii lui alunecă tandru peste sfârcul roz-cafeniu. Benteen se simțea copleșit de dorință, după îndelungi săptămâni de așteptare.

– Am să fiu invidios pe fiul meu pentru o vreme, mărturisi el, iar ea ridică în sfârșit ochii negri să-l privească. Era un răspuns tăcut, dar sfârâfulgerat de ardoarea unei patimi nestăpânite. După o scurtă luptă cu sine însuși, Benteen își înfrână dorința și se ridică de pe pat.

– Cred că am să merg să-mi torn o cafea.

*

Un trio de călăreți se oprise pe creasta unei coline la mai bine de o jumătate de milă de fermă. Bull Giles își împinse pălăria pe creștet și se aplecă în șa, studiind

schimbările intervenite în peisajul fermei. Apoi se întoarse cu un aer trufaş spre bărbatul slab şi cocârjat din mijloc.

– Ţi-am spus că acest Calder a pus coada pe cea mai bună bucată de teren din zonă, zise el.

O săgeată de gheaţă desprinsă din ochii cenuşii ai interlocutorului său îl atinse în treacăt.

– Aşa s-ar părea, răspunse Loman Jones.

Giles simţi o pornire de intoleranţă faţă de purtarea rece a vechilului. Moore a luat bucata de râu din continuare, iar Stanton s-a aşezat undeva mai la nord. Calder controlează deja vreo... şase sute de mile în lung şi-n lat.

– Primul venit nu rămâne întotdeauna cel mai tare. Ar trebui să ştii asta, Bull, rosti Loman Jones cu dispreţ. Calder controlează pentru moment zona. Dar cine s-a măsurat cu el până acum?

– Vorbim de Benteen Calder – nu de taică-său, zise Giles.

– N-ai auzit zicala aia – aşchia nu sare departe de trunchi?

Vechilul de la Ten Bar nu aşteptă răspunsul şi i se adresă celui de-al treilea călăreţ.

– Să mergem să dăm binefe stăpânilor locului.

Ultimul membru al grupului celor trei era un anume Trace Reynolds. Era un cowboy destoinic, iar gurile rele nu se sfiau să şoptească într-ascuns că, pentru un preţ bun, Trace nu s-ar fi dat în lături de la nimic; asemenea vorbe însă circulau pe seama oricărui trăgător priceput.

Bull Giles se încordă în şa, încântat de sugestia lui Loman Jones. Deşi conştient că Lorna Calder nu-i putea aparţine, fiind măritată, Bull nu reuşise să şi-o scoată din minte. Cu orice risc, dorea s-o vadă din nou.

*

Auzind-o pe Lorna care ieşea de după perdea, Benteen continuă să rămână întors cu spatele şi se duse la sobă să-şi mai toarne o cană de cafea. Se auzi un scâncet de copil şi murmurul blând al mamei.

Dinaintea pragului răsună deodată zgomot de paşi urmat de o ciocănitură puternică în uşă. Benteen n-avea nici un chef să răspundă. Vocea lui Woolie se făcu auzită imediat.

– Trei călăreţi vin încoace. Unul dintre ei e un tip mătăhălos – pare să fie Bull Giles.

Benteen se răsuci pe călcâie şi îi aruncă Lornei o privire tăioasă. Femeia îngenunchease lângă leagănul făcut de Zeke.

– Stai înăuntru, îi ordonă el.

Înainte de a merge afară, îşi luă puşca din cui şi şi-o trecu pe după umăr. N-ar fi putut spune motivul pentru care se înarma. Era mai degrabă un gest instinctiv decât presimţirea vreunui pericol din partea lui Bull Giles.

Când ieşi afară din colibă, cei trei călăreţi tocmai intrau în curte. Benteen se crispă recunoscând chipul celui din frunte. Fără să privească în jur, ştiu că Woolie se afla în spatele său, pregătit să-l susţină. Zeke şi cu Bob stăteau mai departe lângă şopronul-baracă, ocupaţi să potcovească un cal; ridicară privirile văzându-i pe cei trei călăreţi opriţi dinaintea lui Benteen.

– Eşti departe de casă, Jones, începu Benteen. Ai rătăcit drumul?

– Domnul Boston a auzit o mulţime de lucruri despre regiunea asta. M-a trimis să aflu amănunte, răspunse Loman Jones.

– Se vede că Gileş v-a dat raportul cum se cade.

Benteen aruncă o privire în direcţia uriaşului şi îl surprinse uitându-se pe furiş spre cabană – în speranţa de-a o vedea pe Lorna, de bună seamă.

– Domnul Boston s-a gândit să-şi extindă proprietăţile.

Loman nu luă în seamă fraza lui Bull Giles.

– N-ar trebui să te mire, Calder. Mulţi proprietari din Texas se interesează de zonele astea libere din nord. Doar nu te-ai gândit c-o să rămâi tu singurul stăpân?

– Nu, recunoscu Benteen. Îmi închipuiam c-o să am vecini. Şi ar fi fost naiv din partea mea să cred că animalele de pradă vor sta prea mult timp deoparte.

Loman Jones îşi schimonosi gura într-un rânjet batjocoritor înainte de a răspunde.

– Şi, uneori, e nevoie să cureţi locul de şerpi înainte de a te instala.

Strângând hăţurile, adăugă.

– Ne-am oprit să vedem dacă putem să facem tabăra lângă râu. Acum se-ntunecă şi trebuie să ne găsim un loc.

– Puteţi poposi, încuviinţă Benteen. Dar să nu vă simţiţi ca acasă.

Zâmbetul batjocoritor se lăţi şi mai mult pe chipul lui Loman Jones; vechilul îşi întoarse calul şi porni să se depărteze. Dinăuntrul cabanei se auzi deodată un plânset de copil. Bull Giles îşi îndreptă umerii şi se uită lung la Benteen.

– Ce-i asta – un copil?

– Fiul meu, răspunse Benteen şi văzu cum se încordau muşchii de pe gâtul lui Bull.

– Nevasta ta... sper că e bine, se interesă el crispat.

– Da.

Benteen continua să-l străpungă cu o privire rece.

– Felicitări, atunci, zise Bull greoi şi o luă pe urmele vechilului.

Cei trei îşi aşternură tabăra pe malul râului, nu departe de fermă.

Woolie veni lângă Benteen.

– Ce crezi? îl întrebă el pe acesta din urmă; Woolie nu prea se pricepea să dezlege motivaţiile diverselor probleme.

– După cum zicea şi el, n-ar fi de mirare ca Boston să se îndrepte spre nord, răspunse Benteen sumbru. Cei mari întotdeauna doresc să devină mai mari.

Revenind în cabană, Benteen îşi dădu deodată seama că nu fusese surprins să-l vadă pe Loman Jones. Ideea că vreunul dintre oamenii lui Boston avea să se arate mai devreme sau mai târziu îl obsedase întruna pe Benteen de când îl vizitase Bull Giles cu un an în urmă. Se întâmplau necazuri şi Benteen înţelese că era bine să se pregătească din timp.

Îşi scoase puşca şi o atârnă înapoi în cui. Lorna observă privirea iui preocupată şi se opri din legănat.

– Cine era? întrebă ea, prefăcându-se a nu fi auzit conversaţia de afară.

– Loman Jones, vechilul lui Judd Boston. Se pare că Boston s-a decis să capete şi el o bucată din pământul ăsta.

Benteen se duse şi deschise un dulap. Lorna se încruntă văzându-l că ia un cuţit; Benteen se apropie de perdeaua de pânză dintre camere şi tăie un fragment lat de câteva picioare, în formă dreptunghiulară.

– Ce faci? sări ea.

– Îmi trebuie o hartă, răspunse el şi întinse pânza pe masă. Dă-mi un creion, te rog.

– Ce fel de hartă?

Lorna îi oferi un creion din trusa ei de cusut.

– A fermei noastre şi a întregului domeniu.

Nu existau alte hărţi ale regiunii, în afara aceleia din mintea lui. Se străduí să exploreze împrejurimile şi să traducă informaţiile aflate pe bucata de pânză. Desenă proprietatea lui Stanton şi pe aceea a lui Barnie în prelungirea domeniului său. După două ore de muncă harta începu să capete formă. Nu observă când Lorna aprinse lampa, aşezând-o pe masă şi aproape că nu simţi mirosul mâncării care se cocea pe plită.

– Benteen, o să se ardă mâncarea dacă o mai încălzesc mult, îl întrerupse în sfârşit Lorna.

El era atât de cufundat în lucrul său, încât aproape că uitase de prezenţa ei. Cuvintele ei însă îşi făcură efectul şi Benteen se sprijini de spetează scaunului şi-şi trecu degetele prin păr.

– Tocmai am terminat, zise el cu un oftat de uşurare şi rulă pânza.

Lorna începu să aştearnă masa, iar Benteen se duse să-şi spele mâinile.

– Pentru ce îţi trebuie harta?

– Pentru viitor.

Tânăra femeie înțelese că Benteen nu dorea să-i destăinuie planurile sale. În după-amiaza aceea, Lorna se uită pe furiș la harta desenată de soțul ei. Trei zone erau însemnate cu o linie punctată. Punându-le pe acestea laolaltă cu domeniul lor, acela al lui Barnie și al lui Ely Stanton, Lorna obținu imaginea mentală a unui dreptunghi alungit.

*

A doua zi de dimineața, Lorna ieși să arunce lăturile în iarba înaltă de lângă râu. Auzi nechezatul cailor la vale, între copaci, în timp ce deșerta cratița; apoi se opri să se uite la cei trei călăreți care se iviseră în apropiere. Când o observă, Bull Giles ezită un moment, după care se desprinse din grup și veni să o salute. Lorna îl așteptă, considerându-l în continuare prieten, în ciuda însoțitorilor lui.

– Bună dimineața, doamnă Calder.

Bărbatul duse mâna la pălărie, dar privirea lui părea mai degrabă rănită decât îndrăzneață ca altădată.

– Bună dimineața, domnule Giles, îi întoarse ea salutul.

– Arăți bine, zise el. Înțeleg că ai un fiu.

– Da. Webb Matthew Calder, răspunse ea radiind de mândrie și dragoste maternă.

Bull cântări din ochi talia suplă a femeii.

– Nu arăți de parcă ai fi născut, o complimentă el cu o umbră din vechea candoare.

– Mulțumesc.

Lorna înclină ușor din cap.

Bull părea să aibă mai multe de spus însă, după câteva secunde de tăcere, duse mâna la borul pălăriei.

– Aș face mai bine să plec. Ne mai vedem noi.

Când Bull Giles plecase de lângă ei, Loman Jones își oprise calul și urmărise de la distanță întreaga scenă dintre cei doi. Ceva îl făcea să creadă că intrase în posesia unei informații demne de a fi adusă la cunoștința lui Judd Boston.

O informație care putea fi importantă.

20

În vara aceea, Benteen îi puse pe Zeke, Bob şi Woolie să se înscrie ca proprietari ai părţilor de teren pe care le însemnase cu o linie punctată pe hartă. Acestea aveau să servească drept tampoane între ferma lui şi alte ferme şi să-i protejeze domeniul pe cât se putea. Nefiind îngrădit, alte vite puteau oricând intra pe pajiştile lui, dar Benteen spera ca prin aranjamentul său să-şi poată menţine o supraveghere atentă şi să prevină aglomerarea păşunilor cu alte animale decât acelea care îi aparţineau.

Benteen nu omitea nici alte speculaţii. În primul rând, se afla în postura de a-şi exercita deja controlul, în condiţiile în care ar fi dorit să extindă operaţiunea. Dacă lucrurile n-aveau să meargă bine, atunci îşi putea vinde drepturile de proprietar unui alt crescător venit din Texas. Intenţia sa era de a-şi crea acoperire din toate unghiurile păstrând în continuare o poartă de retragere.

Tot mai mulţi crescători de vite soseau în Montana. Cu o săptămână în urmă, Benteen zărise în depărtare un convoi şi alergase călare să vadă dacă era Jessie. Cireada însă aparţine unui alt crescător texan. Animalele arătau jalnic; Benteen spera ca vitele aduse de Jessie să fie într-o stare mai bună.

Simţind o foială uşoară în pat lângă el, Benteen tresări sustras din gândurile sale. Din felul în care respira Lorna îşi dădu seama că nici ea nu dormea.

– Eşti foarte tăcută, murmură el. La ce te gândeşti?

– La tauri de câmpie.

Era un răspuns absent, aproape visător. Benteen înălţă o sprânceană şi se întoarse s-o privească pe întuneric.

– Tauri de câmpie?

– Mă gândeam că aşa o să-ţi atrag atenţia, îi zise ea puţin arţăgoasă.

El se ridică în capul oaselor şi întinse braţul spre ea s-o tragă mai aproape.

– Crezi că hoinăresc prea mult? o întrebă.

– Eşti plecat mai tot timpul.

Mâna ei se plimbă pe braţul musculos al bărbatului.

– În timpul zilei nu e atât de rău, fiindcă am mult de muncit, dar nopţile au devenit foarte lungi. Abia aştept să înceapă Webb să vorbească – atunci poate nu va mai trebui să port conversaţii doar cu cratiţa de mâncare şi cu copacii.

Lorna făcu o pauză, apoi abandonă subiectul singurătăţii:

– Cu pânza aia atârnată acolo nu ţi se pare că parcă am dormi sub coviltir din nou?

– Cred că da, răspunse vag Benteen. Poate vom reuşi să construim o casă la anul.

– Sper că da, murmură ea. Acoperişul e crăpat şi picături de noroi se scurg în casă de fiecare dată când plouă. Peste tot numai gândaci şi păianjeni. Într-o dimineaţă, am găsit o pânză de păianjen chiar deasupra leagănului lui Webb.

– M-am oprit pe la Ely şi Mary zilele trecute, ţi-am spus?

Ştia că uitase. În ultima vreme, se plimbase mult călare, studiase aşezarea şi împrejurimile şi explorase diversele zone necunoscute pentru a-şi completa harta aflată acum pe peretele din fund al camerei.

– Or să treacă să ne viziteze peste o săptămână. Mary e nerăbdătoare să vadă copilul pe care l-a ajutat să se nască.

Lorna nu răspunse nimic, ci doar se întoarse mai mult spre el, jucându-şi vârful unghiei pe curbura rigidă a bărbiei lui. Benteen se încruntă, considerând purtarea ei cel puţin curioasă.

– Tu n-ai auzit ce-am spus? Vine Mary.

Se aşteptase ca Lorna să sară în sus de bucurie la auzul veştii.

Ea îşi trecu degetul peste buzele lui, trasând o dâră invizibilă în jurul conturului senzual al buzei inferioare.

– Mă gândeam din nou la taurii de câmpie, zise ea. Mă întrebam dacă sunt tot atât de potenţi ca tine.

Ochii Lornei întâlniră pe întuneric privirea zăpăcită a bărbatului; un licăr de amuzament se aprinse în pupilele femeii.

– Vom mai avea un copil.

Benteen se simți deodată pătruns de o inexplicabilă emoție. Întinse palma și o lipi de abdomenul plat al femeii, înăuntrul căruia palpita acum mugurul nou de viață creat de ei doi.

– O să fie băiat, zise el răgușit. Îl simt.

– Benteen, e prea devreme ca să simți ceva, râse încet Lorna.

– O să fie băiat, nu contează, insistă el.

Făcuseră dragoste doar cu douăzeci de minute în urmă, dar Benteen se simți din nou copleșit de dorință. O sărută desfăcându-i buzele cu apăsările insistente ale gurii sale. Mâinile ei îl atrăgeau nerăbdătoare; era dornică să-l satisfacă și să fie satisfăcută la rândul ei, ca în atâtea alte nopți. Era caldă și dornică, fierbinte și ispititoare, în același timp. Când o învălui în îmbrățișarea lui, degetele femeii i se înfipseră în umeri; o auzi șoptindu-i la ureche.

– Fii sălbatic, Benteen.

El se cutremură simțind deodată cum patima trupească se îmbină cu o mare nevoie sufletească; acest amestec impunea grație și perfecțiune unui fapt altminteri bestial. Nu mai erau două trupuri străine, ci părți ale unui tot unic, alternându-și mișcările până ce întreaga energie îi părăsi și rămaseră întinși pe pat, cu suflarea epuizată.

– Ți-a plăcut, Benteen? întrebă Lorna întrerupând tăcerea. Se înălță caldă, într-o rână, alături de el.

– Dumnezeule, ce fel de vorbă a naibii mai e și asta?

Era iritat, incapabil să-și exprime afecțiunea în cuvinte și puțin speriat de puterea Lornei asupra lui.

– Nu mai spui nimic, murmură ea. Înainte spuneai. Cu mult timp în urmă – când erau proaspăt căsătoriți – înainte ca ea să-i fi spus „te părăsesc". Amenințarea aceea încă îl frământa, asemeni unui coșmar imposibil de uitat. Era o obsesie permanentă.

– Cred că aşa se-ntâmplă când mai îmbătrâneşti, zise el prefăcându-se a nu înţelege rostul cuvintelor ei. Uiţi să mai spui şi alte lucruri.

– Eu nu sunt bătrână, Benteen Calder, răspunse ea iute. Am nouăsprezece ani.

– Cu unul mic pe drum, îi aminti el. Mai bine ai închide ochii şi ai încerca să dormi.

În liniştea care se aşternu, Benteen percepu o schimbare.

Femeia rămăsese nemişcată, aşteptând ceva parcă din partea lui – Benteen nu înţelegea ce anume. Şi cum nimic nu se întâmpla, ea se răsuci tăcută pe o parte, cu faţa întoarsă de la el.

❋

Jessie Trumbo şi băieţii lui sosiră cu noua cireadă de vite Longhorn în prima jumătate a lunii august, în aceeaşi zi în care avu loc vizita Stantonilor. Întâlnirea prietenilor vechi se transformă într-o petrecere care dură până după căderea serii. Isteţul juncan, Căpitanul, stătu din nou în preajma grupului de oameni.

– E o întreagă nebunie, îi spuse Jessie lui Benteen în noaptea aceea. Parcă toată lumea din est şi din Europa a descoperit deodată că există vite în vest şi posibilităţi de înavuţire.

Vitele aduse de Jessie arătau destul de bine; pe cele mai slabe, Benteen le alese să le ducă la târg împreună cu alţi juncani destinaţi vânzărilor din toamnă.

Cererea era mare, iar preţurile ridicate. Benteen reinvesti profiturile în construcţii şi în îmbunătăţirea condiţiei animalelor. Îi trimise din nou pe Jessie şi pe Rusty în Texas după noi cirezi de Longhorn, iar Bob Vernon merse să cumpere mai multe vite din rasa nordică; Barnie fu trimis în Minnesota să aducă un taur de rasă pură.

Următoarea iarnă fu deosebit de grea, cu zăpezi mari. În miezul unui viscol de februarie, se născu Arthur William Calder, cu ajutorul lui Benteen. Cu un calm simulat, băr-

batul o asigurase că, în viața lui, ajutase multe vaci și iepe să nască și o femeie nu putea reprezenta prea mare diferență. După ce dăduse naștere băiețelului dolofan și sănătos, Lorna căzuse într-un somn epuizat, așa că nu văzu cum tremurau mâinile lui Benteen când bărbatul își turnă un pahar de whisky.

Când veni primăvara Ely Stanton veni să-l ajute pe Benteen la strângerea vitelor. Într-o zi, pe la prânz, Ely se apropie de prietenul său și-i zise:

– Mary și cu mine am discutat, începu Ely. Se poate spune că am început-o de la zero, ca și tine. Aveam vreo trei sute de vite, iar tu aveai... de șapte-opt ori pe atât. Și astăzi am patru sute. Pe când tu, priveşte.

– O să le sporiți voi.

Benteen știa că neșansa se datora lipsei de agresivitate a lui Ely.

– Nu.

Ely clătină din cap.

– Un bărbat trebuie să-și vadă propria măsură uneori. Mă pricep la vite și la pământ, dar n-am cap pentru afaceri. Pot să fiu cel mai bun vechil pe care l-ai putea avea vreodată – dar de unul singur nu-s în stare să câștig nici o para chioară.

– Ely, începu Benteen cu un oftat de regret, pentru că Ely aducea în discuție un adevăr de necontestat.

– Mary și cu mine am discutat și vrem să-ți vindem ție terenul nostru, dacă te interesează, îl întrerupse Ely. Ne cumperi pământul pur și simplu, așa cum ai făcut-o cu ceilalți băieți. În ceea ce privește vitele, ne plătești când poți. Știm că putem avea încredere. Iar dacă ai nevoie de un vechil bun, îți stau la dispoziție permanent.

– Slujba îți aparține, Ely – dar o cută de vagă neîncredere apăru pe fruntea lui Benteen – ai putea vinde altcuiva ferma și vitele, pentru un preț mai bun. E ca și cum mi le-ai da mie degeaba. N-ar trebui să faci asta.

– Cum ziceam – o umbră de zâmbet se așternu pe fața liniștită a omului – nu prea mă duce capul la afaceri.

Apoi întinse mâna pentru a pecetlui târgul cu Benteen.

*

Poşta nu ajungea uşor până în Montana, dar în primăvara aceea sosi o ploaie de scrisori din Texas, unele dintre acestea datate cu nouă luni în urmă. Lorna primi două scrisori de la părinţii ei. Prima conţinea reacţia de bucurie a acestora la aflarea veştii că au un nepot, Webb Mathew, iar a doua era o scrisoare de Crăciun. Lorna se întrebă dacă părinţii ei primiseră scrisoarea prin care li se anunţa naşterea celui de-al doilea nepot, precum şi o descriere amănunţită a micuţului botezat după numele tatălui ei, Arthur William.

Îi mai scrisese, de asemenea, şi prietena ei Sue Ellen. Lorna râsese cu poftă la unele pasaje în care Sue Ellen îi dădea subtil de înţeles că o compătimeşte pentru ororile pe care trebuia să le îndure în ţinutul acela sălbatic şi primitiv. Sue Ellen părea convinsă că Lorna fusese la un pas de moarte atunci când îl născuse pe Webb. În aceeaşi scrisoare, Sue Ellen îi mai furniza o informaţie citită pasămite de ea într-un ziar uitat în magazinul mamei sale de un comis voiajor; articolul atrăsese atenţia fetei fiindcă vorbea despre acea doamnă englezoaică despre care Lorna scrisese la rândul ei lui Sue Ellen cu ocazia memorabilei întâlniri din Dodge City. În articol se povestea că domnul conte de Crawford se îmbolnăvise şi murise în oraş, cu puţin înainte de plecarea în Anglia, iar văduva, Lady Crawford, avea să-i ducă rămăşiţele pământeşti în Anglia, pentru a fi înmormântat în cripta strămoşilor. Sue Ellen se gândise că Lorna ar fi putut fi interesată să afle despre „tragedie".

Lorna rememoră scurta conversaţie pe care o avusese cu Lady Crawford şi bunăvoinţa pe care i-o arătase aceasta trimiţându-şi camerista cu borcanul de loţiune să i-l aducă ei, o simplă nevastă de fermier. Crema se terminase între timp, dar Lorna păstra borcanul ca pe o amintire a evenimentului, cu gândul să-l arate mai târziu copiilor ei ca dovadă că mama lor întâlnise şi discutase cu o adevărată „lady" cândva. Povestea avea un sfârşit trist. Conform datei din scrisoarea lui Sue Ellen, contele

de Crawford murise cu aproape un an şi jumătate în urmă.

Poşta adusese şi o notă scurtă din partea lui Jessie Trumbo. Acesta se pregătea să părăsească Texasul în ultima săptămână a lui martie, cu o cireadă mixtă de trei mii de capete.

În plus, Jessie anunța că, personal, auzise de alte patru convoaie cu cirezi care intenționau de asemenea să se îndrepte spre Montana. Zona nou deschisă avea să se umple repede.

❋

Odată cu venirea tot mai multor convoaie texane în estul Montanei, începură alte schimbări. Fermele aveau nevoie de provizii, iar cowboy-lor le trebuia un loc în care să-şi cheltuiască banii. Miles City începu să capete forma tipică a unui oraş al crescătorilor de vite.

În septembrie, veni în Montana un om pe nume Frank Fitzsimmons, zis Grăsanul, aducând cu sine două căruțe pline cu provizii şi whisky. Când roata uneia din căruțe se frânse undeva, în mijlocul pustiului, Frank se decise că Dumnezeu îi indicase locul în care să-şi ridice prăvălia. În două săptămâni, aşezământul fu creat şi împodobit cu o firmă pe înțelesul tuturor „La Frank Grăsanul-Whisky".

Primul cowboy care trecu întâmplător pe acolo se opri în loc, crezând că are vedenii. După două pahare de whisky, îl informă pe Frank că bodega era sortită falimentului, întrucât oamenii se aventurau pe acolo din an în paşte. Frank Grăsanul adăugă imediat o nouă inscripție pe firma de deasupra uşii, care spunea: „Blue Moon"* Regiunea Montana". Fie că povestea cu cowboy-ul era adevărată sau nu, Frank o spunea tuturor celor care îl vizitau, iar aceştia o duceau mai departe, astfel că localul deveni curând cunoscut în împrejurimi.

Locul oferea o sursă mai apropiată de aprovizionare decât Miles City. Cu această posibilitate în minte, Ben-

* Expresia „din an în paşte", tradusă în limba engleză prin „once in a blue moon".

teen se duse să arunce o privire asupra cârciumii şi băcăniei lui Frank. Clădirea pătrăţoasă oferea o imagine ciudată, postată astfel în mijlocul câmpiilor, fără nimic altceva împrejur, pe distanţă de mile întregi. Firma înfăţişând sticle de whisky atrăgea atenţia asemeni unui far în acea dimineaţă îngheţată de octombrie. Calul lui Benteen ciuli urechile şi îşi încetini mersul. Fornăi zgomotos în direcţia celorlalţi doi cai legaţi în faţa intrării şi scoase un nor gros de aburi pe nas.

Cititul semnelor de pe coapsele animalelor stătea în obiceiul oricărui cowboy. Când Benteen remarcă semnul de la Ten Bar cu care erau marcaţi caii înşeuaţi din faţa cârciumii, privirea lui deveni deodată mai tăioasă.

Cele două cirezi trimise de aceştia în Montana sosiseră aproape concomitent cu convoiul lui Jessie.

Domeniul lor era undeva la nord-est de al său, dar aceasta era prima ocazie când Benteen întâlnea pe vreunul dintre oamenii lui Boston.

Descălecă şi îşi legă calul de stâlp. Apoi porni cu paşi măsuraţi fără grabă, spre uşa groasă de lemn; în liniştea din jur, se auzea doar zgomotul sec al pinteniilor lui troznind pe pietriş. Apoi uşa se deschise lunecând pe balamalele din piele netăbăcită şi Benteen intră înăuntru. Privirea lui se fixă câteva clipe asupra cutiilor şi coşurilor folosite de Frank pentru depozitarea mărfurilor la vedere.

În fundul încăperii se auzea murmur de voci – sunetul moale, tărăgănat, specific texanilor. Deschizându-şi haina, Benteen se îndreptă în direcţia acestora; fu întâmpinat pe dată de un bărbat gras, evident proprietarul.

– Bună dimineaţa, domnule, îi zise Frank Grăsanul pe un ton voios. Eşti binevenit în umila noastră aşezare. Mă cheamă Fitzsimmons dar toată lumea îmi zice Frank Grăsanul.

Frank îşi lovi cu mândrie rotunjimile generoase.

– Cu ce te pot servi în dimineaţa asta frumoasă?

– Afară, pe firmă, scrie whisky.

– Şi chiar whisky adevărat am, să ştii, declară Frank Grăsanul. Nu poşirca aia pe care o numiţi voi whisky de

obicei. Poftim încoa', în dosul standului, am aici un bărulet.

Suflând din greu din cauza efortului de a-şi purta kilogramele încoace şi încolo toată ziua, Frank îl conduse pe Benteen. Sub înfăţişarea jovială a cârciumarului, Benteen întrezări multă şiretenie.

– Doar n-oi fi mata chiar Benteen Calder? ghici deodată omul.

– Da.

Benteen nu se osteni să-l întrebe cum de-şi dăduse seama.

Saloanele rătăcite în pustiu, ca acesta, erau întotdeauna locuri de întretăiere a bârfelor. Era normal pentru un cârciumar să se intereseze care îi puteau fi potenţialii clienţi.

– Am auzit vorbindu-se de dumneata, mărturisi Frank. Mă întrebam când ai să treci pe aici. Vei vedea că preţurile mele sunt cinstite şi am mai tot ce-ţi poţi dori. Iar ce n-am, pot aduce. Dacă nevestei dumitale îi trebuiesc cine ştie ce ustensile gospodăreşti sau îmbrăcăminte, cere-i lui Frank Grăsanul.

– Am să ţin minte.

Benteen nu se lăsa dus cu vorba uşor.

Băuturile alcoolice se vindeau în colţul din dosul încăpării. O scândură aşezată pe două butoaie servea drept bar, iar în spatele acesteia se aflau coşurile cu sticle. Lipit de perete, se afla un cuptor pântecos, care semăna vizibil la formă cu stăpânul localului, rotund şi uriaş, şi cu picioare subţiri. Lângă ajutor se aflau două scaune rudimentare, ca pentru a-i invita pe clienţi să se aşeze la căldură, iar ceva mai departe, fusese pusă o masă împreună cu alte două scaune. Acestea erau ocupate de Loman Jones şi Bull Giles. Benteen îi salută rece pe cei doi şi continuă să rămână lângă tejgheaua de scândură în compania lui Frank Grăsanul.

Cârciumarul desfăcu o sticlă şi-i turnă în pahar lui Benteen.

– Trataţia mea, insistă el când Benteen voi să-i plătească.

– Mulţumesc, rămân dator, răspunse acesta fără să-l privească şi apoi luă o înghiţitură.

Băutura ardea ca focul.

– Ţi-am spus că e whisky veritabil, îi aminti Frank Grăsanul.

– Aşa e, recunoscu Benteen şi, cu mâna pe pahar, se răsuci pe jumătate spre ceilalţi doi clienţi.

– Dumnealui e domnul Jones de la Ten Bar, dacă nu vă cunoaşteţi, zise Frank pregătit să continue prezentările.

– Ne cunoaştem.

– Pe cinstea mea, toţi texanii se cunosc între ei.

Cârciumarul izbucni în râs.

– Cine are grijă de Ten Bar în locul tău, Jones? întrebă Benteen cu o undă de interes.

Vechilul cu obrajii supţi se juca cu paharul rotindu-l leneş, într-un semicerc pe mijlocul mesei.

– Ollie Webster a rămas să conducă ferma din Texas.

– Vajnic bărbat.

Benteen înclină capul în semn de apreciere pentru calităţile cowboy-ului. Lucrase cu el de câteva ori.

– Ceva necazuri cu indienii? întrebă Loman.

Era o întrebare firească între crescători şi Benteen o luă ca atare.

– Când şi când. Mi-au luat câteva vite până acum.

– Bieţi sălbatici hămesiţi, interveni Frank Grăsanul clătinând din cap. Proviziile promise de guvern nu ajung niciodată în rezervaţii. Şi ticăloşii ăia în sus pe Missouri strică şi mai mult situaţia vânzându-le whisky.

– Ce tot spui? întrebă încruntat Loman Jones ridicând capul cu interes.

– O bandă de foşti vânători de bizoni şi tăietori de lemne s-au cuibărit pe malul râului Missouri. Nişte netrebnici. De cum au aflat că guvernul canadian le plăteşte indienilor Crees şi Bloods o sumă în fiecare toamnă, s-au pus pe vândut whisky şi alte băuturi ca să-i jupoaie pe amărâţi de bani. Am înţeles că, din pricina asta, indienii îşi petrec cea mai mare parte din iarnă dincoace de graniţă.

– Aş zice că asta explică de ce am pierdut iarna trecută mai multe vite ca de obicei, murmură Benteen cu privirea adâncită în paharul de whisky; ştia că situaţia, departe de a se îndrepta, avea să se înrăutăţească.

– Credeam că eşti nou pe-aici.

Loman Jones îl studie pe grăsan plin de interes.

– Am călătorit o vreme, înainte să mi se frângă căruţa prin locurile astea. Vezi – omul cât trăieşte învaţă. Cârciumarul ridică în aer palmele dolofane, într-un gest demonstrativ.

– Şi s-a întâmplat că am dat peste şeful bandei. Îl cunoscusem cu câţiva ani în urmă, pe vremea când vâna bizoni în Kansas. Un netrebnic. I se spune Big Ed.

– Big Ed? repetă Bull Giles. Big Ed Sallie? Are o cicatrice pe obrazul drept?

Bull îşi trecu degetul în diagonală pe obraz, de sub ochi până la bărbie.

– El e, încuviinţă Frank Grăsanul.

– Îl cunoşti?

Loman Jones se uită la Bull; bărbatul masiv ca un munte se agita pe scaunul său.

– Am vânat bizoni împreună cu el acum câţiva ani. L-am văzut luându-se la cuţite cu un alt vânător. Big Ed l-a făcut bucăţi.

Bull sorbi din whisky, degustându-l o vreme înainte de a-l înghiţi.

– Indienii sunt o pacoste şi treji. Beţi, nu mai vorbim, remarcă Loman Jones.

Privi piezişş, spre Benteen.

– O să ai mai multă bătaie de cap în iarna asta decât mine.

– Mda, răspunse Benteen şi aşteptă mai multe comentarii din partea lui Jones, dar acesta tăcea. Dacă indienii aveau să dea iar iama prin vitele lui, de data aceasta pierderile se anunţau mult mai serioase. Loman Jones era în afară de pericol, cu cireada lui mult mai mică şi restrânsă pe o porţiune îngustă de teren.

– Credeam c-ai să mergi iar în Texas, Bull, să mâni încoace încă o cireadă pentru Ten Bar.

– M-am hotărât să las să treacă iarna, răspunse Bull. Am înghiţit destul praf cât să-mi ajungă o bună bucată de vreme.

Bull Giles nu se împăca mult timp cu cineva. Benteen nu şi-l putea închipui pe Bull primind ordine de la Jones o iarnă întreagă.

– Ai de gând să lucrezi pentru Jones, îşi dădu el pe faţă gândurile.

Loman Jones răspunse în locul lui Bull.

– Am auzit că lupii fac mult rău, aşa că i-am zis lui Bull c-ar putea să-şi petreacă iarna împuţinându-le numărul, dacă tot nu vrea să plece. O să-i dăm nişte provizii şi muniţie.

Vitele de la Ten Bar aveau să simtă pentru prima oară gustul iernii nordice, aşa că planul lui Jones de a micşora numărul prădătorilor era cât se poate de rezonabil. Benteen cumpărase şi el muniţii pentru oamenii săi, ordonându-le să împuşte toţi lupii pe care îi vedeau – dar fiarele acelea cu ochi galbeni ştiau a se feri ca nişte umbre. Angajarea unui vânător nu era o idee rea, dar însemna o cheltuială suplimentară, aceşti oameni fiind îndeobşte plătiţi de trei-patru ori mai bine decât un cowboy.

Gândul acesta îl împinse pe Benteen să întrebe.

– Boston ştie de treaba asta?

– L-am anunţat în ultimul raport, răspunse Loman arţăgos; nu-i convenea să se creadă că i-ar fi lipsit autoritatea de a da ordine în lipsa lui Boston.

Benteen îşi termină whisky-ul.

– În viitorul tău raport să-i trimiţi complimentele mele.

– Poţi să aştepţi până la primăvară, să i le transmiţi personal, sugeră Loman cu un surâs rece.

Mascându-şi surprinderea, Benteen îl fixă cu privirea pe vechilul de la Ten Bar.

– Boston vine încoace? De ce?

– O să deschidă o bancă, îl informă Jones. Vin atâţia texani încoace, încât s-a gândit că poate oamenii ar prefera să facă afaceri cu unul de-al lor decât cu un yankeu.

– Dacă mi-amintesc bine, Boston era şi el tot yankeu când a venit în Texas, remarcă Benteen pe un ton cinic. Acum pretinde a fi texan, hă?

– A trăit în Texas mai mult timp ca alţii, îşi apără Jones stăpânul.

– Aşa o fi.

Benteen se depărtă de bar şi-i adresă un salut lui Frank Grăsanul.

– Mulţumesc pentru whisky.

– Vino 'napoi oricând şi adu-o şi pe nevasta dumitale, îl invită barmanul.

Cu colţul ochiului, Benteen îl văzu pe Bull Giles întinzând mâna după sticla de whisky de pe masă. Uriaşul tot mai poftea la nevasta lui, înţelese Benteen, totuşi se mira de ce nu-l mai văzuse în preajma fermei adulmecând urmele femeii. În orice caz, conchise el, era mai bine că Bull se ţinea deoparte.

În timp ce călărea de-a lungul drumului spre casă, copitele calului său păreau a cloncăni numele lui Judd Boston. O bancă texană în Montana. Era o mişcare dibace. Omul avea să pună pe roate afacerile tuturor, nu doar pe ale lui proprii.

Fie că-i plăcea sau nu, Benteen se simţea dator să-i acorde credit mai vechiului său adversar – Boston era într-adevăr un afacerist pe cinste.

21

Fu o iarnă blândă. Vântul cald şi uscat venit dinspre râpele estice ale Stâncoşilor învălui câmpiile topind zăpada şi scoţând la iveală iarba atât de necesară vitelor.

Era pe înserat când Benteen ajunse la fermă după ce dusese provizii lui Shorty, aflat într-una din taberele de graniţă. Scoase şaua de pe cal şi îl duse în ţarc. În timp ce se îndrepta spre casă, studie panglica de fum ce se unduia purtată de vânt în noapte. Când intră în cabană, o găsi pe Lorna mestecând într-o cratiţă de pe plită; micul

Arthur gângurea în poala femeii, frământând aerul cu pumnişorii rotunzi ca nişte bulgări de nea. Webb se agăţa de fusta Lornei şi scâncea întruna. Benteen observă oboseala şi enervarea de pe chipul soţiei sale şi zâmbi scoţându-şi haina.

– Care-i problema, Webb?

Traversă încăperea ridicându-şi manşetele cămăşii pentru a-şi spăla mâinile. Dar fiul lui cel mare se porni doar să scâncească mai abitir în timp ce încerca să se cţere pe fusta Lornei.

– Vrea să-l iau în braţe.

Lorna căută să-l împingă iritată pe băieţel departe de soba încinsă. Interiorul părea întunecat.

– De ce n-ai aprins şi cealaltă lampă? întrebă Benteen.

Îşi turnă apă în lighean şi întinse mâna după săpunul de leşie.

– Gazul e pe sfârşite. Încerc să-l mai lungesc puţin.

– Aş vrea să văd ce-am în farfurie. Aprinde lampa şi am să merg mâine la Frank Grăsanul să mai cumpăr gaz.

– Webb, ai să te arzi dacă nu te dai la o parte de lângă cuptor. Cine e Frank Grăsanul?

Lorna pronunţă ambele propoziţii dintr-o suflare, preocupată în continuare să mestece în cratiţă.

– E proprietarul cârciumii ăleia noi de la est de casa noastră.

Benteen îşi şterse mâinile şi se uită înapoi la băieţelul care continua să se învârtească pe lângă sobă.

– Nu-ţi poţi convinge feciorul să asculte ce-i spui?

– Şi în acelaşi timp să-l ţin pe Arthur şi să gătesc mâncarea, da? fulgeră Lorna şi trânti lingura în cratiţă. O să las mâncarea să se lipească, şi cu asta basta!

Îl expedie pe Arthur în pătuţul lui, unde scâncetele micuţului se transformară pe dată în urlete. Trecând pe lângă Webb îl pocni peste fund şi îl aşeză pe un scaun; cum era şi firesc, băiatul începu să ţipe ca din gură de şarpe. Fără a-l lua în seamă, Lorna aprinse a doua lampă şi o puse pe masă cu un gest atât de abrupt încât clopotul

de sticlă zornăi amenințător. Apoi îi aruncă o privire plină de reproșuri lui Benteen și se apropie din nou de sobă.

– S-a întâmplat ceva?

Bărbatul încercă să-și rețină un zâmbet în fața acestei descărcări de nervozitate.

– N-ai pomenit nimic niciodată despre vreo prăvălie nouă; cu atât mai puțin despre acest Frank Grăsanul.

– Nu? Benteen înălță uimit dintr-o sprânceană. Trebuie să-mi fi scăpat din vedere. Localul nu datează de mult – doar din toamna asta.

– În ultima vreme ai scăpat din vedere o mulțime de lucruri.

Lorna începu să pună mâncarea în farfurii. Webb continua să plângă. Femeia îi dădu o lingură în mână și îl împinse mai aproape de masă.

– Taci și mănâncă.

Așezându-se, Benteen o așteptă pe Lorna până ce aceasta se întoarse cu mititelul de un an smiorcăindu-se în brațele ei.

– Ce lucruri am trecut cu vederea? o întrebă el.

– Totul, se revoltă Lorna în timp ce împingea o lingură plină cu supă în gurița lui Arthur. Nu mai știu nimic din cele ce se întâmplă. Ai angajați despre care habar n-am. De mult nu mi-ai mai pomenit nimic de activitățile tale.

– Nu mi-am dat seama că trebuie să-ți fac cunoștință cu oamenii pe care-i angajez.

Benteen se încruntă.

– Dacă te referi la cei trei văcari care au venit cu cireada vara trecută, te-ai trezit cam târziu să te superi. La vremea respectivă erai ocupată cu micul Arthur și cu Webb. Orice altceva părea lipsit de importanță.

– Dar despre taurul acela Hereford pe care l-ai cumpărat în septembrie? Barnie a trecut pe aici astăzi și mi-a spus că îți taurul la ferma lui Ely.

Lorna făcea eforturi să-l rețină pe Arthur în poală; copilul plângea și se zbătea. Femeia îl sfredeli pe Benteen cu o privire nervoasă.

– N-ai putea cel puțin să-ți scoți pălăria când stai la masă?

– Pardon.

Benteen îşi luă pălăria de pe cap şi o atârnă de speteaza scaunului.

– Credeam că ai să aduci taurul ăla în grup cu vacile, reluă Lorna subiectul.

– Taurul e prea valoros ca să risc să mi-l omoare vreunul din masculii Longhorn, care-s atât de sălbatici, explică Benteen motivul izolării animalului de rasă pură. Ely o să selecteze un grup de vaci de rasă nordică în primăvara asta, ca să le împerechem cu taurul – un asemenea exemplar nu trebuie lăsat să lupte; îi vom asigura haremul personal.

– Webb, foloseşte lingura, sări Lorna la copilul care începuse să-şi bage degetele în castron.

– Nu vleau!

Băieţelul îşi ascunse mâinile la spate. Benteen se încruntă, scrutând cu mirare chipurile încăpăţânate ale copiilor.

– Ce i-a apucat pe băieţii ăştia? Nu poţi să-i faci să se poarte cum trebuie?

Era ultima picătură care răsturnă paharul nemulţumirilor Lornei. Femeia se trase brusc de la masă şi îl plantă pe Arthur în poala lui Benteen.

– Poftim! N-ai decât să faci ce vrei şi să-ţi educi singur progeniturile.

Pe când Benteen încă încerca să-şi revină din şocul produs de actul neaşteptat al Lornei, preocupat totuşi să ţină copilul, Lorna îşi înşfăcă şalul şi ieşi ca o furtună pe uşă. Webb începu să-şi dea drumul în jos de pe scaun, strigând alarmat:

– Mami!

– Stai pe loc! îi ordonă Benteen pe un ton tăios care puse capăt imediat lacrimilor băiatului. Îl lăsă pe Arthur pe scaunul Lornei şi-i îndesă lingura în mână.

– Eşti destul de mare să mănânci singur.

Apoi se ridică în picioare şi clătină un deget ameninţător în direcţia celor două căpşoare micuţe care îl urmăreau cu ochi rotunzi de mirare.

– Mâncaţi mai departe şi să n-aud o mişcare.

Benteen porni cu paşi mari, furioşi, către uşă; înainte de a ieşi, mai aruncă o privire spre cei doi băieţi care amuţiseră dezorientaţi de întreaga scenă; apoi închise uşa în urma sa. Aproape imediat o văzu pe Lorna înghesuită într-un colţ al colibei; plângea zguduită de hohote. Benteen simţi cum mânia care îl cuprinsese în clipa când o văzuse plecând se topea ca prin farmec. Lorna nu-i părăsise, în cele din urmă. Benteen răsuflă uşurat; se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri, cu un fel de febrilitate.

– Doamne, ce idee să ieşi în felul ăsta! murmură el răguşit. Unde credeai că te duci?

– Ce mai contează odată ce tot n-am ajuns prea departe, suspină ea.

– Mai bine hai înăuntru. E frig afară, spuse el.

– Nu. Nu vreau să mă întorc încă acolo.

Lorna se feri de încercarea lui Benteen de a o atrage după sine.

– Cred că te încearcă o criză numită „febră de colibă", îşi dădu el cu părerea.

Lorna se scutură de atingerea lui şi îl înfruntă tremurând toată de revoltă şi furie.

– Asta n-ar trebui să te surprindă. Ce altceva mai văd în afară de ăia patru pereţi, toată ziua? N-am pe nimeni cu care să discut, doar doi copii care nici să vorbească nu ştiu. În fiecare zi acelaşi lucru. Gătesc, spăl, cos şi păzesc plozii să nu facă rele.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ochii ei negri căutau deznădăjduiţi spre Benteen.

– Am jurat că n-am să las pământul ăsta să mă doboare. Am jurat că n-am să ajung ca femeia aceea din Kansas. Eram hotărâtă să muncesc şi să contribui din toate puterile la construirea viitorului nostru.

– Dar asta şi faci, o asigură Benteen.

Ea însă întoarse capul şi îşi muşcă buzele. Răspunsul lui o înfuria mai tare.

– Cum?! Gătindu-ţi ţie mâncare toată ziua, având grijă de copiii tăi şi dormind în acelaşi pat cu tine?! Poţi să

angajezi servitori pentru asta. E clar că nu-ți trebuie altceva de la o nevastă.

Benteen se uita năuc la ea.

– Nu te înțeleg.

– Păi tocmai asta e problema. Nu mă-nțelegi, răspunse ea. Pleci dimineața și niciodată nu-mi spui unde te duci. Vii înapoi în toiul nopții și nu-mi spui niciodată unde ai fost sau ce-ai făcut.

– Mi-nchipui că trebuie să-i mulțumesc lui Mary pentru asta, fiindcă știu că Ely îi cere sfatul la tot pasul. Benteen începea să-și piardă răbdarea. În casa asta eu iau deciziile.

– Fără a discuta vreodată cu mine. Eu n-am absolut nici un cuvânt de spus, s-ar zice. Nici măcar *nu știu* ce se întâmplă în jurul meu.

– Ce-ți veni tocmai acum? întrebă el. Ce-i atât de important încât să trebuiască dezbătut numaidecât?

– Poate fiindcă atâta timp cât au fost copiii mici mi-am făcut de lucru cu ei și n-am putut să bag de seamă ce se petrece în rest, sugeră Lorna. În caz că *ai trecut cu vederea* și amănuntul ăsta, e prima iarnă în care nu sunt însărcinată.

– Dacă din cauza asta devii cicălitoare, atunci mai bine am încerca să modificăm situația, i-o întoarse el.

– Pariez că ți-ar plăcea să mă vezi fătând în fiecare primăvară, ca vacile tale. Sau vrei să mă ții într-una însărcinată ca să nu te pot părăsi?

Acuzația, deși izvorâtă din amărăciunea femeii, era totuși crudă. Lorna înțelese lucrul acesta imediat și regretă scăparea.

– Iartă-mă, Benteen. N-am vrut.

Încercă să-și retragă cuvintele, dar bărbatul rămase rigid în fața ei, cu chipul încremenit deodată într-o expresie rece.

– Benteen, trebuie să mă crezi. Te iubesc prea mult ca să te părăsesc vreodată. Nu sunt asemeni mamei tale.

– Am lăsat băieții singuri, zise el. Mai bine să mergem să ne terminăm masa.

– Nu.

Lorna rămase pe loc, continuând să scormonească cu încăpățânare în ochii lui, după un semn de înțelegere.

– Nu vreau decât să-ți împarți viața cu mine. N-am să fac nici un pas până nu spui că mă crezi.

El o privi o secundă îndelungată apoi își trecu brusc un braț pe după mijlocul ei și o dezlipi de pământ.

– Crede-mă, Lorna, îi zise. N-am să-ți dau niciodată ocazia să mă părăsești.

În ciuda tonului lui posesiv, nu era răspunsul pe care îl aștepta Lorna. Știa, fără să i-o fi spus el vreodată, că Benteen nu dorea să devină dependent de ea. O parte din el refuza s-o iubească. Era motivul pentru care bărbatul nu-i permitea să ocupe decât un foarte mic spațiu în viața lui. Dar ea n-avea să-l lase să continue astfel – cu prețul de a se transforma într-o scorpie cicălitoare, Lorna era hotărâtă să sfărâme înstrăinarea dintre ei.

*

Primăvara sosi, de două ori mai aglomerată ca de obicei. Vântul cald favorizase o bună producție de viței. Faptul acesta, coordonat cu o explozie a prețurilor pe piața de vite, îl convinse pe Benteen să purceadă la construirea casei de pe deal. Angajă mai mulți lucrători, tâmplari și zidari, și comandă cherestea în oraș; construi și un puț care să asigure rezerva de apă în casă.

Casa începu să se înalțe văzând cu ochii, iar Lorna nu-și mai încăpea în piele de bucurie; casa se vedea că va fi mai măreață decât visase Lorna vreodată. Benteen o consulta acum asupra fiecărui detaliu. Iar ea era prea entuziasmată de planul clădirii și de repeziciunea cu care creștea și se îmbogățea structura acesteia zi după zi, ca să mai observe discreția soțului ei cu privire la orice alte evenimente ale fermei.

Apoi mai erau de ales covoare, draperii, mobile, precum și un tapet adecvat pentru pereți – toate aceste articole urmau a fi comandate și transportate ulterior cu trenul, vaporul și, în sfârșit, cu căruța. Cu puțin noroc, aveau să sosească înainte de terminarea construcției.

Când Jessie Trumbo veni cu o nouă cireadă de vite Longhorn din Texas, pe la sfârşitul lui iulie, se minună să zărească o clădire cu două etaje răsărită între câmpii. Era mai mult un schelet dar călăreţul se înfioră impresionat.

❋

Frank Fitzsimmons – Grăsanul sălta capacul care acoperea containerul şi, strecurând înăuntru o mână rotofeie, scoase două batoane de mentă. Se întoarse spre Lorna cu o sclipire şugubeaţă în ochi.

– Ce păcat că nu există doi băieţei cuminţi în prăvălia mea, ca să le dau bomboanele astea, declară el ocolindu-i intenţionat cu privirea pe cei doi copii care, cu câteva secunde mai înainte, se îmbrânciseră în joacă.

– Eu sunt cuminte, sări Webb imediat.

Micul Arthur îşi vârî un deget în gură şi clipi cu ochi inocenţi spre Grăsan.

– Cuminte, se recomandă el, în ciuda degetului din gură.

– Atunci...

Cârciumarul ezită un minut, asistat de privirile neliniştite ale băieţilor.

– ... atunci, cred că aţi fost destul de cuminţi.

Era prea gras ca să se aplece, aşa că întinse câte o mână către fiecare copil, oferindu-le bomboanele.

– Ce-i spuneţi domnului Fitzsimmons? îi atenţionă Lorna.

– Mulţumesc.

Webb trebui să-şi ia bastonaşul de mentă de la gură ca să răspundă. Micul Arthur nu consideră că era necesar.

– 'Tumesc.

– Cu plăcere şi altă dată.

Grăsanul radia de voioşie şi se servi el însuşi cu o bomboană.

– Câteodată mă simt şi eu ca un copil. Unul în creştere. Se lovi cu palma peste burtă, râzând cu poftă.

– Cred că n-ar trebui să le dați bomboane de fiecare dată când venim aici, protestă moale Lorna. Or să se obișnuiască așa.

– Și or să vă ceară să veniți numai la prăvălia mea după cumpărături. Asta se cheamă comerț – mituiești copiii ca să atragi părinții, declară Frank jumătate în glumă, jumătate în serios.

– V-ați lărgit spațiul aici, de astă primăvară când v-am vizitat eu ultima oară, remarcă Lorna cântărind din ochi îmbunătățirile care schimbaseră întrucâtva ambianța localului. Apăruse o a doua cameră, care reprezenta acum cârciuma, în timp ce vânzarea de mărfuri se făcea în vechea încăpere; în locul vechilor improvizații, acum existau rafturi pentru articole și geamuri la ferestre.

Lorna nu se putea abține să judece fiecare magazin în care intra prin comparație cu magazinul tatălui ei.

– Din câte am auzit, dumneavoastră și cu soțul dumneavoastră v-ați construit o casă.

Frank începu să împacheteze cumpărăturile Lornei într-o cutie.

– Da, e adevărat, zise Lorna încercând să-și tempereze mândria.

– O vilă, cu siguranță, adaugă Frank.

– Categoric că, pe lângă coliba cu o singură încăpere în care locuim acum, casa pare uriașă.

– Și când va fi gata?

– Sperăm să sărbătorim Crăciunul în ea, dar nu se știe dacă o să sosească mobila până atunci. Oricum, ne vom muta în cursul iernii acesteia.

– E firesc ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să aveți o casă mare, o asigură Frank Fitzsimmons. Soțul dumneavoastră e taurul pădurilor prin locurile astea. Am auzit că posedă în jur de douăzeci de mii de vite pe domeniul său.

– Într-adevăr, murmură Lorna, surprinsă să afle cât de mare era cifra. Deschise poșeta să plătească.

– Cât vă datorez?

– V-am trecut în cont, răspunse Frank.

Habar n-avusese că Benteen deschisese un cont la prăvălie. Era încă un detaliu pe care soțul ei omisese să i-l împărtășească, dar Lorna nu voia să se dea de gol în fața Grăsanului.

– Desigur, surâse ea subțire.

– Am să vă car pachetul la căruță, mai zise omul și, ridicând în brațe cutia, ieși din dosul tejghelei.

– V-a însoțit cineva?

– Da. Domnul Willis e la fierar. Unul din cai și-a pierdut o potcoavă pe când veneam încoace, explică Lorna. Apoi se întoarse spre cei doi băieței care rontăiau fericiți bomboanele.

– Hai, copii. La căruță imediat.

Pe lângă o cârciumă și un magazin, orășelul Blue Moon se mai compunea dintr-un atelier de fierărie și cele două case care adăposteau pe membrii familiei Fitzsimmons și pe fierar – un om numit Dan Long. Traficul crease trei drumeaguri care porneau din fața prăvăliilor și se pierdeau peste câmpii.

Căruța cu un cal a Lornei era trasă dinaintea prăvăliei; sunetul ritmic, nu prea îndepărtat, al ciocanului unui fierar răsuna în atmosfera liniștită a după-amiezii.

– Vrei să pui dumneata cutia în căruță, domnule Fitzsimmons? îl rugă Lorna. Mă duc să-l anunț pe domnul Willis că putem pleca imediat ce termină.

– Desigur, doamnă Calder, încuviință omul.

Lorna îl luă de mână pe micul Arthur și porni să traverseze spre fierărie. Webb i-o luă înainte, dar după câțiva pași se opri brusc, cu mâna întinsă.

– Ia uite la căruța aia, mamă!

– E o trăsură, nu o căruță, îl corectă ea.

Era într-adevăr o trăsură închisă, și încă una foarte luxoasă, vopsită în culori vii, cum Lorna nu mai văzuse de la plecarea din Texas. Deveni deodată nespus de curioasă.

– Ce e aceea o trăsură? se încruntă Webb.

Ea râse de întrebarea lui.

– Exact ceea ce vezi.

– Oh, făcu el, şi dădu fuga să privească obiectul mai îndeaproape.

Lorna găsi în aceasta o scuză excelentă pentru a-şi satisface propria curiozitate şi se aventură după Webb în loc să meargă să-l caute pe Woolie Willis. O pereche de cai cu coame şi cozi lucioase aşteptau în grajdul de lângă fierărie – de bună seamă că erau caii meniţi să tragă minunatul vehicul. Lorna se uită cu coada ochiului şi văzu două banchete acoperite cu piele roşie, dar Webb încerca să se cațere înăuntru pentru a cerceta mai bine.

– Hei, n-ai voie să te atingi de lucrurile altora, îl admonestă ea şi îl împinse jos de pe scăriță.

– Dar vreau să mă uit înăuntru, protestă el.

Lorna auzi paşi în dosul trăsurii şi văzu o pereche de cizme înainte de a ridica privirea. Ochii femeii se lărgiră de surpriză, fiindcă se aşteptase să-l vadă pe proprietarul trăsurii. În schimb, se pomeni față în față cu Bull Giles.

– Domnule Giles, zâmbi ea. Ce plăcere să te reîntâlnesc!

– Lorna!

Bărbatul îşi scoase pălăria şi o ținu la piept. Privirea lui rătăci pe chipul femeii mai mult ca niciodată.

Lorna se clătină puțin, înfiorată de dorința crudă din ochii lui şi de libertatea pe care şi-o luase chemând-o pe numele de botez. Încercă să-şi ascundă stânjeneala.

– Ai venit cu o nouă cireadă din Texas?

Bull Giles păru să se crispeze puțin şi se uită într-o parte.

– Nu. De fapt, nici n-am mai plecat astă toamnă.

– Nu? Nu ne-am întâlnit de atâta timp, încât mi-am închipuit...

Lorna se zbătea în încurcătură, neştiind ce să mai spună.

– L-am văzut pe soțul dumitale aici, astă-toamnă. Nu ți-a spus?

Bull cunoştea răspunsul înainte de a-l primi.

– Trebuie să fi uitat, încercă Lorna un efort slab de a-l apăra pe Benteen.

– Mai mult ca sigur c-a uitat, încuviință sec Bull Giles.

– Îmi închipui că lucrezi la una din ferme. La Ten Bar, din nou?

– Oarecum. M-au angajat peste iarnă să vânez lupi. Soțul dumitale știa și asta, adăugă el deliberat pentru a-i atrage atenția Lornei asupra tăcerii vinovate a lui Benteen.

– Înțeleg, murmură Lorna.

Odată cu surpriza inițială iscată de apariția lui Bull Giles, îl scăpase de sub supraveghere pe Webb; ca urmare, copilul o zbughise imediat înapoi la trăsură, dorind cu orice preț să urce înăuntru.

– Webb, pleacă de acolo.

– Nu face nimic, doamnă Calder. N-are ce să strice, zise Bull.

– S-ar putea ca proprietarul să fie de altă părere.

Apucându-l de mână pe Webb, îl smuci jos; Arthur începu să plângă deoarece își scăpase bomboana în praf. Bull Giles se aplecă și ridică batonul de mentă, apoi îndepărtă de pe el stratul mai gros de murdărie și îl întinse înapoi copilului.

Când Lorna începu să protesteze, Bull o privi scurt și zâmbi.

– Puțin praf n-o să-l afecteze.

– Bine, cedă ea și lăsă mânuța copilului care tropăi cu pași nesiguri spre necunoscutul uriaș de lângă mama lui.

Cu bomboana în gură, Arthur rămase să-l studieze mirat pe salvatorul său.

– Îți seamănă mult, zise Bull cu o undă de stranie moliciune în glas. Cum îl cheamă?

– Arthur, ca pe tatăl meu, ținu ea să adauge, fără să știe prea bine de ce.

– De ce nu am voie să mă urc în trăsură, mami? se revoltă Webb.

– Ai voie, răspunse Bull și se apropie de Webb. Am să te pun înăuntru.

– Dar – începu Lorna.

– Nu-i nici o problemă, o asigură Bull. Unul din buloane se slăbise deunăzi și i-am cerut lui Dan să-l repare.

Lorna se încruntă puțin.

– Trăsura asta aparţine fermei Ten Bar?

– Nu, râse Bull. Nici măcar Judd Boston n-are aşa ceva.

– Dar înţelesesem că lucrezi pentru ei, spuse Lorna dezorientată.

– Am lucrat astă iarnă, răspunse el.

– Păi atunci cui aparţine trăsura?

Lorna se trase mai aproape de vehicul şi, concomitent, de Bull Giles.

– M-am angajat pe post de ghid şi însoţitor în serviciul unui grup de nobili englezi. Trăsura asta e a lor, explică el urmărind cu plăcere semnele de interes de pe chipul Lornei.

O mână micuţă îl apucă de pantaloni – Bull se uită în jos spre Arthur.

– Vrei să stai în trăsură lângă frăţiorul tău, nu-i aşa? ghici Bull, iar Arthur confirmă din cap cu convingere.

– Nobili englezi, repetă Lorna, pe când Bull îl aşează pe micuţ în trăsură. Vrei să spui că au titluri?

– Da. De fiecare dată când le vorbeşti trebuie să adaugi „excelenţa voastră".

Bull părea să împărtăşească dispreţul batjocoritor al lui Benteen faţă de snobismul aristocraţiei europene.

– Imposibil! Lorna nu-şi revenea din uimire.

– Nu există şi o doamnă contesă de Crawford printre ei? îl întrebă ea pe Bull.

Acesta ridică surprins din sprâncene.

– Cum de ştii aşa ceva?

Apoi păru să se teamă de o coincidenţă.

– O femeie în vârstă, cu părul blond deschis.

– Ea e! exclamă Lorna. Am întâlnit-o în Dodge City – în aceeaşi zi în care am luat masa amândoi. A fost chiar atât de drăguţă să-mi trimită puţină loţiune de faţă prin intermediul cameristei ei.

Îşi trecu absent o mână pe obraz, într-un gest de rememorare a cadoului.

– Şi spui că face parte din grupul pe care îl escortezi?

– Din câte am înțeles, o însoțește pe una dintre femeile mai tinere, aceea care e logodită cu ducele, explică el.

– N-am avut niciodată prilejul să-i mulțumesc personal pentru amabilitate.

Lorna oftă, apoi râse încet, ca pentru sine.

– Probabil că nici nu-şi mai aminteşte.

– Am să-i pomenesc eu, se oferi Bull.

– N-are nici o importanță, făcu Lorna.

Spera însă că el se va ține de cuvânt.

– Doamnă Calder? Woolie Willis venea către ei, aducând de căpăstru cel de-al doilea cal pentru a fi înhămat la căruța Lornei. Putem pleca în două minute – doar să leg calul ăsta.

– Venim şi noi, promise Lorna.

Apoi se întoarse spre cei doi băieței care săltau şi se legănau încântați pe saltelele moi.

– Gata, copii. Acum mergem acasă.

– Nu încă, mami, Webb se încruntă şi se feri cu încăpățânare de atingerea ei.

– Faceți cum spune mama voastră, ordonă Bull. Veniți încoace, am să vă ridic pe rând.

Nici unul dintre copii nu părea tentat să-l contrazică pe străinul acela mare. Arthur se aplecă primul şi o pereche de mâini uriaşe îl săltară în aer. Micuțul țipă de încântare când Bull îl înălță deasupra capului, înainte de a-l depune pe pământ.

– Vreau şi eu aşa, insistă Webb când îi veni rândul să coboare.

De îndată ce Webb îşi primi recompensa, Bull fu asaltat de ambii copii în scopul de a-şi repeta jocul. Lorna se temu că Bull avea să se lase convins de pretențiile micuților şi interveni la timp.

– Ajunge, zise ea şi îi apucă pe fiecare de câte o mână. Se face târziu şi trebuie să ajungem acasă, să gătim mâncarea pentru tăticu!

Copiii strâmbară din nas, mormăiră, dar nu se arătară dispuşi să facă o rebeliune adevărată.

– Toți oamenii noștri, la fermă, îi răsfață și au început să-și ia nasul la purtare, îi mărturisi Lorna lui Bull.

– Sunt niște copii drăguți, spuse acesta, răscolind cu simpatie bretonul ciufulit de pe fruntea lui Webb.

– Îmi pace de tine, zise Arthur dând capul pe spate, pentru a-l privi pe străin.

– Și mie îmi place de tine, răspunse Bull cu voce ușor răgușită.

– Ești foarte bun cu copiii, remarcă Lorna. Ar trebui să te căsătorești și să faci la rândul tău copii.

– Asta nu pare prea posibil să se întâmple, spuse el, având în vedere că singura fată cu care mi-ar fi plăcut să mă însor este acum nevasta altuia.

Privirea lui îndrăzneață sugera fără putere de tăgadă că era vorba de ea.

– Te rog, nu spune astfel de lucruri, domnule Giles, insistă Lorna stingherită, deoarece vorbele zburaseră deja și n-aveau să fie uitate. Ne va fi imposibil să rămânem chiar și prieteni.

El trase adânc aer în piept, oftând scurt.

– Scuzele mele, doamnă Calder.

Lorna nu fu în stare decât să dea ușor din cap și să murmure un „bună ziua".

Cu copiii de mână, îi întoarse spatele bărbatului și se îndreptă spre căruța lor.

22

Corturile de pânză erau îngrămădite laolaltă ca niște ciuperci uriașe răsărite din pământul sterp și singuratic al preeriei. Nu departe de fâșia de râu lângă care se aflau corturile și căruțele, păștea un grup de cai păzit de ochiul vigilent al unui îngrijitor. Catâri cu urechi lungi și cai puternici de tracțiune se ospătau laolaltă cu armăsari de rasă pură, nepăsători la diferențele de clasă care îi separau, într-un mod ce ar fi părut de neconceput în viziunea distinselor persoane de sub corturi.

– Nu găseşti că toată aventura asta e extraordinară, Lady Crawford? declară Penelope Dunshill, fiica actualului conte de Crawford şi viitoarea soţie a ducelui de Middleton. Voioasa brunetă nu poseda cine ştie ce frumuseţe, dar natura ei energică o făcea atrăgătoare.

– Vreau să încalec pe calul meu şi să galopez nebuneşte prin acest ţinut melancolic.

Tânăra se adresă nerăbdătoare protectoarei ei.

– Hai să călărim.

– Nu.

Elaine Dunshill îşi potrivi umbrela neagră pe umăr, căutând să-şi protejeze de soare faţa fină.

– Până şi pe tine te-ar moleşi căldura asta, Penelope, iar George a pregătit o cină devastatoare pentru seara aceasta; ne invită să gustăm cu toţii din vânatul pe care l-a împuşcat azi-dimineaţă. George ar fi foarte dezamăgit dacă viitoarea lui mireasă s-ar dovedi prea enervată ca să se bucure de trataţie. Argumentul acesta ar fi fost suficient, dar Lady Crawford ţinu să adauge:

– Şi-n plus, ghidul nostru e plecat să repare trăsura. Prin locurile astea te poţi rătăci cu uşurinţă, fără un cunoscător care să-ţi arate drumul. Mai degrabă, ţi-aş sugera să te întinzi şi să te odihneşti câteva ore.

– Dacă insişti...

Penelope dădu ochii peste cap cu un oftat exagerat de nemulţumire.

Când poposiră în faţa cortului lui Penelope, camerista acesteia se înfiinţă numaidecât la ordin. Pe ansamblu, grupul servitorilor se constituia din doisprezece membri – cameriste, valeţi, îngrijitori, bucătarul şi ghidul – aflaţi la dispoziţia celor şase englezi. Şi totuşi, nobilii considerau acum c-o duc din greu. Elaine zâmbea în sinea ei de fiecare dată când remarca lucrul acesta. Era de fapt singura distracţie pe care i-o oferea plimbarea lor în „adevăratul" vest american. Moartea lui Con diminuase considerabil rolul pe care obişnuia cândva să-l joace în societatea londoneză şi în politică. Se drapase în mare doliu, continuând să poarte haine negre chiar şi după un an de zile; dar, ca nevastă a unui conte decedat, îşi pier-

duse o mare parte din influența de altădată și majoritatea cunoscuților începură s-o uite. În ciuda averii substanțiale, atât personale cât și moștenite, de care se bucura, statutul său fusese redus la acela al unei văduve bogate.

Elaine era iritată din cauza lipsei treptate de putere și prestigiu care o adusese în situația de a face pe protectoarea unei fetișcane fără minte precum Penelope; o enerva plăcerea acesteia din urmă de a se zbânțui călare la o vârstă când ar fi trebuit să învețe cum să câștige bani și să manipuleze oameni. Dar, în caz contrar, singura alternativă a văduvei ar fi fost să se retragă la vreun castel de la țară, unde n-ar mai fi primit nici o invitație de la nimeni. Și lucrul acesta era de neacceptat pentru o femeie ca Elaine.

După ce își lăsă protejata în grija cameristei, Elaine porni mai departe, dar nu către cortul său. Dorea să aibă o discuție cu gazda sa, ducele de Middleton pentru a afla când aveau să-și reia călătoria. În realitate, adevăratul motiv care o determinase pe Elaine să accepte invitația nepoatei sale fusese hotărârea lui George – ducele de Middleton – de a vizita teritoriile nordice, inclusiv Montana. Elaine se simțise atrasă de posibilitatea de a-și întâlni fiul, Benteen Calder, și de a descoperi dacă acesta reușise să-și folosească potențialul de ambiție și forță pe care femeia crezuse a-l întrezări în el cu acea unică ocazie când îl văzuse. Dar teritoriul Montanei era larg și până în acel moment Elaine nu auzise nimic despre fiul ei. Nu că ar fi fost o problemă prea importantă – Elaine era convinsă că nu simțea pentru el era decât o indolentă curiozitate.

Ajungând lângă cortul din mijloc, Elaine observă o cabrioletă cu un cal trasă la intrare și o recunoscu ca aparținându-i lui Judd Boston, un bancher devenit fermier. Tabăra lor se afla pe domeniul acestuia, așa că bancherul devenise un frecvent musafir al ducelui. De fapt, actuala lor călăuză le fusese recomandată de bancher, după ce George îl concediase pe primul ghid pe motiv că se îmbăta. Deși Elaine îl cunoscuse puțin pe Boston, instinctul ei sensibil o avertiză că bancherul se străduia să-i rețină

pe pământul său ca urmare a unor scopuri personale bine precizate.

Prin pereții de pânză răzbătea sunet de voci. Elaine se opri să tragă cu urechea; nu-şi făcea nici un fel de scrupul în această privință – în trecut, existaseră ocazii în care informațiile culese în felul acesta îi fuseseră de mare ajutor.

– Am convingerea că investiția se va dovedi foarte profitabilă pentru excelența voastră.

Vorbea omul acela, Judd Boston. Deşi se pretindea a fi texan, accentul îl trăda. Elaine se gândi în treacăt că o investigare a trecutului bancherului ar fi dezvăluit desigur lucruri interesante.

– Parteneriatul nostru va înregistra un succes deplin. Se pot scoate mulți bani din vite, mai ales pentru aceia care posedă nu doar suport financiar, ci şi relații suspuse în guvern. Cu suportul financiar din partea excelenței voastre şi cu relațiile mele din guvern, afacerea va merge ca pe roate.

– Compania de Vite şi Terenuri a Ducesei. Sună destul de bine, ce zici? declară George cu vocea lui îngâmfată. Viitoarea mea mireasă e atât de cucerită de ținuturile astea! Sunt sigur că va fi fericită să aibă o fermă care să-i poarte numele.

– Un excelent cadou de nuntă, încuviință Boston, dar Elaine percepu o notă de cinism în tonul lui. Acum înțelegea jocul bancherului: îi reținuse pe domeniul său cu scopul de a-l convinge pe ducele de Middleton să investească în ferma lui o parte din considerabila avere de care dispunea acesta. Mulți alți membri ai aristocrației europene se lăsaseră atrași de asemenea prospecte în ultima vreme. „Nebuni", gândi Elaine. Habar n-aveau despre dificultățile muncii de fermier în vest. Secetă, viscole, boli, ca să nu mai vorbim de fluctuațiile pieței de vite. Se puteau face bani, într-adevăr. Mulți bani. Dar nu atât de uşor cum proclamau oameni ca Judd Boston. Orice parteneri sau proprietari absenți erau sortiți să-şi piardă banii.

– E o zonă de mâna-ntâi, se lăuda Boston. Poți să cauți în toată Montana şi n-ai să găseşti alta mai bună.

Din câte văzuse Elaine, sursa de apă se anunța insuficientă pentru o cireadă mai numeroasă, în orice caz incapabilă să susțină o cireadă de mărimea celei pe care intenționa Boston s-o aducă din Texas. Apa reprezentase acea bogăție pe care o avusese în stăpânire Seth Calder, dar acesta fusese întotdeauna prea conservator în tot ce făcea. „Toate la timpul lor" era deviza lui Seth, dar Elaine văzuse cum lunile se transformau în ani fără să aducă schimbări vizibile în standardul lor de viață.

– Ce spuneai despre cele trei cereri pe care trebuie să le înaintezi – *înaintăm* – guvernului?

George se corectă, accentuându-şi apăsat participarea.

– Înainte ca guvernul să atribuie unui individ terenul pretins de acesta, se cer făcute unele îmbunătățiri. După cum spuneam, există trei porțiuni care nu corespund cerințelor. Am un „prieten" la biroul de împroprietăriri care va scoate pe piață ofertele la timpul potrivit şi în favoarea noastră.

Boston făcu o pauză şi adăugă.

– Înțelegi, desigur, că informația e strict confidențială. Nu avem interesul ca proprietarul de la Triple C să ne descopere planurile şi să ne sufle afacerea.

– Am să fiu mut, promise George, cuprins deodată de un entuziasm copilăresc cu privire la activitățile lor clandestine.

– Vii să iei masa cu noi diseară, Boston. Domnul acela Giles pe care ni l-ai recomandat e un ghid grozav. În seara asta o să mâncăm din vânatul pe care l-am împuşcat eu – cu ajutorul domnului Giles.

– Plăcerea e de partea mea, excelență, răspunse Boston.

– Sunt sigur că ai dori să te odihneşti şi să-ți împrospătezi forțele înainte de cină.

Se auzi un sunet de degete trosnite.

– Am să-l trimit pe Barton să-ți arate unde poți sta.

Cum întâlnirea părea a fi pe sfârşite, Elaine porni din nou cu pas uşor spre intrarea în cort. Boston tocmai ieşea secondat de valet. Ea îl salută cu un gest din cap, iar el duse politicos mâna la pălărie şi făcu o plecăciune.

În timp ce bancherul se depărta, Elaine rămase pe loc întrebându-se dacă era nimerit să discute cu Middleton conform intenţiei anterioare.

Dar întorsătura evenimentelor îi stimulase mintea. Nu i se mai părea imperativă continuarea călătoriei. Aşa că se întoarse în cortul său şi îşi concedie camerista. Ca exerciţiu mental, începu să-şi imagineze ce-ar fi putut face personal cu o fermă în Montana – cum şi de unde se puteau scoate bani. Vitele erau de obicei vândute pe pieţele estice, ceea ce făcea ca un crescător de vite să fie întotdeauna la cheremul fluctuaţiei preţurilor. Cum putea fi controlat acest fapt? Se putea vinde direct guvernului Statelor Unite.

Totuşi, Canada era mai aproape – şi, îşi aminti ea, în prezent se construia o cale ferată prin Munţii Stâncoşi; plus posturile de poliţie şi toţi indienii aceia din rezervaţii care trebuiau hrăniţi. Îi veni în minte imaginea unei rude sărace care lucra pentru guvernul canadian – un văr îndepărtat al contelui Crawford, soţul ei, pe care îl întâlniseră cu ocazia acelui tur nefericit prin vest. Omul ceruse bani cu împrumut. Roddy – nu, Roger Dunshill, aşa îl chema. Lucra ca agent de cumpărări.

Elaine râse în sinea ei. Dacă ar fi ştiut Judd Boston că şi noul său partener avea relaţii importante – dar nu, ea n-avea nici o intenţie să-i aducă la cunoştinţa ducelui bogatele ei informaţii. De ce l-ar fi ajutat pe George să se îmbogăţească? Trebuia trimis cineva să sondeze piaţa din Canada. Ar fi fost păcat ca ea să stea deoparte când viaţa oferea asemenea şanse.

❋

Tentativa de a finanţa două operaţiuni deodată slăbise resursele lui Judd Boston. Cu scrisoarea de credit pentru o sumă nelimitată semnată de ducele de Middleton avea

acum banii necesari pentru continuarea activității; parteneriatul în sine nu îl interesa prea mult pe Boston. Existau prea multe modalități legale de sustragere a fondurilor pentru a se mai osteni cu separarea profiturilor. Răbdare. Era doar o chestiune de răbdare şi în final toate aveau să fie conform dorinței sale. Inclusiv cele trei terenuri pe care le pretinsese Calder. Omul fusese atât de ocupat cu construcțiile, încât uitase să facă îmbunătățirile necesare pentru menținerea dreptului de proprietar.

Un miros aromat venea dinspre zona în care se afla amplasată bucătăria. Boston îşi scoase ceasul din vestă şi verifică ora. În douăzeci de minute avea să fie gata să se prezinte la masa ducelui, până atunci însă continuă să rătăcească printre căruțe, la lumina roşiatică a amurgului. Auzind sunet de roți, se întoarse şi-l văzu pe Bull Giles care venea cu trăsura. Boston aşteptă până ce trăsura se opri, iar uriaşul sări de pe capră; doi îngrijitori veniră să preia caii în timp ce Bull Giles inspecta roțile vehicolului.

– Iar te găsesc aici? remarcă sec Bull ca răspuns la întâmpinarea lui Boston.

– Ți-am spus că vei primi o răsplată dacă aranjezi ca ducele şi cu prietenii lui să rămână în zonă câteva săptămâni.

Scoase o pungă cu monezi din buzunar şi îi dădu drumul în mâna lui Giles. Acesta cântări în palmă punga înainte de a o strecura în buzunarul său.

– Aşa s-a întâmplat, insistă el.

– Spre folosul nostru, al amândurora, murmură Boston şi se uită lung la Giles. Nu te înțeleg.

De obicei se pricepea să citească în sufletul oamenilor, dar Bull Giles nu intra în nici un tipar.

– Există vreun motiv pentru care ar trebui să mă înțelegi? întrebă omul cu o undă de ironie.

– Nu, îmi- închipui că nu, recunoscu Boston măsurându-l cu ochi îngustați.

– Dar te-ai aflat aici înaintea altora, continuă el. Ai fi putut face şi tu ce-a făcut Calder. Astăzi ai construi o casă mare ca a lui. Ai cunoştințele şi capacitatea necesară, dar nu le foloseşti. De ce?

Bull ridică din umeri cu indiferență.

– Îmi închipui că n-am genul tău de ambiție – sau de lăcomie.

– Orice om doreşte ceva...

Boston nu se lăsa dus de nas.

– ... Tu ce doreşti?

– Să fiu lăsat în pace. Bull îi aruncă o privire iritată.

– Ce te ține aici? răspunse Boston. De obicei te muți dintr-un loc într-altul.

Deodată se lumină, amintindu-şi o remarcă a lui Loman Jones. La vremea respectivă nu o luase în seamă.

– Doar n-o fi vorba de nevasta lui Benteen Calder?

Urmă o scurtă pauză înainte ca Bull Giles să-l înfrunte.

– Ce-aş putea avea cu nevasta altui bărbat?

Dar Judd Boston rânji, cu o sclipire întunecată în ochi.

– Aş zice că se pot întâmpla tot soiul de accidente prin pustietatea asta. O nevastă tânără poate deveni văduvă cât ai zice peşte. Asta o fi, reflectă el. Sau te căzneşti să-ți iei inima în dinți ca să-i scoți vreun ghinion în cale lui Calder?

– Nu mi-ai plăcut niciodată, Boston, mormăi Bull.

– Lasă pe altcineva să facă treaba, şi ai să sari direct în pantofii lui – şi în patul lui. Nu-i un plan rău, Giles, conchise Boston.

– N-am zis niciodată aşa ceva, negă Bull.

– Dar ai gândit-o, răspunse Boston cu un rânjet larg. Ar fi o soluție.

– Ai o minte murdară, îi aruncă Bull.

Dar ideea prinsese rădăcini în mintea lui Judd Boston. Sorții ar fi putut cădea în favoarea lui, cu condiția ca Bull Giles să fie îndeajuns de pornit. Femeile aveau o influență ciudată asupra bărbaților, putându-i corupe chiar pe cei mai oneşti dintre ei. Viitorul rezerva multe surprize.

*

Când ajunse în tabără, Bull Giles fierbea de mânie.

Ştia că Judd Boston se uita adesea spre domeniul lui Calder cu invidie – era doar cea mai bună bucată de

pământ din împrejurimi. Dar tentativa bancherului de a-l folosi pe el ca pion în jocul de eliminare a lui Calder i se părea josnică. Sigur, era adevărat că se întrebase adesea ce s-ar întâmpla cu Lorna în caz că Benteen ar fi fost ucis sau ar fi rămas infirm, dar gândurile acestea izvorau doar din grija sa pentru ea şi nu fiindcă i-ar fi dorit moartea lui Benteen.

O femeie ca Lorna nu se putea uita la unul ca el. Îşi încetini paşii simţind în piept o gheară ascuţită care îi răscolea durerea, laolaltă cu emoţiile adânci provocate de gândul la Lorna. Era atât de frumoasă, cu ochii aceia negri şi părul tot atât de lucios şi moale precum coamele armăsarilor pur-sânge care păşteau mai încolo, pe pajişte. Îl numise prieten. Era ceva, nu-i aşa? Desigur că-l plăcea. Un geamăt înfundat răzbătu din pieptul lat al bărbatului.

Se uită împrejur să vadă dacă nu se dăduse cumva de gol în faţa vreunui străin. Lady Crawford tocmai ieşea din cortul său. Cu imaginea Lornei încă vie în memorie, Bull îşi aminti că aceasta îi vorbise despre întâlnirea ei cu Lady Crawford. Iar el făcuse o promisiune.

Scoţându-şi pălăria, Bull păşi dinaintea femeii.

– Mă scuzaţi, excelenţa voastră.

Făcu o plecăciune scurtă.

– Da? Ce este? se interesă ea cu un aer de trufie regală, pentru a-i da omului de înţeles că o deranjase.

– Aţi fost cumva în Dodge City acum trei ani? o întrebă el.

Femeia ridică o sprânceană, uimită şi contrariată în acelaşi timp.

– Da, am fost împreună cu soţul meu.

– Poate vă mai amintiţi că aţi stat de vorbă cu o femeie tânără şi i-aţi dat o loţiune ca să-şi îngrijească pielea, sugeră Bull.

Elaine ciuli pe dată urechile, sincer interesată.

– Da, îmi amintesc întâmplarea. Pot să vă întreb cum de aţi aflat toate astea?

– Am vorbit cu tânăra respectivă, doamna Calder, azi după-amiază când am mers să repar căruţa. Vă este

nespus de recunoscătoare pentru amabilitatea cu care ați tratat-o atunci.

– Doamna Calder, într-adevăr, așa o chema.

Lady Crawford clătina capul ca și cum menționarea numelui i-ar fi pus în funcțiune memoria.

– Și locuiește în împrejurimi? Ce coincidență!

– Soțul ei e proprietarul unei ferme din vecinătate, confirmă el.

Lady Crawford rămase pe gânduri un moment.

– Poate ar trebui să-i fac o vizită, zise ea ca pentru sine, apoi se uită la Bull. Crezi că s-ar supăra?

– Cred că ar fi foarte încântată.

Bull zâmbi imaginându-și încântarea Lornei.

– N-ar fi corect să venim neanunțați. Poți să faci un drum până la ferma lor mâine, să întrebi dacă sunt dispuși să ne primească poimâine? întrebă ea.

– Sunt fericit să vă stau la dispoziție, o asigură Bull.

– Și aș dori să mă escortezi în vizita pe care am s-o fac poimâine. Discut eu cu ducele, adăugă ea.

– Foarte bine.

Bull făcu din nou o plecăciune scurtă, iar femeia trecu mândră mai departe.

*

Din cauza zgomotului care domina zona de construcții, Lorna nu auzi huruitul căruței ce se apropiase de coliba lor. Webb năvăli înăuntru, repezindu-se direct spre ea; Lorna apucă vătraiul de cum îl văzu.

– Mami, e mătușa Mary! exclamă el pe nerăsuflate. A venit în vizită!

Lorna uită să-l mai certe și, lăsând vătraiul înapoi pe sobă, ieși repede afară. Webb avea dreptate. Mary și cu Ely se îndreptau spre colibă.

– Webb n-a anunțat că ați venit, strigă entuziasmată Lorna. De ce nu mi-ați spus c-o să ne vizitați? Aș fi făcut o plăcintă.

– N-am avut timp, răspunse Mary trăgând cu coada ochiului la Ely. Amândoi se hlizeau cu gura până la urechi.

Lorna se gândi că arătau ca un cuplu de îndrăgostiți.

– N-ați avut timp? repetă ea uimită.

Când o privi din nou, Mary avea ochii plini de lacrimi.

– O să avem un copil, Lorna, anunță ea.

– Adevărat?!

Lorna era şocată şi fericită în acelaşi timp.

– Da, răspunse Mary cu bărbia tremurând de emoție.

– Nu-i aşa că-i grozav? După atâta timp, vom avea în sfârşit un copil.

– E mai mult decât minunat!

În secunda următoare, Lorna îşi îmbrățişa prietena, plângând şi râzând în acelaşi timp.

– N-am mai putut aştepta o clipă fără să-ți spun, zise Mary după ce îşi mai trase răsuflarea. Ely era îngrijorat să nu pățesc ceva venind tot drumul până aici cu căruța, dar simțeam că plesnesc dacă nu-ți spun personal. Am aşteptat atât timp.

– Sunt atât de fericită pentru tine.

Lorna îşi şterse lacrimile de pe obraji şi apucă mâna lui Ely.

– Sunt fericită pentru voi amândoi.

Auzind zgomot de copite, întoarse capul şi-l văzu pe Benteen; ridică un braț şi-l flutură în direcția bărbatului. Acesta, dând cu ochii de Ely, îşi îndreptă calul către colibă. Lorna nici nu-l lăsă să descalece şi îi dezvălui imediat veştile. După epuizarea celei de-a doua reprize de felicitări, Lorna le sugeră musafirilor să poftească înăuntru la o cafea.

În timp ce bărbații se lansaseră într-o discuție legată de fermă, Mary se aplecă la urechea Lornei şi îi şopti.

– E adevărat că Bob Vernon se însoară?

– N-am auzit nimic.

– Ely a făcut o aluzie în privința asta şi m-am gândit că poate Benteen ți-a spus ceva, explică Mary. E vorba de o fată din Miles City la care merge în fiecare lună.

– Ştiam că se duce acolo des, răspunse Lorna. Dar şi ceilalți oameni ai noştri fac la fel. Nu mi-am dat seama că se întâlnea cu o fată.

– Nu-i orice fată, şopti Mary. E o prostituată, dar am înţeles că ei doi se iubesc la nebunie.

Lorna îşi sondă sufletul, dar nu dădu de nici o urmă de indignare morală sau de surprindere. Viziunea ei despre viaţă se schimbase cu mult. Dacă Bob Vernon dorea să se însoare cu o femeie, cunoscându-i deja trecutul, iar ea voia de asemenea să se mărite cu el, restul nu mai conta.

– Cred că am să-i sugerez lui Benteen să-i lăsăm coliba noastră lui Bob când ne vom muta în casă, rosti ea primul gând care îi venise în minte.

Mary începu să vorbească, dar fu întreruptă de Webb, care intrase plângând în colibă. Copilul se abandonă în braţele ei, ca de obicei.

– Mami! Omul ăla e aici – dar n-a mai adus trăsura.

Lorna nu avu timp să bage de seamă ultimul cuvânt. Când se uită la uşa pe care Webb o lăsase deschisă, Benteen se îndrepta spre ieşire. Ceva de pe faţa lui îi amintea Lornei de un câine zburlindu-se la apariţia unui nepoftit. Lucrul acesta o făcu să se mişte puţin mai repede pentru a vedea cine era.

Ajungând în prag, Benteen se opri la un pas în faţa uşii, blocând intrarea. Peste umărul lui, Lorna îl zări pe Bull Giles care tocmai descăleca; Arthur tropăi zburdalnic către el, apoi se opri ruşinat în ultimul moment, vârându-şi un deget în gură.

– Ce mai faci, Artie? Bull îi zâmbi copilului şi-l mângâie în treacăt pe creştet.

Arthur se întoarse şi o rupse la fugă către Benteen; dar zâmbetul său arăta că micuţul nu se temea deloc de uriaşul care venea pe urmele lui. Lorna se uită la Benteen. Fălcile încleştate ale acestuia îi evidenţiau agresivitatea.

– Ce te-aduce încoace, Giles? îl întâmpină Benteen fără să se ostenească a-l saluta pe noul venit.

Bull privi peste capul lui spre Lorna, iar femeia deveni conştientă de freamătul nervos care-l cuprinsese pe soţul ei.

– Am un mesaj pentru soţia ta din partea doamnei Crawford.

Buzele Lornei se întredeschiseră de plăcere şi uimire, dar Benteen i-o luă înainte cu răspunsul.

– Cine e doamna Crawford?

– Adu-ţi aminte că ţi-am povestit despre ea, se grăbi Lorna să-i explice, venind repede lângă el şi atingându-i braţul.

Ochii ei se înălţară nerăbdători să-i caute privirea.

– Am întâlnit-o în Dodge City şi mi-a dat borcănelul acela de loţiune.

Benteen păru să-şi aducă aminte; faţa i se destinse puţin, dar în clipa următoare se întunecă din nou.

– Ce caută aici?

– A venit împreună cu un grup de nobili englezi să facă turul zonei. Domnul Giles e ghidul lor, zise Lorna.

Explicaţia ei îl reduse la tăcere pe Benteen; Lorna se întoarse spre Bull.

– Spui că ţi-a dat un mesaj pentru mine? Şi-a adus aminte?

– Da, şi-a amintit de întâlnirea voastră, răspunse Bull. I-ar plăcea să te viziteze şi vrea să ştie dacă e potrivit să vină mâine.

– Mâine?

Mâna ei se agăţă inconştient de mâneca lui Benteen.

– Spune-i că e binevenită. O aşteptăm cu toată plăcerea.

– Pe la două, sugeră Bull.

– Da, e perfect, îl asigură Lorna, încă nevenindu-i parcă să creadă că misterioasa doamnă din Dodge avea s-o viziteze la ea acasă.

Era prima ei ocazie de a primi un alt musafir, în afară de Ely şi Mary. Emoţia şi nerăbdarea îi umpleau inima, dar Lorna se sforţă să-şi astâmpere sentimentele. Numai fiindcă nu mai avusese nici un contact social adevărat de câţiva ani, n-avea să devină patetică precum femeia din Kansas.

– Atunci să-i transmit că o aşteptaţi mâine?

Bull dădu din cap şi se întoarse să plece.

– Nu vrei să serveşti o cafea înăuntru? îl invită Lorna, în ciuda atitudinii neprimitoare a lui Benteen.

Bull aruncă o ocheadă spre Benteen înainte de a refuza.

– Nu. Mulțumesc, doamnă Calder.

Se îndreptă spre calul său și, săltându-și torsul lat în șa, se depărtă la trap. Webb o apucă de fustă pe Lorna.

– De ce n-a adus și trăsura? întrebă el.

– Probabil i-a fost mai ușor să vină călare, își dădu Lorna cu părerea, conștientă de privirea străpungătoare a lui Benteen.

– Când l-au întâlnit băieții? rosti el aprig printre dinți.

– Ieri, recunoscu ea pe un ton egal, când am mers la prăvălia domnului Fitzsimmons. Domnul Giles venise la fierărie să repare trăsura englezilor.

– Nu mi-ai spus nimic aseară.

– Trebuie să-mi fi scăpat din vedere.

Vocea ei suna cu un fel de dulceață care îi sugera lui Benteen că femeia îi plătea pentru neglijența lui de altădată. De fapt, Lorna uitase să-i povestească incidentul, fiind prea tulburată de remarca finală a lui Bull.

– Ce altceva ți-a mai scăpat din vedere?

Benteen nu era amuzat deloc. De fapt, era chiar furios. Lorna nu intenționase câtuși de puțin să-l facă gelos, și oftă plictisită.

– Nimic, Benteen. Nimic altceva.

Apoi își încrucișă brațele și-i zâmbi.

– Ai să fii aici mâine când vine? Mi-ar plăcea s-o întâlnești.

Benteen o studie neîncrezător, apoi se uită lung în urma călărețului care se pierdea în depărtare.

– Am să fiu aici când vine mâine.

Lorna se dumiri deodată că, probabil, Bull Giles avea s-o escorteze pe Lady Crawford. Era motivul care-l convingea pe Benteen să rămână la fermă; nu-l interesa neapărat s-o întâlnească pe Lady Crawford și nici nu voise să-i facă ei o plăcere, înțelese Lorna.

– Crezi că domnul Giles o s-o însoțească? murmură Lorna, dorind să-l avertizeze că era conștientă de motivele lui. Privirea lui o măsură cu răceală.

– Tu nu crezi?

– Sunt măritată cu tine, Benteen, declară ea cu fermitate liniştită.

– Atunci aş vrea să mă asigur că şi el ştie asta, răspunse Benteen fără a-şi schimba expresia.

23

O structură înaltă de lemn se înălța deasupra monotoniei câmpiilor unduitoare. Elaine se ridică de pe bancheta trăsurii pentru a studia mai bine clădirea. Proporțiile erau mărețe, dar dacă ar fi fost cu puțin mai mici, ar fi părut pitice în imensitatea golaşă a preeriei.

– Într-acolo ne îndreptăm? îl întrebă ea pe Bull Giles.

– Da, doamnă. Aceea care se vede e Triple C, îi răspunse Bull peste umăr.

– Triple C ai spus? îl întrebă iute Elaine.

– Da, doamnă. Asta e marca pe care o foloseşte Calder. De trei ori C.

Aşezându-se înapoi pe banchetă, Elaine se apucă cu o mână de marginea trăsurii pentru a-şi păstra echilibrul în timp ce roțile troncăneau prin hârtoape. Luând în considerație remarca lui Judd Boston, se părea că domeniul fiului ei nu era atât de mult în siguranță pe cât ar fi lăsat să se înțeleagă casa aceea frumoasă.

*

Lorna trăgea de corsajul rochiei, încercând să-şi acopere mai mult linia sânilor, dar bustul i se dezvoltase de când avea băieții; pur şi simplu, corsajul nu reuşea să-i mai acopere în întregime rotunjimile sânilor.

Ochii ei studiau critic imaginea reflectată în oglindă. Cu riscul de a părea prea îndrăzneață, se gândi Lorna, avea s-o poarte. Era cea mai bună rochie a ei – şi nu admitea să-şi primească musafira îmbrăcată într-una din rochiile ei simple de zi cu zi. Îşi plimbă degetele pe gât, pipăind moliciunea materialului.

O a doua imagine apăru în oglindă; Lorna tresări speriată. Benteen se apropiase de ea pe la spate, cu paşi de pisică. Faţa lui aspră, cu contururi dure se ivi lângă obrazul ei în oglindă. Ochii li se întâlniră timp de o secundă, înainte ca Lorna să se întoarcă spre el. Mâna lui se mişcă pentru a mângâia uşor curbura gâtului ei.

– Giles o să aprecieze timpul pe care l-ai pierdut ca să te faci frumoasă, remarcă el cinic, iar degetele îşi continuară drumul în jos, spre umflătura delicată a sânului ei.

– N-am făcut-o pentru el, insistă Lorna tăios, iritată că el putea spune asemenea lucruri şi, în acelaşi timp, conştientă de furnicăturile pe care i le stârnea sub piele atingerea mâinii lui.

Şi-n plus, nici nu ştiu dacă o s-o însoţească pe Lady Crawford.

– Sigur o s-o însoţească, spuse răspicat Benteen. Şi o să remarce cum arăţi.

– N-am ce-i face, protestă ea, iar degetele lui se strecurară sub materialul şi aşa strâmt al corsajului. De ce trebuie să-l bârfeşti tot timpul?

– Vrea să facă ceea ce fac eu acum cu tine.

Palma lui îi cutreieră spatele şi se opri în cele din urmă pe umărul ei.

– Ar vrea să mi te ia. Şi tu ştii asta.

Ochii lui o scrutară în aşteptarea unui răspuns negativ.

– Există vreun motiv anume ca să te îngrijorezi?

– Nu există?

Mâna lui îşi accentuă apăsarea.

– Atunci spune-mi că nu-ţi place de el.

– Dar îmi place de el ca prieten, răspunse Lorna, refuzând să mintă în privinţa sentimentelor pe care le nutrea faţă de Bull Giles.

– O să se folosească de asta într-o zi, Lorna, o avertiză Benteen. De-asta zăboveşte pe aici, pentru tine. Nimic altceva nu-l interesează. Nu poţi avea încredere în el.

– Exagerezi, zise ea cu o umbră de îndoială în voce. Şi, oricum, nu e momentul să discutăm acum. Cred că vor veni dintr-o clipă într-alta.

– *Ei,* îi tăie Benteen vorba. Deci, îl aştepţi să vină.

– Benteen, te rog, nu face asta.

N-avea nici un motiv să fie gelos, dar ea nu părea să-l poată convinge de asta.

Degetele lui se înfipseră în umerii femeii atrăgând-o într-o îmbrăţişare strânsă; sărutul lui ca o ventuză arăta dorinţa bărbatului de a-şi pune amprenta pe buzele ei în felul în care-şi marca tot restul posesiunilor. Când îi dădu drumul, femeia răsufla din greu, mânioasă şi atâtată în acelaşi timp. Contradicţia se vădea în ochii ei scânteietori şi în moliciunea umflată a buzelor. Lorna se răsuci spre oglindă pentru a examina răul produs.

– Nu-i timp pentru aşa ceva, zise Benteen. Trăsura se apropia când am venit eu încoace.

Ea trecu pe lângă el furioasă că-i distrusese calmul când venirea musafirilor era iminentă. Benteen o studie cu un licăr de amuzament în ochi. Cu buzele strânse, Lorna deschise uşa şi ieşi afară. Auzea zgomotul roţilor la intrare.

Trăsura tocmai se oprea când Lorna apăru în prag. Instinctul îi dădu de ştire femeii că Benteen se afla la un pas în urma ei. Lorna îşi îndreptă umerii fără să se uite înapoi şi porni în întâmpinarea musafirei. Băieţii alergau deja înaintea ei. Enervarea Lornei spori când băgă de seamă petele verzi de iarbă de pe turul pantalonilor scurţi ai lui Webb.

Bull Giles coborî de pe capră, iar privirea lui o învălui imediat pe Lorna. Femeia simţi lucrul acesta, dar nu îndrăzni să-i răspundă, conştientă că Benteen îi observa pe amândoi din umbră. Supravegherea aceasta răuvoitoare din partea lui Benteen o stânjenea în manierele ei fireşti tocmai atunci când ar fi dorit să facă o impresie favorabilă oaspeţilor ei speciali.

Lorna îi chemă pe Arthur şi pe Webb să-i stea alături, în timp ce Bull Giles deschidea portiera trăsurii oferind o mână femeii dinăuntru pentru a o ajuta să coboare. Când Lady Crawford păşi afară, Lorna fu din nou izbită de alura princiară a femeii, pusă în evidenţă şi de îmbrăcămintea

acesteia: bluză de mătase fină, fustă lungă de satin, ambele negre ca smoala.

Lady Crawford părea mai bătrână decât ultima oară când o văzuse Lorna – riduri noi se iviseră sub ochii întunecați, aproape negri, ai femeii – dar, în mod ciudat, nu era mai puțin frumoasă.

Când Lady Crawford se apropie grațioasă de Lorna, tânăra femeie voi să facă o plecăciune, dar mâna lui Benteen i se postă iute pe mijloc, ca pentru a-i tempera respectul.

Lorna se crispă sub atingerea lui și rămase dreaptă.

– Ce plăcere să vă pot revedea, excelența voastră, rosti emoționată Lorna și întinse o mână pe care noua venită abia o atinse.

– Te rog. Să ne dispensăm de formalități cu ocazia acestei întâlniri. Aș dori să-mi spui Elaine, ceru ea și se întoarse cu o privire străpungătoare spre Benteen.

– Acesta e soțul tău?

În timp ce tânăra stăpână făcea prezentările, Elaine își urmări îndeaproape fiul – dar nu zări nici un semn de recunoaștere pe fața acestuia. Nici nu era de mirare, având în vedere cât de mic era când îl lăsase și cât de mult se transformase ea de când devenise dintr-o țărăncuță obișnuită una dintre membrele clasei aristocratice engleze. Benteen părea total dezorientat în ceea ce o privea, dar Elaine remarcă o oarecare tensiune la el și se întrebă asupra motivului. Îi fură prezentați cei doi copii. Moștenirea sângelui Calder se zărea vizibil în amândoi, iar Elaine observă lucrul acesta cu oarecare neplăcere – o deranja ideea de a avea nepoți. Lupta zilnic împotriva bătrâneții, iar copiii reprezentau dovada vârstei sale înaintate, în ciuda imaginii din oglindă.

– Domnule Giles, se adresă ea ghidului, fără a întoarce capul. Vrei să-mi aduci cele două cadouri de pe banchetă?

Sigură de supunerea acestuia, excelența sa își concentră atenția asupra celor doi soți; privirea sa continua să rătăcească asupra lui Benteen.

– V-am adus fiecăruia câte ceva drept mulțumire pentru ospitalitate. N-am știut că aveți copii, altfel aș fi inclus un mic cadou și pentru ei.

– Nu trebuia să ne aduci nimic, protestă Lorna.

– Soția mea are dreptate, declară Benteen cu o urmă vagă din acea mândrie încăpățânată a Calderilor de care Elaine își amintea prea bine.

– Copilării, zise Elaine.

Cu un gest autocratic flutură mâna spre Giles să se prezinte cu cadourile.

– Nu-s decât niște fleacuri. Un borcan de loțiune pentru soția dumitale și țigări pentru dumneata. Nici un deranj pentru mine, te asigur.

Benteen acceptă mormăind darul, dar soția lui se arătă mult mai recunoscătoare. Interesul lui Elaine însă fu captat de privirea pe care fiul ei i-o aruncase ghidului, în momentul când acesta din urmă înmânase cadoul Lornei. Elaine trase pe dată concluzia că tânăra familie era departe de a fi atât de unită și fericită cum părea la prima vedere.

– Vreți să poftiți în colibă? îi invită Lorna. V-am pregătit niște ceai și prăjituri.

– Cu plăcere, acceptă Elaine, apoi luă o pauză să se uite la casa de pe dâmb. Mi-a fost imposibil să nu remarc noua locuință pe care v-o construiți. E foarte impunătoare. Poate că mai târziu ați putea să mi-o arătați?

– Tâmplarii abia și-au început treaba înăuntru, așa că nu sunt multe de văzut, dar aș fi fericită să vă conduc până acolo într-o vizită, răspunse Lorna mândră. Coliba o să vi se pară mică și primitivă prin comparație.

– Mami, te rog, putem să stăm în trăsură? se milogi Webb, incapabil să-și mai rețină nerăbdarea.

Lorna încercă să-i distragă atenția.

– N-ai vrea mai bine să vii înăuntru și să guști din prăjiturile alea frumoase pe care le-am pregătit?

– Vreau să stau în trăsură, insistă el încăpățânat.

Văzând că Lorna ezita, Lady Crawford luă cuvântul.

– Dacă trăsura a supraviețuit călătoriei prin ținutul ăsta plin de hârtoape, nu văd ce rău i-ar putea face copiii.

Copiii erau întotdeauna cea mai mare pacoste, aşa că Elaine se bucură să scape de ei.

– Ştiu că băieţii n-ar vrea să strice nimic, dar – începu Lorna.

Bull Giles o întrerupse.

– Am să-i supraveghez eu pe copii, doamnă Calder, şi voi avea grijă să nu păţească vreun necaz.

Oferta lui fu primită cu o tăcere stingheră din partea Lornei, care se uită neliniştită în direcţia lui Benteen, dar acesta nu zise nimic. Femeia zâmbi forţat.

– Eşti foarte amabil, domnule Giles. Mulţumesc, acceptă ea.

– Veniţi încoace, băieţi. Hai să vedem trăsura.

Cei doi se repeziră spre el.

Lorna îşi făcuse probleme gândind că avea să fie gazda unei persoane nobile ca Lady Crawford, dar purtarea admirabilă a lui Elaine o făcu să se simtă în largul său la masă. Conversaţia decurgea firesc, deşi Benteen continua să se ţină deoparte.

Lorna era conştientă că Lady Crawford băgase de seamă lucrul acesta din felul în care femeia se uita adesea cu insistenţă în direcţia lui.

Vocile şi râsetele băieţilor răzbăteau până la colibă, înştiinţându-i pe cei dinăuntru că Bull îşi făcea datoria. Lorna observă că nici asta nu-i plăcea lui Benteen. Poate că n-ar fi trebuit să-i lase pe copii afară, dar în ultima vreme Webb dobândise un asemenea temperament că Lorna nu voise să rişte una din crizele lui furtunoase în faţa doamnei Crawford.

După ce consideră că-şi îndeplinise îndeajuns obligaţiile sociale, Elaine voi să vadă clădirea. Planul ei însă păru să se prăbuşească atunci când, ieşind afară, amândoi copiii doriră să-i însoţească la locul construcţiei. Îşi imaginase că-i poate lăsa fără grijă pe mâna ghidului, dar acum observa că se înşelase.

Interiorul casei alcătuia un labirint de grinzi scheletice şi plăci de lemn; mormane de cherestea zăceau la tot pasul. Micii băieţi păreau să considere casa drept un imens teren de joacă; ţipetele şi alergăturile lor accentuau

confuzia din jur. În ciuda acestor amănunte, Elaine putu să vizualizeze cu exactitate felul în care avea să arate casa, de la sufragerie şi până la bucătăria spaţioasă.

Locuinţa arăta magnific, potrivit standardelor estice, iar Elaine ştia asta.

– Aici o să fie biroul, explică Lorna, încheind turul parterului.

În spatele lor se auzi deodată un zgomot surd urmat de ţipetele de durere şi spaimă ale celor doi băieţi. Elaine fu singura care nu reacţionă cu alarmă – Benteen şi Lorna, însă, se repeziră la micul Arthur care plângea, căzut pe podea. Încercase să se suie pe o scândură şi alunecase, julindu-şi în treacăt genunchii de lemnul aspru.

Benteen sări să-l ridice, dar Arthur o voia pe mămica lui şi ţipa sfâşietor întinzând mânuţele spre ea. Lorna îl luă în braţe ghemuindu-l la pieptul ei şi legănându-l încet ca să-l aline.

– S-a lovit Arthur?

Webb lungea gâtul ca să-l vadă pe accidentat.

– Îi curge sânge? Pot să văd?

– S-a zgâriat la genunchi, răspunse Lorna apoi se uită ruşinată la Elaine.

– Scuzaţi-mă, vă rog.

– Desigur, încuviinţă repede aceasta. Soţul tău îmi va arăta restul casei.

Întoarse spatele pentru a-şi ascunde satisfacţia din ochi şi traversă încăperea îndreptându-se spre şemineu.

Auzi paşii Lornei care ieşea pe uşă, ducând copiii cu ea.

– Scara către etaj nu e terminată încă, o informă Benteen. Nu mai e nimic de văzut.

Elaine lăsă capul pe umăr şi studie îndelung faţa bărbatului.

– Nu-ţi mai aminteşti de mine, nu-i aşa? murmură ea.

– Pardon?

Benteen ridică dintr-o sprânceană, totuşi curiozitatea sa părea silită. Era evident că îl preocupa cu totul altceva în acel moment.

– Nici nu m-am aşteptat să-ţi aminteşti.

Elaine rătăci cu o privire spre şemineu.

– Tatăl tău obişnuia să ţină o fotografie pe policioară. M-am întrebat adesea cât timp a mai păstrat-o acolo după ce am plecat.

Când se uită din nou la el, văzu că bărbatul se albise la faţă iar muşchii bărbiei lui se încordaseră de o emoţie rece. Elaine nu fu uimită să descopere ura amară care se aprinsese deodată în ochii fiului ei.

– A stat acolo până în ziua morţii lui.

Vocea lui Benteen tremura uşor, dar bărbatul nu-şi pierduse cumpătul.

– Seth a fost dintotdeauna un romantic incurabil, declară Elaine cu un râs gâtuit, apoi îşi lăsă privirea să cutreiere de jur împrejurul încăperii.

– Poate că dacă mi-ar fi construit o casă ca asta, nu l-aş fi părăsit. De aceea o construieşti, Benteen? Te temi să nu-ţi pierzi nevasta?

– Nu ştiu de ce te afli aici, dar poţi să te cari dracului!

Vocea lui joasă vibra de efortul pe care-l făcea ca să-şi reţină mânia.

– Du-te înapoi la lorzii şi la slugile tale. N-avem nevoie de tine aici.

– N-am venit ca să-ţi cerşesc iertarea, răspunse ea cu o undă de amuzament. Nu regret că am fugit de tatăl tău şi de tine. De când am părăsit Texasul împreună cu Con Dunshill, nu m-am uitat nici o clipă în urmă.

– Crezi că îmi pasă vreun pic? o înfruntă răguşit Benteen. Eu nu-s ca tatăl meu. Ai ieşit din viaţa mea, n-ai ce să cauţi înapoi.

Privirea ei întunecată îl studie, indiferentă la răbufnirea de ură a bărbatului.

– Nu eşti ca tatăl tău, încuviinţă ea. Am ştiut asta când te-am văzut în Dodge City. Eşti asemeni mie, Benteen. Asemeni mie.

– Iar tu eşti o cătea adulteră şi intrigantă. Nu-ţi faci scrupule nici cât o târfă.

Disprețul se împletea cu batjocura în cuvintele pe care Benteen aproape că le scuipă spre ea.

– Iar tu eşti nemilos, ambiţios şi inteligent – tot ceea ce pretinzi c-aş fi eu. La un bărbat, acestea sunt calităţi demne de admirat, răspunse ea. Dar atunci când le posedă o femeie, lumea o numeşte cătea avidă de bani, şi intrigantă. Foarte bine, mă fac vinovată de toate acestea. Mai ai de spus ceva, Benteen? Nu eşti puţin curios să afli ce caut aici după atâta timp?

– Nu neapărat.

– Bineînţeles că eşti. Decât că nu vrei să recunoşti.

Elaine zâmbi sigură pe ea. Aşa c-am să-ţi spun. De la moartea soţului meu...

– Îmi închipui că te referi la tatăl meu, o întrerupse Benteen cu răceală. El era soţul tău legal.

– Poţi să adaugi şi bigamia la restul acuzaţiilor împotriva mea, ridică ea din umeri. De la moartea contelui de Crawford, căruia i-am fost soţie în toţi aceşti ani, am avut ocazia să constat că societatea engleză e mult prea restrictivă. Nu prea mă simt dispusă să mă aşez pe raft, unde ar dori ei să mă vadă. De când te-am zărit în Dodge City, mi-a intrat în cap ideea că noi doi am putea face o echipă grozavă împreună.

– Nu mă interesează să am un partener şi, în orice caz, nu te-aş alege pe tine.

– Sunt o femeie extrem de bogată, deşi mă îndoiesc că asta te interesează pentru moment. Dar, mai târziu, după ce-ţi vei fi revenit din – să-i spunem – şocul produs de întâlnirea cu mama ta, am o propunere de afaceri pe care aş dori s-o discutăm.

– N-am mamă, zise sec Benteen.

Femeia înălţă un umăr într-un gest expresiv de indiferenţă.

– De fapt mă interesează mai mult să fim parteneri, dar despre asta vorbim altă dată.

– N-o şă mai existe o altă dată şi nu mă interesează nici un fel de propunere din partea ta – nici de afaceri, nici altfel. Îţi sugerez să pleci, înainte să te arunc pe uşă afară.

Chipul lui rămânea impasibil şi încrâncenat.

– Am să plec. Elaine zâmbi cu răceală. Mai am un singur lucru să-ți spun înainte de asta.

– Atunci spune şi du-te, o şfichiui el pe un ton de irascibilă nerăbdare.

– Cunoşti, cred, un om pe nume Judd Boston.

– Ce-i cu el? Benteen se încruntă neîncrezător.

– Se pare că are un prieten la biroul de împroprietărire şi acesta i-a spus despre trei cereri pentru care nu s-au făcut încă îmbunătățirile necesare prevăzute în actul de împroprietărire. Toate drepturile şi titlul îi vor fi luate actualului candidat, urmând ca domnul Boston să le preia în tăcere.

– Foarte interesant şi deloc surprinzător. Aşa lucrează Boston de obicei, răspunse Benteen.

Elaine se mişcă încet către el, lunecând în fustele ei lucioase de satin.

– Oh, dar cele trei cereri sunt ale tale, Benteen.

Benteen tresări şi pe chipul lui se aşternu o uimire suspicioasă.

– Aşa că, vezi tu, îți pot fi de mare ajutor – în multe feluri zâmbi cu înțeles Elaine şi îşi lăsă degetele uşor de-a lungul obrazului lui, cu o umbră de mângâiere în gest.

– Am să fiu prin apropiere încă alte câteva zile şi vom putea discuta propunerea aceea.

După plecarea ei, Benteen rămase nemişcat. Atingerea mâinii ei îi produsese o durere stranie, ca şi cum un sentiment vechi s-ar fi spart deodată în el, umplându-i ființa de cioburi. Timp de o secundă se pomenise din nou copil, dorind atingerea mânii unei mame, aşteptând cu disperare ca femeia frumoasă din fotografie să se întoarcă înapoi la el. Asta se întâmplase demult, înainte ca Benteen să-şi dea seama că mama lui din vis nu exista de fapt.

Încet, se întoarse şi porni spre uşa de la intrare, unde Elaine aştepta să fie condusă la trăsură. Benteen nu se uită la ea. Încerca să-şi elimine existența ei din minte. Deşi ştia că femeia depăşise cu siguranță patruzeci de ani, îi era imposibil să-i citească adevărata vârstă. Era

prea elegantă şi sofisticată pentru a putea fi considerată o matroană.

De multe ori, în adolescenţa sa, Benteen plănuise ce avea să-i spună dacă viaţa i-ar fi scos-o în cale. În parte, se răzbunase – îi strigase în faţă ce credea despre ea şi o gonise arătându-i că n-o recunoştea ca mamă. Totuşi senzaţia atingerii ei îi rămăsese întipărită pe obraz. Tânjea după ea. Dar nimeni nu putea vedea asta. Trăsăturile lui dure învăţaseră mult prea bine să mascheze orice emoţie.

Expunerea sudică a casei îi făcu să iasă direct în soare. Cerul era asemeni unui clopot uriaş, albastru, înconjurând pământul din toate direcţiile. Benteen măsura tăcut depărtarea, conştient de răutatea naturii care dăruia în aceeaşi măsură în care lua înapoi. Îşi aminti deodată de avertismentul mamei lui în legătură cu urzelile lui Judd Boston. Fusese prea încrezător, prea sigur de el însuşi. Când ajunseră la trăsură, Lorna tocmai ieşea din colibă cu Webb de mână. Bull Giles venea în urma ei purtându-l în braţe pe micul Arthur. În ciuda genunchilor jupuiţi şi a lacrimilor de pe obraz, copilul părea fericit de atenţia pe care i-o acorda uriaşul.

– Eşti un băiețel curajos, spunea Bull.

Nici el şi nici Lorna nu observară perechea care stătea tăcută lângă trăsură.

– Dar cam împiedicat, râse Lorna.

– Aşteaptă să-i mai crească puţin picioruşele, insistă Bull.

Dar când zâmbi spre Lorna, întâlni privirea lui Benteen. În spatele acestuia, mama lui remarcă:

– Domnul Giles pare să se simtă ca la el acasă. E un prieten apropiat al familiei?

– Nu.

Benteen îşi alungă orice expresie de pe chip în timp ce urmărea cu ochi reci fiecare mişcare a lui Bull. Zâmbetul natural părăsise buzele Lornei, înlocuit de un surâs mai reţinut.

– E prietenul nevestei mele, nu al meu.

„Ceva nu e-n regulă", îşi zise Elaine şi se porni s-o studieze cu mai multă atenţie pe soţia fiului ei. Lorna era o femeie tânără, bine făcută şi atrăgătoare.

Muncile grele pe care trebuia să le îndure de obicei o femeie în ţara asta nu-i stricaseră faţa. Nici cele două naşteri nu o afectaseră prea mult. Îmbrăcată potrivit, ar fi arătat admirabil. Avea ochi inteligenţi, dar care sugerau şi oarecare vulnerabilitate. Elaine văzu că Lorna poseda încă o nevoie copilăroasă de a se încrede în oameni, ceea ce o făcea pasibilă de dezamăgiri.

– Sunt fericită că rana copilului n-a fost prea gravă, remarcă Elaine când Lorna veni lângă ei, cu micul Arthur tropăind s-o ajungă din urmă.

– Oh, nimic serios, răspunse aceasta.

– A fost o după-amiază minunată. Ar fi fost păcat să se sfârşească într-o notă neplăcută, zise Elaine.

– Plecaţi? întrebă Lorna cu un amestec de surprindere şi dezamăgire.

Elaine fură o ocheadă spre Benteen.

– Trebuie, răspunse ea.

Când păşi spre trăsură, Bull se afla acolo, pregătit s-o ajute la urcat.

Lorna îi apucă de mâini pe băieţei, dorind să-i ţină departe de roţi.

– Mă bucur că m-aţi vizitat. Şi vă mulţumim pentru daruri.

– Cu cea mai mare plăcere.

Privirea lui Elaine alunecă din nou spre Benteen care stătea tăcut deoparte.

– Ne vom mai întâlni, zise ea, apoi, se uită din nou la Lorna. Am toată încrederea în asta.

Pe când trăsura se depărta săltând pe cărarea prăfuită, Lorna o mai privi câteva minute, apoi i se adresă lui Benteen:

– De ce nu i-ai spus la revedere?

El păru a-şi smulge cu greu privirea de la imaginea trăsurii, pierzându-se în zare.

– Îi spusesem deja, zise el şi plecă fără un cuvânt în plus, lăsând-o cu copiii.

– Unde te duci?

Lorna se încruntă neînţelegând bruschetea lui.

Dar Benteen nu-i răspunse. Femeia îl văzu îndreptându-se cu paşi mari spre grajdul cailor; curând după aceea, îi auzi depărtându-se la galop.

*

În zona numită Broken Buttes, Benteen îl găsi pe Zeke Taylor preocupat să vindece o vacă bolnavă de viermi. Aerul era înţepător din cauza mirosului de petrol lampant. Benteen îşi opri calul şi aşteptă până ce Zeke, terminându-şi treaba, dezlegă picioarele animalului. Vaca începu să sară în zig-zag, azvârlind din copite şi împungând aerul cu coarnele; Zeke o luă la goană spre calul său, ferindu-se din calea nerecunoscătoarei vite.

Zeke îşi mână calul lângă Benteen.

– Căldură mare, zise el şi îşi scoase pălăria, ştergându-şi transpiraţia cu dosul palmei.

– Găseşte-i pe Woolie şi pe Bob Vernon, ordonă Benteen. Spune-le c-aş vrea să vorbesc cu voi trei mâine dimineaţă la prima oră. Poate vă interesează să vă bărbieriţi. Mergem în oraş.

– Doar nu e zi de plată.

Zeke se încruntă în încercarea de a-şi aminti când primise salariul ultima oară.

– Nu este.

Benteen îşi roti calul într-o parte, apoi îi dădu pinteni.

Zeke rămase pe gânduri un minut, întrebându-se ce se putea petrece în scăfârlia lui Benteen. Nu-l mira că acesta nu pomenise nimic despre motivul chemării, dar până atunci nu se întâmplase ca Benteen să-i viziteze fără să lase măcar o ţigară.

*

Lorna terminase de pregătit cina cu puțin înaintea înserării. Când văzu că Benteen întârzie, îi hrăni pe copii și-i trimise la culcare. Mai așteptă o oră, apoi își puse o porție de mâncare; de nenumărate ori se duse până la ușă, privind lung în noapte. În cele din urmă luă mâncarea de pe plită, unde o lăsase la căldură și se schimbă într-o cămașă de noapte. Nu putea să doarmă atâta timp cât îl știa pe Benteen plecat. Se ridică într-o rână, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor, căutându-și o poziție cât mai confortabilă. Strigătele păsărilor de noapte pătrundeau prin pereții subțiri, de șipci, ai colibei. Singurătatea locului îi dădea fiori.

De la o vreme începu să distingă ecoul copitelor unui cal, separat de bătăile inimii ei. Nu putea fi altcineva decât Benteen. Lorna sări din pat și se repezi desculță la ușă. Privind către șopron, întrezări silueta înaltă a unui călăreț profilată pe cerul de indigo.

Închizând ușa, Lorna se grăbi să întețească focul în vatră și puse înapoi mâncarea la încălzit. Auzi zdrăngănitul slab al pintenilor lui Benteen, semn că bărbatul se apropia de colibă. Sentimentul de neliniște care o stăpânise până atunci se transformă într-unul de ușurare – nu lipsit însă de oarecare iritare.

– Te-am așteptat cu masa cât am putut, zise ea. O să-mi ia câteva minute să încălzesc mâncarea iar.

El păși înăuntru și își scoase cartușiera; apoi își atârnă pălăria în cuierul de lemn. Fără să se sinchisească de Lorna, Benteen își trecu degetele prin păr și traversă încăperea îndreptându-se cu pași hotărâți spre rafturile din lemn brut pe care se aflau farfuriile.

– Nu mi-e foame, răspunse el și luă o sticlă de whisky de pe raftul superior.

Gestul acesta, coordonat cu nepăsarea care însoțise cuvintele lui Benteen, sfârși prin a o speria de-a binelea pe Lorna. El merse la masă și-și trase un scaun. Cu picioarele întinse pe masă, Benteen desfăcu dopul sticlei și își umplu pe jumătate un pahar de whisky. Sub privirea

năucită a Lornei, Benteen îl dădu peste cap şi rămase cu ochii aţintiţi asupra hărţii din perete. Lorna nu-l mai văzuse niciodată într-un asemenea hal.

– Benteen, ce s-a întâmplat? murmură ea.

Benteen se uită în lături, ferindu-se de căutătura ei cercetătoare.

– Nimic. E târziu. Mai bine mergi la culcare.

Pe când vorbea, îşi umplu din nou paharul cu whisky.

– Dar...

– Vreau să mă laşi în pace, îi ceru el cu voce obosită.

După câteva secunde de ezitare, Lorna se hotărî să renunţe a-i mai cere o explicaţie în legătură cu ciudatul lui comportament. Îndepărtă cratiţa cu mâncare de pe plită şi puse farfuriile la locul lor.

Benteen nu răspunse la urarea ei de „noapte bună". Lornei i se păru că nici n-o auzise.

Trecu mult timp până să o cuprindă somnul. Lampa continua să ardă, împrăştiind o umbră palidă de lumină prin pânza despărţitoare. Când se trezi a doua zi în zori, perna de lângă ea arăta neatinsă. Benteen dormea cu capul pe masă şi sticla de whisky pe jumătate goală alături.

24

Cei patru călăreţi intrară în Miles City la trap uşor. Benteen se despărţi de Woolie, Zeke şi Bob Vernon, care se opriră în faţa biroului de împroprietărire; existau două variante pentru obţinerea titlului de proprietar de teren: una presupunea şederea pe locul respectiv timp de cinci ani, cu efectuarea unor îmbunătăţiri; a doua posibilitate cerea doar o şedere de şase luni şi cumpărarea pământului la preţul de 1,25 de dolari acrul.

Woolie, Zeke şi Bob aveau să recurgă la cea de-a doua variantă, întrucât acesta era cel mai rapid şi mai sigur mod de a stopa planurile lui Judd Boston.

Benteen descălecă lângă tipografie şi îşi legă calul de stâlp. Pe lângă el trecu un grup de soldaţi venind din fort; dar străzile prăfuite ale orăşelului erau relativ tăcute în acea zi de august. Benteen se uită de-a lungul străzii, la şirul de clădiri unghiulare. Pe firma uneia dintre acestea scrie: „Prima Bancă Texană din Montana". Banca lui Judd Boston.

Clinchetul pintenilor săi răsună înfundat în clipa când păşi pe dalele de lemn din biroul tipografului. În încăpere mirosea puternic a cerneală. Un bărbat mustăcios, care şedea la masă, ridică o privire absentă spre noul venit, apoi, încruntându-se cu solicitudine, se ridică în întâmpinare.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să dau un anunţ la ziar, răspunse Benteen.

Omul întinse mâna după hârtie şi creion; avea mâini de pe care cerneala părea să nu se şteargă niciodată.

– Spuneţi cum vreţi să apară şi eu am să scriu.

– Eu, Benteen Calder, înştiinţez prin prezenta că iau în stăpânire întregul teren...

Benteen fixă graniţe care includeau mai bine de jumătate de milion de acri.

După terminarea expunerii sale, creionul continuă să scârţâie pe hârtie alte câteva secunde. Apoi tipograful îi citi din nou anunţul ca să se asigure că totul era corect. Apoi, se uită la Benteen şi clătină acru din cap.

– Păcătoasele astea de anunţuri sună întotdeauna a notificare legală, declară el.

– Legale sau nu, funcţionează, răspunse Benteen. Cât vă datorez?

Anunţul reprezenta una din multiplele tactici de acaparare a terenului practicate în vest. Deşi nu aveau nici o bază legală, fermierii urmăreau asemenea anunţuri şi le luau în seamă, potrivit aceleiaşi „Legi de aur" care stabilea că atunci când respecţi drepturile cuiva şi drepturile tale vor fi respectate.

Ieşind din tipografie, Benteen observă un om care alerga în cea mai mare viteză către bancă. Aşteptă o vreme, desfăcând alene frâul calului, dar omul nu se ivi

înapoi. Benteen încălecă şi se apropie de biroul de împroprietărire; înăuntru discuţia era în toi – sunet de ceartă şi de voci furioase se auzea până în stradă. Benteen intră, în momentul când Zeke, scos din fire, îl înşfăcase de guler pe omul de la ghişeu.

– Care e problema aici?

În ciuda tonului scăzut cu care rostise aceste cuvinte, întrebarea lui înfrântă pentru moment tentativa cowboy-ului.

Broboane mari de sudoare sclipeau pe fruntea funcţionarului, care tremurând de nervozitate, trăgea cu coada ochiului spre cei trei călăreţi furioşi.

– Amărâtu' ăsta de hârţogar încearcă să ne pună bețe-n roate, se plânse Woolie arătând cu un gest disprețuitor spre funcţionar.

– Mda, interveni Zeke. Nepricopsitul zice că nu ştie unde sunt cererile noastre.

Din fundul încăperii se auzi zgomotul unei uşi care se deschidea şi se închidea. Cineva intrase pe poarta din dos.

– Nu spun că nu le-aş avea, se bâlbâi agentul. Se pare că au fost rătăcite. Nu pot să vă primesc banii până nu le găsesc. Dacă aţi putea veni mai târziu.

– Iar începe, fulgeră Zeke.

– Ce-ar fi să ajutăm noi un pic? sugeră Bob Vernon.

– Aici avem documente guvernamentale confidenţiale, nu se poate, se apără funcţionarul. Aveţi nevoie de autorizaţie specială ca să controlaţi.

Un alt agent apăru de după paravan şi-i făcu semn funcţionarului că vrea să-i vorbească. Benteen ghici că era omul pe care îl văzuse alergând către bancă.

– Ştii bine că aici se află, cererile Benteen, spuse Woolie. Vrei să vânturăm puţin hârţoagele? Sunt sigur c-o să dăm de ele.

– Nu cred c-o să fie necesar, murmură Benteen privind la cei doi care se conversau aparte în şoaptă. Angajatul care sosise ulterior îi înmână funcţionarului un set de hârtii.

– Mi se pare că s-a rezolvat deja, adăugă el.

Agentul reveni la ghişeu cu hârtiile în mână.

– Acestea sunt formularele dumneavoastră, zâmbi el anemic. După cum ziceam, au fost rătăcite.

Odată verificate înregistrările, oamenii lui Benteen plătiră şi obţinură titlul de proprietar pentru cele trei parcele a câte 160 de acri, după care semnară prompt documentul de cedare a pământului către patronul lor.

– Pentru cinci minute, m-am văzut şi eu proprietar, se făli Woolie. N-ar fi cazul să bem ceva, Benteen?

– De ce nu? încuviinţă acesta.

Îi lăsă pe cei trei să iasă înainte, iar el se opri în treacăt şi se adresă agentului.

– Data viitoare când îl mai vezi pe Judd Boston transmite-i complimentele mele.

Omul păli bâjbâind după un răspuns, dar Benteen era deja la uşă.

*

Ferma Ten Bar din Montana era construită din buşteni şi scânduri de lemn; era mult mai grosolană şi lipsită de ambianţa de lux care caracteriza reşedinţa lui Judd Boston din Texas.

Judd stătea tolănit într-unul din fotoliile din piele şi juca în palmă una din ţigările elegante primite de la duce. Loman se servi singur cu un pahar de whisky din sticla de pe măsuţa rotundă care separa cele două fotolii.

– Aş da orice să ştiu cum de-a aflat Calder, mormăi în barbă Judd.

– Eşti sigur că Giles nu cunoştea nimic despre planurile tale? îl întrebă Loman. Ştii că i s-au aprins călcâiele după femeia lui Calder. Poate că a încercat să se dea bine pe lângă ea.

– N-ar fi putut să afle decât dacă îi spunea ducele. Iar George se jură că n-a suflat o vorbă nimănui. O fi el un papă-lapte împopoţonat, dar mincinos nu e. Judd renunţă să se mai joace cu ţigara şi o băgă în gură aprinzând-o. Nu ştiu cum a prins de veste.

– Poate ar fi bine să-i trimiți lui Webster o telegramă să-l anunți să amâne cumpărarea vitelor până reușim să găsim un teren mai larg, sugeră Jones. Locul ăsta nu suportă o cireadă în plus. Dacă reușesc să iasă din iarnă, cornutele noastre n-or să mai aibă ce mânca vara viitoare. Pășunea o să fie distrusă pân' la rădăcină.

– Nu iarba e problema. Ci apa.

Boston știa asta din experiența căpătată în Texas.

– Și nu-i trimit nici o telegramă lui Webster – doar n-o să-mi retrag acum ordinele. Avem destul timp să aflăm un teren bun. Cel mai bine ar fi fost dacă puteam obține alea trei parcele ale lui Calder. Preferam să le fi luat oricine altcineva, în afară de el.

– Ce contează? se arată nedumerit Jones.

Întrebarea părea izvorâtă dintr-o spaimă ascunsă, iar Loman n-avea timp de pierdut cu fricoșii.

– Dacă își dă seama că mă interesează pământul lui, după toate cele întâmplate cu taică-său, are s-o ia drept un atac personal. Sunt sătul de vendete.

– Vendete? Ce-i asta? se încruntă Jones.

– Luptă între familii.

Numele său nu fusese dintotdeauna Boston, dar amănuntul acesta se înscria într-un trecut îndepărtat și deja îngropat.

– Poate aș putea să cumpăr o parte din drepturile lui asupra râului.

– Ar fi un prost să vândă. De ce-ar face-o?

Jones ridică din umeri. Doar n-are nici un motiv să vândă ceva ce-i trebuie și lui.

– S-ar putea să intre în criză de bani, sugeră Boston scuturând gânditor țigara. Un om nu știe niciodată când vin nenorocirile peste capul lui. Se întâmplă adesea din senin.

Loman Jones fu ușurat să-l audă pe Boston vorbind astfel. O clipă se îndoise de capacitatea lui. Loman nu simțea nici un respect pentru cei neputincioși; înțelese însă că Boston era numai prudent. Loman știa ce însemnau aceste lupte între familii – ai săi proveneau din Ten-

nessee; nu vedea însă de ce Boston s-ar fi dat înapoi. Dar, în definitiv, Boston era creierul întregii operațiuni.

– Ce vrei să faci? întrebă Loman şi duse din nou paharul de whisky la gură.

Boston trase un fum din țigară şi se uită pieziş la Jones.

– N-ai un chibrit?

*

Taberele de graniță formau un perimetru invizibil parcurs de acei călăreți mai norocoşi cărora li se atribuia această slujbă singuratică. Triple C era deja prea mare pentru a mai putea fi coordonată direct de la ferma centrală. Deoarece vitele nu aveau nici o noțiune a granițelor şi încercau adesea să-şi depăşească aria de păscut, călăreții formau un fel de gard viu, patrulând între o tabără şi alta. În felul acesta, țineau pe loc propriile animale şi le trimiteau înapoi pe cele ale vecinilor.

Trecuse ceva timp de când Benteen îl verificase pe Shorty. Mergea contra vântului care sufla uscat dinspre sud-vest. Simți deja mirosul de fum din tabăra lui Shorty când se afla la două mile depărtare. La un moment dat, însă, Benteen realiză că pata întunecată care se întindea pe cer în direcția sudică nu era o aglomerare de nori aşa cum crezuse inițial. Era un vârtej de fum. Iarba uscată de pe văi devenise un vast cazan de iască pasibilă să ia foc cu prima ocazie.

Benteen îşi biciui calul pornind într-un galop furtunos direct spre norii vârtoşi de fum negru. Curând zări şi dunga roşie de flăcări avansând rapid şi reuşi să-l localizeze pe Shorty care mâna o cireadă înnebunită de Longhornis peste pârâu. Brațul de apă reprezenta singurul obstacol împotriva focului, pe mile întregi. Benteen îşi îndreptă calul spre pârâu, grăbindu-se să-i dea o mână de ajutor lui Shorty.

Şase juncani o luară razna – trebuiră să-i lase pentru a asigura salvarea celorlalte patruzeci şi ceva de capete.

După ce traversară animalele peste pârâu, continuară să le mâne, îngroşând cireada cu vitele întâlnite în cale şi diverse sălbăticiuni speriate de vâlvătaie – coioţi, iepuri, antilope. La o milă şi jumătate de pârâu, lăsară cireada în voie şi porniră înapoi în căutarea altor animale rătăcite.

Aerul te îneca, îmbibat de fum şi cenuşă. Benteen îşi ridică bandanna deasupra nasului; vântul părea a se fi întețit, căldura incendiului creând propriul său curent.

Benteen îi strigă lui Shorty.

– Nu cred că pârâul o să-l oprească. Vântul e prea puternic!

Shorty dădu din cap şi arătă spre dreapta lui Benteen. Un deget de fum începuse să se înalțe din iarba veştedă a malului pe care se aflau ei.

– Avem nevoie de ajutoare! îi strigă Benteen lui Shorty şi acesta porni către cea mai apropiată tabără.

La o milă depărtare, un lanț de stânci avea să ofere o barieră naturală împotriva focului pe latura respectivă. Benteen îşi opri brusc calul la poalele stâncilor; bandanna îi alunecase pe bărbie.

– Vin Barnie şi cu Ramon! Îl anunță tare Shorty atrăgându-i atenția spre doi călăreți care se apropiau la galop.

– Împuşcă doi din juncanii ăia, ordonă Benteen şi întinse mâna după frânghia atârnată de şa.

Shorty se repezi să taie calea unui grup mic de juncani; vitele mugeau asurzitor, speriate de apropierea vertiginoasă a căldurii. Benteen îl privi pe Shorty ridicând pistolul şi trăgând un glonte în capul primului juncan. Dogoarea se făcea tot mai tare simțită; uitându-se peste umăr, Benteen zări văpaia roşie care avansa neabătută; fumul negru umplea cerul vălurind sinistru pe deasupra capetelor lor. Se duse lângă Shorty ca să-l ajute să-şi sfârşească treaba cu cei doi juncani împuşcați.

Animalele fură jupuite pe o parte şi călăreții le legară funii de picioare. Când Barnie şi cu cowboy-ul mexican Ramon ajunseră lângă ei, Shorty le întinse câte o funie. Aceştia galopară trăgând cadavrul juncanului către per-

deaua de foc. Benteen şi Shorty făcură la fel cu cel de-al doilea cadavru.

Benteen îşi sili apoi calul să sară peste banda îngustă de flăcări, oprindu-se vizavi pe pământul înnegrit şi fierbinte; apoi, secondat pe cealaltă parte de Shorty, alergă de-a lungul benzii; târau în urma lor carcasa însângerată a vitei.

Arşiţa era ucigătoare, uscând sudoarea abia înfiripată de pe trupul lui şi blocându-i căile respiratorii. Nu era vreme de gândit – trebuia acţionat pe nerăsuflate. Focul trebuia oprit cu orice preţ. Duhoarea de sânge şi carne arsă le înţepa nările.

Benteen şi Shorty inversară de mai multe ori poziţiile, aşa încât caii să nu rămână schilodiţi din pricina atingerii prelungite cu pământul fierbinte. Când se părea că tortura aceasta avea să dureze la nesfârşit, focul se potoli. Benteen dezlegă funia de şa, apoi o aruncă peste rămăşiţele fumegânde ale vitei; cei patru călăreţi se strânseră împreună şi descălecară, lăsând caii să se odihnească şi să-şi revină din spaimă. Feţele şi hainele bărbaţilor erau înnegrite de funingine, iar mirosul fumului le emana din toţi porii. Benteen sorbi lung din gamelă; apa era fierbinte, dar umezeala îl înviorâ totuşi puţin.

– Câte vite crezi că am pierdut?

Vocea îi era uscată; sorbi din nou din gamelă.

– Cincizeci... o sută de capete. Poate mai mult, răspunse Shorty. Ştiu că un grup mare a rămas încercuit în urma noastră.

Barnie nu reuşea să lipească o ţigară, din lipsă de salivă.

În cele din urmă renunţă şi băgă ţigara în gură fără să ţină cont de tutunul care se împrăştia. Se căută prin buzunare, apoi se întoarse spre tovarăşii săi.

– Aveţi careva un chibrit? întrebă el.

– Te-ai tâmpit? se burzului Shorty. Dacă vrei să fumezi, n-ai decât să tragi aer în piept, nepricopsitule.

Benteen era prea obosit să mai râdă.

*

Webb alerga dinaintea lui către colibă, abia nimerind să păşească din pricina pălăriei lui Benteen care îi aluneca într-una peste urechi.

– Mami! strigă Webb privind pe sub borul pălăriei. A venit tăticu' şi e negru tot! Hai repede să vezi!

Uşa fu deschisă în acelaşi timp de copil şi de Lorna, care ieşise la chemarea fiului. Femeia rămase cu gura căscată şi fruntea i se destinse de uimire.

– A fost un incendiu în preerie, îi explică Benteen. Am reuşit să-l stingem.

– Eşti teafăr?

Lorna se cutremură înfiorată. Se apropie de el şi înălţă şovăitor mâinile să-l atingă.

– Arăţi parcă ai fi ars.

– Nu-i decât funingine, o asigură el obosit. Mă spăl acum.

Degetele ei se retraseră înnegrite de pe cămaşa lui. Mulţumită că-l vedea nevătămat, Lorna se strâmbă la adresa îmbrăcămintei lui murdare.

– Nu ştiu dacă am să mai pot scoate faţa cămăşii ăsteia şi pantalonilor.

Smulse pălăria de pe capul lui Webb, dar borul lăsase deja o dungă întunecată pe fruntea băieţelului. Lorna îl altoi pe spinare şi-l trimise în colibă.

– Să nu te apropii de tatăl tău. Nu vreau să vă curăţ pe amândoi după aceea.

Lorna luă cu grijă pălăria şi o atârnă într-un cui înăuntru. Strâmbă din nas simţind mirosul acru de fum şi păr ars pe care Benteen îl adusese cu sine în încăpere.

Micul Arthur se uită la tuciuriul musafir, apoi scoase un urlet de groază şi se ascunse în fustele Lornei.

– Ştiu că îţi pare ciudat, dar acesta e tăticul tău, îl asigură ea pe copil.

– Aşteaptă să-mi spăl faţa şi mâinile.

Benteen îi adresă un surâs obosit fiului său mai mic şi se duse la lavoar. Îşi turnă apă în lighean. Apoi observă mâncarea care ardea alături, pe plită.

– Cina e gata deja!

– Da. Mâncăm imediat ce termini de spălat.

Lorna ridică cele două căldări din colţ şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? o întrebă Benteen fără să se întoarcă.

– Să-ţi aduc apă pentru baie, răspunse ea în trecere. Poate să se încălzească în timp ce mâncăm.

Micul Arthur alergă după ea, împleticindu-se pe picioruşele şovăielnice şi scâncind fiindcă, deşi vocea omului semăna cu cea a tatălui său, nu era sigur de identitatea acestuia. Lorna se opri în prag.

– Webb, ai grijă de frăţiorul tău până mă întorc.

Webb îl apucă de mână pe copil silindu-l să rămână înăuntru. Arthur slobozi imediat un protest zgomotos, în ciuda tentativelor grave ale lui Webb de a-i impune tăcere.

Spuma săpunului deveni pe dată cenuşie când Benteen îşi frecă faţa. Trebui să schimbe mai multe ape ca să-şi îndepărteze în întregime stratul gros de funingine. Când Lorna se întoarse cu găleţile pline, Benteen îşi clăti bine ochii, căutând să-şi alunge durerea înţepătoare din pupile. Arthur îl privea gânditor, cu un deget în gură, apoi un zâmbet îi însenină faţa.

– Tati!

Întinse mânuţa spre Benteen, fericit de recunoaştere.

– Aşa-i.

Benteen răsuci prosopul ud pe suportul lavoarului şi se aplecă spre fiul lui cel mai mic.

– Nu-l lua în braţe, îi ordonă Lorna care întindea farfuriile pe masă. Eşti plin de funingine pe haine.

– Îmi pare rău, flăcăiaş, spuse Benteen trecându-şi iute degetele prin ciufuI des al copilului.

După ce termină cu aşternutul mesei, Lorna se duse să pună apa la încălzit. Benteen şi cei doi băieţei începură să mănânce fără s-o mai aştepte. Când îşi termină în sfârşit treaba, porţia ei era aproape rece.

– Cum s-a pornit focul? Nu ştii? întrebă ea.

– Nu, scuturâ el capul. Probabil că nu vom şti niciodată.

Focul ar fi putut să izbucnească dintr-o mulțime de motive.

– A fost rău?

Lorna începea să-şi mai vină în fire acum că-l vedea teafăr şi spălat. Şi-l imagina înspăimântată pe Benteen luptându-se cu flăcările care îşi înălțau limbile spre el gata să-l înghită.

– Destul de rău, răspunse el. Încă nu ştim exact care-s pagubele. Trebuie să cercetăm toată zona incendiată.

– Mi s-a părut mie că simt miros de fum în aer. A fost la sud?

Benteen răspunse printr-un semn afirmativ din cap.

– Dacă ar fi continuat ar fi ajuns aici?...

– S-a sfârşit acum. Barnie şi cu Shorty au rămas să se asigure că totul e-n regulă, zise Benteen.

– Trebuie neapărat să ne spălăm, Arthur şi cu mine? întrebă Webb pregătit să protesteze.

– Nu în seara asta, răspunse Lorna. Mai întâi să-l spălăm pe tatăl vostru. Nu vedeți ce îmbâcsit e?

Se uită la farfuria băiatului.

– Şi tu, nu uita să-ți mănânci cartofii.

După terminarea cinei, Lorna trase de sub pat cada alungită şi adâncă, aşezând-o lângă sobă. Apoi o umplu cu apă fierbinte de pe plită şi cu apă rece.

În timp ce Benteen îşi scotea hainele, Lorna îi culcă pe copii. Apoi veni şi luă hainele bărbatului atârnându-le pe o frânghie afară.

Când intră înapoi în colibă, Benteen şedea în cadă cu genunchii îndoiți şi ochii închişi, lăsând apa fierbinte să-i înmoaie trupul obosit. Nu părea preocupat să se frece cu săpun.

– N-o să te speli niciodată în felul acesta, remarcă Lorna apropiindu-se de el. Trebuie să te spăl după urechi ca pe ăştia mici?

– Bună idee, murmură el fără să-şi deschidă ochii şi ridică mâna din apă pentru a-i întinde săpunul.

– Să începem cu capul, zise ea.

Mirosul de fum îi atinse nările când îngenunche lângă cadă; mâna ei se curbă pe ceafa bărbatului, pipăind

muşchii duri, reliefaţi. Cealaltă mână îi apăsă fruntea voind să-l vâre cu capul sub apă. Benteen se lăsă în voia mâinilor ei care acum îi frecau zdravăn părul cu săpun. Firele erau uşor sârmoase la vârf, unde dogoarea avusese mai mult efect. Lorna îl forţă din nou să intre cu capul sub apă.

Ştergându-şi apa din ochi, Benteen îşi reluă poziţia în cadă.

– Cred că ai făcut asta intenţionat ca să mă trezeşti, o acuză el.

– Am vrut să mă asigur că eşti viu, îi zise ea aproape şoptit.

Luă un prosop şi începu să-l şteargă pe spate. Carnea lui vibra solidă sub atingerea ei, chiar atunci când muşchii erau relaxaţi. Obişnuită să-i îmbăieze doar pe cei doi copii, Lorna se lansă cu interes în această nouă experienţă, frecând cu mişcări domoale spinarea lată a bărbatului. Deveni deodată important să acopere cu spumă fiecare porţiune din spinarea şi umerii bărbatului. Lorna nu realiză cât de mult timp îi lua să spele fiecare din umerii lui până când remarcă lucirea vioaie din ochii bărbatului. Se scutură ca de un şoc şi clătindu-l repede voi să-i întindă prosopul.

– Nu te opri acum, murmură Benteen. Tocmai începeam să mă simt bine.

– Cred că poţi să te descurci şi singur în rest, insistă ea.

– Aş prefera s-o faci tu, răspunse Benteen şi se rezemă din nou de marginea căzii.

Privirea lui aprinse un foc în inima Lornei. Îi dădu un imbold de joacă şi o senzaţie plăcută în timp ce degetele ei începură să întindă clăbucul pe pieptul păros al bărbatului. Trăgând cu coada ochiului, văzu că şi lui îi făcea tot atâta plăcere să se lase spălat, ceea ce o miră nespus pe Lorna.

– Te-a mai spălat cineva până acum? îl întrebă ea pe un ton mai mult bănuitor decât curios. Altcineva decât mama ta, bineînţeles.

Benteen păru să se crispeze sub atingerea ei. Se simțea vinovat?

– De ce spui asta?

– Fiindcă nu te comporți de parcă ar fi prima oară.

Mișcările ei deveniră mai iuți, sugerând o gelozie mocnită.

– Atunci când ne aflam în Dodge City și mi-ai spus că te-ai îmbăiat într-unul din restaurante? Poate că ai pus-o pe vreuna din cucoanele de acolo să te scarpine pe spinare!

Lorna își aminti de moneda de alamă pe care o găsise în pătura lui și începu să-l frece mai abitir.

– Hei! protestă Benteen în fața acestei manifestări de violență și o apucă de încheietura mâinii. Ochii ei furioși întâlniră privirea mirată a bărbatului.

– De unde ai scos ideea asta?

– Numele de Miss Belle îți spune ceva?

El se încruntă mai tare.

– Nicidecum. Ce crezi că ar trebui să-mi spună?

– Te întreb fiindcă am găsit o monedă la tine în așternut cu numele și portretul femeii acesteia.

Lorna îl confruntă cu adevărul știut de ea și așteptă să fie contrazisă. Se îndoia că bărbatul va avea curajul să nege o dovadă atât de evidentă.

– Și știi că ai întârziat în fiecare noapte cât timp am stat în Dodge City.

– Crezi că mi-am petrecut acele nopți în compania altei femei?

Benteen o privi aspru.

– Altfel cum ai avea moneda? îl înfruntă ea.

– E acceptată ca mărunțiș. Probabil că am primit-o ca rest când am plătit vreuna din băuturi la restaurant. Nu mi-a dat-o nicidecum o femeie. Încercam să mă îmbăt îndeajuns ca să nu te mai doresc.

– E adevărat?

Lorna se trase la distanță pentru a-l putea cerceta mai bine cu privirea. Expresia lui deveni ușor agasată.

– N-am cum să-ți dovedesc, dacă asta dorești.

– Voiai să faci dragoste cu mine și eu...

Lorna tăcu, nedorind să-şi amintească motivul care o făcuse atunci să-l respingă. Era mai bine ca totul să rămână de domeniul trecutului.

– Ai fi putut merge la o altă femeie să-ţi satisfaci dorinţele.

– Poate, zise el tărăgănat. Dar s-a întâmplat că din noaptea când mi-am dezbrăcat mireasa nu mă mai interesează nici o altă femeie. Se pare că te-ai descurcat de minune în privinţa asta.

În ciuda tonului lui calm, Lorna percepu un grăunte de iritare în vocea soţului ei.

– De ce te deranjează lucrul acesta? se supără ea.

– Fiindcă...

Mâna lui udă o trase din nou spre cadă, în timp ce cealaltă mână o cuprinse pe după gât.

– ...nu reuşesc să mă satur de tine, îi şopti el aproape de gură, învăluind-o în căldura dorinţei lui.

Braţele lui încercară s-o atragă mai aproape uitând de bariera care îi despărţea; un val de dorinţă la fel de puternic o determină pe Lorna să răspundă chemării lui mute; se aplecă peste bordura căzii şi se ghemui cu capul pe pieptul bărbatului, îşi simţea pulsul zbătându-se nebuneşte.

Gura lui îi acoperi faţa şi gâtul cu sărutări aspre. Cu un ultim dram de luciditate, Lorna îşi simţi rochia umezindu-se tot mai mult.

– Hei, îmi uzi rochia, şopti ea prefăcându-se că-l ceartă.

– Atunci scoate-o.

Degetele lui îi descheiară rapid nasturii de la spate şi îi trase rochia în jos de pe umeri, buzele lui porniră să exploreze fiecare rotunjime fragedă a trupului ei.

Cu mâinile tremurătoare, Lorna se străduí să-şi dezbrace şi restul rochiei.

– Dar copiii? îi aminti ea pe neaşteptate despre lipsa de spaţiu privat, dorind să-l lase pe el să decidă.

– Copiii dorm, răspunse Benteen.

Înainte ca ea să fi apucat să-şi scoată juponul, Benteen îi desfăcu brasiera, mâinile lui alergând febril pe sânii iviţi din ascunzătoare.

– Vino în cadă cu mine, o invită el răguşit.

– Nu e loc pentru amândoi. E prea mică, râse ea, dar mângâierile aţâţătoare ale bărbatului îi transformară râsul în geamăt.

– Vino încoace şi-ai să vezi că e loc, mai şopti el.

*

Abia a doua zi Benteen avu prilejul să constate gravitatea stricăciunilor cauzate de incendiu. Vântul ar fi extins focul în întreaga regiune, dacă nu s-ar fi intervenit la timp. În schimb, afectase doar o zonă limitată din secţiunea sudică. Cu toate acestea, nenorocirea îl amărî mult pe Benteen. Treizeci de vite fuseseră ucise de flăcări, iar alte două sute căpătaseră arsuri atât de grave încât trebuiseră sacrificate.

Când ultima împuşcătură se pierdu în văzduh, Benteen contemplă imaginea unei întregi cirezi ucise şi îşi simţi sufletul răpus de o mânie neputincioasă. Scrâşni din dinţi şi lăsă puşca deoparte, ţeava frigea.

– Ar fi putut fi mai rău, îi aminti Barnie drept consolare.

– Mda, recunoscu el morocănos. Ar fi putut fi mai rău.

Se azvârli în şa şi se întoarse să i se adreseze lui Shorty.

Mână toate vitele într-una din celelalte secţiuni.

– Vrei să ridic o altă tabără de frontieră? întrebă Shorty. Focul distrusese coliba acestuia, împreună cu cele câteva obiecte personale şi îi ucisese calul.

– Nu. O să aşteptăm până la vara viitoare când va creşte iarba din nou.

Benteen se uită lung la valea înnegrită.

– Când revii aici, ai să te muţi în vechea colibă.

Soarele cobora la orizont când Benteen ajunse la grajdurile cailor; descălecă şi-şi bagă calul înăuntru. Pe când îi scotea şaua ca să-l ţesale, gândurile continuau să-l frământe chinuitor. Totul mersese atât de bine până

la apariția mamei lui – a acelei Lady Crawford, se corectă el dezgustat. De la venirea ei, lucrurile luaseră o turnură proastă.

Benteen se scutură de ideea stranie care îl obsedase în ultimele ore. Nu, nu se putea s-o învinuiască pe ea de tentativa de pradă a lui Judd Boston sau de incendiul care izbucnise atât de neprevăzut.

Traversă cu pași grei curtea îndreptându-se spre colibă. Masa era așternută când intră înăuntru. Lorna stătea lângă plită, preocupată să pună mâncarea în farfurie. Văzându-l, femeia îi trimise un surâs peste umăr.

– Exact la țanc, îi spuse ea așezând farfuriile pe masă.

Benteen băgă de seamă că fața Lornei radia într-un fel ciudat, de parcă femeia ar fi ascuns o bucurie. Se duse la lavoar ca să-și spele mâinile, dar nu se putu abține s-o întrebe.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea, apoi adăugă. E o scrisoare pentru tine acolo, pe masă.

Scuturându-și stropii de apă de pe mâini, Boston se uită spre masă în timp ce bâjbâia după un prosop.

Un plic pătrat se vedea pe colțul mesei, lângă scaunul lui.

– De unde e?

– De la Lady Crawford. Domnul Giles a trecut pe aici în după-amiaza asta, zise ea pe nerăsuflate. Am crezut că e doar un bilet prin care să ne mulțumească pentru ospitalitate, așa că mi-am permis s-o deschid.

El se crispă cu prosopul în mână și se întoarse spre Lorna.

– Ce zice? o întrebă acru.

– Scrie că stă la hotelul MacQueen din Miles City și ne întreabă dacă ne-ar face plăcere să o vizităm vineri.

– Asta-i tot?

Privirea lui o măsură bănuitoare, căutând să descopere noi amănunte în expresia chipului ei.

– Citește scrisoarea.

Lorna luă plicul de pe masă și veni să i-l aducă.

– Nu văd nici un motiv pentru care am refuza invitația. Oricum vom merge acolo pe la sfârșitul lunii, nu-i așa?

Mesajul corespundea întru totul spuselor Lornei, cu o singură excepție – îi era adresat lui.

– Asta nu e o invitație prietenească, Lorna.

Benteen împături scrisoarea și o strecură în buzunar.

– Vrea să-mi vorbească despre o propunere de afaceri.

– Ce fel de afaceri? se întunecă ea dezorientată. De ce vrea să-ți vorbească tie despre asta?

– Mi-a spus că o interesează să investească o parte din capitalul ei într-o fermă.

În tăcerea care urmă, Lorna umplu alte două farfurii și le aduse la masă.

– Ai de gând să accepți? îl întrebă ea într-un sfârșit.

– Depinde.

Benteen ridică din umeri.

– S-ar putea să n-am timp de vizite.

– Cred că ar trebui să răspundem invitației. E o onoare pentru noi că o persoană ca excelența sa...

– Lorna!

Benteen strângea din dinți în efortul de a-și păstra calmul.

– Nu vreau să discutăm despre asta. Dacă am timp, mă duc. Dar, dacă e nevoie de mine la fermă, Lady Crawford va trebui să apeleze la altcineva.

*

Când auzi o ciocănitură la ușa apartamentului său, Elaine își zâmbi sigură pe sine în oglindă. Netezi cu un deget cutele gulerului înalt al rochiei sale negre, conștientă că acesta îi ascundea de minune ridurile de pe gât. Așteptă până ce camerista intră s-o anunțe că un anume domn Calder venise în vizită.

– Mulțumesc, Hilda. Asta e tot. Nu mai am nevoie de serviciile tale în după-amiaza aceasta, o concedie Elaine.

– Prea bine, excelență.

Servitoarea făcu o plecăciune și dispăru cu discreție.

Dând curs chemării din scrisoare, Benteen răspundea implicit şi propunerii ei. Avea să se conformeze planurilor puse la cale de ea, Elaine era sigură de asta. Biletul reprezentase mai mult o încercare: voise să vadă dacă fiul ei era dispus să o viziteze. Dacă ura lui ar fi fost atât de profundă pe cât pretindea el, nu s-ar afla în vestibul acum, gândi Elaine surâzând.

Când intră în încăpere, Benteen stătea lângă fereastră, cu pălăria în mână. Pe faţa lui, Elaine citi enervarea şi regretul de-a nu-şi fi putut înfrâna curiozitatea.

Un zâmbet fugar adie pe buzele femeii doar o secundă, dispărând înainte ca el să fi apucat să vadă ceva; când se întoarse spre ea, Elaine îl întâmpină cu o expresie de calm şi distincţie.

– Ai dori o cafea? îl întrebă ea, fluturând o mână în direcţia serviciului de cafea de pe măsuţa postată între cele două canapele tapisate cu catifea. Sau preferi o tărie?

– Nimic, refuză el.

Ochii lui întunecaţi o măsurau cu severitate, inspectând fiecare gest al femeii. Elaine îşi permise un zâmbet amabil şi îl invită pe musafir să ia loc în timp ce ea însăşi se aşeză pe una din canapele aranjându-şi cu grijă volanele fustei.

– N-o să-ţi pară rău c-ai venit, Benteen, murmură ea.. Acesta e doar începutul unei relaţii noi care ne va lega pe viitor.

– Spuneai că vrei să-mi faci o propunere de afaceri, îi aminti el.

– Da, afaceri, încuviinţă Elaine. Apropo, am înţeles că ţi-ai asigurat dreptul asupra celor trei terenuri. Felicitări. Ştiam eu c-ai să te descurci. Domnul Boston nu e prea încântat. A cumpărat o mulţime de vite şi, deodată, n-are unde să le aducă.

– Asta e problema lui.

– S-ar putea să fie şi a ta, dar asta constituie cu totul altă chestiune şi nu face obiectul invitaţiei mele de astăzi.

Se aplecă şi-şi turnă cu eleganţă o cafea.

– Te-ar interesa un contract care să-ți asigure vânzarea tuturor vitelor destinate pieței, asta la un preț peste standardele obișnuite?

– Un contract cu cine?

– Nu-ți pot divulga încă, îl certă ea pentru încercarea de a obține o informație atât de prețioasă. Acesta reprezintă atuul meu cu care aș dori să te atrag într-un parteneriat. Dacă ți-aș furniza relația respectivă, ai putea încerca să mă dai la o parte pentru a acționa de unul singur.

– Propria mea mamă?

– Da. Ar fi o modalitate ideală de a-ți lua revanșa, opină Élaine. O asemenea relație nu s-ar fi putut stabili niciodată între mine și tatăl tău. Și, oricum, m-ar fi omorât dacă aș fi încercat să-i iau feciorul.

Elaine făcu o pauză înainte de a adăuga.

– Bănuiesc că te-ai așteptat la o explicație.

– Și nu simți absolut nici un regret? o provocă Benteen.

– Regret? Nu. Elaine clătină din cap cu hotărâre. Aș fi avut infinit mai multe regrete dacă aș fi rămas. Nu v-aș fi iertat-o niciodată ție sau tatălui tău, dacă m-ați fi ținut pe loc în condițiile în care mi se oferea șansa să devin cineva.

Elaine sorbi din cafea, înălțând cu delicatețe degetul mic.

– Sunt o fire ambițioasă, Benteen. Ca și tine.

– Câte vite mi-ar trebui pentru contractul ăsta pe care zici că poți să-l fixezi? reveni el la subiectul inițial.

– Mai multe decât deții actualmente, răspunse Elaine. Aici te-aș putea susține iar, prin finanțarea altor cumpărări.

– Și?

– Și vom împărți profiturile pe jumătate.

– Sună cinstit.

Benteen se sprijini de speteaza canapelei și continuă s-o studieze pe interlocutoarea lui printre gene.

– Dar cum pot fi sigur că, în finalul afacerii, n-ai să fugi cu toți banii?

– Deoarece, de-a lungul anilor, am învățat că poți să-ți înșeli bărbatul, poți să-ți înșeli iubitul sau angajații, dar niciodată – niciodată nu face să-ți înșeli partenerul de afaceri.

În dosul tonului ei jucăuș, se ghicea o seriozitate sobră.

– Ce m-ar opri să păstrez eu banii? o tachină el.

– Codul acela absurd după care vă orientați voi, bărbații și în limitele căruia vă restrângeți nevoile. Dacă îți dai cuvântul într-o problemă, pot fi sigură că n-ai să-l retragi după aceea, zise ea cu certitudine. Dar să știi că nu vei avea nimic de pierdut. Am să te fac om bogat, Benteen. Ce zici, batem palma?

Elaine întinse mâna. Câteva secunde, se temu că împinsese discuția spre o concluzie prematură. Apoi Benteen se urni încet și îi luă mâna în palma lui grea; continuă s-o rețină în timp ce studia cu interes chipul femeii.

– De ce? Doar de dragul banilor? o întrebă el încet.

– De dragul aventurii de-ai obține, răspunse Elaine. Știu că asta e o prerogativă masculină, dar mi-o rezerv cu plăcere.

– De ce m-ai ales tocmai pe mine? De ce nu pe unul ca Boston? Te simți vinovată?

Elaine puse ceașca înapoi pe măsuță și își apăsă mâna pe brațul bărbatului.

– Te-am ales fiindcă semănăm atât de mult. Nimic nu ne poate sta în cale, Benteen, rosti ea aproape cu patimă. Ei, ce spui?

– Facem târgul, se învoi el fără entuziasm. Continua să-și mențină prudența. Pe Elaine însă lucrul acesta n-o deranja. Avea să-i treacă în timp, știa ea.

– Cine o să cumpere vitele? întrebă Benteen.

– Vecinul nostru de la nord. Canada.

Elaine îi explică detaliile privind construirea căii ferate, rezervațiile de indieni și avanposturile inițiate de guvernul canadian și care aveau să necesite un belșug de provizii. Evită însă să-i destăinuie ceva despre relațiile ei prin intermediul cărora avea să aranjeze contractul.

– Tu unde ai să fii în timpul ăsta? întrebă Benteen. Îmi închipui c-ai să te întorci cu prietenii tăi englezi în Londra.

– Nu, nu mă întorc în Londra. De fapt, ducele de Middleton şi restul cetei au plecat deja spre Dakota.

De data aceasta, când Elaine îşi turnă iar cafea, Benteen acceptă să fie servit.

– Am să stau aici. Afacerea e abia la început.

– Credeam c-ai fugit ca să te bucuri de veselia şi zorzoanele societăţii, o ironiză el. Acum consideri că ciclul s-a încheiat şi vrei să te întorci la viaţa de fermă?

– Ciclul s-a încheiat, probabil, dar în acelaşi timp mă întorc la stilul meu, îi aminti ea. În plus, veselia şi zorzoanele societăţii, cum zici tu, sunt pentru femeile tinere şi frumoase – ca nevasta ta. Pică în capcană atunci când n-au altceva care să le stimuleze mintea. Lui Benteen nu-i plăcu referirea la soţia lui. Lorna trebuie să se simtă foarte singură aici. Are nevoie de cineva care să-i ţină companie când eşti plecat. Când spuneai că e gata casa?

– La iarnă, deşi cred că ne vom putea muta într-o aripă a clădirii începând chiar din toamnă.

Sorbi o înghiţitură de cafea.

– Coliba începe să devină prea strâmtă de când s-au mărit băieţii.

– Pe lângă ea, însă, casa îi va părea pustie soţiei tale, când se va trezi singură înăuntru, sublinie Elaine.

Se auzi un ciocănit la uşă.

– Am concediat camerista. Vrei să deschizi tu, te rog?

Sorbi din nou din cafea, în vreme ce Benteen se îndrepta spre uşă. Urmă o clipă îndelungată de tăcere în care Benteen rămase nemişcat în prag. Elaine întoarse capul privind peste umăr către intrare.

– Ah, domnul Giles. Poftim înăuntru.

Benteen se dădu la o parte, permiţând corpolentului vizitator să păşească în încăpere. Bull Giles cercetă fugitiv cu privirea fiecare ungher, părând a căuta pe cineva anume înainte de a se opri lângă sofa.

– Ce e? îl întrebă Elaine.

– Mi-ați cerut să vă anunț de îndată ce primiți răspunsul la telegramă.

Îi întinse femeii un plic.

– Mulțumesc, domnule Giles.

Elaine verifică adresa ca să se asigure că scrisoarea venea din partea vărului din Canada al decedatului conte. Apoi o lăsă să alunece între pernele canapelei.

– Asta e tot pentru moment, îi spuse ea lui Giles.

Bărbatul își scoase pălăria și făcu o plecăciune scurtă, apoi ieși. Benteen închise ușa și își reluă locul.

– Credeam că l-ai trimis cu prietenii tăi englezi.

– I-am cerut să lucreze pentru mine, răspunse ea.

– De ce?

– Fiindcă mi-e necesar. Nu e prudent pentru o femeie să călătorească singură în țara asta, fără escortă sau bodyguard. Domnul Giles e ideal pentru scopurile mele.

– A lucrat pentru Judd Boston în trecut, zise Benteen.

– Da, știu. Dar acum și-a schimbat credința. Ai vreun motiv să-l antipatizezi?

– Nu, răspunse el scurt, iar Elaine înțelese că nu avea să-i smulgă răspunsul.

*

Carul mare semnala prin poziția sa miezul nopții când Benteen ajunse la fermă. Casa de pe deal se profila argintie la lumina lunii, o imagine impunătoare pe fondul peisajului din jur. În colibă, ardea o luminiță, veghind întoarcerea lui.

De dimineață, când plecase, Benteen nu-i spusese Lornei unde avea să meargă. De o duzină de ori sau mai bine fusese pe punctul de a se întoarce din drum. Găsise mai mult de o sută de motive pentru care s-o lase pe mama lui să aștepte la hotel; și un singur motiv pentru care să răspundă chemării. Iar în momentul când ciocănise la ușă, nu era sigur dacă va duce conversația până la capăt.

Îndoiala, nesiguranța, neîncrederea continuau să-l muncească, și, totuși, acceptase să încheie afacerea cu

ea. Pentru moment aceasta avea să fie unica legătură dintre ei, în ochii tuturor – până când avea să-şi clarifice gândurile şi sentimentele în privinţa femeii care îi dăduse viaţă.

25

Programul de lucru se terminase şi banca era închisă.

Judd Boston şedea în spatele biroului de mahon din camera sa personală şi răsfoia dosarele tranzacţiilor din acea zi, în timp ce Loman Jones străbătea de la un capăt la altul încăperea, cu o nervozitate de animal închis în cuşcă. Boston îi aruncă o privire, apoi îşi continuă lucrul.

– Şi dacă nu vine? rupse Loman tăcerea în cele din urmă.

– O să vină, răspunse Boston cu nasul în hârtii. Va fi curios să audă ce am să-i spun.

– Ar fi fost mai simplu dacă mă lăsai să-l aduc eu aici. N-ar fi trebuit să mai aşteptăm, declară Jones.

Boston nu răspunse. Jones era bun la slujba lui, dar gândea ca o cizmă. Era nerăbdător să se bată cu Calder pentru posesiunea terenurilor; nu-i trecea însă prin minte că Boston avea nevoie de prietenia şi respectul celorlalţi fermieri pentru bunul curs al băncii sale. Un război între domenii însemna o separare de opinii în sânul comunităţii, ceea ce ar fi adus după sine pierderi de conturi, dificultăţi în tranzacţiile băncii, precum şi o faimă proastă pentru bancher.

Uneori lipsa de imaginaţie a vechilului îl irita pe Boston. Când incendiul din preerie nu adusese rezultatele scontate, Loman voise să repete figura. Să creeze suspiciuni lui Calder era lucrul de care Boston se ferea cel mai mult. Focul pricinuise destule pagube. Era momentul să se intervină cu noi mijloace pentru a desăvârşi începutul. Mijloace care să-l ţină în afara oricăror bănuieli pe Boston. Ceea ce-i trebuia lui era pământul – nu un război.

Se auzi un ciocănit la uşa din dos a băncii. Boston clipi satisfăcut.

– Du-te şi adu-l pe Giles încoace, îi ordonă el lui Loman.

Câteva minute mai târziu, Jones revenea în încăpere urmat de omul cu statură de uriaş. Boston îl privi pieziş pe noul venit şi coborî din nou privirea asupra documentelor.

– la loc, Giles. Termin în câteva minute, zise el. Toarnă-i ceva de băut, Jones.

Întârzierea era deliberată pentru a-i da timp lui Giles să se aşeze confortabil pe canapeaua de piele şi să se delecteze cu un pahar de whisky.

– Regele e în visteria lui, numărându-şi banii, recită Giles când Boston lăsă deoparte catastifele. Pe când valetul...

Se opri uitându-se spre Jones, dar vechilului îi scăpă semnificaţia cuvântului.

– Ai cerut să mă vezi, Boston?

– Da. Boston se tolăni lejer pe scaunul său. Recunosc că m-am mirat când am auzit c-ai părăsit suita ducelui. Dar îmi imaginez că ai vrut să rămâi pe-aproape.

– Dacă asta e tot ce ai vrut să-mi spui..

Giles puse paharul neterminat pe masă şi dădu să se ridice.

– Femeia aia, Calder, încă îţi mai dă ghes, după câte văd, observă Boston. Stai jos. Vreau să-ţi cer să faci ceva pentru mine.

– Am deja o slujbă, Boston.

Giles se aşeză înapoi.

– Da, înţeleg că te-a angajat Lady Crawford. Dificultăţile călătoriei i-au şubrezit sănătatea, mi s-a spus.

Decizia contesei îl uimise pe Boston, dar aristocraţii ăştia englezi păreau să aibă tot felul de ciudăţenii.

– Plănuieşte să rămână aici încă o lună, două, înainte de a-şi relua plimbarea cu mijloace de transport mai confortabile, îmi închipui.

– Dacă aşa ai auzit, aşa o fi, răspunse în dodii Bull.

– I-ai prezentat-o lui Calder?

Buul Giles făcu o grimasă.

– Bănuiesc că informația asta ți-a servit-o ducele. Tot ce știu e că ea și cu doamna Calder se cunoșteau dinainte.

Nu voi să pomenească nimic despre întâlnirea între patru ochi dintre contesă și Benteen în camera de hotel. Era un secret căruia Bull nu reușise încă să-i dea de capăt.

– În caz că nu ești la cheremul acestei cucoane în fiecare moment, trag concluzia că îți rămâne destul timp liber, sugeră Boston. Treaba pe care aș dori s-o faci pentru mine nu ți-ar lua mai mult de o zi-două.

– Ce fel de treabă?

– Am înțeles că ai cunoștință de un om pe nume Big Ed Sallie.

Boston se aplecă cu nonșalanță să scuture scrumul din țigară. O umbră de suspiciune trecu pe chipul lui Giles; se uită încruntat la Boston, apoi la Loman și din nou la Boston.

– Mda, răspunse el, îl cunosc. Ce-i cu el?

– Vreau să iei legătura cu acest Sallie și să aranjezi o întâlnire între el și domnul Jones.

– De ce? voi Giles să știe.

– Nu văd de ce ar trebui să-ți dau explicații, răspunse rece Boston, dar simți că Giles n-avea să coopereze în lipsa unui argument îndeajuns de rezonabil și de onorabil.

– De fapt, e o simplă chestiune de mituire. După câte am înțeles, acest Big Ed Sallie și banda lui sunt singurele persoane care pot exercita oarecare influență asupra indienilor. Sper că Jones va reuși să-l convingă să-i țină pe indieni departe de Ten Bar.

– Asta e tot? întrebă Giles.

– Recompensa va fi bună, dacă duci treaba la îndeplinire, spuse Boston. Poți aranja întâlnirea?

– Nu pot să garantez. A trecut ceva vreme de când nu l-am mai văzut pe Big Ed. Dar am să-ncerc, se învoi Giles.

– Înțelegerea ne privește doar pe noi doi, desigur. E strict confidențială.

– Îmi închipui și eu că n-ar mai avea nici un rost dacă toți fermierii din zonă l-ar cumpăra pe Big Ed. Nimeni nu are atâta influență asupra pungașilor ălora de indieni fugari. Trebuie să fure vitele cuiva, n-au încotro.

– Poate pe ale lui Calder, zise Boston. Te-ar deranja asta?

– Nu. De ce să mă deranjeze?

Giles înălță fruntea cu mândrie, hotărât să nege în continuare că ar fi manifestat vreun interes pentru Triple C sau stăpâna acestei ferme.

– Nu se știe niciodată, Giles. Ce e rău pentru Benteen Calder ar putea fi folositor pentru tine, sugeră Boston. Vezi ce poți aranja și dă-mi de veste.

*

Judecând după duhoarea pe care o răspândea în jur, Big Ed Sallie nu se mai spălase de ani de zile. Borul pleoștit al pălăriei umbrea albăstrul unor ochi sclipind de viclenie; pe obraz, cicatricea prelungă se putea distinge cu claritate din masa de păr ce alcătuia o barbă deasă și neîngrijită. Purta o haină de piele de bizon, o amintire a vechii lui profesii, îmbibată de mirosul de sudoare, whisky, grăsime și roasă de intemperii.

– Bull zicea că vrei să-mi vorbești.

Buzele întredeschise lăsau să se întrevadă câțiva dinți înnegriți de tutun.

– Așa e, răspunse Loman.

Privirea de gheață cenușie a lui Loman rătăci peste capul vânătorului către ceata de bandiți poposită la umbră sub un pâlc de copaci; se întoarse spre Bull Giles, care îl condusese către acest loc de întâlnire din miezul pustiei.

– Treaba ta e încheiată. Poți să pleci.

Giles ridică din umeri, gândind că Jones își săpa singur groapa, apoi încălecă și plecă la trap. Jones așteptă până ce sunetul copitelor se topi în depărtare și în tot acest timp nu încetă să-l studieze pe șeful renegaților.

– Bag seamă că te crezi tare.

Big Ed Sallie se frământă în șa, îndreptându-și statura masivă.

– Sunt unii care ar dârdâi să-i vadă pe prietenii mei de colo.

– De ce m-aş teme când te am pe tine în bătaia puştii? îi replică Loman.

Un râs scurt, ca un gâlgâit, veni din direcţia lui Big Ed; în ochi i se ivi un licăr de respect.

– Ce vrei?

– Se apropie vremea când indienii or să te caute să-ţi cumpere whisky-ul, începu Jones.

– E ilegal să vinzi whisky indienilor. Nu ştiu dacă-mi convine să aud asemenea vorbe de la tine.

– Beţi sau nu, indienii tot pleavă rămân, zise Jones. Nu-mi pasă cum îşi cheltuiesc banii. Mă interesează când e vorba să dea iama prin ferme; pentru asta am venit să discut cu tine.

– Nu le port eu de grijă indienilor.

– Nu, dar le vinzi whisky, deci eşti prietenul lor, răspunse Jones. Dacă un prieten le va spune să nu se atingă de vitele cu semnul Ten Bar, s-ar putea să asculte.

– S-ar putea.

Big Ed mesteca gânditor un smoc de tutun, fără să-l slăbească din ochi pe vechil.

– Şi dacă acelaşi prieten le spune că vitele de la Triple C sunt mai valoroase ca oricare altele, s-ar putea să asculte iar.

– Cât de valoroase?

Loman Jones duse mâna la ranița pe care o purta atârnată de şa şi scoase o pungă de piele. O jucă în palmă câteva clipe, lăsându-l pe bandit să audă sunetul cristalin al monezilor dinăuntru; apoi îi aruncă punga.

– O să primeşti încă pe atât mai târziu, după ce îţi dovedeşti utilitatea, spuse Jones.

– Cu alte cuvine, mă plăteşti ca să fur vitele de la Triple C? zâmbi Big Ed.

– Cum aş putea să-ţi pretind aşa ceva? răspunse pe acelaşi ton Jones. Doar nu le porţi tu de grijă indienilor. Nimeni nu te poate învinui dacă se întâmplă ca indienii să şterpelească mai multe vite de la Triple C decât de la alte ferme.

– Mda, încuviinţă Big Ed rânjind. Asta aşa e.

*

Auzind zgomotul roților șaretei la ușa colibei, Lorna se repezi să deschidă. Șareta se oprise, dar Bull Giles rămăsese în continuare pe capră. Lady Crawford se aplecă înainte pe banchetă și o întrebă iute pe Lorna.

– Unde pot să-l găsesc pe Benteen?

– E pe deal, indică Lorna casa a cărei construcție era pe sfârșite.

– Mulțumesc.

Femeia se sprijini din nou de spetează banchetei și îi făcu semn lui Giles să-și continue drumul.

Lorna oftă tulburată. Se întoarse și porni cu pași târșiți înapoi spre colibă. Oprindu-se în prag, aruncă o privire către șareta neagră care ajunsese dinaintea casei. Îl văzu pe Benteen apropiindu-se și ajutând-o pe Lady Crawford să coboare. Apoi cei doi dispărură înăuntru.

Nu era prima oară când Lady Crawford făcea o asemenea vizită; mai trecuse pe la fermă cu alte două ocazii anterioare. De fiecare dată, Lorna absentase de la întrevederea dintre aceasta și soțul ei.

Benteen îi explicase că relația sa cu contesa se baza pe probleme de afaceri, dar evitase să-i dea vreun detaliu Lornei.

Dar mai erau și alte motive care o deranjau pe Lorna, pe lângă faptul că se simțea exclusă. O supăra încăpățânarea cu care Benteen refuza să discute cu ea despre Lady Crawford. Ceva se schimbase în el. Totul părea să fi început în noaptea aceea când stătuse de unul singur bând whisky. În ultima vreme devenise preocupat, tăcut.

Oftând din nou, Lorna se întoarse și intră în colibă.

*

– Casa începe să capete formă, nu-i așa? remarcă Elaine pe când traversau din antreu într-o încăpere care avea să devină în curând birou. Pereții interiori erau în

totalitate terminați, separând fiecare cameră. Acum, lucrătorii se ocupau de finisare.

– Poate soția ta va fi fericită odată mutată în această casă.

– Ce vrei să spui? o întrebă Benteen tăios.

– Nu contează, se prefăcu Elaine a ridica din umeri cu indiferență; apucă mai strâns brațul bărbatului. Oricum, am venit să discutăm cu totul altceva. Când crezi că vor putea fi furnizate vitele guvernului din Canada?

– Jessie ar trebui să ajungă aici săptămâna viitoare.

Benteen se opri şi o fixă cu insistență.

– De unde ai scos ideea că Lorna n-ar fi fericită?

– Numeşte-o intuiție feminină, dacă vrei. Se pare că avem talentul de a simți atunci când una dintre semenele noastre este nefericită.

Elaine acceptă în cele din urmă să răspundă privirii lui Benteen.

– Soția ta trebuie să fi fost foarte tânără când s-a măritat. Câți ani avea?

– Şaptesprezece, optsprezece. N-aş zice că e o vârstă nepotrivită.

– Şi, desigur, a fost virgină.

Benteen întoarse capul încruntat, dar Elaine sări să-l admonesteze.

– N-ar fi trebuit să mă întrebi, dacă nu doreai o discuție intimă.

– Nu văd ce importanță are, mormăi Benteen.

– Nu, bărbații niciodată nu văd asta, râse ea încet. Tu, personal, aveai oarecare experiență cu femeile, aşa că ştiai ce doreai de la o femeie. Lorna n-a beneficiat de acest avantaj. Dacă mai târziu descoperă că a făcut o greşeală, nu va avea mai multe şanse s-o repare decât am avut eu.

– N-a făcut nici o greşeală.

– Vorbesc în general, nu pun în discuție cazul tău, sublinie Elaine. Dar, bine că mi-ai amintit. Aş dori să luăm masa împreună într-una din zilele astea. Există doi domni pe care vreau să-i cunoşti.

– Cine sunt? Canadieni?

Benteen se bucură să schimbe subiectul.

– Nu. Sunt politicieni locali.

– Nu mă interesează să intru în politică.

– Există mai multe variante de implicare, zise ea. Tatăl tău adoptase o extremă. Eu mă refer la jocul politic, la capacitatea de a manipula oamenii şi evenimentele în propriul tău interes. Ar trebui să ţi-i apropii pe câţiva dintre liderii guvernamentali locali.

– Din partea mea, pot să dispară cu toţii.

Benteen împărtăşea părerea majorităţii concetăţenilor săi referitor la activitatea politică.

– E un sistem conceput de oamenii din Est, dar ei habar n-au cum e viaţa aici. Nimeni de prin părţile astea nu-i bagă în seamă.

– Ai perfectă dreptate, recunoscu Elaine. De când Montana va căpăta statutul de stat, nu văd de ce persoane ca tine şi ca mine n-ar avea un cuvânt de spus în alegerea primului guvernator. Jocul politic poate fi foarte profitabil pentru un fermier. Gândeşte-te la contractul de vite, Benteen. Nu strică niciodată să ai pe cineva în guvern care să te ajute la momentul potrivit.

– Poate, răspunse el doar pe jumătate convins.

– Secretul e – să-i foloseşti tu pe ei, nu să te laşi folosit.

– Te pricepi să te foloseşti de oameni, nu-i aşa? observă el ironic.

– Am să iau remarca ta drept compliment.

Elaine zâmbi şi îl luă de braţ, îmbrăţişând cu o privire largă încăperea.

– Cred că biroul ăsta are să devină locul meu favorit de lucru.

*

Spaţiul îngust al colibei era înmiresmat de aroma pâinii calde. Lorna şedea pe un scaun în faţa ferestrei şi croia un costumaş pentru Arthur dintr-o cămaşă mai veche a lui Benteen. Tresări deodată auzind un ciocănit în uşă. Îşi scutură cu repeziciune şorţul de scame şi dădu fuga să

deschidă. În prag însă nu se afla Lady Crawford după cum se aşteptase, ci Bull Giles. Lorna se relaxă un pic, nu tocmai dezamăgită de vizita acestuia.

– Băieţii sunt aici? întrebă el.

Îi intrase în obicei să se joace cu copiii în aşteptarea contesei. Lorna avu o grimasă, remarcând în sinea sa ironia situaţiei. Lady Crawford ajunsese să petreacă mai mult timp cu soţul ei decât ea însăşi. Iar Bull Giles petrecea mai mult timp cu copiii decât Benteen.

– Acum trag un pui de somn, îi zise ea în şoaptă. Benteen nu mi-a spus că vii astăzi.

– Le-am adus la amândoi câteva batoane de mentă, spuse Bull scoţând un pachetel din buzunar. Poţi să le dai micuţilor diseară, ca desert după cină.

– Or să fie încântaţi. Mulţumesc, Bu...

Lorna se corectă repede – domnule Giles.

– Poţi să-mi spui Bull, îi spuse el încet.

– Dar mi-nchipui că acesta nu e numele tău de botez.

– Nu, zise el cu o sclipire amuzată în ochi. Dacă promiţi să nu mă spui nimănui, niciodată, am să-ţi divulg numele meu adevărat.

– Promit, răspunse ea ducând o mână la inimă într-un gest copilăresc de jurământ.

– Horatio.

– Horatio, repetă ea simţind că o îneacă râsul.

– Dezgustător, nu-i aşa? zâmbi Bull.

– Bull ţi se potriveşte mai bine, încuviinţă Lorna şi surâse la rândul ei, încurajată de expresia deschisă a bărbatului.

– Şi ţie ţi se potriveşte numele de Lorna, murmură el.

Lorna şovăi puţin în faţa intimităţii tonului lui, iar Bull schimbă imediat subiectul; adulmecând aerul, o întrebă interesat.

– Pâine proaspătă?

– Da. Am nişte turte în cuptor.

– Nimic nu-i mai bun ca o turtă caldă, mărturisi el.

Lorna râse încet.

– Vor fi gata peste vreun sfert de oră. Ce-ar fi intri şi să serveşti nişte cafea? îl invită ea.

– Mi-ar face plăcere, dar nu ştiu dacă e bine.

Bull aşteptă câteva clipe, lăsând-o pe femeie să-şi reconsidere impulsiva invitaţie în cunoştinţă de cauză.

Lorna aruncă o privire peste umărul lui înspre casa de pe colină; dacă Benteen găsea de cuviinţă să-i ascundă adevărul despre cele ce se petreceau, poate Bull avea s-o lămurească întrucâtva.

– Nu văd nici un rău în asta. Deschise uşa, permiţând bărbatului să intre în colibă. la loc.

În timp ce Lorna fierbea cafeaua Bull se apropie de fereastră şi inspectă lucrul pe care aceasta îl părăsise la venirea lui.

– Ce faci aici? întrebă el.

– O cămăşuţă nouă pentru Arthur. Poţi s-o pui pe masă deocamdată, răspunse ea trăgând cu coada ochiului la turtele din cuptor.

– Ce micuţă e! Degetele mele nici nu încap toate în mânecă, se minună el strecurând trei degete în orificiul mânecii.

– Mâna ta e mult mai mare decât braţul lui.

Lorna îi oferi ceaşca de cafea în schimbul cămăşuţei.

Bull îşi aşeză scaunul în aşa fel încât să şadă în paralel cu fereastra şi cu vederea spre uşă. Privirea lui cutreieră către patul din colţul încăperii în care dormeau cei doi copii.

– N-am avut niciodată copii prin preajmă. Am ajuns să ţin tare mult la puştii ăştia, se confesă el sorbind o înghiţitură din cafeaua fierbinte.

– Şi ei te plac mult.

– Webb ăsta micu' o să fie un cowboy pe cinste mai târziu. Călăreşte de pe-acum de unul singur.

– Nu e de mirare. Nici nu împlinise o lună când Benteen l-a purtat pentru prima oară în şa.

Lorna zâmbi amintindu-şi de ziua aceea. Menţionarea numelui lui Benteen o aduse din nou pe făgaşul gândurilor negre. Era momentul să-l descoasă pe Bull.

– Sigur, în ultima vreme, treburile fermei l-au împiedicat să se mai ocupe şi de copii. E foarte prins de afacerea asta cu Lady Crawford.

– Ştiu că a cumpărat o mulţime de vite ca să completeze contractul ăla cu canadienii, zise Bull. Se pare că el şi cu doamna Crawford or să scoată o grămadă de bani.

Lorna ştia că Benteen cumpărase vite şi Jessie dusese o cireadă s-o vândă în Canada, dar nici prin gând nu-i trecuse că lucrurile acestea ar fi putut avea vreo legătură cu doamna Crawford.

– De fapt, mă surprinde cât de bine se înţelege Benteen cu Lady Crawford. Pe vremuri, arăta atâta dispreţ faţă de aşa-zişii aristocraţi. Cred că la ora asta sunt chiar prieteni.

– N-ar trebui să te surprindă, răspunse Bull studiind-o gânditor pe Lorna. Ea e o femeie încă foarte frumoasă. Orice bărbat normal s-ar bucura să-i ţină companie.

– Da, e încă frumoasă, încuviinţă Lorna şi deodată realiză implicaţia acestor cuvinte – deşi e cu mult mai bătrână decât Benteen.

– Crezi că asta contează? o întrebă el pe un ton inocent.

– În ce sens să conteze? se nelinişti Lorna. Nu-i plăcea turnura pe care o luase discuţia, dar nu ştia în cel fel să-i pună capăt sau s-o direcţioneze.

– Adică dacă diferenţa de vârstă l-ar putea împiedica pe Benteen să se simtă atras de ea.

– Vrei să spui, ca femeie? se încruntă Lorna.

– Da, ca femeie.

Ea încercă să râdă; dar nu reuşi să scoată decât un sunet spart.

– Bull, încerci să sugerezi că Benteen şi cu ea ar putea fi mai mult decât simpli prieteni? Ce prostie!

– De ce? dori el să ştie.

– Pentru că Benteen e soţul meu.

Motivaţia nu reuşi s-o convingă nici pe ea însăşi.

– Şi nu e posibil ca un bărbat însurat să aibă o aventură cu o altă femeie?

Întrebarea lui Bull părea s-o contrazică şi mai mult.

– Benteen n-ar face asta.

Lorna aruncă o privire spre cuptor.

– Pâinea e aproape gata.

În clipa imediat următoare, se răsuci pe călcâie şi i se adresă cu asprime lui Bull.

– De ce îmi spui toate lucrurile astea? De ce încerci să-mi creezi îndoieli?

El îi susţinu privirea timp îndelungat, apoi se îndreptă spre plită să-şi toarne încă o cafea.

– Pentru că, spre deosebire de tine, eu i-am văzut împreună. Am văzut cum se privesc unul pe celălalt. Oricare ar fi relaţia dintre ei, pot să bag mâna în foc că nu se rezumă doar la afaceri. E ceva în plus, insistă el. Şi cred că am vrut să ştii că mai e ceva. Nu-mi place ideea ca să te rănească cineva.

– Înţeleg, murmură ea, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

Sugestia lui Bull că între Benteen şi Lady Crawford ar fi putut exista o legătură amoroasă o uluia pe Lorna. Era o posibilitate la care nu se gândise niciodată. Femeia era frumoasă, elegantă, sofisticată, dar Lorna nu şi-l putea închipui pe Benteen manifestând interes sexual faţă de o femeie mult mai în vârstă ca el. Totuşi, nu era aceasta o explicaţie plauzibilă pentru modul în care se purtase bărbatul în ultima vreme? De ce refuza să discute cu ea despre Lady Crawford? Lorna încerca să respingă ideea ca fiind absurdă, dar nu-i venea deloc uşor.

Cu mişcări automate apucă un şervet şi scoase tava cu turte din cuptor. Nici nu băgă de seamă felul în care o privea Bull; pe chip i se aşternuse o umbră de confuzie rănită.

– Probabil că n-ar fi trebuit să spun nimic, oftă el. Sper că nu-mi porţi pică.

Expresia de adâncă îngrijorare din ochii uriaşului o sili pe Lorna să-i răspundă cu un surâs palid, de recunoştinţă.

– Nicidecum, Bull, îi spuse ea fără să-şi dea seama de familiaritatea adresării.

Uşa se deschise, iar coliba fu invadată pentru o clipă de razele soarelui. Silueta colţuroasă a lui Benteen apăru în prag; bărbatul păşi înăuntru, apoi se dădu la o parte din uşă şi îl interpelă cu duritate pe musafir.

– Ai lăsat şareta nesupravegheată, Giles. Doamna Crawford e gata.

Bull sorbi ultima înghiţitură de cafea înainte de a-i înmâna ceaşca Lornei.

– Mulţumesc pentru cafea, doamnă Calder.

Porni agale către uşa pe care Benteen o ţinea în continuare deschisă. Aerul era încărcat ca înainte de furtună. Când Bull ajunse în dreptul lui, Benteen îi ordonă pe un ton aprig:

– Să nu mai pui piciorul în coliba asta!

Din partea lui Bull nu veni nici un răspuns. Singura reacţie a vânjosului bărbat fu să-şi întrerupă o secundă mersul înainte de a ieşi pe uşă. Lorna tremura de mânie, dar aşteptă plecarea uriaşului pentru a se dezlănţui.

– Cum îndrăzneşti să dai un asemenea ordin?!

Făcea eforturi să-şi stăpânească tonul, dar vocea îi vibra furioasă.

– L-am invitat înăuntru să-l servesc cu o cafea. Asta e şi casa mea, nu doar a ta. Pot să invit pe cine vreau.

– Nu, nu poţi, tună Benteen. Nu pe el.

– De ce? Fiindcă e bărbat? întrebă ea. E vreo deosebire între ce am făcut eu şi felul în care îţi petreci tu tot timpul cu Lady Crawford?

– Pe toţi dracii că e!

– De ce, pentru ea e posibil şi pentru mine nu? se plânse Lorna.

– Fiindcă aşa spun eu.

– Nu-i de ajuns! Lorna fierbea de revoltă. N-o să mă înveţe nimeni ce să fac sau cum să-mi aleg prietenii. În nici un caz n-o să mă-nveţi tu!

– Întâmplător, sunt bărbatul tău, îi aminti el.

– Ce ciudat că ţi-ai adus aminte tocmai acum, remarcă Lorna cu sarcasm muşcător.

– Ce vrei să spui? sări el.

– Vreau să spun că, de obicei, îţi aminteşti că ai o nevastă doar atunci când ţi-e foame, când plâng copiii sau îţi sfârâie călcâiele să faci dragoste, răspunse ea. În rest, nu-mi acorzi mai multă atenţie decât unei mobile.

– Vrei să spui că nu eşti fericită?

– Nu, nu sunt fericită. Cine ar fi în locul meu? strigă Lorna gândindu-se la felul în care era îndepărtată de la toate activitățile lui.

– Cu atât mai rău, fiindcă va trebui să trăiești cu greșeala ta. Așa că nu-ți băga idei nebunești în cap despre vreo schimbare – lucrurile vor rămâne cum sunt! Și-ai face bine să te obișnuiești cât mai curând cu ele!

În următoarea secundă Benteen trânti ușa. Primul impuls al Lornei fu să alerge după el și să-i ceară o explicație pentru acea remarcă, dar zgomotul făcut de cearta lor îi trezise pe copii. În timp ce ea se căznea să potolească țipetele speriate ale lui Arthur, Benteen își scoase calul din șopron.

Lorna se uită lung în urma lui cu ochi scânteietori, în care se citea o hotărâre nestrămutată. Nu, n-avea dreptate. Aveau să fie schimbări – cu voia sau fără voia lui, Lorna era decisă să nu se lase înfrântă. Ea nu era unul din oamenii lui, să primească ordine – sau una din vacile lui, să fete și să alăpteze conform planului. Ea era *nevasta lui,* iar el trebuia să înțeleagă asta odată pentru totdeauna.

26

Când merg, vitele culcă iarba în direcția opusă celei spre care se îndreaptă. Un cal împinge iarba în aceeași direcție în care merge. Aceste semne reprezintă învățăminte timpurii în cariera unui cowboy.

Deoarece incendiul distrusese practic toată porțiunea sud-vestică a domeniului, inclusiv coliba lui Shorty, acesta fusese transferat în baraca principală. În timp ce călărea către zona nord-estică, cowboy-ul observă un grup de patru călăreți, care scoseseră din cireadă vreo douăzeci de vite și le mânau spre graniță.

Fiind vremea strângerii vitelor, era foarte posibil ca alți călăreți de la fermele învecinate să se fi aventurat pe domeniul Triple C în căutarea unor vite rătăcite, doar că

aceşti oameni călăreau pe ponei neînşeuaţi. Convoiul celor patru putea fi urmărit cu uşurinţă; Shorty îşi verifică armele şi se furişă în spatele grupului de care îl despărţea cam vreo oră de mers. Pistolul era încărcat şi avea o provizie suficientă de gloanţe în raniţă; îi păru bine că nu-şi luase puşca cu el, dar de obicei o lăsa în colibă când ieşea în căutarea vitelor rătăcite. Oricum, era peste putinţă ca hoţii indieni să-l atace. Aceştia, când erau prinşi în flagrant delict, de regulă, o luau la goană peste câmpii în direcţii diferite, pentru a se regrupa mai târziu, asemeni unor haite de coioţi. Peisajul devenea mai abrupt, pe măsură ce convoiul o coti pe la poalele unei coline. Shorty dădu pinteni calului; odată ajuns la locul cu pricina, se trezi în faţă cu grupul de vite purtând toate marca Triple C, care păşteau liniştite iarba arsă de soare, la mică distanţă una de cealaltă. Shorty se opri pe loc, înţepenit în şa şi privi împrejur. Nici urmă de indieni, cai sau călăreţi.

Timp de un minut, nu se auzi decât fornăitul calului său şi zornăitul hamurilor; apoi, pe neaşteptate, aerul se umplu de şuieratul gloanţelor. Erau cinci împuşcături, venind din toate direcţiile. Pe când îşi trăgea pistolul din toc, Shorty se întrebă cum de-l pierduse din vedere pe cel de-al cincilea călăreţ. Probabil că se ascunsese culcat pe-o parte. Nu exista nici un loc de retragere. Era prins ca într-o capcană, iar banditii aveau puşti. Shorty se repezi în goană în mijlocul grupului de vite, cu gloanţele vâjâindu-i pe la urechi.

Intrase în mare bucluc şi înţelese lucrul acesta şi mai bine când îi zări pe cei doi sălbatici care se grăbeau chiuind să-i taie calea, în timp ce din urmă se simţea vânat de trei adversari. Era o zi răcoroasă de septembrie, dar sudoarea curgea în şiroaie pe fruntea lui Shorty; înălţă braţul şi trimise trei gloanţe în direcţia indianului din dreapta. Acesta se prăbuşi, iar cowboy-ul îşi croi drum mai departe.

Apoi simţi deodată o zguduitură puternică în braţ. O secundă mai târziu, spatele i se arcui dureros sub o izbitură asemănătoare unui pumn pătruns în carne; forţa

loviturii îl doborî, trântindu-l înainte peste gâtul calului. O amorțeală stranie părea să-i furnice prin vene. Nu mai știa dacă se află în șa. Întunericul se apropia îngustându-i viziunea. Nu-și mai simțea respirația și nici poziția. Mustangul alerga din toate puterile. Capul lui Shorty atârna moale pe gâtul acestuia. Ochii împăienjeniți ai cobwboy-ului întâlniră privelișteа urmăritorilor. O secundă, rănitul avu impresia confuză că unul din călăreți era alb.

Cu ultimele puteri, își încolăci frâul pe după încheietura mâinii, mirat că nu simțea nimic.

*

Hainele care atârnau pe sârmă dintr-un colț al colibei până la primul copac erau reci, dar Lorna își dădu seama că se uscaseră. Pipăi perechea de pantaloni care aparținuse cândva lui Joe Dollarhide, dar mucegaiul cu care fuseseră impregnați pantalonii când îi găsise în valiza băiatului dispăruse în totalitate.

Cu coada ochiului, observă apropierea unui cal cu un călăreț și se uita să vadă dacă nu cumva era Benteen. Atenția îi fu atrasă mai întâi de pasul șchiopătat al calului. Apoi descoperi trupul nemișcat al călărețului care zăcea cu capul sprijinit pe coama calului. O clipă, Lorna stătu să se uite uimită, apoi se dumiri deodată că omul era rănit. Lăsă rufele jos și, adunându-și fustele, alergă către șopron să aștine calea animalului. Strigă la Rusty să iasă din baracă. Calul scutură nervos capul când Lona îl apucă de frâu. Femeia murmură ceva la urechea animalului, apoi se aplecă spre călăreț. Era Shorty Niles. Când îl atinse, mâna i se retrase lipicioasă de sânge închegat. Un glonte îi pătrunsese în coapsă, tăindu-i pantalonii și înnegrind materialul de sânge. Lorna îl apucă de mijloc să-l tragă din șa, dar când îi atinse spatele, simți mai mult sânge.

Încremeni deodată la gândul că Shorty putea fi mort.

Îi luă înfiorată fața în mâini, fără să țină cont de sângele care curgea pe obrazul cowboy-ului; cu un oftat de ușurare, întâlni pulsul slab, abia pâlpâind, al tâmplei lui. Apoi o altă pereche de mâini – aceea a lui Rusty – îi veni în ajutor.

– Trăieşte, murmură Lorna, străduindu-se să desfacă *frâul din jurul mâinii rănitului.*

– Cineva a băgat nişte plumbi în el. E groasă rău, mormăi Rusty trăgându-l jos din şa.

Lorna se mişcă repede la dreapta lui Shorty şi-l apucă de subsuoară, în timp ce Rusty îl susţinea cu un braţ pe după mijloc.

– Să-l ducem în baracă, zise Rusty.

Baraca reprezenta un teritoriu cu totul străin Lornei. Nu se mai auzise ca o femeie să se aventureze în lăcaşul sacru al unui cowboy. Când Rusty împinse cu o lovitură de picior uşa, un damf de sudoare, bălegar de vită şi tutun izbi nările Lornei. Încăperea era plină de gunoaie, presărată cu mormane de haine murdare încleiate una-ntr-alta şi pereţii acoperiţi de pagini rupte din ziare. Lorna văzu păduchi mişunând sub aşternut când Rusty *trase pătura* de pe *unul din paturi.*

– Locul ăsta e mai rău ca o cocină, declară ea *simţindu-se gata să vomite. Îl ducem în colibă.*

Când Rusty încercă să se opună, ea îl temperă autoritară.

– M-ai auzit? Îl ducem în colibă chiar acum!

Mormăind în barbă, Rusty îşi reluă povara şi porni secondat de Lorna spre uşă. În prag se întâlniră cu doi călăreţi care tocmai sosiseră. Vince Garvey şi cu Woolie descălecară şi se grăbiră s-o înlocuiască pe Lorna.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vince.

– A fost împuşcat, răspunse Rusty. Vrea să-l ducă în colibă.

– O să-i pregătesc un loc.

Lorna porni înainte. Chiar dacă ar fi avut timp la dispoziţie să aducă un doctor, cel mai apropiat se afla la cincizeci de mile depărtare. Lorna eliberă masa, aşa încât Rusty să poată opera în voie şi adună toate cârpele curate pe care le găsi la îndemână. Trebui să se certe cu Rusty care insista s-o trimită afară, zicând că o femeie ca ea nu putea sta de faţă când avea să-l dezbrace pe Shorty; bucătarul însă fu nevoit să cedeze în faţa fermităţii cu care Lorna îşi impuse hotărârea.

Femeia îi lăsă pe copii în grija lui Woolie, care îi duse afară, apoi îşi dădu toată silinţa să participe la activitatea chirurgicală a lui Rusty, ţinând lanterna ca acesta să poată vedea mai bine şi ştergând sângele care mustea într-una din rănile deschise. Cu excepţia câtorva momente de greaţă, atunci când Rusty cauteriză rănile cu fierul înroşit, Lorna se descurcă destul de bine.

Când rănile fură spălate şi pansate, Vince şi cu Woolie îl purtară pe rănit în patul mare din dosul peretelui de pânză. Shorty rămăsese inconştient în tot acest timp. Paloarea feţei lui abia contrasta cu cearşaful de muselină albă.

– Acum, cum o vrea bunul Dumnezeu, declară Rusty.

– Cred că e nişte cafea pe plită, îi zise Lorna.

– Aş putea-o folosi! Îmi cam tremură mâinile.

Rusty îşi întărea cafeaua cu un deget de whisky când se ivi Benteen. Vince şi cu Woolie îl puseseră deja la curent cu situaţia.

– Cum îi e? întrebă el apropiindu-se de patul rănitului.

– Respiră, îl asigură Rusty. Dar asta e tot ce pot spune. L-au lovit zdravăn.

– N-a zis nimic? Nici un cuvânt despre cine ar fi putut s-o facă?

Rusty clătină din cap.

– N-a scos nici un sunet.

Revenind în încăperea de zi, Benteen îşi turnă la rândul său o ceaşcă de cafea. Webb se strecurase tăcut înăuntru. Se ridică pe vârfuri, privind pe după braţul lui Benteen către cowboy-ul care zăcea nemişcat pe pat.

– Mami, Shorty o să doarmă aici? întrebă el.

– Da, până îşi mai revine, răspunse ea conştientă de privirea pe care i-o trimitea Benteen.

– Dar tu şi cu tati unde o să dormiţi? se încruntă Webb.

– Tati o să doarmă cu tine şi cu Arthur. Eu am să pun nişte pături pe un scaun şi o să-l veghez pe Shorty.

Apucându-l de umeri pe copil, îl împinse spre ieşire.

– Hai, afară la joacă până e gata masa.

*

Spre ziuă, Shorty alunecă într-o stare de semiconştienţă. Bolboroselile lui o treziră pe Lorna, care moţăia pe un scaun alături de patul lui. Femeia se ridică şi veni să-l aline, atingându-i buzele uscate cu o cârpă muiată în apă. Benteen se apropie şi el tăcut şi se aplecă asupra rănitului.

– Ce s-a întâmplat, Shorty?

Întrebarea şoptită îl făcu pe cowboy să întredeschidă pierdut pleoapele.

– Indieni... fuga... vitele... m-au încercuit.

Cuvintele erau aproape ininteligibile, dar Benteen vizualiză îndată întreaga poveste.

– Indienii...

Lorna se uită speriată la Benteen.

– Au mai furat vite şi altă dată, dar până acum nu s-a întâmplat să-mi atace oamenii.

Shorty îşi înfipse slab degetele în cămaşa lui Benteen. Expresia lui chinuită se crispă deodată ca umbrită de o nedumerire.

– ...crezut... om alb... cu ei. Închise strâns ochii. Poate... greşit.

– Sst.

Lorna înţelese că efortul de a vorbi îl epuiza prea mult. Îi desprinse blând degetele de cămaşa lui Benteen şi îl acoperi cu pătura până la gât.

– Nu-i nimic, Shorty. Linişteşte-te.

Tânărul păru să încuviinţeze cu o mişcare slabă a capului; Lorna se întoarse spre Benteen.

– Ce crezi că a vrut să spună cu omul cel alb? întrebă ea.

– Nu ştiu, murmură acesta cu nervozitate. Nu trebuia să se ducă după ei de unul singur, dar Shorty ar fi în stare să se ia în piept şi cu o armată numai ca să se arate că e la fel de voinic ca toată lumea.

*

Cinci zile şi cinci nopţi Lorna îl îngriji pe rănit, temperându-i febra şi veghindu-l atunci când delira. În unele

accese de delir, Shorty devenea violent şi Benteen trebuia să-l ţină pentru a-l împiedica să-şi rupă bandajele. Lorna îl hrănea cu supă când se trezea şi îl hrănea forţat în orele de letargie. Dar Shorty reuşi să supravieţuiască celor mai dificile etape. Rusty declară că băiatul era prea afurisit ca să moară. Benteen nu încercă să-l întrebe din nou pe Shorty despre bărbatul alb care îl împuşcase; aşteptă răbdător până ce febra şi delirul încetară. Dar nici mai târziu Shorty nu putu aduce mai multă lumină asupra cazului.

– Începusem să văd negru în faţa ochilor, când l-am văzut – sau, cel puţin, aşa mi s-a părut. Shorty era agitat din pricina propriei sale confuzii.

– N-aş putea să jur că unul din călăreţi era alb, Benteen. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am impresia că vederea mi-a jucat o festă.

– Se întâmplă, recunoscu Benteen.

– Îmi pare rău. Nu mi-am închipuit că se vor uita în urmă. Aş fi fost mai grijuliu.

– Data viitoare să-ţi aminteşti. Şi nu te mai vârî în necaz de unul singur. E un ordin, adăugă Benteen pe un ton de glumă. Odihneşte-te. Vreau să pleci din patul meu şi să treci înapoi în baracă, unde ţi-e locul.

Înainte ca Shorty să fie mutat în baracă, Lorna atacă locul. Începu prin a scoate toate lucrurile afară; spălă pereţii, duşumeaua şi paturile cu cea mai puternică soluţie de leşie fierbinte pe care fu în stare s-o facă.

În ciuda obiecţiilor cowboy-lor, se apucă să fiarbă toate hainele şi aşternuturile, apoi le întinse la uscat pe iarbă.

Când termină, baraca strălucea de curăţenie. Pe Lorna, în schimb, o dureau toţi muşchii, iar mâinile îi ardeau din cauza săpunului de leşie. Era însă fericită de rezultatul iniţiativei ei.

Plăcerea ei însă nu fu împărtăşită de Vince, care se întâmplă să sosească primul de la muncă; acesta se opri în prag şi strîmbă din nas simţind mirosul pătrunzător de detergent.

– Nu mai seamănă cu casa noastră, se plânse el şi trecu morocănos pe lângă Lorna, fără s-o privească.

Când îi menţionă lui Benteen remarca asta, răspunsul bărbatului fu la fel de dezaprobator.

– Doar nu te aşteptai să-ţi mulţumească fiindcă îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

Lorna înţelese că se lupta de una singură într-o lume care aparţinea bărbaţilor.

*

Când Jessie Trumbo reveni din călătoria sa în Canada, îi raportă lui Benteen că întâmpinase hărţuieli din partea indienilor. Aceştia îi furaseră douăzeci de juncani şi zece cai, dar nimeni nu fusese rănit. După incidentul cu Shorty, Benteen dădu ordin oamenilor săi să patruleze câte doi şi să îşi poarte armele cu ei. În aceeaşi zi când sosi Jessie, Zeke Taylor se împuşcă singur din greşeală în vârful botinei şi deplânse înfuriat pierderea unei perechi grozave de încălţări.

*

Şareta neagră nu se opri dinaintea colibei. Lorna o văzu pe fereastră cum se îndrepta direct spre casa de pe deal. Mânioasă, strânse buzele şi îşi azvârli şalul negru pe umeri.

Webb alergă către colibă s-o anunţe că venise domnul Giles. Fu încântat să audă că aveau să meargă în vizită la noua locuinţă. Lorna înainta prea repede pentru ca picioruşele lui Arthur să poată ţină pasul cu ea, aşa că îl luă în braţe; Webb tropăia dinaintea ei, călărind un cal imaginar.

Bull Giles se arătă surprins de venirea ei. De obicei, el era acela care îi vizita la colibă. Lorna nu-i adusese până atunci pe copii ca să-l salute. Arthur începu să se zbată, dorind să fie lăsat jos. Lorna îi dădu drumul şi el alergă fericit în braţele uriaşului său prieten.

Ea nu se opri să discute cu Bull şi ignoră privirea întrebătoare a acestuia; trecu mândră pe lângă şaretă şi urcă treptele de la intrare. Primul lucru pe care îl auzi fu râsetul răguşit al lui Benteen. Lorna se opri în prag înfiorată de căldura acestei manifestări de familiaritate. Picioarele o conduseră singure spre birou, de unde se auzea zgomotul de voci. Uşa era întredeschisă permiţând privirii ei curioase să se strecoare înăuntru.

Benteen stătea în picioare foarte aproape de Lady Crawford care arăta strălucitor de frumoasă în rochia ei neagră, cu părul blond argintiu pieptănat cu eleganţă şi ochii negri, scânteietori. În clipa următoare, Lorna observă că Benteen umplea paharul din mâna doamnei Crawford. Lichidul înspumat din sticla ţinută de Benteen completă un al doilea pahar cu picior înalt, de data aceasta în onoarea bărbatului. Lorna auzea murmurul vocilor lor, dar nu înţelegea ce-şi spuneau. Vedea însă că amândoi zâmbeau. Durerea se înfipse ca o ghearâ în inima Lornei. Când Benteen se întoarse să aşeze sticla pe un butuc din încăpere, Lady Crawford întinse mâna şi îi răsuci faţa spre ea. Gestul cu care îi atingea obrazul era atât de natural şi de familiar încât Lorna se simţi zguduită pe dinăuntru ca de un ţipăt ascuţit. Pentru o fracţiune de secundă, zări focul ascuns din privirea lui Benteen. Gelozia o înnăbuşea.

Împinse uşa şi păşi înăuntru cu un aer de mândrie care nu reuşea să-i mascheze furia.

– E o aniversare particulară sau primiţi şi vizitatori? aruncă ea provocarea.

Benteen nu făcu nici un efort să-şi ascundă enervarea în legătură cu intervenţia ei inoportună; Lady Crawford însă se întoarse spre ea şi-i zâmbi cu dezinvoltură.

– Poftim, să ciocnim împreună, Lorna, o invită ea pe tânăra femeie. Ne pregăteam să ţinem un toast cu prilejul primului nostru succes.

– Un toast?

Lorna aproape că plutî spre ei şi veni să se aşeze lângă Benteen.

– Asta e şampanie? Ce minunat! declară ea cu vervă prefăcută. N-am mai gustat până acum. Îmi dai voie?

Luă paharul din mâna lui Benteen fără să aştepte permisiunea acestuia. Sorbi şi îşi compuse o mină încântată cu toate că licoarea efervescentă şi acră nu-i făcu cine ştie ce impresie.

– E chiar bună, spuse ea.

– De fapt, a fost un an sărăcăcios, dar asta e cea mai bună pe care mi-au putut-o oferi furnizorii mei, răspunse Lady Crawford.

– Nu sunt obişnuită cu asemenea delicatese, recunoscu sincer Lorna şi îi dădu înapoi paharul lui Benteen.

– Scuză-mă că nu ţi-am dat voie să ciocneşti cu Lady Crawford în cinstea primei voastre vânzări de vite.

Voia să-i dea de înţeles lui Benteen că ea cunoştea natura contractului lui cu Lady Crawford, deşi el nu se ostenise niciodată să-i dea detalii.

Degetele lui se încleştară atât de strâns pe pahar încât deveniră mai albe.

– Ai să azvârli paharul în şemineu după ce-l bei? întrebă Lorna. Aşa se face de obicei, nu-i aşa?

– Foarte rar, răspunse Lady Crawford şi se uită cu subînţeles la Benteen peste marginea paharului pe care îl ridicase la buzele rujate.

– Îţi trebuie ceva, Lorna? întrebă Benteen.

– Am vrut doar s-o salut pe Lady Crawford, răspunse ea pironind-o c-un zâmbet strălucitor pe contesă. N-am vrut să credeţi că sunt nepoliticoasă.

– Draga mea, niciodată n-aş crede aşa ceva, o asigură Lady Crawford.

– Eşti bună să ne laşi acum, Lorna?

Era mai degrabă un ordin decât o rugăminte.

Avem de discutat afaceri, conchise el.

Un val de mânie cutremură sufletul Lornei, dar tânăra femeie nu se dădu de gol; îşi semnală cu o notă sarcastică retragerea.

– Oh, nici nu m-aş gândi să întrerup o discuţie de afaceri.

Lorna o salută cu o înclinare mândră a capului pe Elaine şi părăsi camera. Nu se opri decât când ajunse pe trepte afară. Ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi reţinute.

Clipi ca să-şi alunge durerea, dar nu fu atentă la ultima treaptă şi se împiedică prăbuşindu-se în genunchi.

– Pe naiba, pe naiba! înjură ea printre dinţi în timp ce încerca să se ridice, încurcându-se în fustele largi.

– Te-ai lovit?

Bull Giles se lăsă pe vine lângă ea şi o apucă de braţe s-o ridice.

– Nu-i nimic. M-am împiedicat, atât.

Lorna îşi feri privirea, dar starea ei nu scăpă spiritului fin de observaţie al lui Bull.

– Tremuri, remarcă el şi Lorna îşi dădu seama că palpita toată, copleşită de furie şi emoţie.

– Nu-i nimic serios, trece, insistă ea.

– Mai bine dă-mi voie să te conduc până la colibă.

Bull voi să-şi petreacă braţul în jurul umerilor ei ca s-o susţină, dar Lorna îşi propti mâinile pe pieptul lui larg şi-l împinse deoparte.

– Nu trebuie...

Protestul ei se stinse când, ridicând capul, întâlni expresia de generoasă adoraţie din ochii bărbatului.

– Nu te uita aşa la mine, Bull, şopti Lorna.

– E din cauză că l-ai văzut pe Benteen acolo cu ea, nu-i aşa? ghici el. Bărbatul tău nu merită. Dacă vei dori vreodată să-l părăseşti, Lorna, spune-mi şi am să te iau împreună cu copiii oriunde vei vrea să mergi. Am să-ţi port de grijă. Ştii asta.

– Taci. Lorna scuturâ capul. N-aş putea niciodată să-l părăsesc.

Mâna lui mare şi aspră îi atinse obrazul într-o mângâiere involuntară. O dorinţă adâncă şi blândă lucea în străfundul ochilor uriaşului, împrumutând o aură de vulnerabilitate trăsăturilor lui greoaie.

Se auzi un zgomot slab, dar Lorna nu-i dădu importanţă până în clipa când recunoscu vocea şuierătoare a lui Benteen.

– Ia-ţi mâinile de pe nevasta mea!

Lorna se răsuci spre el; îl văzu pe prima treaptă de la intrare, dominând implacabil scena dintre ea şi Bull. Apoi băgă de seamă că mâna lui strângea cu nervozitate patul puştii şi simţi că i se taie răsuflarea. O mână feminină îl apucă deodată de încheietura mâinii, silindu-l să-şi abandoneze pornirea ameninţătoare. Benteen o fulgeră cu privirea pe femeia care se ivise lângă el.

– Ia-l de aici până nu-l omor!

Lorna rămase ţintuită locului, pe când Lady Crawford cobora cu paşi graţioşi scara.

– Condu-mă la şaretă, domnule Giles, ordonă calm contesa.

Lorna se uită lung la Benteen simţind violenţa care emana din acesta asemeni unei umbre însufleţite; cei doi copii se strecuraseră pe la spatele ei şi fluturau braţele către prietenul lor, Bull, în vreme ce şareta se punea în mişcare. Apoi Benteen se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în casă.

– Ce s-a întâmplat, mami? întrebă Webb presimţind neliniştea femeii.

– Nimic, dragule, minţi ea. Să mergem la colibă, da?

În seara aceea, tăcerea în care se desfăşura cina îi păru aproape sufocantă Lornei. Benteen abia dacă schimbă câteva cuvinte cu copiii, iar pe ea nici n-o băgă în seamă. Mâncarea nu avea nici un gust. Lorna sfârşi prin a-şi împinge la o parte farfuria, renunţând să mai mănânce.

După masă, Benteen îşi întinse dosarele la lumina lămpii şi se puse pe studiat. În mod neverosimil, tensiunea din aer păru să se accentueze. Lorna refuză gândul de a se aşeza să lucreze alături de Benteen şi, după ce îi trimise pe copii la culcare, trecu în dosul peretelui de pânză şi începu să se dezbrace. Perdeaua se dădu brusc la o parte; Lorna lăsă să-i alunece juponul şi întoarse capul spre Benteen. Se crispă văzând privirea încruntată a bărbatului.

– Ce faci aici? o întrebă el.

– Sunt obosită şi vreau să mă culc, răspunse ea aruncând juponul peste rochia simplă de bumbac de pe marginea patului.

– Te culci ca să visezi cum fugi cu Bull Giles? o provocă Benteen.

Lorna tresări.

– L-ai auzit când a spus lucrul ăsta? întrebă ea mirată, fiindcă nu realizase că Benteen fusese martor la schimbul de cuvinte dintre ea şi Bull.

– Presupun numai, scrâşni el. O presupunere justă, după câte înţeleg.

– Nu prea, fiindcă Bull...

– Bull, da? se legă el de familiaritatea exprimării ei. Acum nu mai e „domnul Giles" – e Bull.

– Încetează Benteen, protestă ea enervată şi-i întoarse spatele sătulă de absurditatea discuţiei.

Mâna lui o apucă de braţ silind-o să stea pe loc.

– De câte ori te-a ţinut în braţe? întrebă el.

– Niciodată, negă ea.

Benteen îi atinse obrazul în felul în care o făcuse Bull.

– Acum o să-mi spui că asta a fost prima oară când te-a atins, o provocă el.

– Aşa e, dar n-am de gând să încerc să te conving, declară ea ferindu-se de mângâierea lui.

– De câte ori a fost aici când eram plecat?

Benteen îşi accentuă strânsoarea, în timp ce ochii lui o scrutau cu răceală.

– Întrebarea nu merită nici un răspuns, răspunse ea disprețuitoare şi îşi răsuci mâna încercând să scape din încleştarea lui.

– Dă-mi drumul. Vreau să merg la culcare.

Degetele lui Benteen se înfipseră în pânza subţire a cămăşii ei şi, cu un singur gest brusc, i-o rupse până în talie. Lorna scoase un suspin scurt de uimire şi spaimă. Se zbătu frenetic în vreme ce braţele lui îi cuprindeau strâns torsul gol forţând-o să se întindă pe pat.

– Nu asta ai vrut? şopti el răguşit.

Câteva clipe, Lorna urmări în tăcere pieptul zbuciumat al bărbatului, convinsă că avea s-o violeze din nou. Recunoscu expresia sălbatică de pe chipul lui. Apoi, exact când începuse să creadă că totul fusese doar o părere, Benteen se aplecă deasupra ei, ţintuind-o cu greutatea lui pe saltea. Lorna se zvârcoli înfuriată şi îl împunse cu unghiile căutând să-l îndepărteze. El o apucă de mâini şi i le ridică deasupra capului, ţinând-o cu uşurinţă de încheieturi. Neputincioasă, Lorna îşi întoarse faţa de la el şi închise ochii, suspinând încet în timp ce încerca să rămână indiferentă la actul de brutalitate care îi supunea trupul.

Totuşi, palma care o atingea nu era crudă, iar gura care cutreiera în adâncitura claviculei ei nu era dură. Bărbatul îi apucă vârful sânului între degete şi începu să-l frământe uşor, muindu-l cu sărutări. Lorna tremură pradă unui instinct incert, simţind cum buzele lui îi cuprindeau gingaşe sfârcul, îl apăsau şi îl stimulau cu senzualitate. Respiraţia ei deveni întretăiată – Lorna continua să se teamă că pasiunea ei putea fi irosită în zadar. Ridicând capul, Benteen îşi privi mâna culcată pe sânul ei.

– El te-a atins aşa, Lorna? murmură Benteen.

– Nu, gemu ea.

Pumnii ei mici se zbătură să scape, dar el nu-i dădu drumul. Mâna lui începu să rătăcească pe abdomenul plat al femeii, pe şolduri şi pe genunchi. Când degetele lui începură să-şi facă loc între coapsele ei, Lornei îi scăpă un sunet slab din gât, ca expresie articulată a unei dorinţe acute.

– El te poate face să simţi asta? întrebă Benteen lipindu-şi buzele de colţul gurii ei.

– Nu, nu, insistă ea şi încercă din nou să se smulgă, dar el o strânse mai tare şi îi şopti.

– În noaptea asta, Lorna, am să te fac să mă doreşti atât de mult, încât n-ai să te mai uiţi la alt bărbat cât vei trăi.

– Nu-mi trebuie altcineva, şopti ea.

Coapsele ei se lipiră de el ca-ntr-o chemare neîntârziată. El păru să asculte şi îşi desprinse cu o mână pantalonii, cu cealaltă mână însă continuă să-i reţină braţele. Pielea ei începu să dogorească de îndată ce simţi goliciunea picioarelor lui musculoase. Îşi arcui trupul spre el, dar el refuză pentru moment să-i dăruiască plăcerea cerută.

Cu mâinile şi cu gura, porni în schimb să exploreze fiecare milimetru al trupului ei, umplând-o de freamăt din cap până-n picioare. Apoi, când în sfârşit o cuprinse pe de-a-ntregul, jocul se transformă într-o îmbinare a minţii, a cărnii şi a sufletului – atât de pură, încât stârni lacrimi în ochii Lornei, şi atât de erotică, încât o lăsă epuizată, fără suflare.

27

– Spune-mi acum – Benteen îi încercui mijlocul cu braţul – că ai fi în stare să mă părăseşti şi să fugi cu Bull Giles.

– N-am putut s-o fac înainte şi cu siguranţă că n-aş mai putea-o face acum, recunoscu Lorna jucându-se cu părul de pe pieptul bărbatului, fericită că avea în sfârşit voie să-l atingă.

– Dar ţi-a propus.

– Da, dar asta numai din cauza ta – fiindcă s-a gândit că mă mâhneai.

Lorna se ridică într-un cot ca să-l poată privi mai bine.

– Eu te mâhneam? se încruntă Benteen. De unde ai scos o asemenea idee?

– Felul în care te purtai cu Lady Crawford. Doar am văzut şi eu, spuse ea pe un ton de uşoară acuzare.

Îi venea greu să creadă că Benteen ar fi putut s-o înşele cu o altă femeie, după ce făcuse dragoste cu ea în felul acela. Totuşi, asistase ea însăşi la spectacolul familiarităţii dintre cei doi.

– Ce ai văzut?

– Felul în care te atingea. Nu era nici o diferență între mângâierea ei și modul în care mi-a atins Bull fața.

Benteen oftă adânc; apoi se ridică de lângă ea și se așeză pe marginea patului. Această retragere părea să confirme ipoteza pe care Lorna încercase cu tot dinadinsul să și-o alunge din minte.

– E... amanta ta, Benteen?

Voia să știe.

Se auzi râsul scurt, greoi, al bărbatului.

– Nu, Lorna, nu e amanta mea.

Benteen își trecu degetele prin păr. Lorna nu-i putea zări fața ascunsă în umbră.

– E mama mea.

– Ce?

De astă-dată, Benteen se întoarse s-o privească.

– E mama mea.

Părea incredibil. Lorna se repezi jos din pat și împinse hainele rânduite deasupra cufărului. Apoi, ridicând capacul, scormoni înăuntru până ce găsi fotografia înrămată. Rămase pe gânduri cu ochii ațintiți la chipul femeii cu păr blond și ochi întunecați. Era adevărat!

– De ce nu mi-ai spus? îl mustră ea pe Benteen.

– Fiindcă... N-am fost sigur că doream să mai știe și altcineva, răspunse acesta confuz. O uram. Știi prea bine cât de mult o uram.

Lorna reveni în pat.

– Și acum?

– Acum... nu știu ce simt, oftă el din greu. E o străină, o străină fascinantă.

– De ce a venit? se interesă Lorna, dar simți că întrebarea ar fi putut părea insensibilă. Adică... trebuie să fi dorit să te vadă. Acesta e motivul?

– Ea pretinde că, după ce m-a văzut în Dodge City, a continuat s-o preocupe ideea regăsirii, explică Benteen. E aici, deci probabil că spune adevărul.

Benteen rămase o vreme pe gânduri, părând a sonda în adâncurile unui trecut îndepărtat.

– Când eram mic, tata obișnuia să-mi spună că într-o zi ea va reveni. Doream să-l cred. O visam. După alți

câțiva ani, însă, visele s-au transformat în coșmaruri – ea venea, promitea să nu mai plece niciodată, apoi râdea și dispărea în timp ce eu strigam în urma ei.

Lorna înțelese că, pentru prima oară, se deschisese o portiță în inima lui, a bărbatului care îi apăruse dintotdeauna atât de egoist și atât de dur. Tristețea și singurătatea lui i se revelau acum ca o dovadă că și pe el îl încercau aceleași sentimente omenești ca și pe ea. Lorna îngenunche pe saltea.

– De ce nu mi-ai spus toate astea mai înainte? întrebă ea. De ce le-ai ținut ascunse în tine? Nu te-ai gândit că te-aș asculta, că mi-ar păsa? Nu înțeleg de ce nu m-ai apropiat.

El o învălui cu o privire surâzătoare și-i spuse blând.

– De ce n-ai stat pe pat ca acum în noaptea nunții? Aș fi avut o idee despre ceea ce mi se oferea în schimbul confesiunilor.

Lorna realiză că stătea goală în fața lui, fără nici o rușine; dar acum el îi cunoștea fiecare părticică a corpului. Se uită din nou la fotografia înrămată.

– Ce are a face cu ce te-am întrebat eu? îl întrebă ea încruntată.

Continuând să zâmbească, misterios, Benteen luă fotografia din mâna ei și o așeză deoparte. Apoi mâinile lui o împinseră cu gingășie pe saltea alături de el, iar degetele lui îi mângâiară tâmplele îndepărtându-i șuvițele castanii de păr de pe frunte.

– Am crezut că m-am însurat cu o domnișoară bine-crescută, cu suflet cald, generos și fericit. Când am descoperit în noaptea nunții că domnișoara era și plină de pasiune, m-am felicitat cu atât mai mult pentru alegerea mea, murmură Benteen, urmărind cu vârful degetului linia obrazului ei. Am crezut că aveam o nevastă pe care o puteam iubi liniștit.

– E absurd ce spui.

Lorna căută cu insistență în adâncul catifelat al ochilor lui negri, mica cicatrice de lângă ochiul lui se evidenția sub forma unei dungi albe pe pielea bronzată.

– Nu-i absurd deloc, zâmbi el. N-a trecut mult şi ai început să mă înfrunţi. Nu voiai să accepţi lucrurile după cum mă aşteptasem din partea ta. Mă contraziceai, îmi încălcai ordinele. Ba mai mult, ai început să te furişezi în sufletul meu. În locul nevestei blânde şi neştiutoare, m-am pomenit cu o mică rebelă încăpăţânată, care purta pantaloni bărbăteşti şi insista să se amestece în viaţa mea.

Degetul lui arătător atinse uşor buzele femeii.

– Lorna Calder era un instrument nou pe care nu ştiam cum să-l mânuiesc. Poţi fi foarte enervantă uneori, ştii.

– Nici pe jumătate cât tine.

– Asta din cauză că cereai prea mult. Începuseşi să însemni prea mult pentru mine. Dintr-o dată, descopeream că nu te mai puteam iubi în linişte. Dacă îţi dăruiam prea mult din mine, ce-mi mai rămânea? Aşa că am încercat să reţin câte ceva. Am încercat să te împrejmuiesc, dar tu tăiai sârma de fiecare dată.

– Benteen Calder şi gardurile de sârmă ghimpată! îl mustră ea, amintindu-i de propriile lui păreri privind îngrădirea domeniilor.

– Dacă vrei să ridici un gard, atunci ridică-l în jurul nostru. Atunci n-aş mai avea nici un motiv să rup sârma.

– Nici măcar ca să evadezi? o întrebă el încet.

– N-ar fi trebuit niciodată să te ameninţ că te voi părăsi, recunoscu Lorna. A fost o prostie copilărească. N-am vrut altceva decât să mă iubeşti – şi să-mi dai voie să te iubesc. Dar tu nu-mi spuneai niciodată ce gândeai, ce simţeai sau ce te frământa.

Lorna îi luă mâna şi o duse la buze.

– Îţi cunosc trupul la fel de bine ca şi pe-al meu. Dar nu m-ai lăsat niciodată să ştiu ce se întâmpla în inima ta.

– Te iubesc, Lorna. Într-un fel sau altul, ai reuşit să alungi aproape orice alt sentiment din inima mea, declară el cu voce gâtuită. Dumnezeu să mă apere, dar te iubesc.

Când se aplecă s-o sărute, totul în jur deveni lumină.

Ea îi şoptea numele întruna, cu buzele lipite de buzele lui. Erau amândoi egal de puternici în spirit, mândrie şi

voință, închiși într-un spațiu care nu recunoștea decât forța – dragostea lor însă îi făcea invincibili.

*

Elaine îl studie pe fiul ei cu viu interes. Era ceva nou în felul lui de-a fi, o anume degajare și deschidere pe care nu le remarcase anterior. Benteen dăduse dintotdeauna impresia unui om sigur de sine, dar acum părea îmbogățit cu un plus de siguranță.

Când termină de discutat cu vechilul său, Benteen îl concedie, apoi se îndreptă spre șemineu, unde aștepta Elaine. Expresia lui preocupată arăta că dialogul cu Ely îl pusese pe gânduri. Elaine, care trăsese cu urechea la vorbele lor, îi spuse cu franchețe:

– Nu mi-am dat seama că aveai probleme cu indienii. Când au început?

– Probleme cu ei au existat mereu, dar anul acesta situația s-a înrăutățit, mărturisi el absent. Acum câteva săptămâni l-au împușcat pe unul din oamenii mei, care se apucase să-i urmărească.

– Nu mi-ai spus nimic, se miră Elaine înălțând o sprânceană. Își închipuise că Benteen o ținea la curent cu tot ce se întâmpla. Era evident că încă nu-i acorda atâta încredere câtă voia ea.

– Nu te privea.

– Dar te privea pe tine, ca urmare mă interesa și pe mine, insistă Elaine. Deci ai avut pierderi.

– Orice fermier e conștient că un anume număr din vitele lui urmează a fi furate de indieni. Asta face parte din mersul afacerilor, răspunse Benteen.

Dar nu-i spuse că pierduse deja peste procentul normal, iar sezonul era abia la început. Ely verificase și situația altor fermieri, dar aceștia abia dacă înregistraseră vreo neregulă. Părea ilogic ca indienii să-și fixeze cu precizie atenția doar asupra fermei lor. Iar dacă lucrul acesta se întâmplase într-adevăr, atunci următoarea întrebare care se punea era de ce?

– Câte vite au fost furate? întrebă Elaine.

– O să ştim când se încheie strângerea.

Era convins că numărul avea să fie ridicat.

– Pentru asta, am să lipsesc câteva săptămâni, aşa că nu vei putea da de mine. Lorna şi băieţii merg şi ei.

– Îţi iei nevasta şi copiii cu tine? Am constatat că nu prea ai încredere în ea, dar nu mi-am imaginat că trebuie s-o supraveghezi în fiecare clipă, se prefăcu surprinsă Elaine. În cazul acesta, ţi-ar fi mult mai bine fără ea.

– Nu e vorba de asta, răspunse calm Benteen. Apropo, a aflat că suntem rude.

– I-ai spus?

Elaine era încântată, fiindcă mărturisirea lui presupunea un progres.

– Mă bucur, zâmbi Elaine şi îl apucă de mână. Cred că o deranja faptul că-ţi petreceai atâta timp cu mine. Acum totul va fi în regulă. Cu atât mai bine, fiindcă am o mulţime de planuri pentru noi doi.

Benteen studie mâna delicată care acoperise mâna lui. Ar fi dorit să creadă în sinceritatea ei, dar îl supăra calitatea posesivă a acelei atingeri. De fapt, lucrul acesta ar fi trebuit să-l asigure că gestul era sincer.

– Am să te conduc la şaretă, spuse el şi îi luă mâna strecurând-o sub braţul său.

*

Dezlegând panglicile pălăriei, Lorna şi-o lăsă să-i alunece pe spate; privirea ei rătăci spre orizontul sidefat al amiezii. Fumul provenit de la focul de tabără se ridica drept în aerul liniştit, iar câţiva păzitori obosiţi şedeau împrăştiaţi în jurul vetrei. Scena conţinea atâtea imagini amintind de călătorie! Acelaşi miros, aceleaşi sunete, aceleaşi trupuri obosite.

Câteva note discordante îi atraseră atenţia către Woolie, care stătea întins pe jos cu armonica în braţe şi cu Webb pe genunchi. Cowboy-ul îşi punea răbdarea la bătaie, încercând să-l înveţe pe copil un cântec la armonică. Unul dintre văcari meşterise un cal de lemn pentru Arthur şi micuţul galopa încoace şi încolo fericit.

Ceaşca ei de cafea era goală, aş că Lorna se duse s-o umple din vasul de lângă foc, apoi se apropie de căruţa lui Rusty; bucătarul se întrerupse din treabă, şi-i zise hâtru, arătând cu un gest ceaşca din care Lorna tocmai sorbea.

– Credeam că nu-ţi place cafeaua mea.

– Să zicem că mi s-a făcut poftă, răspunse ea ridicând din umeri surâzătoare.

– Când te văd umblând aşa în pantalonii ăştia parcă mi-aduc aminte de vremurile de altădată.

Rusty o măsură de la mijloc în jos, cu ochii lucind de amuzament.

– I-ai mai umplut oleacă. Şi cămaşa la fel. Acum nu te-ar mai putea lua nimeni drept un băietan.

– Sper că nu, râse ea fără să se supere.

– Fiindcă veni vorba de băieţi, puştii ăştia ai tăi par să se simtă grozav.

– Ştiu.

Lorna aruncă o privire în direcţia copiilor.

– Ai zice că strânsul vitelor a fost pus la cale pentru distracţia lor.

– Aşa-i. Rusty părea să adulmece aerul. Aşa-i, repetă el absent.

Lorna privi cerul, era senin cu excepţia câtorva nori la orizont.

– Sper că n-o să plouă la noapte. Băieţii vor să doarmă afară, ca voi.

– Dacă plouă, îi băgăm sub grătarul căruţei, unde e cald şi uscat. Am dormit acolo în multe nopţi ploioase.

– Nu-i spune asta lui Webb. El ţine morţiş să rămână afară, ca un cowboy adevărat, îl avertiză Lorna; apoi observă că Benteen intrase în tabără însoţit de Ely Stanton.

Cei doi se opriseră să discute, iar Lorna putu să deducă, după expresia gravă a lui Benteen, că subiectul era serios.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea când ajunse lângă ei.

Benteen deschise gura şi, într-o fracţiune de secundă, Lorna înţelese că se pregătea să nege. Apoi privirea lui o cercetă scurt şi, în cele din urmă, răspunsul veni direct.

– Până acum, am descoperit că lipsesc în jur de cinci mii de capete, mărturisi el.

Lorna aproape că se clătină sub impactul veştii. Ştiuse că indienii furaseră câteva din vitele lor, dar cinci mii însemna mai mult decât „câteva".

– Crezi că indienii sunt de vină? întrebă ea neîncrezătoare. De ce le-ar trebui atâtea vite? Credeam că fură doar cât să mănânce.

– Aşa făceau până acum, zise Benteen.

– E clar că, dacă s-au apucat să fure pentru vânzare sau pentru negoţ cu produse, asta înseamnă că i-a asmuţit cineva, spuse Ely clătinând din cap. Ei singuri nu ar îndrăzni să facă atâta pagubă. O duzină de vite le-ar asigura hrana pentru o iarnă întreagă, plus câteva pături călduroase.

– Poate că n-au fost indienii, sugeră Lorna.

– Am găsit urmele lor, zise Ely.

– Adu-ţi aminte ce-a spus Shorty când aiura. Lorna se întoarse spre Benteen. A mormăit ceva despre un bărbat alb.

– L-am întrebat mai târziu şi mi-a răspuns că nu e sigur dacă a văzut aşa ceva cu adevărat, sau doar şi-a imaginat din pricina slăbiciunii.

– Şi dacă a fost adevărat?

– Un alb să călărească laolaltă cu indienii? se minună Ely. Pe care alb l-ar primi indienii printre ei?

Benteen rămase îndelung pe gânduri, apoi rosti deodată.

– Există o asemenea persoană.

– Cine? se încruntă Ely.

– Un fost vânător de bizoni din Missouri, care acum le vinde whisky indienilor. Îl cheamă Sallie. Bull Giles îl cunoaşte.

Ultima afirmaţie îi scăpase inconştient, Benteen fiind deja preocupat să-şi ordoneze restul gândurilor.

– Bull îl cunoaşte? repetă ea.

Ce putea să însemne lucrul acesta?

Benteen îşi aminti scena din bodega lui Frank Grăsanul, când auzise pentru prima oară numele renegatului. Bull Giles se aflase acolo împreună cu Lorman Jones. Jones era vechilul de la Ten Bar. Ten Bar avea nevoie de apă şi teren. În Texas, tactica lui Boston fusese să-şi sporească peste măsură numărul de vite şi să stârbească în acelaşi timp din cirezile lui Seth Calder cu intenţia de a-l pune pe acesta într-o situaţie dificilă – ceea ce şi reuşise, în cele din urmă. Se străduia cumva Boston să joace aceeaşi carte – într-un mod mai subtil, însă – aici în Montana?

Benteen încercă să-şi alunge acest gând. N-avea să-i meargă – şi asta datorită contractului canadian. Cele cinci mii de capete reprezentau o pierdere substanţială, dar în curând avea să câştige de două ori pe atât. Iniţiativa agresivă a lui Boston n-avea nici o şansă să-i dea peste cap planurile, ci doar i le întârzia puţin.

În plus, Bull Giles lucra pentru mama lui.

– Cafeaua e bună?

Braţul lui se încolăci firesc pe după umerii Lornei.

– Aş vrea şi eu o ceaşcă.

– E cafea à la Rusty, dacă asta îţi spune ceva.

Lorna nu-şi mai făcea griji referitor la tăcerea lui atunci când fusese vorba despre posibila implicaţie a lui Bull Giles în actuala situaţie; era convinsă că, în timp, Benteen avea să-i dea toate explicaţiile – doar prezenţa lui Ely îl împiedicase să-şi comenteze cu voce tare presupunerile.

Când se îndreptau către locul de şedere al cowboy-lor, Lorna îl auzi pe Woolie interpretând o versiune melancolică din „Strenandoah" pentru a-i arăta lui Webb cum trebuie să sune armonica în mâinile unui cântăreţ priceput.

De îndată ce ultima notă se pierdu în noapte, Webb dori nerăbdător să-şi încerce la rândul său talentul. Lorna nu-şi putu abţine zâmbetul faţă de incapacitatea copilului de a prinde tonalitatea potrivită.

– De ce nu renunți? protestă Zeke. Hei, Wolie, spuneai c-ai să-l înveți să arunce cu lasso-ul. Cel puțin o funie nu deranjează urechile nimănui.

– Vrei să pariem? râse Woolie. Fugi de-adu funia pe care ți-am făcut-o, puștiule, și arunc-o de gâtu' lighioanei ăleia de colo. Lasso-ul era mai scurt și mai îngust decât cel folosit îndeobște de un cowboy. Era făcut pe măsura lui Webb. Călăreții îl instruiau pe băiat de mai bine de un an, iar el învățase regulile de bază, deși de cele mai multe ori nu reușea să-și coordoneze mișcările.

Încurajat de restul cowboy-lor care salutau cu veselie fiecare aruncare greșită Webb începu să-l alerge pe Zeke. Arthur încercă să participe și el, dar se împiedica întruna de picioarele răschirate ale bărbaților.

Cum atenția tuturor era îndreptată asupra jocului copilului, agitația cailor în țarc trecu la început neobservată. Apoi Ramon scoase un strigăt de avertisment, care întrerupse râsetele cowboy-lor punându-i în alertă. Benteen auzi tropotul copitelor și nechezatul cailor speriați cu o secundă înainte ca animalele să năvălească afară din țarc răspândindu-se în tabără. O văzu pe Lorna mișcându-se instinctiv către copii și o înșfăcă de mijloc ca s-o ferească de îmbulzeala cailor; apoi, cu pălăria în mână se porni s-o strige sălbatic, fluierând printre dinți pentru a sili animalele să se îndepărteze.

– Indienii! țipă cineva. Ne fură vitele!

Se auziră împușcături – trăgeau oamenii lui Benteen și li se răspundea din direcția în care fugeau vitele. Tactica hoților fusese să împrăștie caii cu scopul de a crea haos în tabără atâta timp cât le trebuia ca să fugă cu vitele. Benteen o căută grabnic cu privirea pe Lorna și o descoperi ghemuită lângă roata unei căruțe. La rândul ei, femeia se uita disperată în jur după Webb și Arthur. Benteen șopti în sinea sa o rugăciune pentru cei doi copii; știa că oamenii lui și-ar fi riscat viața ca să-i pună la adăpost pe micuți.

– Băieții sunt în siguranță. Nu-ți face griji! îi strigă el Lornei. Rămâi acolo.

Benteen se strecură printre şei şi aşternuturi răsturnate, încercând să urmărească cu coada ochiului goana cailor, fără a scăpa din vedere lupta care se ducea între călăreţii săi şi fugari.

– Prinde câţiva din caii ăia! îi strigă lui Vince Garvey. Nu putem lăsa să le scape toţi caii, altfel n-ar mai fi avut cu ce să pornească în urmărirea hoţilor.

Traversând tabăra ajunse lângă cei patru cowboy care schimbau focuri de armă cu indienii. Simţea în mână greutatea pistolului, fără a şti când îl scoase. Pălăria o avea din nou pe cap. Aerul era îmbâcsit de mirosul împuşcăturilor. Avu timp să tragă două împuşcături înainte ca hoţii să dispară în depărtare.

– Înşeuaţi caii! strigă el dar jumătate din călăreţi deja făcuseră lucrul acesta.

Barnie se afla lângă el. Galopând simultan cu acesta, Benteen îl întrebă îngrijorat.

– Ce ştii de copii? I-ai văzut cumva?

– Ştiu că Zeke a plecat cu Webb! Cred că Rusty l-a luat cu el pe cel mic, răspunse Barnie. Unul dintre călăreţii ăia care au venit cu indienii avea barbă şi o vestă de bizon.

Benteen se blestemă în gând pentru faptul de a-i fi expus pe Lorna şi pe băieţi acestor pericole. Se gândise numai că soţia şi copiii lui aveau să fie mai în siguranţă în compania a douăzeci de cowboy înarmaţi decât dacă rămâneau singuri în colibă. Dar cine să fi bănuit că se puteau aştepta la un atac frontal din partea indienilor, sau că atacul ar fi fost pus la cale de un bărbat alb?

Reuşiseră să prindă opt cai; n-aveau timp să mai sorteze şeile în funcţie de proprietarul fiecăreia. Zeke îi dădu lui Benteen frâul unui cal mare de culoarea castanei, imediat ce ajunse în tabără.

– Unde-i Webb? întrebă Benteen săltând iute în şa.

– Cu mama lui, răspunse Zeke.

Benteen îmbrăţişă cu privirea grupul de bărbaţi călare, gata pregătiţi. Simţi o dorinţă sfâşietoare de-a se asigura că familia îi era nevătămată, dar fiecare minut pierdut era important acum. Dacă voia să-şi recapete grosul cirezii

trebuia să plece în căutarea hoților neîntârziat. Deja se înserase.

– Să mergem! ordonă el.

Dar oamenii lui nu se urniră, părând a-l aștepta să-și confirme decizia prin acțiune imediată. Benteen dădu pinteni calului și porni înaintea celorlalți, dispărând într-un nor de praf.

*

Când îl văzuse pe Benteen alergând ca un nebun printre caii dezlănțuiți către latura opusă a taberei, Lorna se încovoiase pe vine și-și lipise obrazul de roata căruței; vacarmul de strigăte, împușcături și tropăituri o zăpăcise complet. Apoi, când partea mai rea părea a fi trecut, Lorna se ridică tremurând și se aventură printre călăreții care își împărțeau șeile și caii, îndreptându-se spre locul în care îi văzuse ultima oară pe copii. Toată lumea alerga în jurul ei, întreținând confuzia generală. Lorna răsufla din greu, încercând să-și stăpânească neliniștea.

– Aici, doamnă, auzi o voce în spatele ei.

Abia avu timp să-l recunoască pe Zeke și se pomeni cu Webb în brațe. Lorna se clătină mai mult sub povara ușurării decât de greutatea copilului de patru ani și jumătate. Îl strânse la piept și-l mângâie cu degete febrile fața și părul. Copilul avea o expresie năucită și se uita cu ochi măriți de uimire la zarva de cai, călăreți și împușcături care intervenise cu totul neașteptat în peisajul liniștit al taberei lor.

– Ești teafăr? îl întrebă ea pe nerăsuflate, căutând să-și păstreze totuși calmul. Vocea îi suna răgușit și ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi.

– Da, încuviință băiețelul. Nu mi-a fost frică, mamă. Pe cuvânt.

– Desigur, scumpule, răspunse ea cu un surâs palid.

– Tie ți-a fost? o întrebă el.

– Puțin, spuse ea și-l îmbrățișă cu patimă. Apoi se desprinse și-l întrebă îngrijorată:

– Unde e frățiorul tău? Știi cumva?

Webb scutură capul în semn că nu ştia.

– Am pierdut lasso-ul. Zeke mi-a spus c-o să-l găsim mai târziu.

– Da, mai târziu.

Lorna începu să caute cu privirea împrejur, sperând să-l descopere pe Arthur.

Caii împrăştiaseră în goana lor jarul din vatră, distrugând astfel unica sursă de lumină din tabără. Lorna auzi tropot de copite şi se uită peste umăr. Opt călăreţi galopau în noapte – îşi închipui că Benteen se afla printre ei, dar nu-l putu distinge de grupul celorlalţi. Liniştea se aşternuse întrucâtva în tabără, singurele mişcări datorându-se cowboy-lor rămaşi care încercau să instituie ordinea şi să recupereze caii rătăciţi în împrejurimi.

Lorna apucă strâns mânuţa lui Webb şi se ridică în picioare. Făcu un pas neştiind în realitate încotro s-o apuce pentru a-l găsi pe Arthur.

Când îl zări pe Rusty care venea greoi spre ea cu un copil în braţe, un al doilea val de uşurare îi inundă inima. Pe măsură ce bucătarul se apropia însă, Lorna observă că nu era ceva în regulă. Rusty avea faţa tot atât de albă ca barba lui scămoasă, iar ochii îi erau adânciţi în orbite de supărare. Inima Lornei începu să bată tot mai tare, cu fiecare pas molcom al bărbatului. Privirea ei alunecă spre băieţelul care zăcea nespus de liniştit în braţele lui Rusty. Avea ochii închişi şi faţa inocentă ca în somn, dar nu-şi mai ţinea degetul în gură. Lorna încercă să zâmbească, să-l cheme pe nume pentru a-l trezi.

– Îmi pare rău. Vocea lui Rusty tremura înecată. Un glonte rătăcit... sau vreun ricoşeu.

O lacrimă îi alunecă pe obraz; lăsă capul în jos şi umerii se încovoiară într-un zbucium tăcut.

– Nu. Lorna clătină cu hotărâre. Nu-i decât... Dar când întinse braţele să-l preia pe Arthur, degetele i se umeziră de sânge cald, lipicios.

O durere aprinsă sfâşie pieptul femeii, ca o gheară. Strânse în braţe trupul micuţ şi moale al băiatului şi îl adună la piept ca şi cum ar fi vrut să-i dea iar viaţă, ca

altădată, când îl purtase în pântecul ei. Cu ochi neîncrezători caută pe fața lui un semn cât de mic de viață.

– Nu! Nu, murmură ea în neștire.

Apăsându-și obrazul de obrazul copilului, începu să-i legene la piept.

– Doamne, slăvit ești, dar nu e drept, declară cu voce răgușită Rusty.

– Ce e cu Arthur? întrebă Webb apucând-o de mânecă pe Lorna, dar femeia nu mai auzea nimic. Rusty își suflă zgomotos nasul în batistă și se frecă la ochi.

– Vino cu mine, fiule, mormăi el cu blândețe.

Lorna se lăsă să cadă ușor în genunchi, plângând fără suspine. Rămase așa continuând să țină în brațe trupușorul lui Arthur, legănându-l cu mișcări gingașe, fără a băga de seamă tăcerea îndurerată a cowboy-lor sau sunetul sec al pașilor lor în noaptea care învăluise tabăra.

Îi reveni lui Rusty sarcina de a răspunde întrebărilor lui Webb și de a-l duce la culcare pe copil.

– De ce îl ține mami pe Arthur și plânge?

– Fiindcă Arthur pleacă...

Rusty așeză pătura în jurul umerilor plăpânzi ai băiatului.

– Și eu plec?

– Nu, tu ai să rămâi aici și-ai să ai grijă de mămica ta.

– Dar Arthur unde se duce?

– Departe. Foarte departe. Dar ai să-l vezi când și când, îi spuse Rusty. Acum închide ochii și culcă-te.

– Dar mâine dimineață o să căutăm lasso-ul meu?

– Da. Mâine dimineață, dar mai întâi trebuie să dormi.

Stătu cu băiatul până ce acesta adormi, apoi se furișă tăcut afară din cort.

Un foc ardea cu flacără vie, luminând chipul femeii care își veghea copilul pentru ultima oară. Rusty luă o pătură și veni s-o așternă pe umerii ei. Lorna nu păru să remarce gestul lui. Rusty se simți deodată foarte bătrân. Văzuse prea multe. Ridică privirea către cerul fără nori. Un cer înstelat, nesfârșit. Cowboy-lor și marinarilor le era dat să vadă prea mult din acest infinit albastru, fie că străbăteau

câmpiile unduitoare sau valurile grele ale mărilor. Văzuse mult prea multe.

*

Benteen reveni în tabără abia în zori. Îi ajunseseră din urmă pe indieni către granița de nord a domeniului. După un schimb scurt de focuri, hoții își luaseră tălpășița; în afară de câteva zgârieturi, nici unul dintre oamenii lui nu avusese de suferit și, după alte două ore de chin reușiseră să strângă la un loc vitele împrăștiate. Benteen își lăsase oamenii să păzească cireada, în eventualitatea că ar fi trebuit să contracareze un nou atac.

La început îl izbi liniștea stranie care domnea în tabără. Călăreții își beau cafelele fără murmurele obișnuite ale conversațiilor. Apoi remarcă modul în care oamenii îi evitau privirea. Când dădu cu ochii de Lorna, ghemuită lângă vatră, cu pătura pe umeri și micul Arthur în brațe, Benteen simți cum îi piere oboseala. Descălecă lângă căruța-bucătărie și scoase hamurile calului. Făcu un pas spre Lorna, dar Rusty îi tăie calea.

Fața lui Benteen se întunecă ușor la vederea expresiei spășite a bucătarului.

– Nu mi-e ușor să-ți spun, începu Rusty. Un minut în plus, și-ar fi fost salvat...

Ridică din umeri.

– Un glonte rătăcit...

Apoi o arătă cu coada ochiului pe Lorna.

– A stat așa cu el toată noaptea.

O durere surdă izbucni în sufletul lui Benteen. Îl împinse pe Rusty deoparte și parcurse din câțiva pași distanța care îl separa de Lorna; se opri în fața siluetei îngenunchiate a femeii – privirea arzătoare i se ațintă asupra copilului nemișcat din brațele acesteia. Apoi trase adânc aer în piept cuprins de agonia unei suferințe fără margini.

Simțindu-i prezența, femeia înălță ochii spre el. Benteen nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt. Se lăsă pe

vine lângă ea; îl încerca un sentiment ciudat, de parcă şi-ar fi pierdut deodată tot rostul braţelor.

– Poţi să plângi, Benteen, murmură Lorna.

El îşi duse o mână la ochi şi îşi încleştă dinţii.

– Îmi pare rău.

Se simţea copleşit de povara vinovăţiei. Din cauza lui se întâmplase totul – fiindcă le pusese viaţa în pericol; fiindcă nu se aflase lângă ei la timp.

– Ai găsit vitele? întrebă ea.

– Da, confirmă el cu o răbufnire aproape brutală.

– A trebuit să mergi după ele, Benteen, spuse ea pe un ton calm. N-ai fi putut schimba lucrurile, chiar dacă ai fi stat aici. A trebuit să pleci.

Benteen luă în sfârşit mâna de pe frunte; avea lacrimi în ochi. O privi îndelung pe Lorna, apoi întinse braţele.

– Am să-l iau acum, Lorna, spuse el răguşit.

Lorna se supuse anevoie şi Benteen purtă trupul copilului în căruţa-bucătărie; femeia se uită cu tristeţe în urma lor. Ştia că Benteen îşi lua rămas bun de la Arthur pentru ultima oară.

Corpul micuţului Arthur fu învelit într-o pătură şi aşezat cu grijă sub coviltirul căruţei lui Rusty, după care procesiunea solemnă porni în tăcere înapoi spre fermă.

28

Câteva bucăţi din cheresteaua destinată construirii noii case serviră unui coşciug pentru micul Arthur. Zeke nu le dădu voie tâmplarilor să se ocupe de lucrul acesta, insistând că era dreptul lui: doar tot el făcuse leagănul în care dormise Arthur ca prunc în faşă, iar mai târziu, pătuţul copilului. Acum avea să se îngrijească de locul de odihnă al lui Arthur.

Săpară mormântul la umbra plopilor canadieni de pe malul râului, unde micuţul se jucase de atâtea ori. Călăreţii de la Triple C merseră în căutarea unui preot voiajor care poposise la Blue Moon, dornic să salveze sufletele câtorva

păcătoşi. Nu pierdură vremea cu explicaţii – îl traseră afară din saloon şi-l suiră pe spinarea unui cal.

Un cowboy putea fi băgat în pământ doar cu o scurtă introducere la adresa Ziditorului. Dar pentru băieţelul doamnei Calder, se gândiră ei, se cereau câteva vorbe potrivite. Doreau să-şi arate prin aceasta respectul adânc şi loialitatea faţă de Benteen.

Vestea tragediei se răspândi dincolo de hotarele domeniului Triple C. Printre membrii familiei, la înmormântare mai participară Ely şi Mary, Frank Fitzsimmos, Lady Crawford, Bull Giles şi câţiva fermieri din împrejurimi.

Era o dimineaţă rece, mohorâtă; o adiere tomnatică răscolea frunzele veştede de la poalele plopilor. Atmosfera însă nu semnifica doar doliu şi tristeţe – un suflu rece de răzbunare se făcea simţită în armele pe care Benteen şi oamenii săi le purtau pe umăr. Caii gata înşeuaţi aşteptau în ţarc. Pastorul băgă de seamă aceste pregătiri şi îşi încheie predica printr-un îndemn la iertare.

– Să fie ca Domnul să aibă milă de sufletele acelora care au înfăptuit această fărădelege. Amin.

Mai întâi Benteen, apoi Lorna, păşiră spre mormânt ca să arunce o mână de ţărână deasupra coşciugului. Oamenii lui Benteen îndepliniră pe rând acelaşi ritual. Lorna avea ochii plini de lacrimi, dar continua să-şi ţină umerii drepţi; alături de ea, Benteen stătea încruntat, cu o mină demnă. Pastorul se apropie de ei ca să-şi prezinte condoleanţele.

– Regretele mele pentru toată această nenorocire, rosti el.

– Mulţumim, părinte Worth, răspunse Lorna cu o înclinare uşoară a capului. Soţul meu şi cu mine vă suntem nespus de recunoscători pentru prezenţă.

– E datoria mea, zise simplu preotul.

– Am dori să clădim o biserică de îndată ce... ce se sfârşesc toate astea şovăi ea. Ţinutul nostru are nevoie de biserici... şi de şcoli. Sunt sigură că domnul Fitzsimmos vă va ajuta cu plăcere să alegeţi locul cel mai potrivit.

– Sunteţi extrem de generoasă, doamnă Calder, declară pastorul. Şi dumneavoastră, domnule Calder.

Benteen îi mulțumi tăcut pentru compliment. Ramon, cowboy-ul mexican, se uită indecis în direcția cuplului, apoi îndrăzni să vină spre ei; făcând o plecăciune respectuoasă, Ramon duse mâna la vestă și scoase un mic cal de lemn pe care îl cioplise el însuși pentru Arthur cu puțin timp în urmă. Îi înmână jucăria Lornei.

– Găsit, senora, vorbi el stâlcind cuvintele în modul său obișnuit. Vreți păstrat, nu?

– Da, spuse Lorna și, luând jucăria, o ținu strâns în pumn câteva secunde. Gracias, Ramon.

Cowboy-ul salută din nou și se depărtă în tăcere.

Benteen își petrecu brațul pe după talia femeii. Lorna înălță fruntea, încurajată de gestul lui mut.

Mary veni să plângă pe umărul ei. Apoi mama lui Benteen, Lady Crawford, se apropie; avea fața acoperită de un voal negru. O îmbrățișă cu compasiune pe Lorna, apoi se întoarse către Benteen.

– Nu te poți gândi cu seriozitate să pleci după ei, îi spuse ea cu voce îngrijorată. Voaleta îi ascundea expresia. Ce ai să dovedești? Nu-l mai poți învia pe copil, Benteen.

– Nu, confirmă el, dar tonul său sugera o hotărâre neschimbată.

– E o prostie, insistă Elaine. Trimite-ți oamenii în urmărirea lor, dacă trebuie, dar nu-ți risca tu însuți viața. Ce-o să se întâmple dacă te împușcă și mori? Ar trebui să te gândești la soția ta și le copilul care trăiește – la ferma asta și la ce-o să se aleagă de ea dacă tu dispari. Nu trebuie să te lași purtat de codul acesta stupid al onoarei de care ascultați voi, bărbații.

– Nu pot să-mi conduc oamenii dacă îi las pe ei să lupte, iar eu mă pun la adăpost, răspunse el sumbru. Și nu pot să rămân deoparte când alții îmi fură vitele și îmi omoară copilul.

– Lasă problema asta pe mâna altcuiva, se împotrivi Elaine cu aparentă agitație. E treaba legii, în definitiv.

– Nu există altă lege aici. Singura justiție e cea pe care o vezi – noi.

– Lorna... se adresă Elaine soției acestuia.

– Benteen are dreptate, răspunse Lorna cu un calm forțat. Dacă el n-o să-i oprească cine altcineva are s-o facă? Poate că într-o zi situația va fi alta, dar acum nu există altă cale.

Lady Crawford se răsuci pe călcâie și plecă orgolioasă mai departe. Bull Giles poposi dinaintea lui Benteen; avea pleoapele roșii, dar în ochi îi ardea o mânie întunecată. Bull tăcu câteva clipe, părând a căuta cele mai potrivite cuvinte, apoi fălcile i se descleștară.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să-mi împrumuți un cal, Benteen, zise el, aș dori să vin cu voi.

– Nu mergem după indieni, răspunse Benteen. Vrem să-l aflăm pe Big Ed Sallie și banda lui.

– Pot să-ți arăt unde-i găsești, îi promise Bull.

– Zi-i lui Barnie că am ordonat să-ți dea un cal, se învoi convins de oferta uriașului.

După plecarea lui Bull Giles, Benteen se aplecă spre Lorna care rămăsese cu ochii ațintiți asupra mormântului proaspăt. Femeia simți atingerea vagă a mâinii lui pe spate și înălță privirea. Ochii ei zăboviră asupra lui cu adâncă neliniște și dragoste pură.

– N-am să-mi iau rămas bun de la tine, șopti ea.

Apoi rosti acea expresie folosită de cei dragi pe meleagurile de graniță ale Texasului.

– Mergi cu Dumnezeu.

Benteen o îmbrățișă deodată strâns; buzele lui îi apăsară aspru buzele, promițându-i să se întoarcă, promițându-i un viitor și o dragoste care avea să dureze atâta vreme cât iarba era verde primăvara. Ochii ei continuară să rămână închiși după ce sărutul luă sfârșit – ascultă, cu buzele fremătătoare, zornăitul slab al pintenilor lui distanțându-se în direcția unde așteptau călărețiî.

Șeile trosniră și copitele cailor bătură nervoase pământul. Lorna deschise ochii și-i zări pe călărești pregătiți de plecare. Benteen își struni calul cu fața spre ea și susținu privirea femeii câteva secunde, apoi porni la galop spre nord, urmat de suita cowboy-lor săi.

La invitația Lornei, preotul rămase la prânz, apoi o conduse pe Mary la locuința ei. Lady Crawford păstră tot timpul o tăcere semnificativă, abia luând parte la conversația din cursul prânzului. Imediat după plecarea musafirilor, o lăsă pe Lorna să spele vasele și dispăru în direcția casei de pe colină.

Rusty și cu Shorty, care acum se afla în convalescență, îl luaseră în grija lor pe Webb, ceea ce-i lăsa timp Lornei să-și orânduiască hotărârile. Plânsese și se rugase îndeajuns – avea nevoie acum de o altă supapă prin care să-și filtreze durerea. Începu prin a sorta lucruşoarele lui Arthur îngrămădindu-le pe fundul unei valize, fapt care atrase după sine o împachetare generală.

Pe când împăturea o rochie așezând-o deasupra unei cămăși de-a lui Benteen ușa colibei se deschise; Lorna se uită peste umăr pentru a afla cine intrase, apoi își văzu mai departe de activitate.

– De asta l-ai încurajat pe Benteen să plece? întrebă Lady Crawford pe un ton calm de provocare. Ca să poți fugi liniștită?

Lorna se răsuci încet spre ea, uluită de sugestie.

– N-aș putea spune că te învinuiesc fiindcă vrei să pleci. Am observat cât de mult îți iubești copiii. Pierderea celui mic în asemenea circumstanțe brutale trebuie să fi fost ultima picătură. Poți să iei șareta mea. Las-o numai la grajdul din oraș după aceea.

– Te înșeli. Nu plec și n-am avut niciodată intenția să plec, o corectă rece Lorna. Ferma asta e casa mea. Nu trebuie să presupui că, dacă tu n-ai putut tolera acest fel de viață, atunci toate femeile simt la fel.

– Nu presupun așa ceva, răspunse Elaine. Dar tu ai fost nefericită aici. Am văzut-o cu ochii mei. Nimeni n-ar trebui să lupte și să muncească pentru a trăi în condițiile astea – și cu atât mai mult o femeie.

Degetele Lornei se crispară pe rochia ponosită pe care o ținea în mână, înainte de-a o azvârli cu un gest repezit în lături.

O apucă de brat pe Lady Crawford și o conduse în fața hărții desenate pe bucata de pânză.

– Vezi asta? Ştii ce este? întrebă ea.

– O hartă, sau aşa ceva.

Femeia ridică indiferentă din umeri.

– E o hartă a fermei – şi a viitorului nostru, răspunse răspicat Lorna, apoi dădu drumul braţului învăluit în mătase neagră şi se apropie de hartă.

– Aici sunt cei o sută şaizeci de acri pentru care s-a înscris Benteen.

Încercui fiecare bucată de teren în parte.

– Şi-a declarat posesiunea asupra întregii zone pe care o vezi şi pe care o va transforma în domeniul său.

O fixă cu insistenţă pe Elaine.

– De asta mă aflu aici, ca să muncesc alături de el la crearea acestei ferme. Dacă ai fi rămas cu tatăl lui, poate că voi doi aţi fi putut construi împreună un astfel de loc în Texas. Când l-ai părăsit, însă, i-ai lăsat un gol în inimă. Şi-a pierdut orice elan de a se mai strădui pentru ceva. A continuat să se zbuciume de colo-colo, aşteptându-te să revii. Benteen mi-a povestit.

– Seth n-a fost nici pe jumătate atât de bărbat cum este Benteen, îi tăie vorba Elaine. Nu era în stare să separe visurile de realitate.

– Totul începe cu un vis, apoi construieşti o fundaţie sub el. Ferma asta era doar un vis în ziua când am păşit aici pentru întâia oară; am visat că în viitor vom avea o casă acolo, pe colină, unde se află casa acum, spuse Lorna. Încep să-mi dau seama că toată viaţa n-ai făcut altceva decât să acaparezi, să pui deoparte pentru tine tot ce reuşeai să smulgi de la alţii.

Fiindcă veni vorba, de ce te afli aici acum?

– Poate am descoperit că nu aveam îndeajuns, o sfidă Elaine.

Lorna o scrută cu uimire, înţelegând deodată că sub învelişul acela frumos nu se afla mai nimic.

– Cred că te-ai fi bucurat dacă îl părăseam pe Benteen, spuse ea.

– Ce prostie! se revoltă fals Elaine. N-am nimic împotriva ta. Un bărbat are nevoie de o nevastă. Benteen nu se deosebeşte prin nimic în privinţa asta.

– O nevastă. Spui asta de parcă nevasta ar fi doar un obiect mărunt, bun doar să servească, dar incapabil de a gândi vreodată. Asta ți-ar plăcea să fiu.

La început şi Benteen avusese aceeaşi viziune, dar Lorna trecu sub tăcere amănuntul acesta.

– Ce vrei de la Benteen? Nu e fiul tău – atâta timp cât nu-l recunoşti deschis în fața lumii.

– N-ar fi practic.

– Nu, recunoscu Lorna cu o undă de amărăciune. Dacă ai admite că e fiul tău, atunci ți-ar veni greu să explici căsătoria ta cu contele de Crawford. Legal, n-ai încetat nici o clipă să fii nevasta lui Seth Calder. Ar însemna să-ți pierzi atât titlul, cât şi dreptul la moştenire.

– Şi de ce le-aş pierde când pot să le păstrez? o înfruntă Elaine. Ar fi stupid din partea mea.

– Într-adevăr.

– Cred că nu ți-e clară situația, rosti Lady Elaine îndreptându-şi cu trufie statura. Banii şi influența mea pot face din Benteen un om foarte puternic în ținutul acesta.

– Nu mă îndoiesc, recunoscu Lorna. Dar nu cred că asta e ceea ce vrea el de la tine.

– De bună seamă, vrei să spui că o vrea pe mama lui. Fiindcă vorbim sincer, am să-ți mărturisesc, aşa cum i-am mărturisit-o deschis şi lui, că nu regret faptul de a-l fi părăsit. Instinctul matern care se zice că e puternic la femei, mie mi-a lipsit cu desăvârşire dintotdeauna. N-aş putea fi acum ceea ce n-am fost niciodată.

În vocea contesei nu se simțea nici o părere de rău.

– Atunci încetează a-i mai stârni sentimente filiale, îi ceru Lorna. Dacă îți pasă câtuşi de puțin de Benteen, atunci nu-l folosi în felul acesta. Poți să-i fii partener de afaceri, sponsor, prieten dar nu-l mai lăsa să se frământe dacă mama lui pe care a aşteptat-o toată copilăria s-a întors în sfârşit la el.

Somația Lornei rămase fără răspuns; Lady Crawford păşi cu grație leneşă spre valiza pe jumătate umplută de lângă pat. Ridică rochia azvârlită mai înainte de Lorna.

– De ce împachetezi? întrebă ea cu inocență, de parcă întreaga conversație anterioară n-ar fi avut loc în realitate.

– M-am hotărât să duc lucrurile în casa de pe deal, răspunse Lorna. Două camere sunt deja terminate şi putem locui acolo până sunt gata celelalte.

– Înţeleg, murmură Lady Elaine şi dădu drumul rochiei. Am să trimit doi lucrători să-ţi care bagajele.

Apoi ieşi din colibă păşind uşor, fără grabă, lăsând-o pe Lorna să se întrebe nedumerită dacă vreuna din replicile sale îşi atinsese în cele din urmă scopul.

❋

Benteen îşi aduse calul la pas în timp ce cu privirea îngustată spiona ciorchinele de clădiri primitive cuibărite pe malul abrupt al râului. Ceilalţi călăreţi îşi struniră caii la rândul lor şi îl înconjurară.

– Aici e, confirmă Bull Giles.

Nervii lui Benteen erau încordaţi la maximum în vreme ce studia aşezarea. Copacii dimprejur fuseseră tăiaţi, ceea ce făcea imposibilă apropierea pe neobservate a oricărui neavenit. Construcţia centrală, „sediul", era proptită de meterezul malului. Alături de aceasta, se aflau o colibă, un şopron şi un ţarc pentru cai. Orice tentativă de atac frontal i-ar fi adus în bătaia puştilor celor dinăuntru; iar malul înalt le tăia orice posibilitate de apropiere prin spate. Clădirile fuseseră construite conform unui plan de apărare strategică. Benteen îşi opri calul. Deocamdată, nu fuseseră văzuţi.

– Câţi sunt acolo? îl întrebă el pe Giles.

– Ultima oară când l-am văzut, erau şapte cu el, răspunse acesta. Nu pot fi mai mulţi de atât.

Nedorind să lase ferma complet lipsită de apărare, Benteen îşi distribuise forţele luând cu el doar zece călăreţi, cu excepţia sa şi a lui Bull Giles. Se răsuci în şa, adresându-se cowboy-lor.

– Va trebui să ne împărţim şi să-i atacăm din două părţi. Barnie, tu ia cu tine cinci oameni şi mergi spre coliba din mijloc. Ceilalţi vin cu mine, ordonă el.

– Vrei să-i încercuieşti dinspre şopron? îl întrebă Bull.

– Exact, răspunse scurt Benteen.

– Atunci merg cu tine.

Barnie îşi conduse grupul de oameni în dosul unui pâlc de copaci şi rămase să aştepte, în vreme ce Benteen ocolea malul urmat de călăreţii săi. În perimetrul construcţiilor se zărea oarecare mişcare, dar părea a fi vorba de o activitate de rutină.

Apoi, când mai aveau doar puţin până a-şi lua poziţiile stabilite, Benteen auzi un strigăt prelung dinspre colibă, urmat de bubuitura unei puşti Sharps.

Benteen înfipse pintenii în burta armăsarului şi ţâşni din ascunzişul copacilor îndreptându-se în goană către ţarc. Copitele celorlalţi cai îi răsunau în urechi; pentru moment însă toată atenţia îi era concentrată asupra obiectivului dinaintea lor. Împuşcătura îi amintise deodată că bandiţii erau în marea lor majoritate foşti vânători de bizoni şi, deci, excelenţi trăgători. De îndată ce şi-ar fi găsit armele, ar fi culcat la pământ totul în jur, aşa încât secretul rămânea să-i atace prin surprindere şi să-i lipsească de o ţintă staţionară.

Câteva detunături sfâşiară aerul. Siluetele mişunau cu iuţeală în preajma clădirilor, căutându-şi poziţiile de tragere.

Grupul lui Benteen fu descoperit când se afla la mai puţin de treizeci de iarzi de ţarc, până atunci atenţia bandiţilor fiind captată în principal de ceata lui Barnie.

Un glonte străpunse prin mânecă braţul lui Benteen. De sub şopron ieşeau rotocoale de fum. Benteen începu să-şi golească puşca în timp ce gloanţele şuierau pe lângă el.

În ţarc se aflau o jumătate de duzină de cai care se porniră să necheze şi să azvârle din copite speriaţi de zgomot. Ajungând în dreptul ţarcului, Benteen sări brusc din şa; în secunda următoare se rostogoli în dosul jgheabului cu apă şi îşi reîncărcă arma.

Un glonte lovi calul lui Vince. Benteen îl văzu pe cowboy smulgându-se cu repeziciune de pe spinarea animalului care se prăbuşea răpus, furişându-se apoi la adăpostul şopronului. Aruncă o privire spre colibă şi observă că Barnie îşi făcuse datoria. Îşi simţi buzele

uscate; şi le umezi nervos. Bull îşi croia drum pe vine printre caii din ţarc, cu intenţia de-a ajunge lângă peretele şopronului. Se pomeni deodată împroşcat de un val de stropi în momentul în care un glonte pătrunse în jgheabul din faţa sa. O a doua împroşcătură găuri marginea jgheabului, dar Benteen îşi descoperise deja adversarul. Apăsă pe trăgaci înainte ca banditul să fi apucat să ochească pentru a treia oară şi-l lovi pe acesta în piept. Omul se prăvăli pe spate şi scăpă arma.

Gloanţele se năpustiră din toate părţile asupra jgheabului, dar Benteen avusese timp să se rostogolească lângă peretele şopronului, unde dădu nas în nas cu Bull. Aerul era îmbibat de praf de puşcă. Îl auzi pe Bull vorbind flegmatic.

– Nu poate fi mai rău în şopron decât afară.

– Hai să aflăm, se învoi Benteen.

Woolie şi cu un alt cowboy stăteau lipiţi de pământ în ţarc şi trăgeau înspre şopron. Benteen îi anunţă cu un gest scurt că el şi Bull aveau să se strecoare în şopron. Apoi se furişară de-a lungul peretelui, către uşă.

– O iau prin stânga, zise Bull şi Benteen încuviinţă din cap. Se repeziră prin deschizătură aproape în acelaşi timp; Benteen se trânti pe burtă, trăgând foc după foc, pe când Bull atacă din cadrul uşii cu două pistoale deodată. De sub vălătucii de praf şi fum ieşiră la iveală trei trupuri. Benteen se ridică fără a-l slăbi pe unul dintre cei trei, care gemea întins pe jos. Bull dădu un picior puştii spre care rănitul întindea mâna şi îl întoarse cu faţa în sus. Era împuşcat în abdomen.

– Ceilalţi doi? întrebă Benteen suflând din greu.

– Morţi.

Se lipi de perete, lângă fereastră, atent să nu-şi facă simţită prezenţa. O voce urla din clădirea principală.

– Paulie! Hei, Paulie!

Ghemuit pe vine, Benteen se strecură către a doua ieşire care dădea spre colibă. Avu o senzaţie de umezeală sub coaste. Când îşi strecură o mână sub haină, o scoase plină de sânge. Îl atinsese un glonţ, nu-şi

amintea când anume. Bull se furişă lângă el să privească afară.

– Ce face Barnie?

– Sunt cu toţii în colibă.

Deodată, unul din bandiţi ieşi în fugă din colibă, îndreptându-se spre clădirea principală; Benteen şi cu Giles îşi descărcară automat puştile; o grindină de gloanţe se abătu dinspre colibă. Omul făcu o săritură, apoi se prăbuşi la pământ cu faţa în jos. Se zbătu de câteva ori şi în cele din urmă rămase nemişcat.

– Barnie e stăpân pe colibă, zise Bull.

Se auzi un zgomot la intrarea din spatele lor. Benteen se întoarse brusc, cu degetul pe trăgaci.

– Sunt eu.

Woolie îl adusese cu sine pe unul din vaqueros, rănit.

– Vince şi cu Bob sunt într-un colţ al şopronului. Diego a fost împuşcat în coapsă.

Se rezemă de perete şi-l ajută pe vaqueros să şadă într-o rână.

– Luăm cu asalt sediul?

Benteen luă dintr-un cui o lampă plină pe jumătate cu petrol.

– O să-i ardem ca pe şobolani. Spune-i lui Barnie.

Woolie se strecură la fereastră şi le aduse la cunoştinţă celor din colibă ordinele lui Benteen. Când se întoarse, respira din greu.

– Barnie a înţeles.

– Acoperă-ne, spuse Benteen aprinzând un chibrit pe apărătoarea pantalonilor.

Aşteptă încă o secundă până ce flacăra se transformă într-o vâlvătaie luminoasă. Apoi, pe fondul împuşcăturilor, păşi în prag şi aruncă lampa prin fereastra din faţă a clădirii principale. Un glonte se înfipse în rama uşii chiar deasupra capului său, trimiţându-i câteva aşchii de lemn în obraz. Auzi bubuitura produsă de căderea lămpii urmată imediat de o izbucnire de flăcări.

– Pregătiţi-vă. Or să iasă afară, îşi avertiză el camarazii.

În clădire se aflau trei inşi. Nu le luă mult ca să aleagă ce fel de moarte preferau. Cei trei bandiţi se grăbiră să iasă afară, vânturând gloanţe în stânga şi-n dreapta. Vesta unuia era în flăcări, dar omul căzu curând lovit de o împuşcătură. Un al doilea bandit fu de asemenea doborât de gloanţe. Cu un glonte bine ţintit, Benteen aruncă puşca din mâna celui de-al treilea renegat, un bărbos cu haină de bizon.

– Asta-i Sallie, zise Giles.

– Opriţi-vă, le strigă Benteen cowboy-lor.

Pe când călăreţii de la Triple C ieşeau din ascunzătorile lor, Big Ed Sallie, asudat şi tremurând de furie, se uită în jur după un loc în care să se refugieze. Ochii i se roteau febril, arătându-şi albul injectat; semăna cu un animal hărţuit căruia vânătorii îi tăiaseră calea.

– Ce-nseamnă toate astea? se prefăcu el revoltat. Să-mi spună şi mie cineva ce-nseamnă toate astea?

– Ştii foarte bine, Sallie, îi zise Benteen continuând să-l fixeze cu ţeava puştii.

– Nu. Jur că nu ştiu, strigă acesta gâfâind speriat. Aţi venit încoa' şi mi-aţi împuşcat oamenii pe nepusă masă.

– Ai uitat de cireada de la Triple C pe care aţi încercat s-o furaţi acum două nopţi? îl atenţionă Benteen. Băiatul meu a fost omorât atunci.

– Nu m-am mişcat de-aci. Jur că nu m-am mişcat din locul ăsta.

În spatele său flăcările mistuiau cu zgomot infernal construcţia şubredă de lemn.

– N-am furat niciodată vite de la nimeni, nu ştiu de Triple C. Nu cunosc nimic.

– Minte, şefule!

Vince Garvey ieşi în faţă şi aruncă la picioarele lui Benteen o piele de vită cu marca Triple C.

– Am găsit asta pe gard, la uscat.

– Fac negoţ cu indienii. Am cumpărat-o de la ei, explică banditul gesticulând frenetic în timp ce sângele îi picura din rana de la mână.

Bull Giles se aşeză dinaintea lui Benteen; trăsăturile lui urâte erau schimonosite de ură.

– Lasă-mă să-i vorbesc eu. Sallie şi cu mine discutăm aceeaşi limbă.

Îşi scoase cuţitul şi se aplecă să taie o fâşie din pielea vitei. I-o înmână lui Barnie, spunându-i.

– Leagă-i mâinile.

O a doua fâşie de piele o luă chiar el şi se duse s-o înmoaie în jgheab.

– Nu!

Big Ed Sallie începu să se zvârcolească.

– Nu!

Doi cowboys săriră în ajutorul lui Barnie, forţându-l pe bandit să se potolească. După ce îi legară mâinile la spate, Bull se apropie de Sallie cu fâşia udă de piele în mână – rânji, ignorând privirea înspăimântată a acestuia şi îi scoase pălăria.

– Nu-i nevoie să-ţi povestesc cum stă treaba cu funia de piele, Sallie, nu-i aşa?

Începu să lege fâşia udă în jurul frunţii banditului, în ciuda încercărilor disperate ale acestuia de a-şi feri capul.

– Când e udă se întinde bine, continuă Bull înnodându-i funia pe tâmpla dreaptă.

– Dar când se usucă, începe să strângă. O să facă să-ţi plesnească ţeasta, Sallie.

– Nu, nu, ţipă înfricoşat banditul. Numai tu eşti de vină, Bull. Tu m-ai băgat în buclucul ăsta.

– Vrei să spui, cu Jones? întrebă Bull.

– Da.

Sallie scutura sălbatic capul.

– Pe Jones l-am adus la tine fiindcă voia să te plătească să-ţi ţii indienii departe de Ten Bar, îi zise Bull cu dispreţ. Poate ar trebui să-ţi mai legăm o funie şi-n jurul gâtului, să vedem ce se întâmplă mai întâi: îţi crapă capul sau mori sugrumat.

– Nu. M-a plătit ca să-i abat pe indieni înspre Triple C.

– Aşa, care va să zică, făcu Bull batjocoritor.

– La naiba, da! Ţipă înfuriat Sallie. N-a fost ideea mea. Nu mă face să mor aşa!

Bull se întoarse încet spre Benteen.

– Am aranjat o întâlnire între el şi Jones. Boston zicea că vrea numai să asigure protecţia fermei, să-i ţină pe indieni departe de Ten Bar.

Faţa uriaşului era crispată de suferinţă şi remuşcări.

– N-am ştiut... se înecă el.

Benteen îl văzuse de prea multe ori pe Bull jucându-se cu Arthur pentru a pune la îndoială părerile de rău ale uriaşului. Mărturisirea acestei vinovăţii îi trezi mânia, dar îşi stăpâni sentimentele rebele la gândul că Bull servise numai drept intermediar.

– N-am omorât niciodată un om pentru prostia lui, zise Benteen tăios.

– Ce facem cu ăsta? întrebă Barnie, arătându-l cu un gest pe renegat.

– Spânzuraţi-l.

29

Broboane de sudoare răsăreau din porii lui Judd Boston aflat în biroul său personal din incinta băncii. Îşi şterse întruna fruntea şi buza superioară cu o batistă, de-acum complet umedă. Aruncă din nou o privire nervoasă spre pendula din perete al cărei tic-tac constant dovedea că timpul se scurgea cu repeziciune.

Auzind la uşă ciocănitul aşteptat, înşfăcă revolverul din sertarul biroului şi se forţă să răspundă calm.

– Da?

– Sunt eu, Jones, veni răspunsul înfundat de dincolo de uşă.

Boston puse înapoi revolverul şi se duse iute să descuie uşa. O încuie înapoi îndată ce Loman Jones păşi înăuntru.

– Ai vrut să mă vezi? zise Jones.

– Ce dracu i-ai spus banditului ăluia? explodă Boston. Nu eşti în stare să duci până la capăt un amărât de ordin?

Jones înţepeni la acest atac brutal; ochii lui cenuşii căpătară o expresie rece.

– I-am spus exact ce mi-ai cerut să-i spun. De ce?

– De ce? mugi Boston. Deoarece copilul lui Benteen Calder a fost ucis acum câteva nopți când indienii au încercat să fure cireada! De asta!

– Ghinion. Loman ridică din umeri. Dar nici Calder n-ar fi trebuit să-şi ia copiii cu el la strângerea vitelor. Ce-are a face asta cu noi, totuşi?

– Noi? Nu există nici un „noi"!

Boston flutură o mână în aer pentru a alunga o asemenea idee.

– Eu sunt singurul care dă ordinele aici! Iar tu le zăpăceşti complet!

– Uite ce-i, ia stai puțin.

O liniște nefirească părea a se instala pe chipul vechilului. Întreaga expresie i se schimonosi deodată.

– Nu, tu să stai puțin!

Boston lovi cu pumnul în masă.

– Ți-am spus că n-am nevoie de război cu Calder! Ordinul a fost să i se fure vitele, dar în rest, nimic. Ar fi trebuit să-mi dau seama c-ai stricat tot atunci când a fost împuşcat cowboy-ul ăla.

– Nu-mi place să mi se vorbească aşa, avertiză Jones.

– Eu te plătesc. Şi, pe toți dracii, am să-ți vorbesc cum îmi place, urlă Boston înfuriat la culme. Doar nu-ți imaginezi că Benteen Calder o să lase nerăzbunată moartea fiului său, ce crezi?!

– Ei şi? N-au decât să alerge după indieni în Canada.

– Dumnezeule, cred că-ți închipui că omul ăsta e tot atât de prost ca tine, declară exasperat Boston. Ce se întâmplă dacă Giles vorbeşte? Dacă pomeneşte ceva despre întâlnirea dintre tine şi bandit?

– Dacă te neliniştește Giles, pot să-i închid gura, răspunse Jones, încă scrâşnind sub potopul insultelor.

– Ucigându-l, probabil, pufni Boston. Dacă e deja prea târziu?

– Atunci am să scap de Calder. În definitiv, lucrul ăsta ar fi trebuit făcut încă de la început şi atunci n-ai mai fi

stat să te întrebi unde ai să plasezi vitele alea când le aduci.

– Poți s-o lași baltă cu vitele. I-am telegrafiat lui Webster și i-am cerut să le vândă la cel mai bun preț posibil.

Boston reveni în dosul biroului și își șterse iar fruntea.

– Ce-ai făcut?

Ochii cenușii ai vechilului se îngustară feroce.

– I-am spus să vândă, repetă Boston și începu să mute dosarele de pe birou. Va trebui să ne retragem o vreme, să stăm cuminți până se liniștesc apele.

– Și Calder? Nu te mai interesează pământul lui?

– Uită-l pe Calder? Îl lăsăm în pace! ordonă brutal Boston.

– Te sperie să-l înfrunți direct, este? De-asta m-ai angajat pe mine, ca să-ți aranjez treburile murdare. Fiindcă n-ai destulă vlagă să le faci singur, se stropși Jones.

Roșu de furie, Boston îl plesni cu dosul palmei peste față.

– Te-am ascultat destul! scrâșni el.

Mâna lui Jones tremură pe patul puștii.

– Dacă mai faci asta o dată, te omor.

Boston se retrase un pas, privindu-l cu atenție pe dulăul său credincios care, deodată, începea să dea semne de revoltă. Apoi întoarse spatele, revenind la birou.

– Întoarce-te la fermă, adăugă el sarcastic. Și încearcă să nu mai încurci nimic.

Câteva clipe, Jones se luptă cu propria lui indecizie. Apoi porni cu pași mari spre ușă. Ajuns în prag, avu deodată senzația că simte mirosul spaimei în aer; se uită cu coada ochiului la bărbatul asudat de la birou. Simțea un dispreț profund față de Boston, care nu știa decât să dea ordine, iar în rest se gudura ca un cățeluș fără dinți.

– Mai bine ai încuia ușa, Boston. Să nu intre cowboy-ul peste tine, mormăi Jones.

Nu se osteni să închidă ușa când plecă. Și, într-adevăr, îl auzi pe bancher răsucind cheia în broască în urma lui, ceea ce îi spori dezgustul. Când ajunse în stradă, își dezlegă calul de pilon și sări în șa. Înainte de a merge la fermă, Jones își îndreptă calul în josul străzii,

către cel mai apropiat salon. Nu conta ce i se spusese să facă. Avea să se ducă la fermă când îi venea cheful.

La poarta restaurantului se mai aflau încă trei cai, cu semnul Ten Bar. Jones îşi legă calul în rând cu aceştia. Avea nevoie să bea ceva pentru a-şi şterge gustul amar din gură şi avea nevoie să judece în tihnă. El era doar un om de acţiune, un bărbat dintr-o bucată.

Atmosfera din saloon era animată de sunetul dogit al unui pian; rămânând într-un colţ, la intrare, Jones îmbrăţişă cu privirea locul. Din dosul încăperii se auzeau râsete. Nu departe de el, la masa de joc, pocherul era în plină desfăşurare. O jumătate de duzină de cowboy şedeau la bar.

Fumul plutea în încăpere ca o ceaţă, combinat cu duhoarea de alcool.

Un cowboy din capătul barului se împiedică din greşeală de o scuipătoare veche aşezată pe podea şi începu să înjure.

– Hei, veniţi careva să luaţi gunoiul ăsta de-aici până nu scuip în el.

Întoarse capul şi azvârli un scuipat îngălbenit de tutun pe podea.

Jones îl descoperi lângă tejghea pe Trace Reynolds alături de un alt cowboy de la Ten Bar. Traversă salonul şi se postă lângă cei doi.

– Whisky, comandă el.

– N-am ştiut că vii în oraş, Jones, vorbi tărăgănat texanul Reynolds cu o mină interesată.

– Trebuia să discut cu Boston.

Jones nu recunoscu faptul că fusese chemat la ordin.

– Necazuri cu Calder.

Înălţă paharul şi-şi turnă pe gât jumătate din conţinutul acestuia, apoi se uită pieziş la cowboy, cu ochii săi reci, de culoarea oţelului.

– Boston îl calcă iar pe coadă? întrebă Reynolds cu un zâmbet şiret.

– Mda, aşa s-ar spune.

Jones îşi sfârşi băutura şi comandă alta.

*

Oraşul se întindea dinaintea lor, o aglomerare de forme întunecate cu mici pătrate de lumină strălucind în noapte. Benteen se încordă în şa, şi se crispă uşor din pricina rănii de la umăr. Odată distrus cuibul de bandiţi, mai rămânea să se răzbune împotriva omului care îi angajase. Trase cu coada ochiului la călăreţii săi. Jessie, Woolie, Bob Vernon şi Bull Giles. Pe ceilalţi îi trimisese la fermă împreună cu rănitul.

– Woolie, mergi înainte să vezi dacă trăsura lui Boston e cumva în spatele băncii, ordonă el. Ne întâlnim lângă biroul de împroprietărire.

Woolie încuviinţă tăcut şi îşi roti calul purtându-l spre inima oraşului printr-unul din drumurile lăturalnice.

Întunericul îl înghiţi curând – doar copitele calului său mai răsunară o vreme în liniştea nopţii.

Benteen îşi struni uşor armăsarul, lăsându-l să meargă în voie, la trap. Mânia îl părăsise. Lupta de pe malul râului îi astâmpărase întrucâtva setea de răzbunare. Acum mai rămânea numai o datorie de încheiat. Vremurile dictau legea – iar pentru el nu exista altă alternativă; aşa stăteau lucrurile până când timpul avea să le schimbe – dacă avea să le schimbe vreodată.

*

Lorna stătea pe veranda casei şi discuta cu şeful tâmplarilor când văzu deodată grupul călăreţilor apropiindu-se de colibă. Murmură o scuză rapidă faţă de interlocutorul ei şi coborî în fugă colina pentru a le ieşi în cale. Erau mai puţini ca atunci când plecaseră. Un val de spaimă puse stăpânire pe inima Lornei văzând că Benteen lipsea dintre ei.

Rusty şi Shorty săriseră deja să ajute la coborârea răniţilor de pe cai când Lorna ajunse lângă ei. Shorty mormăia înfundat.

– Ar fi trebuit să fiu acolo.

Venind lângă Barnie, îl întrebă:

– Unde e Benteen? Unde sunt ceilalți?

– Nici o grijă. E teafăr, o asigură Barnie. Au plecat în oraș să-l caute pe Boston.

Webb o apucă de mână, speriat la vederea prietenilor săi răniți.

– Ce s-a întâmplat, mamă? Ce au pățit?

– S-a dat o luptă și-au fost împușcați.

În momentul acela i se părea imposibil să aștepte liniștită la fermă întoarcerea lui Benteen – dacă acesta urma să se mai întoarcă. Trebuia să meargă acolo, să-i stea alături până se termina totul.

– Mă duc în oraș.

Vestea aceasta nu păru să-l surprindă pe Rusty.

– Ai să te descurci? continuă ea.

– Eu mă descurc, da' tu n-ai să pleci de una singură în oraș. Benteen ar fi în stare să ne jupoaie dacă te lăsăm. Barnie o să înhame caii la căruță și o să meargă cu tine.

– Merg și eu? se rugă Webb.

– Nu.

Pierduse deja un copil în focul luptelor – n-avea să riște acum viața unicului său fiu.

*

Loman Jones azvârli banii pe tejghea și se ridică de pe scaun. Privirea lui ascuțită îi îmboldi pe ceilalți trei membri ai familiei Ten Bar să-l urmeze.

– Aș zice că-i târziu, spuse el.

C-un zgomot anevoios de pinteni și tălpi grele, călăreții îl urmară spre ieșirea din salon. Jones se opri pe trotuarul de lemn din fața clădirii și măsura cu ochi pătrunzători în lung și-n lat strada. Își aranjă c-un gest mulțumit centura când, deodată, îi observă pe cei patru călăreți care se apropiau agale dintr-un capăt al străzii.

Nu exista nici o îndoială în privința staturii masive a lui Bull Giles sau a profilului colțuros al lui Benteen Calder.

Jones se dădu la o parte din conul de lumină oferit de fereastra restaurantului, ascunzându-se la umbra peretelui; le șopti printre dinți oamenilor săi să părăsească

intrarea. Prezența celor doi împreună părea să confirme temerile lui Boston, realiză Jones. Cum Boston se dovedise un iepure fricos, era timpul să ia el însuși taurul de coarne. Calder venise în oraș cu gândul să iște bucluc, dar ceea ce nu știa era că buclucul dăduse deja peste el.

– Hank, treci pe trotuarul celălalt, în aleea de lângă biroul de împroprietărire. Young, du-te la fereastra de la etaj, începu Jones să distribuie ordine. Reynolds, tu așează-te la cealaltă intrare. Ne interesează Giles și cu Calder. Concentrați-vă asupra lor.

Pentru Loman Jones, chestiunea era limpede. Când voiai moartea unui om, îl ucideai. Numai un filfizon dornic de reputație arunca mănușa în stradă. Cele mai multe situații însă se rezolvau fie cu pistoalele în decursul unui aprig schimb de cuvinte, fie pe baza unui atac bine plănuit împotriva dușmanului.

Privirea lui Benteen, întotdeauna în gardă, cerceta fiecare cotlon al străzii. Un cowboy intra în restaurant pe partea dreaptă. La capătul blocului, un alt bărbat traversa strada. Siluetele se mișcau în umbră dinaintea restaurantului, dar în rest activitatea părea normală. Gândurile lui Benteen se concentrară din nou asupra băncii și asupra lui Judd Boston. Nu se zărea nici urmă de Woolie încă.

Cowboy-ul cu păr blond, cârlionțat, călărea de-a lungul aleii din spatele biroului de împroprietărire. Trăsura era oprită în dosul băncii, iar o luminiță se vedea arzând la fereastră.

Woolie îl urmărea pe cowboy cum se rezema de un colț al clădirii la marginea aleei. La început, nu-i dădu nici o importanță. Se gândi că omul se strecurase probabil pe alee ca să se ușureze înainte de a merge mai departe acasă, dar ipoteza se dovedi curând greșită, întrucât necunoscutul părea preocupat să vegheze fiecare mișcare din stradă. Pământul era moale sub copitele calului, așa că Woolie înainta aproape fără zgomot. O cută de nelinițe apăru pe fruntea lui Woolie. Ce căuta omul aici, dacă nu voia să se ușureze sau să fumeze o țigară? Lui Woolie nu-i trebui mult să remarce luciul unei

ţevi de puşcă şi faptul că necunoscutul era de fapt unul din angajaţii de la Ten Bar.

Cu un strigăt de avertisment, Woolie înfipse pintenii în crupa calului şi se repezi în direcţia cowboy-ului. Luat prin surprindere, omul se întoarse brusc, apoi încercă să-şi ridice puşca, dar calul lui Woolie se năpusti asupra lui lipindu-l de peretele clădirii. Woolie ochi din mers şi înjură văzând că-şi greşise ţinta. Auzind strigătul din alee, Benteen înşfăcă strâns frâul calului. O răceală de moarte îi invadă fiinţa în valuri repezi, succesive. Deodată, toate sunetele din jur se amplificară, mirosurile deveniră tari, iar imaginile străzii căpătară contururi puternice. În următoarea secundă, îşi smuci calul din mijlocul străzii, exact în momentul când un glonte sfâşie aerul pe lângă ţeasta sa. Apoi infernul se dezlănţui spre ei din toate părţile; Woolie ţâşni în stradă trimiţând un potop de împuşcături înspre zonele lăturalnice ale restaurantului. Calul lui Benteen se clătină pe picioare iar cowboy-ul alunecă iute din şa. Un glonte îl lovi în umărul stâng, proiectându-l în peretele clădirii; Benteen se târî la umbra unui butoi de lemn. Braţul stâng îi atârna moale. Îşi simţea pulsul bătându-i nebuneşte în gâtlej, iar respiraţia îi devenise greoaie, întretăiată. Se uită atent de-a lungul străzii, încercând să-şi localizeze oamenii. Împuşcăturile încetaseră pentru moment. Caii fără călăreţi tropăiau orbeşte pe caldarâm, neştiind încotro să scape din capcana zgomotelor asurzitoare. Braţul stâng îi devenise inutil, aşa că Benteen îşi vârî mâna sub centura pantalonilor.

Jessie stătea culcat pe pământ între jgheabul pentru cai şi trotuarul de lemn. În spatele lui se auzi un zgomot de cizmă. Benteen scrută întunericul, încercând să descopere cui se datora acel sunet. Îl văzu pe Bull Giles care îşi târa un picior în vreme ce se străduia să se pună la adăpostul pragului. Nu-i descoperi nicăieri pe Bob Vernon şi Woolie, dar faptul că trupurile lor nu erau lungite în stradă reprezenta totuşi un semn bun.

Fără avertisment lui Woolie, acum ar fi fost poate morţi cu toţii. Privirea lui Benteen călători din nou spre clădirea

de pe partea opusă a străzii. Observă dintr-o dată un lucru ciudat. Toate ferestrele de la etajul restaurantului erau luminate, cu excepția uneia. Aceasta avea geamul deschis – Benteen zări perdeaua fluturând ușor în bătaia razelor dimprejur. Își descărcă toate gloanțele în fereastra respectivă și văzu o formă omenească prăbușindu-se peste pervaz cu puşca în mână.

Dar inițiativa sa îl lăsase fără acoperire. Gloanțele izbucniseră asupra butoiului, silindu-l pe Benteen să se facă una cu pământul în adăpostul său. Peretele de deasupra lui semăna acum cu un ciur. Apoi Bull deschise focul laolaltă cu Jessie, țintind în acele direcții precise din care se porniseră anterior împuşcăturile. Benteen se strecură târâş în alee, având grijă să se mențină la umbra zidurilor. Se aştepta să întâlnească acolo unul din oamenii de încercuire ai lui Boston. Îl zări căzut în genunchi, cu o mână pe creştetul capului, gemând cuvinte dezarticulate în timp ce încerca zadarnic să se ridice.

– Capul... Simt ciudat, mormăia el, apoi deodată căzu în nesimțire.

În mod neprevăzut, Benteen auzi deodată troncănitul roților unei trăsuri care avansa dinspre capătul străzii. Se lipi cu spinarea de peretele băncii și aşteptă un moment; confuzia și emoția îi aşternură o umbră palidă pe chip de îndată ce recunoscu pălăria cu boruri largi și costumul elegant al omului de pe capră. Era Judd Boston.

Din capătul opus al străzii, vocea lui Loman Jones striga într-o notă stridentă.

– La o parte! Îl avem ca-n oală pe Calder!

Boston opri trăsura în mijlocul străzii, ținând cu o mână fermă hățurile pentru a-și potoli calul nervos.

– Idiotule! strigă el. Idiot și țicnit!

Apoi se răsuci spre celălalt capăt al străzii unde se aflau concentrate forțele lui Benteen.

– Calder! Fapta asta nu-mi aparține! Jones acționează de capul lui! N-am nimic de-a face cu toate astea – și nici cu altceva! își proclamă el nevinovăția.

– Ticălos laș! grohăi Jones din întuneric.

Două împuşcături răsunară una după cealaltă şi Boston căzu pe capră; calul făcu o săritură şi o luă la goană. În acest moment, profitând de zig-zagul vehiculului, Benteen se smulse din ascunzătoarea sa şi traversă în fugă strada. Ajuns pe partea opusă se ghemui în spatele unui rezervor cu apă de ploaie. Îşi simţea umărul palpitând şi stropi de sânge i se scurgeau de-a lungul braţului. Lingându-şi buzele uscate, rămase pe loc atent la fiecare mişcare ce i-ar fi putut da de ştire încotro se aflau adversării săi.

Boston, fie că murise sau îşi pierduse cunoştinţa – dar lupta nu era încă încheiată. Oricâtă antipatie ar fi nutrit faţă de Loman Jones, Benteen nu-şi putea reţine un anume grad de respect în ceea ce-l privea pe vechil. Omul îşi avea standardele sale şi le urma până la capăt. Declanşase lupta cu Benteen şi era clar că n-avea să se dea bătut până ce unul dintre ei nu cădea ucis.

Un val de ameţeală îl năuci pentru o clipă, dar Benteen se scutură, hotărât să reziste. În jur se produse o rapidă schimbare de poziţie. Benteen se dezlipi brusc de rezervor şi trase un foc în direcţia sunetului. Se mişcă iute către latura stângă a clădirii. Împuşcătura nu-şi atinsese ţinta, dar fuga lui Benteen momise pe unul dintre adversari să-şi părăsească refugiul din calendarul ferestrei. Era pistolarul Reynolds. Acesta ochi cu pistolul la braţ spre ţinta mişcătoare oferită de Benteen. Un glonte sfâşie în treacăt, asemeni fierului înroşit, coapsa lui Benteen. Piciorul acestuia tresări dureros sub lovitură, dar Benteen apucă să ochească silueta abia întrezărită a adversarului său şi trase un foc; a doua împuşcătură sună surd, semn că pistolul său era descărcat, dar Reynolds căzuse deja.

*

Un rânjet de satisfacţie arcui buzele subţiri ale vechilului la vederea trăsurii ce hodorogea dezordonat de-a lungul străzii, purtând pe capră trupul moale al lui Judd Boston. Ticălosul de bancher aruncase toată vina asupra

lui, a omului său de încredere. Acum îşi primise pedeapsa binemeritată.

Jones observase silueta care traversase grabnic strada odată cu plecarea trăsurii. Era convins că Benteen Calder se ascunsese undeva, pe alee. Cel care traversase strada trebuie să fi fost chiar el. Bull Giles o încasase în picior, ceea ce îl punea în imposibilitatea de a se salva prin fugă. Ceilalţi trei erau undeva în capătul străzii.

Începu să cerceteze înverşunat fiecare colţ umbrit şi realiză că ascunzătoarea cea mai bună o constituia rezervorul cu apă de ploaie. Nu-i trecuse prin minte să-l avertizeze pe Reynolds despre schimbarea de poziţie a lui Calder. Unicul său interes se concentră asupra celor doi capi, Calder şi cu Bull Giles, de care dorea să scape cât mai curând.

Între cele două clădiri din spatele lui Jones exista un spaţiu strâmt prin care un om suplu se putea strecura cu puţin efort. Vechilul se gândi să se retragă pe acolo, apoi să-l atace pe Clader dintr-o latură a clădirii din dreapta.

Înconjurase clădirea şi acum se furişa spre locul ales, când auzi un schimb scurt de focuri urmat de o bufnitură. Ghici că Reynolds fusese cel căzut.

Cu braţul stâng redus la neputinţă, Benteen renunţă la revolverul ce se cerea reîncărcat prea des şi îşi scoase puşca. Pe trotuarul de vis-à-vis îl zări pe Bull Giles în picioare, protejat de un stâlp gros – ceilalţi însă parcă intraseră în pământ.

Benteen nu dispunea de avantajele poziţiei lui Bull Giles. La început, Bull nu fu sigur dacă forma din colţul clădirii aparţinea unui om. Îl trecură fiori pe şira spinării când realiză că silueta uscăţivă era de fapt a lui Loman Jones. Vechilul se furişa pe după clădire şi se pregătea să-l atace pe la spate pe Benteen.

Bull se uită repede la Calder să vadă dacă acesta era conştient de pericolul care îl pândea. Îi venea greu să-şi dea seama, dar Bull suspectă că Benteen nu observase nimic. Deschise gura să-i adreseze un strigăt de avertisment, dar sunetele i se opriră în gâtlej.

Dacă Benteen murea, Lorna urma să rămână văduvă. Gândul urât îl acapară o clipă – după care Bull se urî pe sine însuşi şi închise gura. Era deja prea târziu pentru un avertisment. Jones se apropia cu agilitatea unei feline pregătite de atac.

*

Benteen porni să lunece pas cu pas pe lângă perete, forţându-se să distingă şi alte zgomote împrejur, cu excepţia propriei gâfâieli şi a bătăilor inimii sale.

O mişcare bruscă interveni în liniştea străzii în momentul în care Bull ieşi la iveală din dosul stâlpului.

– Jones! strigă el şi trase un foc spre vechil.

Benteen auzi troznetul unei împuşcături, chiar în spatele său şi se răsuci spre Loman Jones. În decursul câtorva secunde, se gândi la Lorna, la copil şi la casa lor, apoi îşi descărcă arma. Îl observă pe Jones care se întorcea înfuriat spre el uitând de Bull Giles, şi trase pentru a doua oară. De astă dată nimeri din plin.

Jones icni slab cu o undă de uimire în ochii cenuşii; se dădu câtiva paşi înapoi şi alunecă încet peste peretele rezervorului şi de acolo pe pământ.

Ecoul ultimei împuşcături se pierdu în noapte, iar strada îşi reluă atmosfera liniştită. Se sfârşise. Benteen îşi simţea oasele frânte de oboseală. Cu pistolul în mână, îşi palpă braţul drept, conştient deodată de durerea ce izvora din rana de la umăr; păşi clătinându-se în stradă. Văzu la ferestre şi în cadrul uşilor capete de necunoscuţi ţintindu-se plini de curiozitate, şi îl apucă deodată un dor nemărginit de casă, de Lorna.

O căruţă venea din capătul străzii. Benteen se dădu iritat la o parte din calea ei, dar caii, se opriră la mică distanţă în urma lui. Privirea lui buimacă avu impresia c-o zăreşte pe Lorna sărind de pe capră. Când mâinile femeii îi atinseră faţa, înţelese în sfârşit că era chiar ea.

– Ce faci aici? întrebă el cu voce grea de oboseală; ochii lui o cercetau însă cu înviorare.

– N-am mai putut aştepta.

Lorna îl inspecta din cap până-n picioare, pipăindu-i îngrijorată rănile.

– Du-mă acasă, zise el.

– Mai întâi te duc la un doctor, răspunse ea.

Apoi Benteen îşi aminti de un lucru important – felul în care Giles ieşise în bătaia puştii lui Jones ca să-i atragă atenţia lui asupra pericolului care-l pândea.

– Cred că Giles a încasat un glonte în locul meu, spuse Benteen. Mergi şi vezi ce face.

– Dar...

– Eu sunt bine, o asigură el.

Lorna întoarse capul spre Barnie şi-i ordonă.

– Barnie, du-l la un doctor.

Apoi se grăbi să traverseze strada.

Bull zăcea pe caldarâm cu capul proptit de un stâlp. Avea faţa palidă ca de ceară şi genunchiul stâng era inundat de sânge. Braţul drept şi-l ţinea pe stomac iar sângele îi pătă mâneca.

Lorna îngenunche lângă el şi Bull o privi surâzând slab.

– El te-a trimis, nu-i aşa?

– Da, recunoscu ea şi cercetă cu atenţie genunchiul bărbatului. Prin materialul sfâşiat al pantalonului rana se înfăţişa adâncă, numai carne vie.

– Se pare c-am avut noroc când am învăţat să conduc trăsura doamnei Crawford. Nu cred că voi mai călări vreodată, spuse Bull, conştient că gravitatea rănii avea să-l lase infirm pe viaţă.

– O să te ducem la un doctor. Nici nu ştii ce minuni se fac în ziua de azi.

Dar ştia şi ea că Bull avea dreptate.

– Îl iubeşti, nu-i aşa?

– Da.

Mai mult decât răspunsul afirmativ îl convinse expresia din ochii ei şi tonul vocii.

– Întotdeauna ai să fii o persoană deosebită pentru mine, Lorna, zise Bull încet. Dar îmi închipui că asta e tot.

– Şi tu vei rămâne o persoană deosebită pentru mine – şi pentru Benteen, cred, adăugă ea.

Locuitorii oraşului începură să facă cerc în jurul lor. Lorna se adresă către doi necunoscuţi cu statură vânjoasă.

– Ajutaţi-mă să-l duc la doctor.

30

Când Benteen se trezi, soarele strălucea voios în fereastră. Îi venea greu să vadă, lucrurile din încăpere păreau învăluite de ceaţă. Simţea în nări un miros puternic de antiseptice. După câteva minute, realiză că se afla întins pe un pat în cabinetul doctorului. Încercă să se mişte şi scoase un geamăt; durerea îi străpunsese asemeni unui tăiş ascuţit umărul.

– Stai liniştit.

Era vocea Lornei; mâna ei îi atinse delicat braţul. Ochii lui rătăciră pe chipul care îi apărea acum cu claritate. Femeia era brună şi vie, cu buzele roşii şi calde, gata să i se ofere lui. Îi simţi mireasma, atât de proaspătă şi de sălbatică.

– Credeam c-ai să mă duci acasă, îi aminti el.

– Doctorul s-a gândit c-ar fi mai bine să-ţi petreci noaptea aici. Ţi-a dat o pilulă ca să dormi în timp ce-ţi scoate glontele.

Îi arată plumbul care îi găurise umărul.

– Vrei să-l păstrezi?

– Nu. Poţi să-l arunci.

Îşi apăsă palma pe umăr.

– Nu-mi trebuie nimic care să-mi amintească de trecut.

Lorna îi încuviinţă bucuroasă hotărârea şi azvârli glontele în coşul de gunoi. Nici ea n-avea poftă să-şi mai amintească vreodată de clipa când îl văzuse pe Benteen clătinându-se pe stradă.

– Şi ceilalţi? Giles? Woolie?

Îngrijorarea răsări pe faţa lui, trasându-i riduri adânci pe frunte.

– Calul lui Woolie a fost împuşcat şi Woolie şi-a rupt un picior în cădere. Jessie are o zgârietură la braţ şi Bob Vernon a fost împuşcat în mână.

Lorna îi înşirui toate aceste veşti şi ezită asupra ultimei.

– Bull are genunchiul zdrobit. Doctorul spune că se rezolvă, dar nu va mai putea îndoi piciorul niciodată. O să rămână ţeapăn.

Benteen oftă, dar nu spuse nimic, conştient de tot ce-i datora omului.

– Boston e mort?

– Da.

– Ce nebunie, murmură el. Se spune că aceia care ridică arma, de armă mor. Boston a furat dintotdeauna pe bază de acte legale, nu cu ajutorul gloanţelor. Un hoţ paşnic. Şi totuşi a avut o moarte cât se poate de violentă.

Se auzi un ciocănit în uşă. Lorna se răsuci fără a se ridica de pe pat.

– Da?

Uşa se deschise şi Lady Crawford păşi înăuntru, drapată într-una din rochiile ei de satin negru. Cu o mină de un calm desăvârşit, traversă camera şi se apropie de pat.

– Care va să zică vina pentru împuşcăturile de azi-noapte ţie îţi revine, îi spuse ea lui Benteen pe un ton de blândă acuzare. M-am plâns amarnic direcţiei hotelului despre tot acest deranj. Fără nici un rezultat, desigur.

Făcu o pauză şi i se adresă scurt.

– Cum te simţi?

– Am să mă simt mai bine când mă întorc la fermă, zise Benteen împletindu-şi degetele cu ale Lornei.

– Sunt sigură că soţia ta e capabilă să te îngrijească, deşi n-o invidiez deloc, afirmă Elaine. Cât despre mine, plec la Helena. Guvernatorul de acolo m-a invitat să-mi petrec câteva zile alături de familia lui. Sper că se va dovedi o excursie profitabilă.

– Da, probabil, răspunse Benteen şi Lorna percepu o uşoară resemnare în tonul lui.

– Poate că ai să mă însoţeşti altădată, când te vei simţi bine, sugeră absent Elaine. Sunt o mulţime de tre-

buri de rezolvat, iar aici n-am ce face, de vreme ce Lorna îşi va da toată silinţa să-ţi poarte de grijă.

– Aşa e, încuviinţă el din nou.

– Din nefericire, domnul Giles va mai rămâne la pat o perioadă aşa că voi fi silită să călătoresc singură. Să sperăm că îşi va putea relua slujba în câteva săptămâni. Am fost să-l văd în treacăt, povesti ea.

– Mă bucur să aud că îşi va reveni curând.

Benteen se uită cu coada ochiului la Lorna; încetase să mai considere prietenia ei cu Bull Giles drept o ameninţare.

– Sunt sigură că n-ai chef să discuţi afaceri, continuă Elaine. Iar eu trebuie să împachetez. Am trecut doar ca să-ţi dau de ştire, unde mă voi afla. Te anunţ imediat ce mă întorc.

Lorna începea să înţeleagă atitudinea aparent rece a mamei lui Benteen, atât de rapidă şi eficientă. O mamă s-ar fi arătat preocupată de boala sau rana copilului ei, nu l-ar fi părăsit la greu. Dar Lady Crawford nu lăsa să se întrevadă nici o emoţie. Dinadins, desigur. Lorna simţi o pornire de respect şi admiraţie faţă de această femeie.

– Apropo...

Elaine se opri după câţiva paşi, adăugând peste umăr... am întocmit o plângere ca din partea ta către guvernul canadian referitoare la daunele pe care ţi le-au produs indienii din rezervaţiile lor. Sunt absolut sigură că în curând vei fi recompensat.

Benteen ridică din sprâncene înregistrând o surpriză plăcută.

– Ce veste bună!

– Mi-am închipuit c-o să zici asta, zâmbi Elaine. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine.

Cu umbrela în mână, lunecă spre uşă. Lorna îşi desprinse degetele din strânsoarea lui Benteen.

– Mă întorc într-un minut, îi şopti ea, apoi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Lady Crawford.

Închise grijuliu uşa în urma sa.

– Doreşti ceva? o întrebă Lady Crawford cu o înclinare regească a capului.

– Voiam să-ți mulțumesc, răspunse Lorna.

– Să-mi mulțumești?

– Da, pentru ceea ce ai făcut adineauri – impresia pe care i-ai dat-o lui Benteen.

O privi cu căldură pe Elaine, fiindcă generozitatea acesteia îi mersese la inimă.

– A, da... ai avut dreptate, știi, spuse Lady Crawford părând a cerceta cu interes mănușile moi de piele pe care le ținea în mână. Există un lucru pe care nu-l pot face pentru el... dar sunt alte visuri pe care mă încumet să i le îndeplinesc.

– Îți mulțumim, repetă Lorna.

– Fleacuri, o contrazise Elaine cu un gest de indiferență. Nu uita, eu însămi voi profita enorm de pe urma asocierii noastre.

Porni spre ieșire înainte ca Lorna să apuce să-i răspundă. Dar esențialul fusese deja rostit. Lorna se întoarse agale înapoi în cabinetul doctorului. Îl găsi pe Benteen ridicat într-o rână pe marginea patului, cu o figură impacientată.

– Chase Benteen Calder, ce faci? strigă ea și se repezi să-l ajute.

– Mergem acasă, nu-i așa? zise el, apoi o privi mirat. Ce-ai discutat cu Lady Crawford?

– Oh, nimic important, răspunse ea susținându-l ca să-și îmbrace cămașa. Mi-a înapoiat ceva și am vrut să-i mulțumesc.

*

Trei săptămâni mai târziu, sosi primul transport de mobilă pentru casa cea nouă. Printre articole, se afla și o masă de scris imensă destinată biroului. Lorna atârnă harta în spatele acestuia și orândui în sertare dosarele de lucru ale lui Benteen. Apoi scoase câteva scaune din sufragerie și le așeză în birou, dinaintea șemineului.

Când îl auzi pe Webb galopând pe scară în întâmpinarea tatălui său, Lorna ieși din cameră și veni să-și aștepte soțul în holul de la intrare. Benteen slăbise și

umărul continua să-l doară, dar nu exista nici o îndoială că își recăpătase forțele îndeajuns pentru a se întoarce la cârma companiei Calder Cattle.

Webb călărea pe șoldul său. Ajuns înăuntru, Benteen îl lăsă să lunece pe podea. Privirea lui călători spre Lorna, învăluind-o în felul acela intim care punea în alertă pulsul femeii.

– E gata cina? o întrebă.

– Nici nu m-am apucat de gătit, recunoscu Lorna, apoi izbucni în râs și-l apucă de mână, jucându-se copilărește cu degetele lui.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Îl conduse cu emoție abia stăpânită în noul birou; făcu o piruetă așteptând cu nerăbdare reacția bărbatului.

– O parte din mobilier a sosit azi-dimineață. I-am pus la treabă pe muncitori și am aranjat după cum vezi.

– Harta, zâmbi el. Îmi place ce-ai făcut.

Se apropie de deschiderea șemineului.

– E nevoie de ceva pe policioară.

– M-am gândit și eu la asta.

Lorna își mușcă buzele și se duse calmă să scoată fotografia înrămată a soției lui Seth Calder dintr-un sertar al dulapului.

– Vrei să punem asta pe șemineu?

Îi înmână fotografia și-l privi cum o studia încruntat.

– Nu. Benteen scuturâ capul. Pune-o în altă parte dacă vrei.

Nu mai rămăsese nimic din vechiul vis – sau din vechea amărăciune. Lady Crawford și imaginea din cadrul de alamă erau două lucruri diferite, separate în mintea lui. Lorna traversă camera și veni să-și petreacă brațele pe după mijlocul lui.

– Ai știut asta, nu-i așa? murmură el sărutându-i părul.

– Speram că fantomele trecutului au dispărut, recunoscu ea. Ea nu ar putea fi așa cum ți-ai dorit-o tu.

Benteen chicoti ușor.

– Poți să ți-l închipui pe Webb numind-o bunică? Ar fi îngrozită.

Lăsă bărbia în jos căutând cu tandrețe în ochii Lornei și își apăsă palmele pe talia ei, făcând-o să se arcuiască mai aproape de pieptul lui.

– Fiindcă veni vorba de Webb, ce-ai zice dacă ți-aș cere să-l convingi pe fiul nostru să iasă afară, la joacă, timp de o oră.

– Doar o oră? murmură ea provocator. Nu ai cine știe ce pretenții!

– Obraznică mică!

Nu avu vreme să-și sfârșească invectiva; Lorna îi înconjură gâtul cu brațele și-l trase spre ea să-l sărute.

EPILOG

1902

La lumina timpurie a dimineții, Benteen aduse cei doi cai înşeuați în tabără. Văzându-l, Lorna scurse restul de cafea din gamelă într-una din ceşti, apoi lăsă vasul în cratița pentru spălat. Cafeaua nu mai era atât de bună ca aceea a lui Rusty. Zâmbi scurt spre omul care luase locul bătrânului lup de mare, un bărbat pirpiriu pe nume Bogie. Simțea adesea lipsa bucătarului lor cu favoriți albi şi aer morocănos. Acum nu mai era nimeni care să-i spună Lorna unde să meargă să „caute flori sălbatice". Bătrânul murise într-o noapte, în somn, pe nesimțite. Lornei îi păruse rău că nu apucase să-i spună cât de mult ținea la el – dar întotdeauna crezuse că e vreme destulă.

Conştientă de privirea lui Benteen asupra ei, Lorna îşi scutură umbra de tristețe de pe chip şi îi răspunse cu un surâs. Ochii lui se întunecară privind-o. Pantalonii se întindeau pe şoldurile ei fin curbate, create de Dumnezeu pentru a dărui plăcerea unui bărbat. Materialul nou şi apretat foşnea la fiecare pas al femeii care se apropia acum de el. Benteen se gândi că Lorna era tot atât de suplă şi de frumoasă ca în ziua când se însurase cu ea – deşi între timp căpătase o mare experiență, zâmbi el în sinea sa.

Îi întinse Lornei frâul armăsarului cu stea în frunte şi remarcă în glumă:

– Cred că participi la strângerea vitelor numai pentru a avea o scuză ca să porți pantaloni.

Îi plăcea s-o vadă îmbrăcată astfel, dar nu voia să recunoască față de ea.

– Cred că mi-ai cerut să vin numai ca să mă vezi îmbrăcată în pantaloni, i-o întoarse Lorna în timp ce încăleca cu grație.

Era o mişcare pe care Benteen o urmărea întotdeauna cu plăcere; trupul ei cu rotunjimi ferme continua să-l atâțe, aşa cum hotărâse natura de la prima lor întâlnire.

Benteen îşi apropie calul de al ei.

– Ar fi trebuit să-ți interzic de la început să porți chestia asta, dar am avut naivitatea să cred că va fi doar o abatere temporară. Dă-i un deget femeii, şi o să-ți ia toată mâna. Apoi zâmbi şi adăugă:

– Ştii că toată lumea din Asociația Crescătorilor de Vite vorbeşte despre felul cum călăreşti tu, ca un bărbat.

– Nu văd de ce-ar vorbi, declară Lorna. Nu sunt singura femeie care călăreşte bărbăteşte.

– Dar eşti singura care poartă pantaloni, sublinie el. Toate celelalte femei poartă fuste despicate pentru călărie.

– Încerci să mă înveți ce-ar trebui să port, Benteen Calder?

– N-ar fi de nici un folos. Întotdeauna ai făcut după cum te-a tăiat capul, răspunse el sec.

– Nu întotdeauna, îl corectă Lorna, fiindcă existase o perioadă când părerile altora contaseră. Ținutul ăsta m-a învățat să fiu independentă.

Se îndreptau către locul în care călăreții efectuau de obicei strângerea vitelor primăvara. Animalele de rasă Hereford aveau pe lângă ele viței cu capete albe şi piei lucioase. Poarta fu deschisă permițând cowboy-lor să mâne înăuntru un nou grup de vite care se adăuga cirezii dinăuntrul țarcului. Benteen se apropie de gard ca să privească mai bine.

Semnul Triple C era vizibil pe coapsa ruginie a fiecărei vite. Lorna încerca un sentiment de mândrie şi satisfacție de fiecare dată când o observa. Se uita cu coada ochiului spre Benteen, fără a slăbi din vedere activitatea febrilă din interiorul țarcului.

– Te simți ca un magnat al vitelor? îl întreba ea, cu uşoară ironie.

– Termenul de „magnat" e asociat de toți cu acela de lăcomie, răspunse el oarecum iritat de tonul ei. E un lucru pe care n-am să-l înțeleg niciodată. Agricultorul cu

nevasta şi ferma lui tihnită se bucură de suportul şi compasiunea tuturor: în schimb, crescătorul de vite e considerat ca un fel de nobil feudal. Nimeni nu pare să ia în seamă greutăţile şi eforturile pe care le îndurăm până a ajunge să posedăm tot ce se vede aici.

– Mi-ai spus demult că stă în firea omului să râvnească la ceea ce are altcineva, îi aminti Lorna.

– Da. Dar, într-o zi, lumea va trebui să recunoască importanţa cowboy-ului. Nimeni nu îndeplineşte o muncă mai grea, mai însingurată decât el – nici măcar agricultorul. Orele sunt lungi, condiţiile de cele mai multe ori precare; cowboy-ul trăieşte adesea doar în compania calului său. Noi am venit aici înainte de înfiinţarea oraşelor şi a orăşenilor, când pe meleagurile astea stăpâneau doar coioţii şi indienii. Am construit ceva acolo unde nu exista nimic şi acum lumea ne condamnă pentru asta, încheie el cu dezgust şi enervare în voce.

– Fiindcă se consideră că preţurile pe care le aplicăm la carnea de vită sunt ridicate, zise ea. Când se gândesc că trebuie să-şi hrănească familiile, uită de dificultăţile pe care le îndurăm noi: secetă, furtuni...

– Iarna din 1886 – 1887 a fost cea mai rea, imediat după seceta din vară, care a distrus păşunile, îşi aminti Benteen încruntat. Mulţi fermieri au dat faliment atunci.

Lorna se gândi la împrejurările acelui an care aproape că-i adusese la sapă de lemn. După zăpezile căzute la sfârşitul lui noiembrie, vântul cald chinook venise să le redea speranţele la începutul lui ianuarie. La scurtă vreme însă, urmase gerul. Zăpada pe jumătate topită se transformase într-o armură de gheaţă pe care copitele nu erau în stare s-o spargă în căutarea ierbii. Mii de vite muriseră de foame şi frig cu acea ocazie. Fusese o lovitură grea pentru familia lor. În anul anterior, însemnaseră aproape zece mii de viţei, dar după iarnă ucigătoare din toţi aceştia rămăseseră doar o mie două sute. Mulţi crescători de vite şi fermieri îşi pierduseră încrederea şi suportul financiar datorită acestor condiţii.

Benteen anticipase că, urmare a crizei de carne, preţurile aveau să crească vertiginos. Îşi investise toate

rezervele de bani în cumpărarea de noi şepteluri, completându-şi astfel cireada. Îl trimisese pe Shorty Niles în Canada să aducă mai mulţi cai de povară şi curăţase terenul, răsturnând brazdele fertile şi aducând fânul la suprafaţă. Shorty revenise aducând cu sine caii şi pe fiica fermierului de acolo drept nevastă.

Iniţiativa izbândise şi acum aveau fân cu care să hrănească vitele în cazul unei noi ierni grele. Începură să combine activitatea de creştere a vitelor cu aceea de agricultor.

– Domnul Calder!

Băiatul de cincisprezece ani a lui Jessie Trumbo se apropie călare; avea să devină curând din membrii celei de-a doua generaţii de cowboy de la Triple C. Primul născut al familiei Stanton fusese o fată pe nume Ruth Ann. Woolie Willis se însurase cu o învăţătoare micuţă de statură şi roşcată, iar Bob Vernon sfârşise prin a o lua de soţie pe dansatoarea lui; aceasta îi dăruise un băiat care împlinise de curând şaptesprezece ani şi participa acum la strângerea vitelor.

Barnie Moore, Vince Garvey şi Zeke Taylor erau toţi însuraţi, cu copii măricei. Se crease acel sens de continuitate şi apartenenţă, acea ordine care împrumuta o aură de permanenţă realităţii înconjurătoare.

Benteen îşi întoarse calul către călăreţul care se apropiase şi aşteaptă până ce Dick Trumbo se opri dinaintea lui.

– Ce e?

– Tata spune să veniţi. A murit Căpitanul.

Băiatul îşi roti calul în cerc, gata pregătit să-l conducă pe Benteen la locul cu pricina.

Un murmur de regret scăpă de pe buzele Lornei; femeia porni în urma lui Benteen. Bătrânul juncan Longhorn se aflase întotdeauna în fruntea cirezilor aduse de Jessie din Texas, până când şuvoiul noilor proprietari oprise accesul convoaielor. În ultimii ani, Benteen pusese capăt activităţii de conducător a Căpitanului, lăsându-l să pască în liniştе.

La vreo jumătate de milă de țarcuri îl zăriră pe Jessie. Cowboy-ul descălecase și stătea în picioare pe buza unei gropi. Ținea în mână pălăria, în semn de respect față de pierderea unui camarad. Din juncan nu mai rămăsese mare lucru. Animalele de pradă curățaseră oasele de carne; se vedeau în apropriere doar câteva bucăți răzlețe de piele și o pereche de coarne răsucite.

Jessie se uită cu tristețe la Benteen.

– E Căpitanul. Aș recunoaște coarnele astea lungi, năpădite de mușchi, oriunde le-aș vedea.

Remarca lui fu urmată de o tăcere prelungită, întreruptă în final de Benteen.

– O să luăm coarnele cu noi la fermă, îi zise el Lornei. Cred că își merită locul de onoare pe policioară.

Femeia încuviință cu un gest mut. Juncanul avusese un rol important în întemeierea fermei. Era drept ca memoria lui să fie onorată – ca și aceea a rasei lui.

– Dick, mergi și adu coarnele alea, îi ordonă Jessie fiului său. Du-le la bucătărie.

Tânărul cowboy sări din șa, apoi își dădu drumul cu grijă în josul râpei.

– Coarnele astea trebuie să aibă cinci picioare sau chiar mai bine, declară el apucând un vârf și ținându-le vertical pentru a constata că se puteau măsura în lungime cu propria sa înălțime.

Jessie se apropie de calul său și încălecă.

– N-au mai rămas multe vite din rasa asta la fermă, remarcă el. O să-mi fie dor să le văd. Sărmanele, nu erau șirete și simpatice ca astea din rasa Hereford.

Comentariul lui nu necesita nici o explicație pentru cei de față. Vitele Longhorn reprezentau o rasă de animale sălbatice domesticite ulterior – atâta cât o permitea natura lor răzvrătită. Dar tocmai această caracteristică le făcea deosebite – aveau o anume libertate specifică numai lor, ca și forma ciudată a coarnelor care le împodobea țeasta; erau în stare să-și ducă singure viața, nu aveau nevoie de prezența oamenilor care să le poarte de grijă.

– Cred că orice crescător de vite e nefericit să vadă cum îi dispar rasele, mărturisi Benteen. E o chestiune de

circumstanțe. Cu costurile şi taxele de teren, nu-ți mai poți permite să creşti vite Longhorn în ziua de azi. Ai nevoie de rase cu maturizare rapidă, ca să-ți asiguri necesarul pentru piață într-un interval cât mai scurt. Un crescător nu-şi poate îngădui să aştepte şase ani până să obțină un preț bun pe o Longhorn, când o vită Hereford se maturizează într-un interval mult mai scurt.

– Mda, cunosc justificările astea, răspunse mohorât Jessie. Mersul fermei e atât de important, încât problema raselor trece pe planul doi. Cred că are să vină o vreme când noi înşine vom trece pe planul doi.

Jessie duse un deget la pălărie salutând-o pe Lorna, apoi trecu mai departe la treburile sale. După alte câteva minute, cei doi se retraseră de pe marginea gropii şi porniră înapoi către țarcuri. Lorna se uită pe furiş la Benteen şi-l văzu scrutând printre gene păşunile din depărtare; orizontul albastru îi atrăgea privirea, acaparând-o nemilos în imensitatea lui.

– Încă te mai deranjează îngrădirile? murmură Lorna.

– Ca proprietar de teren, desigur, răspunse el, dar şi în acest caz am fost forțați să ne adaptăm noilor condiții. La fel ca în privința actelor de securitate a domeniului. Vitele au devenit prea valoroase pentru a le mai îngădui să se răzlețească, pe lângă faptul că hotarele trebuie protejate de invazia altor fermieri. Un crescător nu-şi poate permite să cumpere un taur de rasă şi să-l lase apoi să fecundeze vacile altora, în loc de ale lui. Proprietatea deschisă a dispărut ca urmare a unei combinații de motive diverse – economice şi sociale.

– Ca să nu mai vorbim de situația cowboy-lor, adăugă Lorna. Fusese imposibil pentru mulți dintre aceştia să se conformeze cerințelor tranziției. Erau obişnuiți să-şi câştige existența pe spinarea calului şi mânuind lasso-ul. Apoi, lucrurile se schimbaseră, şi călăreții se văzuseră nevoiți să treacă la tăierea fânului, să construiască garduri şi să întindă sârma ghimpată.

Pe când se apropiau de țarcuri, un grup de călăreți tocmai pleca. Lorna îşi descoperi cu mândrie maternă fiul

printre aceştia; Webb devenise un tânăr înalt, osos, cu părul castaniu, aproape negru ca şi ochii.

De când era mic, oamenii de la fermă îl trataseră ca pe unul de-al lor, lăsându-l întotdeauna să se descurce singur la treabă, doar învăţându-l ce trebuia făcut. Era încă foarte tânăr, dar se manifesta deja ca o personalitate independentă.

– Webb făcea aluzii c-ar vrea să se mute în baracă, îşi aminti Lorna. Cred că încearcă să-mi pună cu delicateţe în vedere faptul că acum e bărbat în toată firea.

– Poţi să-i spui să înceteze cu aluziile, răspunse Benteen. Guvernatorul şi familia lui vin în vizită la începutul lunii viitoare. Vreau ca Webb să fie de faţă.

– Uitasem, se încruntă Lorna uşor. Elaine ar fi fost acum în culmea pregătirilor, adăugă ea trist.

Îi venea încă dificil să accepte ideea că Lady Crawford murise. Se întâmplase în urmă cu trei ani, în urma unui neaşteptat atac de cord. Elaine fusese o femeie atât de preocupată de protocolul venirilor şi-al plecărilor, încât Lorna rămăsese mereu cu o uimire amară în suflet la gândul dispariţiei ei atât de bruşte. Nu semăna deloc cu stilul mamei lui Benteen. Primiseră o telegramă de la Bull Giles, din Washington, unde Lady Crawford poposise cu prilejul uneia din nenumăratele sale misiuni de afaceri.

– A fost o femeie extraordinară, murmură Benteen.

Relaţia lor continuase să treacă în ochii tuturor drept o asociere de afaceri în exclusivitate. El se mulţumise s-o menţină astfel. Ulterior, devenise o legătură foarte strânsă, bazată mai degrabă pe un profund respect, decât pe afecţiune, lucru pe care puţini oameni l-ar fi înţeles.

– N-am mai primit veşti de la Bull în ultima vreme. Mă întreb cum îi merge, rosti Lorna pe gânduri.

– Din câte am auzit de la alţi crescători, hotelul lui din Denver şi-a câştigat faima. Bull tinde să-şi facă loc în înalta societate, înţeleg, zise Benteen. A căpătat multă experienţă lucrând pentru Elaine ca secretar, bodyguard şi... ca prietenul ei.

– Făceau un cuplu straniu împreună – „Frumoasa şi Bestia", spuse Lorna, dar tonul îi era plin de duioşie.

Fusese o alianță neobișnuită, într-adevăr. Bull, o fire atât de nestăpânită și de trufașă, se lăsase purtat de Lady Crawford oriunde mergea aceasta, ascultându-i ordinele și îndeplinindu-i comisioanele – fără a-și pleca totuși vreodată capul. Existase o ciudată egalitate între cei doi. Când Lady Crawford murise, grosul averii ei îi revenise lui. Într-o scrisoare sigilată adresată lui Benteen, îi adusese la cunoștință acestuia că îl ajutase să câștige destui bani în timpul vieții pentru a se simți obligată să-i mai lase ceva la moartea sa.

– Nu te-a supărat niciodată faptul că și-a lăsat cea mai mare parte din avere lui Bull? Ochii ei fixară curioși profilul bărbatului, masculinitatea liniilor dure și viguroase.

– Nu, răspunse el blând. Elaine n-a fost mama mea cu adevărat, iar eu n-am fost niciodată fiul ei. Orice obligație între noi doi fusese anulată cu mult timp în urmă – și orice *supărări*.

– Mă bucur să aud asta.

El își aduse murgul lângă armăsarul ei.

– Mi-amintesc cum plângeai când am plecat din Fort Worth. Îți pare rău că am venit aici?

Lorna fu uluită de întrebarea aceasta.

– Cum poți să spui așa ceva? Nu, nu-mi pare rău. Aici e căminul meu.

– Dar ți-ar plăcea să-ți revezi părinții, nu-i așa?

– Da, recunoscu ea. În ultima scrisoare, mama zicea că tatei nu-i e prea bine cu sănătatea.

– Poate la toamnă mergem să-i vedem, sugeră Benteen.

Câteva secunde, Lorna se uită lung la el. Ani în șir își dorise să audă o asemenea propunere. Știa însă că lui nu-i făcea plăcere să se întoarcă în Texas, când plecase de acolo, plecase pentru totdeauna.

– Da, *ar fi frumos*, zise ea *simplu*.

– O să mai discutăm, spuse el. Aș putea cumpăra câțiva tauri de acolo.

Buzele subțiri i se răsfrânseră într-un zâmbet șiret.

– Când o nevastă încetează să se mai plângă, bărbatul e gata să-i facă pe plac.

– Spune-mi, Benteen, regreți că n-ai o nevestică liniştită care să aştepte cuminte acasă întoarcerea ta? îl înfruntă ea, în ochi cu o sclipire caldă de amuzament.

– Sunt sigur că situația ar fi cu totul alta dacă aş avea o nevastă care să ştie unde îi e locul, murmură el sec.

– Dar eu ştiu unde mi-e locul, strigă Lorna. E chiar aici, alături de tine.

SFÂRŞIT

Erau hotărâţi să facă avere în Montana.

Erau gata să înfrunte pericolul unei lungi călătorii în preerie, indienii, lipsurile şi vremea potrivnică.

Erau însoţiţi de femei pasionale, cu caracter puternic.

Erau acolo ca să câştige, pentru că erau nişte adevăraţi bărbaţi Calder.

LEI 3480

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA. Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149528